Katie Fforde

Szerelem kétszer

ULPIUS-HÁZ

Első fejezet

- Khm... Jó napot!

Sian letette a vasvillát, és átnézett a kertfal fölött. Egy nő mosolygott rá, aki egyik kezében egy üveg bort, a másikban egy lekvárosüvegbe tűzött virágcsokrot tartott.

- Jó napot! - köszönt vissza Sian.

- Remélem, nem tartasz nagyon kotnyelesnek, de tegnap észrevettem, amikor a bútorszállító teherautó elhajtott, és gondoltam, átugrom, és üdvözöllek a falunkban. Fiona Matcham vagyok. Az út végén lakom - intett a borosüveggel nagyjából a bekötőút vége felé.

- Á! - mondta Sian. - Van kedved bejönni? - Gyanította, hogy a látogatója a Nagy Házra, arra a gyönyörű épületre céloz, amiről Sian anyja áradozott, amikor leutazott hozzá, hogy a beköltözésnél segítsen.

- Nem akarom, hogy miattam félbeszakítsd a munkád, de bejöhetek, és nézhetem, ahogy dolgozol.

Sian nevetett, és a sortjába törölte a kezét. Már sikerült elültetnie az eperpalántákat, amiket az édesanyjától kapott. - Nem, nem, szívesen abbahagyom! Sian Bishop vagyok.

- Jó napot még egyszer, Sian. - Fiona felé lengette a lekvárosüveget. - Tessék, ezt neked hoztam. - Átnyújtotta Siannak a fal fölött a bort és a virágot, majd a kapuhoz ment, és benyitott. - Ó, van egy kisfiad! Milyen édes! Imádom a kisfiúkat!

Rory, aki a kis ásójával a földet túrta, amit az anyja előbb fellazított, felnézett, és hosszú, fürkésző pillantást vetett Fionára.

- Jó munkát végzel itt, nem? Termesztesz valamit? - Fiona Matcham Roryhoz szólt, s közben bő vászonkabátja zsebéből egy üveg dzsemet halászott elő.

- Igen - felelte komolyan Rory.

- Most, hogy itt vagyunk vidéken, szeretnénk megtermelni magunknak a zöldséget - magyarázta Sian. - Roryé az a veteményes, az én nagyobb parcellám a hátsó kertben lesz. Epret ültettünk. A salátára később kerül sor. Szeretnéd abbahagyni, Rory, és inni valamit? Vagy folytatod, amíg teát főzök?

- Folytatom, míg teát főzöl - jelentette ki a kisfiú, és tudomást sem véve róluk tovább ásott.

Sian tudta, hogy a fia félénk, és valószínűleg felbukkan majd, amikor rájön, hogy a doboz csokis keksz, amit a nagyanyja hozott, előkerült a vendég tiszteletére. - Megkínálhatlak egy csésze teával? - fordult a vendégéhez. - Feltételeztem...

— Hát persze, nagyon jólesne a tea. Ha nem nagy fáradság.

Sian úgy látta, hogy ez a nő, aki talán az ötvenes évei derekán járt, nem az a típus, aki felhúzza az orrát, ha olyan házba lép be, ahol nincs tökéletes rend, máskülönben miért hozott volna bort. A virág is művészi érzékről és eredetiségről tanúskodott, és kétségkívül a saját kertjéből származott, mert nem hagyományosan megkötött csokor volt. Sian úgy érezte, máris kedveli ezt az asszonyt.

Sian bevezette a nyaralóba, amit ő a káprázatos júniusi napfény után sötétnek és dohosnak talált. De - mint ezt Sian anyja is kihangsúlyozta - olcsó volt, nagy kerttel, és a Franciaországban élő tulajdonos kijelentette, boldogan hagyja, hogy Sian végrehajtson bármilyen szükséges változtatást, amennyiben az nem túl költséges - Sian talált egy kis helyet az asztalon a virágoknak, és rögtön szebb lett minden.

- Bocsáss meg a rendetlenségért - szabadkozott, és levett egy székről egy félig kicsomagolt dobozt, amiben cserépedények voltak. - Képtelen voltam bent maradni ilyen fantasztikus időben. Kérlek, ülj le. És köszönöm a virágokat. Valahogy sokkal otthonosabb tőle a ház.

A vendég egy „ezt neked hoztam"- mal megpaskolta az üveg lekvárt, kihúzott egy üres széket, és az asztalhoz ült. - Mivel lehet, hogy erre a napra esik idén a nyár, kár lenne kicsomagolással vesztegetni a napsütést. - Kis szünetet tartott. - Azért hoztam üvegben a virágokat, hogy ne kelljen edényt keresgélned, amibe állíthatod őket. Nincs bosszantóbb, mint amikor a vacsoravendégek virággal állítanak be, és emiatt az ember kénytelen magukra hagyni őket, a vacsorát és az italokat, hogy váza után kajtasson. Nincs már férjem - tette hozzá. - Egyedül bűvészkedem végig a vendéglátást.

- Én meg egyedül nevelem a fiamat, szóval ugyan az tökben. - Sian nem igazán próbának szánta, de négy éve, amióta Rory megszületett, már megfigyelte, hogy azok, akikkel később nem barátkozott össze, ennél a kijelentésnél mindig összerándultak.

- Magányos szülő is voltam. A fiaim még nagyon kicsik voltak, amikor meghalt az apjuk. Nehéz ügy.

Sian az ebédlővel kombinált előtér félhomályában Fionára mosolygott, és úgy érezte, máris szerzett magának egy új barátnőt.

- Fölteszem a teavizet - mondta. - Milyen teát kérsz?

- El sem hiszem, hogy olyan felkészült vagy, hogy máris többféle teával kínálsz! - csodálkozott el Fiona, a szék szélén gubbasztott, mintha kérésre bármelyik pillanatban kész lenne felugrani és segíteni.

Sian elmosolyodott. - Anyám itt volt néhány napig. Én Builderst iszom, ő Earl Greyt. Ez a „nagy választék, hacsak nem kérsz gyógyteát.

- A Builder s jó lesz.

- Kekszem is van. Anyám egy hatalmas dobozzal hozott. Egy perc, és itt vagyok. - Sian elsietett a konyha felé.

- Szerintem Luellánakki kellene ütnie ezt a falat, hogy egy nagy étkezőkonyhát csináljon ebből a szobából - kiabált utána Fiona. - Miért nem javasolod?

- Mrs. Hapernre célzol? Nagyon szolgálatkész volt, és azt mondta, hogy ha csak nem csinálok valami őrültséget, szabad kezet kapok a változtatásokhoz. Arra azt hiszem, egy tartófal lebontását őrültségnek tartaná — kiabált vissza Sian.

De már nem volt egyedül a beépített bútorokkal teli konyhában. A vendége, aki kétségkívül nem szeretett egyedül üldögélni és kiszolgáltatni magát, utána jött.

- Nézd, milyen nyirkos a padló! — kiáltott fel Fiona. - Undorító. Bár lehet, hogy elég a lefolyót kitisztítani. Nem akarod, hogy átküldjek valakit, aki megnézi?

- Ha csak a lefolyóról van szó, magam is elboldogulok vele - válaszolta Sian. - Ha nem, igazán hálás lennék, ha megadnád egy megbízható iparos nevét. - Sian szerette, ha minél önállóbb, de tudta, hogy van, amit képtelen megoldani. Amióta elköltözött, az apja már nem egy kőhajításnyira lakott, hogy elvégezze az apróbb javításokat.

- Csak szólj nyugodtan. Régóta lakom itt, már akkor itt voltam, amikor Noé és Noéné még csak együtt jártak. Úgyszólván mindenkit ismerek a faluban - Szia, Rory - tette hozzá, amikor a kisfiú megjelent az ajtóban.

- Vidd, kérlek, a kekszet - adta a gyerek kezébe a dobozt. - Menjünk ki a hátsó kertbe - fordult Fionához. - Van kint egy asztal meg kerti székek. Én meg elkészítem a teát,

- Jó ötlet! Roryval kimegyünk, letelepszünk az asztalhoz, és elcsevegünk - Fionának hívnak - mondta a kisfiúnak.

- Nem lenne jobb a Mrs. Matcham? - vetette fel Sian.

- Ó, dehogy! - jelentette ki határozottan Fiona. - A keresztnév sokkal megfelelőbb - mosolyodott el, talán hogy ellensúlyozza ellentmondást nem tűrő válaszát.

- Vidd ki, kérlek, a tejet - kérte Sian.

- Öntsd csak bele nyugodtan a bögrékbe. Így amikor majd Roryval meglátogattok, nyugodtan hozhatom a slampos formámat.

Sian elmosolyodott, és a bögrékbe lógatta a teás zacskókat. Elképzelte, hogy örül majd az anyja, ha beszámol Fionáról. Bölcsebb, idősebb barátnőnek tekinti, és potenciális bébiszittert lát benne, nem is beszélve arról, hogy Fiona szép házban lakik, így talán a lánya ügyfele is lehet. Richárd is örül majd. Bár miatta költözött éppen ebbe a faluba, és Richárd a szárnyai alá vette őt és Roryt, boldog lesz, hogy a szomszédok barátságosak.

Fiona Matcham és Rory a kert túlsó végében voltak, amikor Sian kivitte a teásbögréket. Sian leült az egyik székre, belekortyolt a magáéba, és elnézte őket. Melegséggel töltötte el, hogy Rory megfeledkezett a félénkségéről, és barátkozik. Kicsit aggódott, hogy elszakította őt mindattól, amit ismer, és a nyüzsgő városból vidékre cipelte, bár mint Richárd is rámutatott, falun laknak, és nem egy olyan távoli helyen, ami mérföldekre fekszik mindentől. Van iskola, kocsma, templom és két üzlet, az egyikben postahivatal is működik. - Amitől forgalmas nagyvárossá válik - jegyezte meg szárazon Sian apja. Feleségénél kevésbé optimistán ítélte meg, hogy a lánya elköltözik az egyetlen unokájával, bár mindkét szülője elismerte, hogy Sian jó okkal megy el. - Itt a tea! - kiáltotta. - És a keksz is!

Rory megfordult, és visszaszaladt azon, ami egyszer majd pázsit lesz - feltéve persze, hogy elég sokáig tud itt maradni, gondolta szomorkás vágyódással Sian, és a tulajdonos sem tiltakozik. Fiona követte a kisfiút.

- Nem tudom, hajlandó lennél-e megválni attól a csodálatos turbolyától - kérdezte Fiona, amikor az asztalhoz ért. - Holnap rajtam a sor, hogy virággal díszítsem a templomot, és ebből egy nagy halommal egyszerűen lélegzetelállítóan festene!

- Hát persze! Vigyél csak, amennyit akarsz.

- Köszönöm. Ha kedved tartja, eljöhetnél velem, hogy a díszítésben segédkezz. A kollégám távol van, így egyedül kell boldogulnom. Rory is segíthet. - Kis szünet után folytatta: - Bár ha elfoglaltságod van, vagy elvi szempontból ellenzed a templomdíszítést, felejtsd el.

- Szó sincs róla - nevetett Sian —, szívesen segítek. Nem igazán vagyok templomba járó...

- Nem érdekes, csak a virágok körül segíts. - Fiona fölvette a bögréjét, és belekortyolt.- Jutalomból bemutatlak a Menő Mamiknak (harminc alatti, fiatal, szexis, márkás holmikban járó anyák). Legalább három is van, akiket viszonylag jól ismerek. Rory jár majd később iskolába?

Sian bólintott. — Szeptembertől. Tavaly Londonban elkezdte, de kész katasztrófa volt. Mivel nyáron született, még éppen csak betöltötte a négy évet, és sok volt még neki az iskola. A tanárnője sem volt valami kedves.

- Milyen szörnyű! Rosszabbat elképzelni sem tudok. Szegény Rory! Szegény te!

Sian mosolygott. - Örülök, hogy nem tartasz rémes, a gyerekét túlzottan gyámolító anyának. Részben az iskola miatt akartam elköltözni Londonból. Otthon foglalkoztam vele, amikor végképp felhagytam azzal, hogy rávegyem az iskolára, de itt újrakezdjük.

- A helyi iskola nagyszerű. Éveken át a szülői választmány tagja voltam. Megnyugtathatlak, hogy itt jól érzi majd magát.

- Ebben biztos vagyok. Amikor majd végül elkezdi az iskolát, Londonban még rosszabb lenne a helyzet.

Fiona bólintott. - És valószínűleg nem akartad bentlakásos iskolába küldeni. Ne tedd. Én ezt csináltam, elvárták tőlem és majdnem megszakadt a szívem. - A homlokát ráncolta. - Bár talán nem bántam volna annyira, ha az első férjem nem közvetlenül előtte hal meg.

- Ivott még egy kis teát. - És még miért költöztél el? Sian legyintett. Általában nem szokta kiönteni a szívét, de Fionában volt valami, amitől úgy érezte, megnyílhat.

- Sok mindenért. A vidéki életért, szerettem volna zöldséget termeszteni, önellátóbb lenni. Egy barátom javasolta, hogy jöjjünk ide, és ő találta nekem ezt a házat is. A húga - akit Rory jól ismer és szeret - itt nyit óvodát, és napközit is szervez, így a nyári szünetben is dolgozhatok, amire szükségem is lesz. - Egy pillanatra elhallgatott. - És nem maradhattam életem végéig a szüleim szomszédságában, bár sokat gondoskodtak Roryról.

- Nem? - tűnődött el Fiona. — Az egyik fiam nemsokára hozzám költözik.

- Nem erre gondoltam! - sietett megnyugtatni Sian, bár fogalma sem volt, Fiona milyen kapcsolatban van a fiával. - Ügy értettem, ha London minden szempontból alkalmatlan lakóhely, akkor nem maradhatok ott pusztán azért, mert a szüleim ugrásnyira vannak. És valahol tisztességtelen volt velük szemben, hogy elvártam, ha sok a munkám, mindent félbehagyjanak. Nekik is megvan a maguk élete.

- És hogy fogadták a hírt, hogy el akarsz költözni?

- Természetesen nem örültek neki, de amint Richárd - tudod, ő a barátom - megtalálta ezt a helyet, már minden rendben volt. - Az ujjain számolta új otthona előnyeit. - Bent lakom a faluban, így nem vagyok elszigetelve. Remek iskola van, gyalog is elérhető távolságra. Vonattal egyóránnyira vagyok Londontól, az állomás sincs olyan messze. Hatalmas kertem van, ahol zöldséget termeszthetek, és a lakbér is elfogadható.

- Mert a konyha agyonzsúfolt és nyirkos - tette hozzá Fiona.

Sian nagyot nevetett. — Ezt még elviselem, vagy akár változtatok rajta.

Fiona is felkacagott. - Luella talán nem a legfigyelmesebb háztulajdonos, de nagyon kedves teremtés.

- Kedvesnek tűnt a telefonban, meg akkor, amikor az ügyeket intéztük.

- Nincs igazán szüksége a házkiadásból befolyó pénzre, és végül biztos el fogja adni, de úgy gondolta, szeretne egy lakást megtartani Angliában, mialatt Franciaországban él.

- Három hónapra írtuk alá a bérleti szerződést, amit valószínűleg meghosszabbítunk - mondta Sian, és hirtelen elkedvetlenítette a gondolat, hogyha a tulaj eladja a házat, itt kell hagynia ezt a helyet. Lehet, hogy nyirkos, de tökéletesen megfelel neki és Rorynak.

- Én meg biztosra veszem, ha akarsz, ennél jóval tovább maradhatsz - nyugtatta meg Fiona, aki hirtelen rájött, hogy aggodalmat ébresztett Sianban. - Amikor utoljára e-maileztünk, azt írta, hogy nem akar visszajönni egy olyan országba, ahol bor helyett teát isznak. Hiányzott, amikor Franciaországba költözött. Itt helyben ő volt a legjobb barátnőm. - Kivett egy csokoládés rudacskát. - Imádom a csokis rudat! Ugye van benne valami különleges? Semmi másnak nincs ilyen íze.

Sian egyetértett vele. — Kérsz még? Egyébként talán be kellene vinnem a dobozt, hogy ne olvadjon szét. És te, Rory? Kérsz még egyet?

Rory kivett még egy kekszet, aztán Sian székének dőlt, és elmélyülten játszott egy játék teherautóval, amit az asztal alatt talált. Eközben az anyja bevitte a kekszesdobozt.

— Mesélj a terveidről — unszolta Fiona, amikor Sian egy nedves törlőkendővel visszajött, hogy lemossa Roryr arcát, és kezet töröljenek. — Vagy még nincsenek?

— Nem, dehogy, vannak terveim. Először is a kertet akarom rendbe hozni. Azelőtt sosem termesztettem zöldséget, de most nagyon szeretném kipróbálni. Elsőnek gyorsan növőkkel kísérletezem, a krumpli meg hasonlók később következnek. És egy helyre is szükségem van, ahol az üzletet beindíthatom. Szeretnék bérelni valamit. — Nem említette a lehetőséget, hogy esetleg összeköltözik Richarddal. Egyáltalán nem volt biztos abban, hogy

ezt teszi, bár az ötlet néha nagyon vonzónak tűnt. Kedves ember, jó barát volt, és ahogy apja mondta volna, kifejezetten jó parti.

— Mivel foglalkozol? Repülőgéphangárra, vagy inkább padlásszobára van szükséged hozzá?

- A kettő között valamire, de inkább hangárra, mint padlásszobára. Bútort festek, egyéni kívánság szerint.

- A mindenit!

- Ha tényleg érdekel, mutatok fényképeket.

- Nagyon is! Boldogan megnézném. Van kedved elvinni megint a kert túlsó végébe, Rory, míg a mamád idehozza a fényképeket? Mintha lenne ott egy kis ház.

- Rendben - jelentette ki Rory egy perc gondolkodás után. Talpra kecmergett, és elindultak.

Sian könnyen megtalálta az albumot, és egyedül lapozgatott benne, míg Fionára és Roryra várt. Elmerülten néztek valamit, ami a kert végében egy kis babaház maradványainak látszott. Siannak még nem volt ideje alaposabban megvizsgálni. Örült, hogy ilyen hamar talált valakit, egy kicsit aggasztotta, hogy esetleg túlságosan függnek majd egymástól és Richárdtól, ha nem lesz, akivel szót váltsanak. Lehet, hogy a napközi révén összeismerkedik más mamákkal, de lehet, hogy nem. És Fiona olyan jól bánik Roryval, gondolta: barátságos, de nem lekezelő. Felsóhajtott. Richárd is nyugtalanította. Nagyon kedvelte, de nem volt szerelmes, nem úgy, ahogy Richárd őbelé, és bár a férfi tisztában volt ezzel, és el is fogadta, nyilvánvalóan abban reménykedett, hogy Sian megszereti, másképp, mint egy barátot. Bizonyos mértékben Sian is ebben reménykedett. Richárd sok tekintetben tökéletes volt. De ő képtelen volt hozzámenni valakihez, akibe nem szerelmes, még az anyagi biztonság kedvéért sem, amire pedig vágyott.

Rory visszafutott, amikor meglátta az anyját, Fiona pedig kimértebb léptekkel követte. - Ez az enyémé! - bökött Rory egy sárkányokkal, kastélyokkal és tengeri látképekkel telefestett komód képére.

Fiona közelebbről is szemügyre vette. - Csodálatos! - dicsérte. - Milyen nagyszerű festmény! Honnan vetted az ötletet?

- Rory akkoriban odavolt a sárkányokért, és bizonyos fokig ma is rajong értük. Anyám egy aukción vette ezt a komódot fillérekért - megszállottan jár aukciókra —, és valahogy rendbe kellett hozni, ezért úgy döntöttem, lecsiszolom és fehérre festem - kuncogott. — Képzőművészeti főiskolára jártam, és olyasmivel akartam pénzt keresni, ami kapcsolatban van a diplomámmal, de amit otthon is csinálhatok. Ez kiválóan megfelel, vagy megfelel majd, ha beindul az üzlet.

Fiona lapozgatott. — De ez nem mind a tied, ugye? Úgy értem, nem a te bútoraid?

- Ó, dehogy. Ám amikor a barátaim meglátták a komódot, rávettek, hogy fessek nekik ezt-azt. Most már van egy honlapom meg ilyesmi, de szükségem van egy helyre, ahol nagyobb darabokat is lefesthetek. Egy-két, felnőtteknek szánt bútordarabot is csináltam már.

- Milyen helyiségre van szükséged?

- Gondolod, hogy tudsz valamit? Egy csűrre lenne szükségem, vagy valami hasonlóra. A festék kicsit mérgező, ezért tágas hely kellene.

- Tényleg tudok megfelelőt: a saját csűrömet, ami a házam mellett van, de az telis-tele kacattal.

- Ha komolyan úgy gondolod, hogy kiadod nekem, segítek előbb kirámolni.

- Megérné, meg bérleti díj nélkül is. Évek óta készülök rá, és mostanáig képtelen voltam rászánni magam.

- Szerintem meg jó mulatság az ilyesmi!

- Én is annak tekinteném, ha nem kellene mindegyik darabbal kapcsolatban döntenem, de ha segítesz, akkor szívesen belevágok.

Fiona elbizonytalanodott, és Sian nem akarta, hogy meggondolja magát, ezért lelkesen bólogatott. - Boldogan segítek! Nemcsak jó móka lesz, de talán vehetek is tőled pár darabot, amiket lefesthetek. Kár lenne újat venni, amikor tökéletesen megfelelő régi bútorok is vannak, amelyek rondák, persze csak addig, míg a kezem közé nem kaparintom őket!

- Szerintem ha egy bútort rondának látunk, akkor nem lehet „tökéletesen megfelelő"- jegyez te meg szárazon Fiona, és visszaadta az albumot Siannak.

- Anyám is így fogalmazna! — nevetett Sian.

- Remélem, ezt jó értelemben mondtad!

- De mennyire! Anyámmal remekül elvagyunk.

- Micsoda megkönnyebbülés! - Fiona egy pillanatra Sian kezére tette a kezet. - Mennem kell. Komolyan gondoltad, amit a virágokról mondtál?

- Hát persze!

- Akkor holnap kettő körül átugrom, leszedjük a turbolyát, és elrendezzük. Nem zavarja az alvásidőt vagy valami mást?

- Már nem kell aludnom - közölte Rory. - Nagy vagyok.

- Én folyton el-elszundítok, és sokkal nagyobb vagyok nálad - jelentette ki Fiona. - De erről nem vitatkozunk. Akkor a holnapi viszontlátásra, helyes?

Amikor Sian kikísérte a vendégét, és újból megköszönte a házszentelő ajándékokat, felhívta az anyját. Örül majd, hogy Sian ilyen hamar szerzett egy új barátnőt. Ennek ő is nagyon örült.

- Fióna! - kiabált hátra az anyjának másnap délután Rory, amikor kinézett az egyik kis homlokzati ablakon a bejárat előtt álldogáló alakra.

- Nagyszerű! - válaszolta Sian, és ajtót nyitott.—Szia! Mindjárt átmehetünk a kertbe, és nekifoghatunk a virágszedésnek.

Fiona egy vödröt cipelt, amiben a kerti ollók és egy használt függönyszerűség volt. - Jó napot! Szia, Rory! Segítesz nekünk feldíszíteni a templomot? Ha elunnád, játékok is vannak.

A két nő több csokorra való turbolyát vágott, lassan megtöltötte Fiona vödrét, és egy másikat is, amit a fészerben találtak, majd szedelődzködni kezdtek.

- Vihetem a vödröt? — kérdezte Rory, aki boldogan részt vett volna a munkában. Egy kicsit kiborította, hogy nem segíthetett turbolyát vágni, de Fiona azt mondta, hogy a kerti olló nagyon veszélyes, és csak a felnőttek használhatják, az anyja pedig úgy vélte, hogy a kézzel kitépett virágok nem elég mutatósak. Rory kénytelen volt a nézelődéssel beérni, és egykettőre elunta magát.

Sian elgondolkodott, mit válaszoljon. A vödör nehéz volt, de nem akart Fiona előtt civakodni a gyerekkel. Rory általában könnyen kezelhető srác volt, de szörnyen megsértődött, ha valaki azt mondta, hogy kicsi vagy fiatal egy feladathoz, és máris duzzogott, hogy nem szedhetett velük virágot.- Viheted - mondta fesztelenül, mert azt remélte, Rory hamar ejti a témát.

- Nekem viszont jól jönne a segítség — jegyezte meg váratlanul Fiona. - A mamád viheti azt a vödröt, de lehet, hogy én nem boldogulok egyedül ezzel itt. Ha lennél olyan kedves, és segítenél nekem, nagyon hálás lennék.

Rory, akinek hízelgett, hogy a segítségét kérik, megfogta a vödör fülét.

- Ugye, milyen nehéz a turbolyát cipelni? — folytatta Fiona,

- Nem is - mondta Rory.

- Neked talán nem az! - csóválta a fejét Fiona. — De te erős fiú vagy.

Sian lemaradt a fia és az új barátnője mögött. Örült, hogy olyan jól kijönnek egymással. Fiona remekül értett a gyerek nyelvén. Sian úgy gondolta, Rorynak majd hiányoznak a nagyszülei, hiszen hozzászokott a felnőtt társasághoz. Bezárta a házat, a kulcsot a farmerja zsebébe csúsztatta. Fiona és Rory dalra fakadtak, ahogy hármasban felfelé bandukoltak a földúton a templom felé.

A templom belseje hűvös és sötét volt, és Rory kicsit megilletődött, amíg Fiona fel nem kapcsolt néhány lámpát, és közben csevegett, mintha ismerős, barátságos helyen volna. Siannak pár percbe telt, mire rájött, hogy nem kell suttognia, de mire Fiona megmutatta Rorynak, hol vannak a játékok, köztük egy játék vonat is, Sian már Fionának segített kihúzni a hervadt virágokat a díszítéshez használt szivacsból, és összeszedni a száraz leveleket, amelyek leestek a függönyről, amivel Fiona fel akarta fogni őket.

Nem sokkal később már úgy csippentette le a szárakról az alsó leveleket, és a sokvirágos szárakat úgy nyújtotta át Fionának, mintha mindig is ezt csinálta volna. Volt valami megnyugtató a virágrendezésben, kivált egy ódon épület nyugalmas belsejében. - Csak a templom végéből nézve kell mutatnia - magyarázta Fiona, és egy lépést hátrált, hogy kritikus szemmel felmérje az összhatást.

— Innen jól fest!

— Köszönöm. Nagyon remélem, hogy ezután átjöttök hozzám uzsonnára - mondta Fiona. - Tortát sütöttem, és Jody meg Annabelle is hivatalosak hozzám. Annabelle Roryval lehet egyidős, te pedig biztos szimpatikusnak találod majd Jodyt.

— Igazán kedves. Szívesen megismerkedünk velük, és a tortát is szeretjük. Főként a házilag sütöttet.

— Én is. Magamba sulykoltam: a bolti torta nem éri meg, hogy meghízzam tőle, de nem biztos, hogy el is hiszem.

— Miattunk nem kellett volna sütnöd.

Fiona nevetett,- Tulajdonképpen szeretnék tőled egy szívességet kérni. Arra gondoltam, előtte kicsit megpuhítlak!

Sian is nevetett, és abban reménykedett, nem rángatják olyasmibe, amiért nem repes. - Bármit kérhetsz, amit szerinted meg tudunk csinálni.

— Nem kell sokat tenned, de ez olyasmi, amit, mondjuk, nem kérhetek Jodytól. - Fiona az ajkát harapdálta, és a homlokát ráncolta a virágok rendezgetése közben. - Némileg őrültségnek hangzik, és nem akarom olyasvalakitől kérni, akit jól ismerek. - Fiona pár lépésnyit távolodott a habos fehér és zöld kompozíciótól, amit Sian csillagfényes foltnak látott.

— Mit gondolsz, jól néz ki? Azt szokták mondani, hogy „szokatlanok" a virágdíszeim, és soha nem tudom, bóknak szánják-e vagy sem. Amennyire tudom, még soha senki nem csinált hasonlót, de emlékszem, anyám mesélte, hogy a háború után Constance Spry a londoni üzlete kirakatába egy nagy váza turbolyát állított, és valahogy mindig nagy kedvem volt hozzá, hogy kipróbáljam.

— Szerintem lenyűgöző. Egyszerű és tiszta. És ha szokatlan, akkor is szép.

— Lényeg, hogy hátulról jól fessen - ismételte meg Fiona, és a templom vége felé sétált.

Amint Fiona elégedett lett az elrendezéssel, összetakarítottak, helyrerakták a vonatot, visszaindultak Fiona házához. Sian útközben egyszer csak megszólalt. - Esetleg elmondanád most azt az őrültséget? Kifúrja az oldalamat a kíváncsiság.

- Azt igazán nem szeretném, bár szívesebben mondanám el eltakart arccal. És egy szót sem szólhatsz róla Jodynak. - Fiona nekidurálta magát.- A háziasszonyod hibája az egész. Ő világosított fel róla.

- De miről?

- Az internetes társkeresésről - vallotta be Fiona. - Tessék, kimondtam. És itt is van Jody.

Második fejezet

Egy narancssárga mikrobusz húzott eléjük, és leparkolt az út szélén. Kinyílt az ajtó, és egy sortot meg csíkos felsőt viselő fiatal nő ugrott ki. Szépen lebarnult és szeplős volt, s nagyon sportosnak látszott. Siannak teniszezőt juttatott az eszébe.

- Helló, Fiona! Aranyos, hogy meghívtál minket. Mindjárt kiszabadítom Annabelle-t. - Hátracsúsztatta a hátsó ajtót, és a biztonsági övvel kezdett bíbelődni. Mire Fiona, Sian és Rory odaértek hozzájuk, már egy kislány állt a földön, és sötét szemöldöke alól mérgesen méregette őket.

Mezítláb volt, hosszú, göndör, fekete haja leomlott a vállára, rózsaszín biciklis nadrágot és ugyanolyan színű pólót viselt. Siannak egy cigánylány jutott róla az eszébe. Gyönyörű volt.

Jody kezet nyújtott Siannak.- Te biztos Sian vagy. Jody vagyok. Ez a kis királylány Annabelle. - Jody Roryra nézett. - Ne aggódj, fiúkkal jobban kijön, mint lányokkal. Két bátyja van, és a rózsaszínen kívül minden lányos dolgot butaságnak tart.

Rory felnézett Jodyra, és elmosolyodott. A fiatal nő szívélyessége és fesztelensége elmulasztotta a zavarát.

- Fionának van vonata. - Annabelle büszke volt arra, hogy ismerős terepen mozog.

- Menjetek, és keressétek meg - javasolta Fiona. - Nyitva a kapu, bemehettek.

Annabelle sietve és fontoskodva mutatta az utat, Rorv pedig követte.

- Már ilyen kicsiként szíveket tipor - jegyezte meg Fiona, miközben a felnőttek lassabban követték a két apróságot.

- Ne mondj ilyet! - kiáltotta Jodv. - így is elég gondot okoz, amikor a fiúknál alszanak a barátaik. Zavarba ejtően molesztálja őket. - Jody mentegetőzve pillantott Sianra. - Szólj nyugodtan, ha Rory levegőt sem kap tőle. És okvetlen gyertek át mihamarabb. Iszonyú rendetlenségben élünk, de nagy a ház, ezért alvás szempontjából központi helyet foglalunk el.

Sian elmosolyodott, és végtelenül hálás volt Fionának, elsősorban azért, mert ismer valakit, aki ennyire mókás, másodszor azért, mert összeismertette őket. - Istenien hangzik. Mi elég kicsi házban lakunk, de időnként mi is szívesen látunk ott alvókat.

Követte Fionát és Jodyt a nagykapun át a tágas udvarra. Egy nyitott oldalú csűrben végződött, amit most birtokba vett Rory és a cigány lány. Siannak közben azon járt az esze, amit Fiona az előbb bizalmasan bevallott.

Fiona kétséget kizáróan a helyi közösség oszlopos tagja, valószínűleg a nőegylet elnöke, aki - mint tapasztalhatta - a templom virágdíszítéséről is gondoskodik. Egyszerűen őrület, hogy internetes randizásra adja a fejét! De persze egyben mulatságos is. Sian az anyja álomházába lépve arra gondolt, hogy kimondottan jó heccnek tartja az ötletet.

A konyha hatalmas volt: az egyik végében tűzhelyféleség, a másikban asztal. A többi helyet egy központi munkapult, konyhaszekrényük, tálaló és egy íróasztal foglalták el. Az ablak fölött - ami egy elbűvölő kertre nézett — egy hosszú polc volt, rajta nagy majolikatányérok és - kancsók álltak. Vagy belsőépítész tervezte, vagy csodálatos véletlen hozta így, de magával ragadó volt a végeredmény.

- Gyönyörű! - áradozott Sian. - Milyen tökéletes helyiség!

- Tényleg tetszik? Néha kicsit összevisszának látom, de a gondolatra, hogy rendet kellene raknom, remegni kezd a térdem. Most pedig menjetek, üljetek le, én meg elkészítem a teát.

Jody és Sian az asztalnál ültek, amikor Annabelle és Rory bejöttek. Annabelle láthatóan innivalót szeretett volna kérni, de elkapta az anyja pillantását, és inkább nem szólt.

Fiona azonban otthon volt a kisgyerekek jelbeszédében, és rögtön megkérdezte: - Kértek valamit inni? Almalevet? Mutasd meg, Annabelle, Rorynak, hogy működik a jégkiadó!

- Micsoda elképesztő hűtő! - jegyezte meg Sian, mialatt azt nézte, hogy tölt meg Annabelle és Rory egy-egy poharat jéggel.

- Kész nevetség, hiszen jobbára csak magam vagyok. A fiaimtól kaptam valamelyik karácsonyra, hogy mindig legyen elég jegem a gin-tonikjaimhoz. Nem mintha olyan sokat innék, de a sok jeget nagyon szeretem.

- Csodálatos ajándék. Sokkal jobb egy vasalónál vagy hasonlónál - jegyezte meg Jody, mialatt Fiona almalevet töltött a gyerekek jegére, és szívószálat tűzött a poharukba.

- Nagyon jó fiúk. Egyikük hosszú ideje távol van, és azért jön vissza, hogy könyvet írjon. A másik Kanadában él. - Fiona kinyitotta a konyhaszekrény ajtaját, és elővett egy fémdobozt. - Angus legalábbis így tervezi. Nem igazán tudom elképzelni, hogy meg is teszi, mivel mindig is inkább a tettek embere volt, és egy kicsit diszlexiás is.

- Akkor miért ír könyvet? - kérdezte Jody.

Fiona vállat vont, miközben levett egy tányért a szárítóról, és kinyitotta a dobozt. - Azt hiszem, nem nagyon tudja, mi máshoz foghatna. Persze, ezzel nem azt akarom mondani, hogy könnyű könyvet írni, gondoljatok csak arra a sok megkínzott lélekre. És felettébb furcsa lesz megint együtt lakni valakivel, annak ellenére, hogy olyan nagy a ház. Részben ezért is szeretném kitakarítani a csűrt, hogy lakássá alakíthassam át Angus számára, ha mégis rájönne, hogy felnőttként képtelen az anyjával egy fedél alatt élni. Nem vagyok túl rendszerető.

- Én sem — mondta Jody.

- Ami azt illeti, én sem, de szeretek mások után rendet rakni — vallotta be Sian. - Sokkal könnyebb, mint magunk után elrakodni.

A torta most már a tányéron és az asztalon volt, Fiona pedig a gyerekekhez fordult, akik hangosan szörcsögtek a szívószálukkal. - Most kértek tortát vagy később? Kértek még gyümölcslevet? Vagy inkább vonatoztok?

Annabelle Roryra nézett. - Kivihetjük a tortát a vonathoz?

- Részemről igen. És ti hogy gondoljátok, mamák?

- Kisebb a maszatolás, ha kint eszik meg - vélekedett Jody.

- És nincs kifogásotok ellene, ha tortát esznek? - kérdezte Sianra pillantva Fiona. Jody véleményét bizonyára ismerte már.

- Mértékkel semmi gond a tortával - válaszolta Sian - és a kinti evés zseniális ötlet.

Annabelle és Rory boldogan futottak el, a kezükben papírtörülközőbe csomagolt csokoládé tortaszeleteket szorongattak.

- Ó, istenem, micsoda békesség! — dőlt hátra a székében Jody.

- Elkészítem a teát - ajánlotta Fiona.

- Isteni a torta! — szedegette fel Sian a morzsákat, amiket a gyerekek nagy izgalmukban szétszórtak.

- Kérem, vágjatok tisztességes szeleteket! - könyörgött Fiona. - Nem akarom sokáig a házban látni ezt a tortát!

- Minden tőlünk telhetőt megteszünk ezért — mosolygott Jody.

Jody két csésze teával és egy szelet tortával később távozni készült. - Mostanra ér véget a fiaim úszásórája. Ha Annabelle-t el tudom vonszolni, ideje értük mennem. - Sianra

pillantott. — Roryval láthatóan jól kijönnek. Egyik sem jött be sírva, vagy nem panaszkodik arra, hogy unatkozik. Nagyon örülök neki!

- Én is. Nagyszerű, hogy Rory ilyen hamar talált magának barátot - válaszolta Sian őszinte megkönnyebbüléssel.

- Feltétlenül át kell jönnötök...

A társaság kisétált közben az udvarra, ahol a gyerekek egy akkora vonattal játszottak, amire rá is lehetett ülni. Jody végül azzal az ígérettel tudta elcipelni Annabelle-t, hogy útközben - miután felvették a fiúkat - sült krumplit vesz nekik. - Úszás után mindig éhen akarnak halni, és ha leesik a vércukruk, előbújik belőlük az ördög vagy valami annál is rosszabb...

Sian Roryra pillantott, s azon tűnődött, nem kellene-e nekik is indulniuk, de Fiona megelőzte: - Míg itt vagy, Sian, gyere, nézd meg a csűrt, és mondj róla véleményt.

A csűr tele volt bútorokkal - e tekintetben Fiona nem túlzott-, és Sian ruhásszekrények, asztalok, polcos szekrények és felfordított székek között kacskaringózott Fiona nyomában. Az jutott eszébe, milyen ideális hely lenne ez a munkához, persze nem így telezsúfolva.

- Kié ez a sok bútor? - kérdezte.

- Különböző embereké. Egy részüket ki lehet dobni, de vannak családi darabok, amiket szeretnék megmutatni a fiúknak, hátha igényt tartanak valamelyikre. Van, ami a volt férjemé, vagyis a második férjemé. Azt mind ki lehet selejtezni. Szeretném, ha ez a hely felszabadulna - ráncolta a homlokát Fiona. - Nem szabad úgy ragaszkodnom ezekhez.

- Nagytakarítást kellene vállalnia valakinek az életedben, aki minden túlméretezett kontóddal kapcsolatban tanácsokkal lát el, és meggyőz, hogy már túlléptél rajta.

Fiona elmosolyodott, de Sian látta, hogy véletlenül rátapintott az igazságra.

- Segíteni tudok - mondta. Nem akart érdekhajhásznak tűnni, de látta, hogy a csűr ideális munkahely lenne. - Persze tisztán az önérdek vezérel. A bútorok alkalmasak lennének a lefestésre, és munka szempontjából nagyon is megfelel a csűr.

- De ahogy már korábban említettem - válaszolta óvatosan Fiona -, ha kiderül, hogy Angus nem tud egy fedél alatt élni velem, esetleg át akarja lakásnak alakítani.

Sian elhessegette a távol levő Angus iránt feltámadó ellenszenvét. Hiszen Fiona fia, természetes, hogy ő jelentheti be elsőként az igényét. - Minden rendben, azért még segítek — mondta nagyvonalúan.

- Tényleg?

- Hát persze.

- A házban már sok mindent kiselejteztem. Rengeteg könyvet, sőt egy egész könyvtárat. Bár a padlásnak nem mentem a közelébe - sóhajtott Fiona. - Nem mintha költözést fontolgatnék, szó sincs ilyesmiről, de a ház hatalmas, egyedül élek, és inkább csak elveszek benne. Bár szeretem a nagy teret, valahogy olyan érzésem van, hogy a fiúk talán most szeretnének egy kis tőkét, és nem akarják kivárni, hogy feldobjam a bakancsot. Igaz, Russell jómódban él Montrealban.

- Hm. - Fiona szemmel láthatóan nem járt közelebb a bakancsfeldobáshoz, mint Sian.

- Szóval találtam egy boltot, amelyik esetleg sok könyvet bevesz. Használtkönyv-kereskedés vagy „régi" könyvek árusítása manapság inkább a neten folyik. Ez az ember viszont eladja őket. Nemsokára átviszek hozzá egy válogatást.

Sian észrevett valamit. — Jaj, egymásba tolható asztalkák!

- Utálom őket! - kiáltott fel Fiona. - Tudom, hogy hasznos, de ki nem állhatom.

- Mit szólnál, ha lefesteném, mindegyikre más virágot festenék, és más-más szobába tennéd be őket?

- Rendben! - nevetett Fiona. - A volt férjem gutaütést kapna, ha megtudná, hogy a halott nénikéje asztalkáira virágokat festetek. Mivel azonban itt hagyta őket, és semmi hajlandóságot nem mutat, hogy elvigye, mindegy, mit gondol!

Sian képzelete már messze szárnyalt. - Persze nem sok virágot festek rájuk, és áttetsző glazúrral bevonnám, mielőtt nekifogok. Mit szólnál egy halvány agyagszínhez? Az gyönyörűen kiemelné a virágokat.

Fiona jól mulatott a fiatalabb nő lelkesedésén, amit az egymásba tolható asztalkák váltottak ki. - Tégy, amit jónak vélsz. Ha nem tetszik, odaadom a barátnőmnek, adja el őket. Van egy üzlete Fairshamben. Ismered az ilyet: olyasmiket árul, amikre az embernek nincs igazán szüksége, de képtelen ellenállni a kísértésnek, hogy megvegye. - A szemöldökét ráncolta. - Bocs, nem akartam ilyen sértően fogalmazni. Én is vettem ott ezt-azt. Neked is hasznodra válna, okvetlen meg kell ismerkednetek. Margaret Tomlin a neve. A boltját, azt hiszem, Eklektikának hívják. Nézz körül, ha arra jársz. - Fiona lélegzetvételnyi szünetet tartott, majd mielőtt Sian válaszolhatott volna, folytatta. - Figyelj csak, támadt egy ötletem. Úgyis vacsoravendégeket akartam hívni. Meghívhatom Margaretet is, és össze ismertethetlek vele. Két legyet ütök egy csapásra, mert egyébként is illően meg akartam ünnepelni a faluba érkezésedet. Így tökéletes lesz. Hozzá is látok mindjárt.

- Egy kiskereskedelmi lehetőség jó lenne - jegyezte meg óvatosan Sian. A vacsorával kapcsolatban akadtak fenntartásai. Nem volt biztos abban, hogy máris fejest tud ugrani a falu társasági életébe, bár Jodyval kellemes volt megismerkedni. Jobban szerette a fesztelen találkozásokat. Átmászott egy széken, és az egyik sarokba nyomakodott. - Nézd csak ezt a polcos szekrényt! Tökéletes lenne egy gyerekhálóba. Már látom is magam előtt, ahogy finom repkényindák kúsznak fel rajta, és a tetején apró, régi játékok sorakoznak!

- Szép lenne — nézte megújult érdeklődéssel a szekrényt Fiona. - De az is lehet, hogy megtartom. A nagynénémé volt.

- Hogy maradt rád ennyi bútor? - kérdezte Sian.

- Egyszerűen - felelte Fiona. - Amikor meghalt valaki, vagy az emberek nem tudták, mihez kezdjenek valamivel, azt mondták: „Fiona abban a hatalmas házban lakik, majd ő elraktározza." De utána soha senki nem viszel semmit.

- Piszkosul igaz! - vágta rá Sian, és végigjáratta a tekintetét a csűrt padlótól a mennyezetig megtöltő válogatott kacatokon. Valóban ijesztő mennyiség volt. - És most, kérlek, ne csigázd tovább az érdeklődésemet, mondd el, mi ez az internetes randizás!

- Csakis Luella hibája! - háborgott Fiona. — Feltett egy szájtra, ahol az ember a barátait ajánlja. Kért tőlem engedélyt, de csak miután feltett. - Fiona megcsóválta a fejét. - Azt hiszem, az tette fel az i-re a pontot, hogy nagyon hízelgő képet csatolt rólam, amit akkor készített, amikor nála vendégeskedtem. Nevetek rajta, és a kutyájával játszom. Jó felvétel egy érettebb nőről. Amikor megláttam, arra gondoltam, miért is ne?

- Én nem neveznélek érettebbnek. - Sian habozott. - Úgy értem, nem akarlak éretlennek nevezni, inkább olyan vagy, mint az anyám, farmerben jársz, fiatalos ékszereket viselsz, és nagyon szórakoztató vagy. Az érettebb olyan... öregesen hangzik.

- Bármilyen nevetséges is, sokszor tizennyolcnak érzem magam — vonta össze a szemöldökét Fiona. - És ki tudja, Angus mit szólna az internetes randizás hoz!

- De bármi, ami téged boldoggá tesz, nem...?

- Igen, de a fiaim nem bíznak az ízlésemben, ami a férfiakat illeti. Szörnyű időszakot éltünk át mind, amikor a második férjemmel éltünk.

- Nem mész hozzá senkihez - emlékeztette Sian. - Csak jól szórakozol.

- Luella is pontosan ezt mondta - mosolygott Fiona, és kivezette Siant a csűrből az udvarra, egy padhoz. Rory boldogan játszott a vonattal, miközben a két nő őt figyelte.

- Szóval azt szeretnéd, ha szívességet tennék neked - tért vissza a kiindulóponthoz Sian. — És ennek az internetes randizáshoz van köze?

Fiona nevetett. - Őszintén szólva már azzal szívességet teszel, hogy a megbotránkozástól nem kapsz a szívedhez!

- Hát igen, manapság mindenki ezt csinálja — válaszolta megnyugtató hangon Sian (nem mintha bárkit is ismert volna, aki így tesz). - De ennél azért többről van szó?

Fiona bólintott. - Csak egy kicsit. A biztonság aggaszt. Lesz egy randim, és szeretném, ha lenne valaki, aki tudja, hova és kivel megyek el, és mikor jövök vissza, ilyesmi.

Bár Sian csak egy napja ismerte, titkon úgy érezte, hogy Fiona ügyesen megbirkózik minden helyzettel, legyen az bármily veszélyes, de nem adott hangot a véleményének. Arra gondolt, hogy boldogan segít minden lehetséges módon annak, aki ilyen melegen fogadta. - Nem gond - mondta. - És hova mentek?

- Egy régiségvásárra. Említettem, hogy szeretem az ilyesmit, mire azt mondta, lesz éppen egy, igazán mehetnénk együtt. Mivel nincs messze, igent mondtam. - Fiona hallgatott egy sort. - Nem is emlékszem, mikor voltam el így utoljára egy férfival.

- Tökéletes első randinak hangzik - mosolygott lelkesen Sian. Idegtépő, ugyanakkor izgalmas lehet. Átvillant az agyán, hogy az életéből hiányzik az izgalom. Teljes, alkotó, ugyanakkor egyáltalán nem bizsergető életet él. És itt egy, az anyjával egykorú asszony, aki nem fél kitörni az életéből, és valami mással próbálkozni. Fiona túlszárnyalta.

- Remélem is. És nem bánod, ha arra kérlek, küldj nekem randi közben egy sms-t, hogy legyen ürügyem a menekülésre? Persze, ha nincs ínyemre, enélkül is egyszerűen sarkon fordulok, és eljövök. De azt mondják, jobb biztosra menni...

- Dehogyis bánom! De azért mennyi esélyetek van arra, hogy egy régiségvásáron megismerjétek egymást? - tűnődött Sian.

- Szerintem éppen elég esélyünk lesz. De van még valami...

- Ki vele. - Bármi volt is, aggasztotta Fionát.

- Nos, a netes társkereső oldalon, az e-mailekben és a telefonbeszélgetésekben, amiket folytattunk, egyvalamit nem mondanak el, és a fényképeken sem mutatnak...

- Mit, az elemi vonzalmat? - Sian ezt megértette. A szexuális összhangot egyszer az életben előforduló, ritka kincsnek tekintette.

- Nem, bár ebben különben igazad van. Valami sokkal prózaibb dolog aggaszt. - Kis szünetet tartott. - A kellemetlen lehelet. Észrevetted már, hány idős embernek rossz a lehelete?

- Még nem. - Sian ismét elcsodálkozott Fiona gondolatmenetének furcsa kitérőin. Üdítően őszinte volt.

- Valószínűleg nem szoktál sok idős férfi közelében lenni, de állítom, komoly probléma. És ha csak nem ejtesz el egy „száj víz" vagy „fogselyem" kifej ezést egy e - mailben vagy egy telefonbeszélgetésben úgy, hogy ne nézzenek bolondnak, akkor semmit sem fogok tudni, amíg nem szánom rá magam egy régiségek közti, délutáni bogarászásra- mosolyodott el szomorkásán. - Iszunk még egy teát?

Harmadik fejezet

Rory Sian mellett sétált, fogta a kezét, és magában énekelgetett. Mindketten fáradtak, porosak voltak, de nagyon jól érezték magukat Fionánál. Vacsorára is meghívta őket, de Sian úgy érezte, most már ágyba kell dugnia Roryt.

- Csak rántottát eszünk pirítóssal, aztán már irány a fürdőkád — mondta Sian, és azon tűnődött, lesz-e elég ereje dolgozni még, miután Rory elaludt. Be kellett fejeznie egy bútort, de a találkozás Fionával, a virágrendezés, a megismerkedés Jodyval és Annabelle-lel és a csűr átvizsgálása mellett egy szabad perce sem maradt.

- Olvasol mesét? - kérdezte Rorv.

- Hát persze, drágám. - A fürdőkád melletti meseolvasás időt spóroló megoldásnak indult, ám aztán mindketten megszerették. Előbb jött a fogmosás, aztán Sian leült a padlóra, háttal a kádnak dőlt, mialatt Rory a vízben pancsolt, és egyre jobban elálmosodott. Amikor Sian elérkezettnek látta a pillanatot, egy nagy törülközőbe csavarta és felkapta, majd gyorsan ágyba bújtatta. Amint ágyba került, Rory általában még egy meséért könyörgött, de rendszerint elaludt, mielőtt Sian befejezhette volna.

Ma este Rory egyfolytában Fionáról, Annabelle-ról meg a Fiona csűrjében talált vonatról beszélt. És felmerült benne, hogy másnap elmegy a játszóházba.

- Ugye, Emily is ott lesz? - kérdezte, és megnyomott egy szivacsot, ami habzott.

- Igen, és felvigyázók is lesznek, mert több gyerek megy oda. Nemcsak te. - Sian megtörölte a gyerek arcát egy puha fürdőkendővel. A játékos fürdés néha azzal járt, hogy a mosakodásról megfeledkeztek.

- És lányok is lesznek?

- A gyerekek vagy a felvigyázók között?

- A felvigyázók között. Azok mindig lányok.

- Nem feltétlenül. Lehet, hogy Emily fiatalembereket hív, hogy segítsenek neki most, hogy idelent van.

Roryr felsóhajtott. - Nem hiszem. Szerintem a fiúk nem vigyáznak gyerekekre. Szeretem a fiúkat.

- Én is. - Sian kis szünetet tartott. - Kijössz most már, drágám? Még van egy kis munkám, amit szeretnék befejezni, és szeretnélek lefektetni.

- Jó, mami - felelte Rory, aki beletörődött, hogy nincsenek óvó bácsik, és hogy le kell feküdnie. Viszonylag jókedvűen törődött bele a sorsába.

Sian tárva-nyitva hagyott ajtók mellett dolgozott, hogy kimenjen a festékszag, és éppen uzsonnafóliába csavarta az ecsetét, amikor megszólalt a telefon. Richárd kereste. Emlékezett rá, hogy most kell visszaérkeznie az üzleti útjáról.

- Szia - köszöntötte Sian. - Már itthon vagy?

- Nem, holnap érkezem haza. Csak kíváncsi voltam, hogy haladtok.

- Remekül! Már majdnem mindent kicsomagoltunk. Mami sokat segített, míg itt volt. És egy igazán aranyos nővel is megismerkedtünk. Fiona Matchamnek hívják. Ismered? Az út végén, a nagy házban lakik. Tüneményes!

- Úgy van, nagyszerű asszony. Együtt jártam a fiaival bentlakásos iskolába, de már jó ideje nem találkoztam vele. Nem lep meg, hogy a szárnyai alá vett. Ez rá vall. — Lélegzetvételnyi szünet után folytatta. - És hogy van Rory? Várja már a holnapot?

- De mennyire! Reméli, hogy óvó bácsik is lesznek. - Rögtön meg is bánta, hogy ezt mondta. Richárd úgy érezte, Rorynak férfi példaképre van szüksége, és ez ő lehet. Jóllehet Sian bizonyos szempontból egyetértett vele, nem gondolta, hogy azért kéne Richárdhoz

mennie, hogy a fia őt tartsa a példaképének. Felsóhajtott, majd vidámabban folytatta: - Megismerkedett egy kislánnyal, Annabelle-1 el, aki szintén odajár. És nagyon várja, hogy viszontlássa Emilyt. Nem tudod, van sok fiatal segítőtársa?

Nyugalmasan elcsevegtek Emily vállalkozásáról, majd megbeszélték, hogy Richárd másnap este átjön, és együtt vacsoráznak. A férfi a következő útja előtt kis időre hazalátogat, és Londonból lejön hozzá kocsival. Sian szeretettel gondolt rá, amikor lefeküdt. Lehet, hogy nem egy szívtipró, de kedves ember, és emellett is sok szól. Persze nem mindig gondolkodott így. Egyszer valamikor a szívét és a hormonjai parancsát követte, és egy rövid, őrült szerelembe keveredett, ebből a kapcsolatból született Rory. Most azonban, csaknem hat évvel később, úgy érezte, felnőtt már egy kicsit, és már nem keresett vad szenvedélyt, hanem inkább kényelmes és biztonságot nyújtó kapcsolatot. A józan eszével kifejezetten biztos volt abban, hogy erre van szüksége, és ezt is akarja, csak azt kívánta, bárcsak a konok szívét is meg tudná győzni. De gyakorlatiasnak kellett lennie. Semmi értelme nem volt azt képzelnie, hogy azoknak a romantikus regényeknek a hősnője, amiket tinédzserként falt. Az igazi élet nem ilyen, s mivel soha többé nem látja viszont Rory apját, kénytelen volt folytatni az életét. És a szeretet, amit az ember a barátja iránt érez, idővel szerelemmé mélyülhet, nem? Az újságok is azt írják, hogy a barátságon alapuló kapcsolat tartós, és azt is tudta, az összehozott párok tovább élnek házasságban, mint a „szerelemből" házasodók. Biztosra vette, ha úgy döntene, hogy hozzámegy Richárdhoz, ahogy a férfi szeretné, Roryval elégedettséget nyújtó, biztonságos életük lenne. Elhessegette a lelkében megszólaló, szűnni nem akaró kétséget, amely halkan azt súgta: „tényleg elégedettségre vágysz?", majd falnak fordult, és lassan álomba merült.

Sian másnap reggel rá tudta venni Roryt, hogy egyen sörélesztős Marmite katonákat. A kisfiú eleinte izgatottságában semmit sem akart reggelizni, de Sian nem engedett. Nem mehet üres gyomorral napközi óvodába! Ő azonban csak egy korty teát ivott, idegesebb volt a fiánál is.

Rory izgatottan csicsergett, miközben felfelé sétáltak a bekötőúton, a karját lengette, és céltudatosan, nagy léptekkel haladt, kis hátizsákjával a hátán. Ez jó jel, gondolta Sian. Rory kedvelte Emilvt, aki az után foglalkozott vele, hogy Sian kivette a kisfiút az iskolából, de amikor Rory utoljára gyerekek közé járt, nagyon utálta. Igaz, az egy nagy és csúf intézmény volt Londonban, idézte fel magában Sian. Rory a többi gyerekről faggatta az anyját - most már persze ismerte közülük Annabelle-t -, és Sian rádöbbent, hogy a fiának biztos hiányzott már a vele egy korú gyerekek társasága.

Előző nap is elsétáltak az óvodához, hogy Rorvnak fogalma legyen arról, hova jár majd, és milyen messze lesz a háztól, az anyjától. Bár az épület egyszerű volt, és a célnak megfelelő, biztonságos távolságra helyezkedett el az úttól, szép környezetben, és a gyerekeknek bőven volt helyük szaladgálni.

Rory nagy örömére és meglepetésére a segédtanerő egy fiatalember volt, aki az idősebbekkel foglalkozott. Rory örült Emilynek is, és miután köszönt neki, és futólag az anyjára pillantott, odafutott a többi gyerekhez. Emily Sianra pillantott, és felvonta a szemöldökét, mintha azt akarná mondani: „Nem megmondtam, hogy nincs miért aggódnod?", amit Sian mosollyal nyugtázott. Nagy kő esett le a szívéről. Ahhoz, hogy dolgozhasson, megbízható óvodára volt szüksége, ahol Rory boldog. Csak néhány leszállított rendelés nyomán várhat pénzt. Élvezte, hogy saját vállalkozása van, és olyasmiből élnek, amit szeret csinálni, de ennek sajnos megvoltak a maga hátrányai. Amikor nem festett, új munkákat kellett felhajtania. Nagyon reménykedett, hogy Fiona barátnője, akinek boltja van, gyümölcsöző összeköttetésnek bizonyul. Most legalább Rory boldognak látszik! Elbúcsúzott

Emilytől, és intett a fiának, aki már buzgón játszott vonatosdit egy másik kisfiúval, Annabelle pedig dirigálta őket.

Öt órával később kissé festékfoltosan ment Sian Rory-ért. Nagyon eredményes napja volt. Még ebédelni sem állt meg, annyira elmerült egy különösen bonyolult minta megfestésében, ami egy hálószobai gyermekszékre került.

Emily fogadta, aki azt mondta, a legtöbb gyerek kint van.

- Olyan jó ezt itt csinálni, ahol van helyük kint játszani - lelkesedett, miközben kivezette Siant a kertbe.

- Reménykedem benne, hogy kapok még kerti játékokat, amikre felmászhatnak, de kezdetnek ez is megteszi.

- Volt egy kis pancsoló, egy homokozó és egy mászóka.

- A legfontosabb, hogy legyen elég helyük szaladgálni - mondta Sian. - És az bőven van itt. - Bármennyire élvezte is Rory a kertet a nyaraló körül, ami jóval több helyet nyújtott neki, mint amekkorában Londonban része volt, Sian tudta, hogy itt a mennyországban érezheti magát. Biztos alaposan kifárasztja, gondolta. Szerette, ha Rory futkoshat, és levezetheti a fölös fiús energiáját.

- Igaz - értett egyet Emily -, és ma az időjárás is lehetővé tette, hogy élvezzük.

A gyerekek - és láthatóan sokan voltak - mind baseballsapkát viseltek, hátul kis lebernyeggel, ami a tűző napsütéstől védte a tarkójukat. A fiatalember francia krikettet játszott a nagyobbakkal. - Philipnek hívják világosította fel Emily. - Egyetemista. A gyerekek imádják. Igyekszem rávenni, hogy a tanítást válassza.

Rory észrevette az anyját, odarohant hozzá, hogy megölelje, aztán visszaszaladt játszani.

- Akkor hát nem is kell kérdeznem, hogy jól érezte-e magát - jegyezte meg Sian, aki beletörődött, hogy még egy kicsit néznie kell a gyerekeket.

- Nem bizony. Fantasztikus volt! Nagyon édes. Imádja Philipet.

- Nagyon szereti a „fiúkat", ahogy ő nevezi a másik nemet. Apámmal zseniálisan kijönnek, de az idősebb férfiak persze mások.

Emily felkacagott. - Talán hozzá kellene menned a bátyámhoz, hogy legyen egy állandó „fiú", akire felnézhet. - Megint nevetett. - Csak tréfáltam.

Sian szomorkásán elmosolyodott. Tudta, hogy Emily csak félig-meddig tréfál, mert semmit sem szeretne jobban, mint ha Richárd és Sian végleg összejönnének. Sian kedvelte Emilyt, de ez még nem volt elég ok arra, hogy hozzámenjen Richárdhoz. Ki tudja?

Sian és Rory a ház felé sétáltak, amikor felfigyeltek egy ott parkoló autóra.

- Ki lehet? - tűnődött Sian. Remélte, hogy nem látogató. A festéshez használt ruhában volt, Rory elfáradt, és már a lábát húzta, ha fáradt volt, Sian nem állt jót a modoráért.

Amikor a bejárathoz értek, a kocsi tulajdonosa észrevette őket. A Boden modellek könnyed eleganciájával, nyári ruhában és drága napszemüvegben libbent elő egy fiatal nő a kis vászontetős kocsiból. Kipihentnek és fesztelennek tűnt, szandálba bújtatott lába szép egyenletesen barnult le.

- Melissa Lewis-Jones vagyok - mutatkozott be, és kezet nyújtott, amit Sian illedelmesen megrázott. - Gondoltam, benézek, ahogy jó szomszédhoz illik! Fiona Matcham mesélte, hogy beköltözött valaki.

Sian remélte, hogy a mosolya nem árulja el, mennyire nincs ínyére az elegáns látogató. Melissa mellett még piszkosabbnak érezte magát, de nem akart egy lehetséges új barátnőt elidegeníteni mindjárt az elején. Rápillantott Roryra, aki már bement a kapun, és a ház ajtajában várta, hogy Sian beengedje, mert hajtotta a türelmetlenség, hogy megint a vonatjaival játsszon.

- Hát persze - mondta Sian, aztán kinyitotta az ajtót, és Roryt engedte előre. - De elnézést a rendetlenségért. Festettem, mint látod. - Sian nem pazarolta a Rory-mentes, értékes időt a háztartási munkára, mert azt akkor is elvégezhette, ha a gyerek otthon volt. Nem emlékezett, hogy az asztalon van-e még a reggeli és az ebéd maradéka, vagy már a konyhai csöpögtetőn száradnak az elmosogatott edények. - Egyébként Siannak hívnak. Gyere csak be.

A Boden-jelenség egy percig sem habozott, hanem belépett Sian nappalijába. - Istenem, olyan, mint egy barlang, nem? És milyen dohos! Annyira szerettem volna már idebent körülnézni. Nem sejtettem, hogy ilyen rossz állapotban van.

Sian, aki a sötétsége ellenére is megszerette mára nappalit, hirtelen rájött, hogy míg Fionától el tudja fogadni, ha azt mondja, nyirkos a szoba, Melissa Kettős Vezetéknévtől nem. - Nagyon kényelmesen megvagyunk itt - mondta védekezően.

- Nyáron! De milyen lesz télen? Egy jégverem lesz, hiddel. Gondolom, Luella Halpern annyira zsugori, hogy egy fillért sem akart a házra költeni. Renováltathatta volna, és egy vagyonért adhatott volna túl rajta.

- Akkor örülök, hogy nem tette - vágta rá Sian. Amikor rájött, hogy a látogatójának nem sietős a távozás, úgy döntött, jobb, ha eljátssza az udvarias háziasszonyt. - Megkínálhatlak valami innivalóval? Egy pohár vízzel vagy narancslével? Nagy a meleg. Idebent kifejezetten kellemes hűvös van.

- Egy kis ásványvizet kérek, ha tartasz itthon.

Melissa követte Siant a konyhába. - Szép lenne, ha kiüttetnéd azt a falat, és egységes légteret alakítanál ki. Az ilyen típusú ingatlanok még mindig nagyon kelendőek, hisz London olyan közel van.

- Nem eladó. - Sian letette a pohár vizet az asztalra, aztán gyümölcslevet töltött Rorynak, mielőtt kifolyatta a csapvizet saját magának. - De foglalj helyet!

- Mi a neved? - kérdezte Melissa olyan mosollyal, ami arra utalt, hogy nem igazán szereti a gyerekeket.

- Rory - felelte tárgyilagosan a kisfiú.

- Nos, Rory, mit gondolsz, nem lenne jobb a kertben játszani? Uncsi dolgokról beszélgetünk a mamáddal - mondta Melissa, aztán Sianra nézett. - Már ha a maminak nincs ellene kifogása.

Sian azonnal rávágta volna, hogy Rorynak maradnia kell, hogy meguzsonnázzon, de az unalomtól és ettől a kissé ijesztő nőtől szerette volna megvédeni. - Kérsz valamit enni, drágám? Ha akarod, ki is viheted magaddal.

- Babybelt kérek - felelte Rory, és bizonytalanul nézte a látogatójukat. Láthatóan ő sem kedvelte meg Melissát. Nagyon jó kis szeme van az emberekhez, gondolta Sian, aztán szemrehányást tett magának. Nem kéne elhamarkodottan ítélkeznie Melissáról.

Sian keresett két Babybelt, és Roryrnak adta. - Inni is kérsz?

- Nem. A napköziben ittam. - Fogta a két kis sajtgömböt, és kifutott a kertbe, korábbi fáradtságának nyoma sem volt.

- Sokkal könnyebb beszélgetni, ha a kicsik nem fülelnek - húzott ki egy széket Melissa, és Sianra mosolygott.

- Van gyereked? - kérdezte Sian, akinek ugyan enyhült a szomjúsága, de a kedve nem sokat javult.

- Jaj, istenem, dehogy! Nem mondom, hogy egyszer majd nem szeretnék, de még nem most. És komoly háttértámogatás nélkül semmiképpen sem. Szeretném élvezni az életet, amíg szép vagyok és fiatal. - Nevetett, mintha önironikus lenne, de a kacagása őszintétlen volt.

Nem beszél mellé, gondolta Sian, miközben leült. Fiatal és szép. Bár Sian szerint egykorúak lehettek, Melissa fiatalabbnak látszott. Talán azért, mert nem nyomasztotta akkora felelősség.

- Szóval mi hozott ide? - kérdezte Melissa, a gondolatait félbeszakítva.

Sian már felsorolta a költözés okainak többségét, amikor Fionával beszélgetett, és most nem akarta elismételni őket, ennek a látogatónak semmiképpen sem. Az ösztönei azt súgták, hogy nem árt óvatosnak lennie Melissával. Úgy döntött, marad az általánosságoknál. — Nagyon kellemes vidék, és London is közel van. - Nem tette hozzá, hogy olcsó a lakbér.

- De miért akarsz London közelében maradni? Ott dolgozol?

Sian belekortyolt a vízbe, és felkészült a faggatózásra, ami várt rá. Bármennyire szerette volna, ha Melissa szedi a sátorfáját, tudta, hogy nem lehet udvariatlan. Minél hamarabb válaszol a kérdésekre, annál gyors abban vége a látogatásnak. - Nem. Itthonról dolgozom, de a szüleim ott laknak, így nem akartam túl messzire költözni.

- És a párod?

Sian a fejét rázta. - Egyedül nevelem a fiamat. És volt párom sincs.

Melissa festett szempillás szeme meglepetten kerekedett el. - Szóval csak gyereket akartál? Micsoda bátorságra vall! És hogy választottál apát? Szellemiek vagy a külső alapján?

Sian gondolatai sebesen szálltak vissza ahhoz az éjszakához, amiből kilenc hónappal később Rory született, és elmosolyodott, a humorérzéke legyőzte Melissa gorombasága feletti neheztelését.- Nem szándékosan estem teherbe, de amikor rájöttem, hogy babát várok, boldog voltam. Amint túljutottam a megrázkódtatáson.

- Nagyon bátor vagy! Semmiképpen sem vállalnék egyedül gyereket. Gondolj csak a rengeteg munkára. A megbélyegzettségről nem is beszélve. - Melissa kétségkívül nem tudott ennél rosszabbat elképzelni. Sian tudta, hogy nem mindenki veszi könnyedén a mostani helyzetét, de Melissa reakciója még így is túlzottnak tűnt. Talán Fionának van igaza, és vidéken túlságosan konzervatívak az emberek.

- Nagyon közel laktam a szüleimhez, és ők mindenben mellettem álltak - jegyezte meg halkan, de határozottan Sian. - Nem bélyegzett meg senki.

- Ó, igazán nem akartam semmire sem célozni. - Melissában volt annyi tisztesség, hogy elpiruljon. - Csak sokan elég régimódiak. Mármint errefelé.

Mint például te is, gondolta Sian. - Tapasztalatom szerint nagyon barátságosak.

- Ó, Fionával semmi gond. Elég különc öreglány, de kedves.

- Igen. - Sian Fiona nevében mélységesen megsértődött. Úgy érezte, attól, ha valaki az ötvenes éveiben jár - vagyis egyidős az ő anyjával még nem „öreglány".

- A többiek azonban kicsit rossz néven vehetik, hogy nem vagy férjnél. Tégy úgy, mintha megözvegyültél volna. Egyébként mi történt a kicsi apjával? Támogatott anyagilag?

Mivel Sian sosem árulta el Rory apjának, hogy terhes lett, és fogalma sem volt, mi történt a férfival, ivott még egy kis vizet, hogy időt nyerjen. - Elutazott, és többé nem láttam. Nem tudtam vele felvenni a kapcsolatot, ezért nem is szóltam neki. Nem volt értelme. Nem ismertük egymást régóta.

Egyenesen hívatlan vendége szemébe nézett, hogy lássa, lesz-e mersze megjegyezni, hogy Sian biztos már a legelején lefeküdt vele. Mert így történt. Akkor képtelen volt uralkodni magán, bár ez egyáltalán nem volt rá jellemző. Ha nincs Rory, annak eleven bizonyítékaként, hogy a dolog megtörtént, talán azt is hihette volna, hogy csak álmodta az egészet. Bár nagyon kellemes álom volt.

- Szerintem kényszerítened kellene a gazembert, hogy fizessen! - fakadt ki Melissa.

- Miért? — kérdezte Sian, akit megdöbbentett Melissa heves kirohanása. - Boldoggá tesz, hogy anya vagyok. Nem táplálok haragot Rory apja iránt.

Melissa vállat vont. - Hát jó. Akkor hát az állammal tartatod el magad?

Egy dolog a gorombaság, és megint más a durvaság. Ez már az utóbbi volt. - Mint már említettem, itthonról dolgozom. Van egy vállalkozásom. Bútort festek. - Nem tette hozzá, hogy elfogad mindent, amit az állam támogatásként nyújt, és örül ennek is. Igazán nem tartozik erre a nőre, gondolta. - És te? — kérdezte, mert úgy vélte, most már ideje Melissát is alávetni a spanyol inkvizíciónak. - Mivel foglalkozol?

- Ó, ezzel-azzal a reklám terén, rendezvényszervezéssel, hasonlókkal.
- Férjnél vagy?
- Még nem - mosolygott halványan, titkokra utalva Melissa.
- Akkor menyasszony vagy? Nagy esküvőt tervezel?
- De mennyire! De pillanatnyilag szingli vagyok. Most tettem pontot egy hosszú kapcsolat végére. Tüneményes volt, de túlságosan rövid pórázon tartott.
- Helyes. - Sian szándékosan nem mondott többet, nem akarta a beszélgetést tovább nyújtani. Jóllehet sztereotípiaként szórakoztató volt ez a lány, nem volt benne semmi szimpatikus. Sian nem sok reményt látott arra, hogy a közeljövőben szoros barátság alakulna ki közöttük. Jodyra gondolt, és arra, milyen más a másik fiatal nő. Talán végül is egy falu kicsiben ugyanolyan, mint egy város, ugyanolyan vegyes az emberek és vélemények tekintetében, csak könnyebb észrevenni azokat, akikkel nem értünk egyet, és nehezebb a kis helyen elkerülni őket. Elég sok részletet elkapott a népszerű, vidéken játszódó angol rádiós szappanoperából, *Archerékből,* amikor az anyja hallgatta, hogy tudja: egy faluban élni olyan, mintha az embert mikroszkóp alatt vizsgálnák. Fiona a jó oldal, Melissa a rossz.

Melissa még elüldögélt egy darabig, feltehetően arra várt, hogy Sian ismét beindítja a beszélgetést, majd végül felállt. - Azt hiszem, ideje indulnom. Örülök, hogy megismertelek. - Kis szünetet tartott. - Nincs kedved körbevezetni a házban? Arra gondoltam, veszek itt valamit helyben, és ez kiválóan megfelelne.

- De ezt már bérbe adták! Én lakom itt. - Sian ismét mérges lett.
- Luella biztos meghallgatná egy készpénzzel fizető vevő ésszerű ajánlatát. Végtére is most Spanyolországban lakik, nem?
- Valójában Franciaországban. És sajnos nem vezethetlek most körbe. - Szokatlanul határozott volt a hangja. - Még nem csomagoltam ki teljesen. Egyelőre nem tudok látogatókat fogadni, és mindjárt itt van Rory etetési ideje, nagyon nyűgös tud lenni, ha éhes. - Sian hitványnak érezte magát, hogy a fiát használja fel ürügynek, de valóban vacsorára járt az idő, és bármit megtett volna, hogy szabaduljon Melissától.
- Ó! - Melissát láthatóan meglepte, hogy visszautasították. - Esetleg máskor?

Sian mosolygott, és vállat vont; magában azt remélte, nem lesz újabb alkalom, s azon töprengett, miként akadályozhatná meg Melissát abban, hogy megvegye a házat, amit most már az otthonuknak tekintett. Melissától valószínűleg sosem tagadtak meg semmit, gondolta. Nem kellene felhívnia Fionát, hogy megkérdezze, Luella elfogadna-e egy kedvező ajánlatot egy készpénzes vevőtől? De aztán meggondolta magát. Fiona randija másnap volt esedékes, és Sian nem akarta zavarni.

Miután kikísérte Melissát, kiment Roryhoz a kertbe, és hirtelen eszébe jutott, vajon látják-e még beérni az eprüket és szárba szökkenni a növényeiket. Szomorúan felsóhajtott, aztán Rorynak nyújtotta a kezét. - Gyere, Rory, megöntözzük az epret, aztán már ideje is vacsorázni - mondta, azzal bementek.

Amint megetette Roryt, gyorsan lezuhanyozott, és nyári ruhába bújt. A ruha régi és kifakult volt, mégis az egyik kedvenc darabja. Ékszerrel, sminkkel, a kertészkedéshez használt munkaruhája nélkül egészen jól festett. Szeretett volna valami finomat főzni Richardnak. A férfi említette, hogy torkig van a szállodai koszttal, és inkább a házias ételeket

szereti, így Sian nekilátott burgonyapürével egy besütött darált húst főzni, amíg Rory tévét nézett. Hagymát pucolt, aztán zellert, sárgarépát aprított, és közben Richardra gondolt. Örömmel várta, hogy újból lássa. A férfi csaknem három hétig az üzleti ügyeit intézte Angliától messze. Richardban ezt is kedvelte: sokat volt távol, ami azt jelentette, hogy Sian élhette a maga életét, és örömmel várhatta, amikor majd újra találkoznak. Nem zavarták egymás köreit, és amikor találkoztak, bőven volt mondanivalójuk egymásnak. Richárd biztos kíváncsi lesz, mi történt ez idő alatt vele, ahogy ó is szívesen hallgatja majd. Nagyon mulatságosan tudott azokról mesélni, akikkel utazásai során találkozott.

Úgy döntött, nem említi Melissa megjegyzését, miszerint szeretné megvenni a házat. Richárd biztosan szívesen intézné az ügyeket helyette, pedig Sian maga akarta rendezni a problémát. Egyáltalán nem tiltakozott a segítség ellen, de Richárd már így is sokat tett érte. Sian tudta, hogy a férfi szeretné megkönnyíteni az életét, sőt egyetlen szavába kerülne csak, és már magával is vinné a saját házába. De Sian nem akart egy könnyebb élet reményében Richárd jó természetével visszaélni vagy olyasmit tenni, ami feszélyezné.

Hirtelen eszébe jutott, hogy Richárd említette, időnként mennyire vágyik egy tejkaramellás tortára, amit annak idején az iskolában evett. Nem volt meg a receptje, de gyorsan átkutatta a kamrát, és úgy látta, különösebb nehézség nélkül meg tudja csinálni. Rory boldogan megeszi, majd másnap a maradékot.

- Szia, Richárd! - Sian hagyta, hogy Richárd átkarolja, és erősen megölelje. Szerette az ölelését. Erős volt és megbízható, akárcsak a férfi maga, és az ember utána is érezte a csontjaiban. Sian ugyanolyan erősen viszonozta.
- Sian kedves! Remekül nézel ki, mint mindig. Senki sem hinné, hogy amióta utoljára láttalak, túlestél egy költözésen. - Richárd letette az asztalra a bort, amit hozott.
- A ház úgy fest, mintha egy órája érkeztem volna! - nevetett Sian. - Még nem rendeztem el mindent. Gyere be! Szeretnél inkább a konyhában leülni, és nézni, ahogy elkészítem a salátát, vagy előkelően beülsz a nappaliba?
- Úgyis tudod rá a választ - válaszolt a férfi, és olyan melegség sütött a tekintetéből, hogy Siannak bűntudata támadt.
- Csak egy pillanatra felszaladok, és betakarom Roryt.
- Majd én. Úgy is szeretném tudni, hogy jön ki a kislegény a húgommal.
- Még csak az első nap volt, de nagyon élvezte! Van egy „fiú" kisegítő, és tudod, mennyire szereti a fiúkat. Ha felmész, majd meglátod.

Richárd kicsivel később ezzel jött vissza: - Bár kétségkívül „fiú" vagyok, szeretné, ha te takarnád be. Olvastam egy mesét, de azt hiszem, nem elég jól imitáltam a különböző beszédhangokat.

A bűntudat újabb szúrása. Richárd olyan kedves, akkor miért nem akarja Rory, hogy ő takarja be? Sian felszaladt a lépcsőn, de előbb bort töltött Richardnak.

Mire lejött, Richárd már befejezte a salátát, rendet rakott a konyhában, és megterített.

- Csodálatos vagy, Richárd! - mosolygott rá Sian a pohara felett.
- Ez azt jelenti, hogy meggondolod magad, és hozzám jössz? - A férfi elmosolyodott. - Ne vágj ilyen szomorú arcot! Már adtál választ. Csak azt remélem, egy nap meggondolod magad.

Sian ráemelte a poharát. Én magam is ezt remélem, gondolta, de hangosan nem mondta ki.

Negyedik fejezet

„Csak egy esélyed van, hogy jó benyomást tegyél", emlékeztette Luella segítőkészen Fionát egy e-mailben, amit aznap reggel küldött. Fiona szándékosan lezser, laza vászonnadrágban, hozzá nem illő, hosszú kabátban (hogy eltakarja a problémás combrészt) és feltűnő, modern divatékszerrel, ha nem is a legjobban, de legalább kielégítően érezte magát. Sian, aki szánta az idegességéért, és egy rémült telefonhívás után átjött, hogy segítsen felöltözni, végül csak ennyit mondott: - Azt hiszem, irigy vagyok! Olyan izgalmas ez az egész!

- Túlontúl az - jegyezte meg kesernyésen Fiona, ám amikor elhajtott (előbb vagy századszor ígértette meg Siannal, hogy elküldi az előre megbeszélt sms-t), rájött, hogy élvezi ezt az érzést. Nem bánta a „rendes asszony" létét, de az utóbbi időben úgy érezte, az énjének egy része megszólítatlanul szunnyad. Nagyon is jól emlékezett életének arra az időszakára, amiben most Sian járt, de bármennyire élvezte is, jó volt maga mögött tudnia, még ha aggódott is a „fiai" miatt. Talán ideje egy kicsit kirúgni a hámból. Talált egy üres hely et a város legnagyobb parkolójában, és még egyszer ellenőrizte a kezében tartott papírlapon a könyvesbolt címét. Azzal, hogy valami hasznosat csinált a régiségvásárra menet, csökkentette a bűntudatát. Bár a világon semmi oka nem volt arra, hogy miért ne beszélne meg találkozót egy férfival, akivel egy társkereső oldalon ismerkedett meg, mégis úgy érezte, helytelenül cselekszik. Most, hogy felvette a dobozban előző este összekészített könyveket, és elindult, abban reménykedett, nincs messze a bolt.

A könyvesbolt cégtáblája rögtön a szemébe ötlött, amint befordult a fő bevásárló utcába. Remélem, átvesz tőlem néhányat, gondolta, ahogy kinyitotta a csípőjével az ajtót, és behátrált az üzletbe, és nem kell az egészet visszacipelnem.

- Segíthetek?

Halk és kellemes férfihang szólalt meg, és Fiona kezéből gyöngéden átvették a dobozt. Felpillantott, és egy törékeny termetű,sűrű,őszülő hajú, kedves tekintetű férfit pillantott meg.

- Jaj, nagyon köszönöm. Már nagyon nehéz volt. Ön Mr. Langley?

- Igen, James Langley vagyok. És ön bizonyára Mrs. Matcham. Kérem, jöjjön hátra, és máris megnézem.

Fiona követte a férfit az üzlet hátsó traktusába, s közben magába szívta a bolt illatát és légkörét, és mindkettőt kedvére valónak találta.

- Ugye, van valami a könyvesboltokban? - kérdezte, amikor a láthatóan irodának berendezett helyiségbe értek. - Az ember úgy érzi, bármikor valami varázslatos bújhat elő valamelyik könyv borítója alól!

A férfi abbahagyta, hogy helyet találjon, ahova leteheti a dobozt a már amúgy is zsúfolt íróasztalon, és Fionára pillantott. - Így gondolja? Milyen jó! Mert én is mindig így éreztem. Nem reméltem, hogy a nem könyves beállítottságúak is hasonlóképpen gondolkoznak.

- Ó, hát én könyvszerető ember vagyok! - sietett megnyugtatni Fiona.- Csupán túl sok van, hogy egy élet alatt elolvassam őket.

- Nézzük csak ezeket. Kér valamit inni? Teát? Kávét? Vizet?
- Egy pohár víz jólesne.
- Sajnos, nem tudok semmit beletenni, amivel kicsit érdekesebbé tehetném.
- Higgye el, a víz önmagában is elég izgalmas.
- Kérem, helyezze magát kényelembe. Egy perc, és itt vagyok.

Fiona leült, körülnézett. A szoba kicsi volt, és tele volt könyvespolcokkal. Nagyon sok helyet foglalt el egy régi, fa cédulakatalógus, de a többi helyet is olyan dobozok vették el, mint amilyet ő hozott magával. A férfi láthatóan képtelen volt nemet mondani, ha arra kérték, nézze meg a könyveket, hátha talál köztük egy ritkaságot. Fiona megértette ezt a feltételezett

érzést, de belátta, hogy valószínűleg nem éppen zseniális üzletpolitika. Mindenesetre reménykedett, hogy az ő dobozában lesz legalább egy „ritkaság".

A férfi két pohár vízzel jött vissza, és Fiona poharának egy virágos óra hátulját ábrázoló képes levelezőlapon talált helyet. Fiona gyorsan a lapra pillantott, mielőtt a pohár eltakarta volna, és hajói sejtette, az ötvenes évekből származott, s minden bizonnyal könyvjelzőnek használták, ezért is volt James Langley asztalán.

- Nos, Mrs. Matcham, nézzük csak - mondta Langley. Benyúlt a dobozba, és kivett egy könyvet. - Á, nagyon jó! - Félretette, és újból benyúlt a dobozba. - Olyan, mint egy szerencsés horgászat, ahol csak első díjakat osztanak ki - lelkesedett. - Honnan származnak?

- A férjem könyvtárából válogattam. Hozzáteszem, az elhunyt férjem könyvtárából, és nem az elvált második férjeméből. - Fiona hirtelen ráeszmélt, hogy a kelleténél jóval több információt közöl magáról, és sietve magyarázkodni kezdett. - Nem szeretném, ha azt gondolná, hogy eladom a férjem könyveit, amikor pedig még szüksége lenne rájuk.

- Tehát még több is van?

Fiona bólintott. - Egy teljes szobát töltenek meg. És könyvszekrények sorát. A könyvtár jelentős részét örökölte, de ő maga is kényszeresen vásárolt. A ház összeroskad a könyvektől, és amikor majd el kell adnom, évekbe telik, míg megszabadulok tőlük.

A magyarázkodása közben James Langley átnézte a könyveket, és időnként élvezettel felhorkantott. - Van itt néhány jó könyv, amiket szívesen megvásárolnék, de aggaszt a könyvtár további sorsa. Mi a szándéka vele?

- Nos, ha a könyvek érnek valamit, szeretném eladni őket. Egyik fiamat sem érdeklik azok, amik megmaradtak. Már elvitték a számukra izgalmasakat.

- Végiggondolta, hogy bonyolítja le?

- Nem igazán. Fogalmam sincs, melyik értékes, már ha egyáltalán ér valamit bármelyik is. Csak azt gondoltam, polconként dobozokba teszem őket, és keresek egy olyan embert, mint ön. - Elmosolyodott, és magában leszögezte, hogy James Langley igazán kedves ember. Könyvárushoz illően nem volt elegánsan öltözve, de a ruhái egykor jó minőségűek voltak. Fiona arra gondolt, talán az apjától örökölte őket. Mindenesetre illettek hozzá.

- Mit szólna ahhoz, ha elmennék, és megnézném őket? Megtakarítanám önnek a fáradságot, hogy dobozonként cipelje ide. - Langley elmosolyodott. Tüneményes mosolya volt, amitől felragyogott az egyébként is kellemes arca. Fionában felmerült, vajon miért szimatolja körül a férfit, és úgy döntött, azért, mert hamarosan indul az első randijára, ahol elkerülhetetlen a komoly szimatolás.

- Lenne olyan kedves? Megérné önnek? Kétségtelenül azt szeretném, ha eladná őket a nevemben. Vagy megvenné tőlem, már amelyik lehetőség működik. De azért mégis nagyon sok kötetről van szó.

- A behozott könyvek színvonala alapján bizonyosra veszem, hogy megéri.

- Rendkívül hálás lennék! Bár nagyon szeretem a könyveket, ez a mennyiség nyomasztó felelősséget rótt rám. Nem vághatom ki őket, ha esetleg értékesek, és növelhetném velük a fiaim örökségét. De azt sem választhatom, hogy a helyükön hagyjam őket. Mint mondtam, azt fontolgatom, hogy elköltözöm.

- Nagy örömmel megyek el, és mondom meg, melyik értékes, és hogyan szabaduljon meg a többitől.

- Valóban?

- Abszolúte. Máris adok egy névjegykártyát. Hívjon fel nyugodtan, és megállapodunk egy alkalmas időpontban.

- Van e-mailje?

- Természetesen. Manapság lehetetlen volna az internet nélkül boldogulni. Úgy látszik, mostanában akad, aki még partnert is azon keresztül talál.

Kicsit nyugtalanítóan hunyorgott rá. Csak nem sejti, miben sántikálok? - gondolta Fiona. - Valóban? - ismételte meg, és remélte, hogy kellő kétkedés csendül ki a hangjából. - Mindenesetre ideje indulnom. Hogy szeretné? Hagyjam itt a könyveket?

- Ha nem bánja. Egyenként megállapítom az értéküket, és kiválasztom, amiket meg akarok vásárolni. Azokra, amikre nem tartok igényt, de értékesek, próbálok érdeklődőt keresni, aki esetleg megveszi. Egyetért vele? Rám bízza őket?

Fiona a kicsit még mindig hunyorgó szemébe mosolygott, és úgy határozott, megbízik benne. - Igen - válaszolta határozottan, bár tudta, hogy mindenki, aki ismeri, naivnak tartaná. De bízott az ösztöneiben, és csak egyszer tévedett iszonyatosan nagyot.

Jókedvűen és derűs hangulatban igyekezett a régiségvásárra. Az, hogy a doboznyi könyvvel megütötte a főnyereményt, bizonyosan annak a jele, hogy a nap hátralevő része is jól alakul. Már az is pozitívnak tekinthető, hogy nem egy sáros mezőn talált parkolóhelyet.

De amint a vásárnak helyet adó főúri kastély bejáratához ért, úrrá lett rajta a szorongás. Abban maradtak, hogy a „vásárban" találkoznak, de most, hogy az ajtóban állt, rájött, mennyire keveset mond a jelen körülmények között ez a kifejezés. Jobb lett volna a „kint" vagy „bent", a „kapuban álló oroszlánnál" vagy „balra a harmadik oszlopnál".

De ahogy a bejárat felé közeledett, amelyen át a kígyózó sor lassan eltűnt, egy kellemes külsejű férfit pillantott meg, aki úgy nézett ki, mint a website-ra feltett fénykép.

Luella figyelmeztette, hogy számítson arra, az emberek jobbára sokkal idősebbek, mint amit a fényképeik alapján gondolni lehet. A saját magáról feltett fotó is pár éve készült, de ez a férfi telitalálat volt.

Bár az is lehet, hogy mégsem ő az. Talán valaki más, aki „száznyolcvan centi magas, kicsit őszül, és krémszínű vászonöltönyt visel".

Aztán Fiona összeszedte magát. Miféle párhuzamos világegyetemben él, ahol valaki, aki hasonlít a fényképére, véletlen, kísérteties egybeesésnek tűnik, ahelyett, hogy pontosan az lenne, akit vár? Biztos ő az!

Amikor odaért hozzá, a férfi megfordult, és elmosolyodott.

- Ön biztosan Fiona. Róbert vagyok. - Lehajolt, és arcon csókolta. - Örülök, hogy végre láthatom!

Fiona viszonozta a csókját, és tetszett a férfi bőrének érintése az arcán, az arcvizének illata, a ropogós, csíkos inggel való röpke kontaktus. Közelről kellemesebb látványt nyújtott, mint messziről, de nem volt lehengerlő. Ennek ellenére elég kellemes benyomást tett rá, és Fiona nem annyira egy „káprázatos" férfira vágyott, mint inkább olyasvalakire, akivel együtt csinálhat mindenfélét.

- A fényképe nem adja vissza azt, amilyen az életben - jegyezte meg a férfi, és Fiona rögtön megnyugodott.

- Bemegyünk? Egyébként én fizetem a belépőket. Belém karolna? Bizonyos szempontból elég régimódi vagyok.

- Van valami, amit nagyon szeretne látni? - kérdezte Fiona. A régimódiság egyes esetekben biztató, gondolta.

- Nagyon szeretem az ecet-olajtartó üvegállványokat - válaszolta a férfi.

A remény kis szikrája, hogy olyasvalakire akad, aki barátnál többet jelenthet, e szavakkal holt hamvába. Az „ecet-olajtartóban" volt valami végtelenül lehangoló, ami Fionában az ötvenes évekbeli olcsó tengerparti panziók emlékét idézte fel. Mégsem szabad elhamarkodottan ítélkeznie, rótta meg magát. - Nézzük meg, akad-e ilyesmi — javasolta élénken.

- Hacsak nincs olyasmi, amit keres.

- Útközben biztos lesz valami érdekes — válaszolta Fiona.

Kezdte jól érezni magát. Miközben teremről teremre jártak, és a legkülönbözőbb alakú és nagyságú régiségekkel teli standok mellett mentek el, a tekintetét hol egy ezüst fény képkeret, hol egy régi óra vonta magára, de Róbertnek eltökélt szándéka volt, hogy előbb az olaj-ecettartókat nézzék meg, és Fiona nem bánta, hogy vezetik.

Meglepte, amikor közvetlenül az ecet-olaj-tartók mellett (amelyek az életben sokkal szebbek voltak, mint amire számított) kis névkártyatartókon akadt meg a szeme. Rögtön örömmel vetette rájuk magát. - Nézze csak! Mint a kis fácánok! Pontosan erre van szükségem a vacsoravendégeim számára.

- Vacsorát rendez?

Csak a képzelete tréfálta meg, vagy tényleg volt valami szomorkás vágyódás abban, ahogy ezt kérdezte? - Igen — válaszolta, és mielőtt meggondolhatta volna, már ki is mondta: - Okvetlen el kell jönnie! Remek lesz.

- Édes asszonyom, milyen kedves öntől! De igazán nem akarok a terhére lenni.

- Nem lesz - nyugtatta meg Fiona, és magában azt kívánta, hogy a jó szíve néha parancsolhatna a fejének, és befoghatná a száját. Látta Róberten, hogy örömmel fogadta a meghívást. Fiona csak azt remélte, hogy a férfi nem von le ebből helytelen következtetést. Egyelőre ugyanis nem volt biztos abban, hogy mit is érez vele kapcsolatban. - Segíthetne a bor kiválasztásában - tette hozzá gyorsan, mialatt ismét belekarolt Róbertbe, és finoman elterelte onnan.

Amikor Sian egy félórával később felhívta a mobilján, Fiona egy pillanatig nem is endékezett rá, miért telefonál. Eltávolodott a standtól, ahol Róbert meglehetősen rémes szobrocskákat tanulmányozott.

- Minden rendben? - kérdezte Sian. A hangja olyan volt, mintha alig tudna a kíváncsiságán úrrá lenni.

- Igen, nagyon jól szórakozom. Miért is ne lenne minden rendben? Ja, persze! Bocsi Tényleg minden rendben - mosolygott.

- Minden részletre kíváncsi vagyok, amint hazaérsz, vagy amint neked alkalmas — tette hozzá. Biztos arra gondolt, talán feszélyezi Fionát, vagy elrontja a kedvét.

- Nem is tartalak fel. Erezd jól magad! - mondta, azzal letette a kagylót.

Fiona továbbra is jól érezte magát. Róbert jó társaság volt, és nem érezte fenyegetőnek. Kedveire az olyan tárgyakat, melyek Fiona véleménye szerint kicsit finomkodók és túldíszítettek voltak, de ezt leszámítva kellemes volt. Meghívta egy finom ebédre a kastély pálmaházába.

- Meséljen a házáról - töltötte ismét tele Fiona poharát. - Mintha azt mondta volna, hogy elég nagy...

- Elbűvölő ház. Építészetileg keverék, de nagyszerű otthon egy családnak. Nagyon elszomorítana, ha el kellene hagynom.

- Miért, muszáj? - kérdezte Róbert, és nekilátott a pirítósra tett pástétomnak. (A kávézó étlapján szereplő ételek mind helyben készültek.)

- Ha rögtön nem is, de előbb-utóbb igen. A fiaimnak, azt hiszem, most van szükségük az örökségükre, és nem azután, hogy meghaltam. Ha jól sejtem, egyikük sem akar beköltözni. A kert pedig hatalmas, bár én nagyon szeretem.

- Alig várom, hogy lássam. - A férfi keze elindult felé az asztalon, és Fiona ösztönösen visszahúzta a magáét, bár a reakcióját udvariatlannak érezte. Mostanra azonban már tudta, hogy bár Róbert kifogástalanul rendes ember, tökéletesen hidegen hagyja. Jobb, ha mostantól nem bátorítja bizalmas érintésre, és pusztán arra szorítkozik, hogy belekarol, vagy más, hasonlóan ártatlan dolgot tesz.

-A kertem? - mosolyodott el. A kertje elburjánzott, és nagy része vadon nőtt, de ő alkotta, és szívesen megmutatta az embereknek, a megfelelő személyeknek természetesen.

- Nem vagyok valami elsőrangú kertész, de a házát szívesen megnézném.

Bár Fiona kizárt minden mást, még egy lassan kialakuló barátság kósza reménye is kialudt ebben a pillanatban. A férfi másodszor említette a házat. Vajon máris elképzelte magát, ahogy a kandalló tüze mellett, papucsban olvassa az újságot? - Hát nem egy építészeti gyöngyszem, de tágas családi otthon, sok emlékkel.

- És sok hellyel?
- Azzal is! - nevetett Fiona.
- És nyilván igen kellemes helyen.

Fiona kutató pillantást vetett Róbertre a csirkesalátával megrakott villája felett, és azt nézte, látja-e a pénzszámlálót körbeforogni a szemében. Lehet, hogy kandalló melletti olvasgatásnál többen reménykedik?, tűnődött fanyarul. Sokat hallani arról, hogy a férfiak kihasználják a „gazdag" özvegyeket. De aztán megrótta magát a butaságáért.

Fiona említette, hogy hazafelé jövet egy teára benéz hozzá, hogy beszámoljon a részletekről, ezért Sian tortát sütött. A tortasütés ötletéhez részben az vezetett, hogy Rory fáradt volt az ásáshoz, és sütni szeretett volna. Sian gyakran sütött Roryval együtt, mert ezt mindketten élvezettel csinálták. Kávékrémes piskótatortát választottak, és Rory éppen francia drazséval díszítette, amikor Fiona megállt a ház előtt.

- Beengedem Fionát, Rory. Nem kell minden drazsét ráhalmoznod. Néhányat félretehetsz vacsora utánra.
- De sokkal szebb, ha mind rajta van!

Sian felsóhajtott. Vannak harcok, amiket egy négyéves gyerekkel egyszerűen nem érdemes megvívni, gondolta. - Rendben, a te tortád!

Miközben átsétált a házon, azon tűnődött, nem gyenge anya-e, és nincs-e Rorynak apai szigorra szüksége, és nem az lenne-e a legjobb, ha hozzámenne Richárdhoz. De mivel ez a gondolat hetente többször is megfordult a fejében, nem sok energiát pazarolt rá. Roryval nem volt sok probléma, nem viselkedett rosszabbul, mint a többi gyerek, akit ismert, sőt, némelyiküknél még jobban is.

- Szia, Fiona! Hogy ment? Milyen volt a pasas? - kérdezte, miután ajtót nyitott, és bekísérte a vendéget.
- Jól. És helyes volt, de nem a Nagy Ő. Nem mintha feltétlen azt keresném, de úgyis tudod, hogy értem. Egyébként úgy alakult, hogy meghívtam vacsorára. Megsajnáltam. - Felsóhajtott. - Abba kell hagynom. Rossz szokás.
- Akkor gyere, uzsonnázz meg! - nevetett Sian. - Rory tortát sütött neked. Gondolom, örömmel hallod majd, hogy én is segítettem.
- Szia, Rory! Hogy van a kedvenc fiókám? — Fiona megcsókolta Roryt, aki kedvezően fogadta a közeledését. Egyébként kizárólag az anyjának engedte meg, hogy ilyen szertelenül megcsókolja. Sian örült, hogy Fionával ilyen közvetlenül viselkedik. Úgy érezte, mintha évek óta, és nem csak pár napja ismerné az idősebb nőt, és láthatóan Rory is így érzett.
- Főztünk - világosította fel Rory. - És az összes francia drazsét feltettem a tortára, bár mami azt mondta, tegyek el néhányat.
- Szerintem gyönyörű lett, drágám! Alig várom, hogy egyek egy szeletet. - Fiona kihúzott egy széket,és a támlára akasztotta a táskáját. - Isteni olyan helyen lenni, ahol nem kell megjátszanom magam.

Sian föltette forrni a teavizet, és bögréket keresett. - Szóval? Elmesélsz mindent? Légy jó kisfiú, Rory, és mosd meg a kezed. Aztán fel is vághatod a tortát. - Rory lemászott a székéről, és kiment a kis földszinti vécébe.

Miután Fiona meguzsonnázott, Sian hozzákészült a pletykálkodáshoz. Fiona beszámolt a napjáról, majd egy kis kitérővel más témára váltott. - Igazán nagy nyomást jelent, ha vacsora vendégeket hívok, ugyanakkor szeretem is a stresszt. Velejárója.

Roryt lefoglalta, hogy leszedegetheti a drazsékat a tortaszeletéről. És ha elmerült valamiben, még a kedvenc vonatát sem vette volna észre, amikor elmegy mellette. - Kit hívsz még meg? - kérdezte Sian a teáját szürcsölve.

- Többeket, köztük Francombe-ékat, régi barátaimat, akik olyan szórakoztatóak, hogy jótékonysági céllal, díjként meg lehet hívni őket.

- Komolyan? És hogy megy ez? - kérdezte kíváncsian Sian.

- Aukciókon licitálni lehet rájuk. A licitálók azért fizetnek, hogy náluk vacsorázzanak. Még egy kis brosúrát is kiadtak arról, hogyan kell a társaságot szórakoztatni, megint csak azért, hogy pénzt gyűjtsenek.

Sian kellően le volt nyűgözve. - Velük tényleg szívesen megismerkednék! Fantasztikusnak tűnnek!

- Meg is fogsz! Még a brosúrájukat is megmutatom.

- Vettél egyet?

- Hát persze. Nagyon érdemes ügyért rendeztek gyűjtést. Egyébként is fúrta az oldalamat a kíváncsiság. Szerettem volna kideríteni, hogy engem állítottak-e példának, hogyan NE szórakoztassuk a vendégeinket, és kicsit csalódott voltam, hogy nem.

- Mit tanácsolnak, mit tegyünk?

- Olyan őrültségeket, hogy „Ültessük egy más melle a házaspárokat, hogy befejezhessék egymás anekdotáit"- gesztikulált. - És a pároknak elmondhatjuk, ki veszekedett odafelé menet, aztán egymás mellé kell ültetnünk őket. - Kis szünet után folytatta. - Kézzel festik a helyjelző kártyákat, jut eszembe, vettem is kis kártyatartókat, bár volt már jó néhány, de képtelen voltam nekik ellenállni. - Sokáig ásott a táskájában, végül elővette őket a legaljáról.

- Fácánok! - kiáltott fel Rory, aki megette a tortáját, és feltámadt az érdeklődése, amint akadt valami, amit érdemes volt megnézni.

- Azok bizony. Ügyes vagy, hogy felismered őket.

- Volt egy könyvem, amiben fácánok voltak - magyarázta a kisfiú.

- Festhetek helyjelző kártyákat, ha akarod - ajánlotta fel Sian. - Szeretnék bármivel segíteni.

- Ó, bőven lesz rá alkalmad, ne aggódj! Kár, hogy Richárd távol lesz.

- Igen, és Rory is Annabelle-nél vendégeskedik, ugye, madárkám?

- De ha akarod, Fiona, segíthetek délelőtt! - mondta komolyan Rory, mert valószínűleg sejtette, hogy kimarad valami mulatságból.

- Ami azt illeti, Rory, szeretném, ha TE festenéd a névkártyákat. Mami inkább az unalmas pucolást és aprítást végezheti.

- Igen, igen, szeretek festeni! Hozzak papírt?

- Hát persze, drágám. - Amint elszaladt, Fiona hangtalanul mondta Siannak: - Édes!

- Nagyon jó gyerek - vallotta meg Sian.

- Nyilván az anyjára üt.

- És hogy magyarázod meg az internetes barátodat a többieknek? Gondolom, nem akarod a tudomásukra hozni, hogy jöttetek össze.

Fiona elszörnyedt. - Jaj, dehogy! Kitérnének a hitükből, ha megtudnák! Istenem, erre nem is gondoltam! - Kis szünetet tartott. - Tudom már! Majd azt mondom, a férjem régi barátja. Róbert biztos megérti. Olyan kedves ember...

Egy másik, kellemetlenebb gondolat ötlött az eszébe. - Úgy érzem, nem mulaszthatom el, hogy figyelmeztesselek. Meghívtam Melissa szüleit, így őt is meg kellett hívnom. - Sian korábban mesélt Melissa látogatásáról, és Fiona tudta, mit érez a lány iránt.

Sian egy pillanatig habozott. - Azt kell meghívnod, akit csak akarsz. És talán nem árt társaságban találkoznunk. „Ismerd meg ellenségedet" meg ilyesmi.

- És talán még össze is barátkozhattok. A szülei nagyon kedves emberek. - Fiona sosem kedvelte különösebben Melissát, de mivel nem tudta egyetlen érvvel sem alátámasztani az ellenszenvét, lehetségesnek tartotta, hogy a lány máskülönben szimpatikus ember.

- Alig várom, hogy megismerhessem őket is.

Fiona felállt, és beletörölte a ragacsos ujjait egy konyharuhába, amit Sian nyújtott oda. - Mennem kell. Szóval akkor Roryval átjöttök aznap délelőtt?

- Hogyne. És ne felejtsd el, hogy megegyeztünk, a vacsora előtt segítek kitakarítani a csűrt. Roryval átjövünk megcsinálni, aztán délután átugrom vele Annabelle-hez, es visszajövök, hogy segítsek a főzésben.

- Óriási! Már őszintén várom! Társaságban sokkal jobb dolgozni.

Ötödik fejezet

Fiona vacsorája reggelén csodálatos volt az idő. A kertet finom ködpára ölte meg, a hajnali napsugárban csillogtak a harmatcseppek, és Tomasz Schafernaker optimistának tűnt, amikor reggel bemondta az időjárás-előrejelzést. Igaz, meglehetősen homályosan fogalmazott, és mivel Fiona sosem tudta biztosan, hogy meteorológiai értelemben hol is lakik, arra sem mert volna megesküdni, hogy a „nap vége felé érkező esőzóna" az ő nyakába esik-e vagy sem. Csupán abban reménykedhetett, hogy az istenek kegyesen tekintenek le rá.

Az óvatosságát leküzdötte a vágya, hogy a vacsorát a pálmaházban szolgálja fel, az italokat pedig a kertben. Úrrá lett a kétségein, hogy kihozza-e a kanapékat és a székeket az üvegház előtti kövezett teraszra, ahol az eső esetleg eláztathatja őket, mert annyira akarta, hogy a partija gyönyörű és különleges legyen. Az esetleges záporra figyelmeztető hangokat elnyomta az a vágy, hogy gyertyákkal, papírzacskókba tett teamécsesekkel és lampionokkal díszítsen mindent.

Sian és Rory hamarosan befutnak, hogy segítsenek. Előkészítette Rorynak a festésre alkalmas papírt, hogy a helyjelző kártyákat megfesthesse. Éppen a menüt tanulmányozta, és azon töprengett, mivel kezdje, amikor kopogtattak.

Az órájára pillantott: alig valamivel múlt kilenc. Sianon kívül nem várt mást, őt pedig a hátsó ajtónál szokta beengedni. Azt remélte, hogy a szállító jött meg, és nem egy idejét rabló látogató, ezért gyorsan beletörölte a kezét a kötényébe, és ajtót nyitott.

Olyasvalaki volt, akit rögtön felismert, de csak az után, hogy elmosolyodott, és megmondta a nevét. A férfi volt a könyvesboltból.

-James! - kiáltott fel. - Jöjjön csak be. Bevallom, teljesen elfelejtettem, hogy mára mondta, eljön.

A férfi habozott. - Ha gondot jelent, máskor is visszajöhetek.

- Ó, dehogy, nem gond. Csak éppen ma estére vacsoravendégeket várok, és megfeledkeztem a jöveteléről. Jöjjön csak be. Iszik egy kávét? Nekem is jólesne.

Bekísérte James Langleyt a könyvtárba egy nagy bögre kávéval és otthon sütött aprósüteménnyel - az epreskrémhez szánt kerek, francia vajas süteményből maradt tésztából készítette —, és szórakozásnak még a rádiót is felajánlotta, de James visszautasította. A könyvvekkel bőven beérte. A zene vagy a háttérzaj csak elvonta a figyelmét.

Amikor Fiona visszament a konyhába, még mindig bűntudata volt, amiért megfeledkezett arról, hogy James Langley ma idejön. Nekilátott, hogy a harmadik pudinghoz csokoládés süteményt süssön. Tudta, hogy túlzásba viszi az édességkészítést, de vendégváró szorongás vett erőt rajta, és úgy gondolta, kevésbé aggódik, ha harminc embert is meg tud etetni, mint ha csak azt a nyolcat, akit ni a estére vár.

Halk kopogás hallatszott. Fiona megijedt, és a földre ejtette a kést. James nyitott be.

- Bocs, hogy megrémítettem. Csak a bögrét és a tányért hoztam vissza.
- Igazán nem kellett volna. - Fiona felvette a kést, és beletörölte a kötényébe.
- Ön kétségkívül kitűnő szakácsnő - nézett végig James Fiona erőfeszítéseinek eredményein.

- Valójában nem. Néha persze jól sikerül, de nem vagyok bombabiztosan jó szakácsnő. Nem úgy, mint néhány ismerősöm... akik ma estére várhatók! - Megrándult az arca, és önként letette a kést.

- Mindig olyan érzésem van, hogy nem azok a jó szakácsok, akik betartják egy recept előírásait, és többé-kevésbé olyat készítenek, mint ami a képen látható, hanem azok, akik a hűtőben levő alapanyagokból össze tudnak ütni valamit.

- Erre képes vagyok. Mint feleség és anya többnyire rá is kényszerültem. Ön nős? - Le tudta volna harapni a nyelvét, de sikerült megőrizni közömbös arckifejezését.

- Jelenleg nem. - A férfi elmosolyodott, láthatóan nem ütődött meg a kérdésen.

Fiona egy bólintással nyugtázta a férfi józan eszét. - Őszintén megvallva, nem biztos, hogy még egy szer végig tudnám csinálni. Olyan hosszú időbe telik egy házastársat betörni, nem gondolja? És nagy szarvashibát követtem el az első férjem halála után. - Kis szünet után folytatta: - De miért mondom ezt el? Egyáltalán miért kérdeztem meg, hogy nős-e? Bocsásson meg! Azt hiszem, ezt szokták „túlzott kitárulkozásnak" nevezni.

A férfi ismét nevetett. - Azért mondta el, mert a házasságról beszélgettünk. Emiatt gondolt rá.

- Én beszéltem, maga meg unatkozott, de nem mutatta. Kér meg kávét? Bármit, amivel kárpótolhatom a túlzott kitárulkozásért?

- Köszönöm, nem kérek semmit, nagyon jól megvagyok.

- Később főzök valamit ebédre.

- Felesleges. Hoztam szendvicset.

- Amúgy is főzök levest. Átjön a fiatal szomszéd asszonyom, Sian a kisfiával. Bámulatos fiú! Egy meggondolatlan pillanatban biztos hozzámennék.

- És hány éves?

- Négy. Szomorú, nem?

- Fennáll a veszély, hogy míg rá vár, valaki felcsípi magát.

Fiona kuncogott. - Azért ezt kétlem! A férfi rámosolygott. - Jobb, ha folytatom a munkát.

- Én is.

Egy pillanatra összefonódott a tekintetük, és Fiona rádöbbent, hogy élvezte a beszélgetésüket. A férfi sem sietett vissza a könyvtárba. - Nagyon unalmas a régi könyveket rendezgetni?

- Nem. Leköt, és nagyon szeretem csinálni. De igazán nem szabadna lefoglalnom az idejét.

- Majd szólok, ha kész a leves. James már éppen távozni készült, amikor Sian és Rory léptek be a konyhába.

- Kopogtam és kiabáltam, de nem válaszoltál, ezért egyszerűen bejöttünk. - Sian Fionára, majdJamesre pillantott. - Remélem, nem szakítottam félbe semmit.

- Ó, dehogy, szó sincs róla! Hiszen vártalak benneteket. - Elmosolyodott, majd bemutatta őket egy másnak.

- Ő James, James Langley könyvkereskedő.

- Jó napot! - mondta Sian, és kezet fogott a férfival.

- A védőborítós első kiadású James Bondokat keresi?

- Nem - nevetett James. - Attól tartok, itt nemigen akad ilyesmi. De sok más kincsre bukkanhatok. - Fionához fordult. - Nem baj, ha használom az íróasztalt? A feljegyzések elkészítéséhez?

- Használjon bármit, amire csak szüksége van, ez csak természetes - nyugtatta meg Fiona. - Biztosan nem kér még egy kávét? A leves még odébb van.

- Ne főzz külön levest! - tiltakozott Sian. - Elég dolgod van anélkül is. Roryval hoztunk húspástétomot, amit készítettünk. Bőven lesz mit ebédelni. - Jamesre nézett. - És önnek is, ha kér.

- Szendvicset hoztam - mondta James Siannak. - De egy házi sütésű húspástétom sokkal finomabb.

Sian kuncogott. - Erre nem vehet mérget! Rory majdnem végig segített.

- Á, a férfi, akihez Mrs. Matcham hozzámenne egy meggondolatlan pillanatában!

Fiona nevetett. - Úgy van! És szólítson csak Fionának. Kérem! Máskülönben kénytelen leszek ismét Mr. Langleynek hívni, pedig gondolatban már jó ideje Jamesnek hívom.

James Langley arcán átsuhant egy érzés, és Fiona hirtelen rádöbbent, hogy olyasmit mondott, ami fontosnak hangzott. - Főzök kávét — mondta kapkodva -, hogy kitartson ebédig.

- Én meg leteszem valahova Roryt a játékaival, és találkozunk a csűrben, Fiona. - Sian elindult az ajtó felé.

- Ne maradj el sokáig!

Hatodik fejezet

Amikor Fiona utolérte a csűr ajtajában Siant, aki elszánt tekintettel várta, hirtelen elgyengült.

- Muszáj ma csinálnunk? Tudom, hogy az én ötletem volt, de nem is értem, hogy javasolhattam aznapra, amikor a vacsorapartit szerveztem.

- Azt mondtad, legalább kezdjük el a vacsora előtt. Mit szólnál, ha most délelőtt kicsit belekezdenénk, és délután már csak a házzal és a vacsorával foglalkoznánk?

Fiona rádöbbent, hogy már nem bújhat ki a munka alól, és elég jól előrehaladt az ételek elkészítésével. - Rendben, akkor hozom a kezeslábasomat.

- Micsodát?

- A férjemé volt, és még beleférek. Nagyon jó meleg, ráadásul annyi festék fröccsent rá, hogy jóformán vízhatlan.

- Akkor hát vedd fel.

- És kesztyűt is keresek. Sok van.

A két nő nemsokára kinyitotta a csűr ajtaját, és az előttük tornyosuló bútorokra meredt.

- Na, jó - szólalt meg Sian. - Szét kell osztanunk. Megtartandó, eladandó, átfestendő, kidobandó és...

- ...elégetendő...

- ...kupacokra - fejezte be nevetve Sian.

- Helyes! - kiáltotta Fiona. Igyekezett ellentmondást nem tűrő hangot megütni, de nem mozdult.

Sian a barátnőjére nézett, és látta, hogy a határozatlanság megbénítja. Felvett egy asztalt, ami történetesen több, egymásba tolható asztal volt. - Megtartod?

Fiona megrázta a fejét. - Tudod, hogy utálom az egymásba tolható asztalokat!

- Akkor add el!

- Ki az ördögnek kellene? És különben is hogy adnám el?

- Akkor tegyél mindent, amit el akarsz adni az egyik sarokba, és hívd ki a helyi aukciós ház képviselőjét. Ők legalább megszabadulnak tőle. És ha szúette vagy ilyesmi, akkor rakunk egy hatalmas máglyát.

-Ó, igen! Remek mulatság lenne. - Fiona felsóhajtott. - Tulajdonképpen az tenne boldoggá, ha mindet elégethetném!

- Még mit nem! - szörnyedt el Sian. - Az a baj, hogy fogalmad sincs, mi van itt. - Elgondolkodott. - Tudod, mit? Ha felteszed a teavizet, akkor én közben neki is fogok. Könnyebb lesz dönteni, ha nincs az egész egy halomban.

Fiona tovább volt távol, mint szándékában állt, mivel még be kellett tennie a csokis süteményt a sütőbe. Végül kiment a csűrbe.

Sian jól haladt. - Ott vannak a szép darabok, amiket esetleg megtarthatsz, ha nem adod el őket. Több is akad, amit szívesen lefestenék, de azoknak itt kell maradniuk, amíg hozzájuk nem látok.

- És mi van azokkal? - mutatott egy pácolt tölgy öltözőasztalra, aminek túl kicsik voltak a fiókjai, foltos a tükre, és még egy szekrény is tartozott hozzá.

- Elégetni vagy eladni - vágta rá Fiona. - Fertelmes.

- Rendben. És azzal ott mi legyen?

Leghátul, különféle bútordarabok mögött, még félig-meddig elrejtve, egy hatalmas szekrény állt.

- Óriási - biggyesztett Fiona. - Senkinek sem kellene. Még azt sem tudom biztosan, hogy micsoda.

- Szerintem meg csodálatos! - áradozott Sian.

Fiona döbbenten fordult felé. - Komolyan mondod? Miért?

- Most egy rémesen sötét, komor darab - válaszolta a lány —, de képzeld el egy antikolt, skandináv szürke színben, piros alapozással. És tedd egy nagy konyha végébe. Pompás antik szekrény lenne belőle.

- Nem egészen értem, mire gondolsz...

- Ó, egy puccos konyhaszekrényre, de ez tüneményes! Az összes konyhaeszköz elférne benne, és maradna hely másnak is.

- Legyen a tiéd,drágám. Nekem nem kell.

- De Fiona! Képzeld el készen!

Fiona képtelen volt rá, csak egy szörnyű nagy böhöncöt látott, ami elnyomott minden mást, és valószínűleg tele volt pókokkal. - Bocsáss meg, de nem megy. Komolyan mondom, boldoggá teszel, ha elviszed, és azt csinálsz vele, ami jólesik.

Sian a kezét csípőre téve tűnődött. — A gond csak az, hogy kizárólag itt tudok dolgozni rajta. Mozdítani nem tudjuk, és azért van szükségem egy csűrre, hogy ekkora darabokat is lefesthessek. Otthon képtelenség lenne.

- Nem probléma. Megszabadulunk mindentől, amitől lehet, és bármit lefesthetsz, amit nem tudunk mozdítani. - Most, hogy az első akadályon túlestek, a feladat egyszerre nem is tűnt olyan megoldhatatlannak.

Mire úgy érezték, mindent elvégeztek, amit tudtak, mindketten koszosak voltak, és kimelegedtek. Fiona a konyhaszekrényen kívül még egy komódot adott Siannak, hogy bemutathassa rajta a varázslatos képességeit. Sian a maga részéről ragaszkodott ahhoz, hogy Fiona is válasszon valamit, amit szeretne lefestetni, és ő talált is egy kis szoptató széket, ami nagyon csinosan mutatna majd a fürdőszobájában.

Miután ebédre pástétomot és szendvics etettek, Fiona végre a házzal és a küszöbönálló vacsora vendégséggel kezdett foglalkozni. Sian pedig felfrissülve vitte el Roryt Annabelle-hez.

James pár óra múlva a konyhában nyitott rá Fionára, aki két dolog között vacillált: nem tudta eldönteni, hogy csíkokra vágott póréhagymába göngyölje-e a kis csomókba szedett zöldbabot, hogy gőzölhesse őket, vagy inkább angol szalonnába, és süsse meg őket. Az első változat különlegesebb volt - és egészségesebb is -, de tudta, hogy a szalonna finom zamatot ad, és nagyon ízletes lesz.

- Segíthetek? - kérdezte James.- Az előbb nagyot sóhajtott.

Fiona felé fordult. - Tényleg? Biztosan azért, mert nem tudok döntésre jutni a nyomorult babbal kapcsolatban, és a borpincérem késni fog.

- Borpincér? Nagyon előkelően hangzik.

- Valójában nem az, csak egy barátom, aki bort választ a pincémből.

- Felettébb kellemes feladatnak hangzik. Elvégezhetem? Nem vagyok babszakértő.

- És borszakértő?

- Hivatásos értelemben nem. Inkább lelkes amatőrnek nevezném magam. - Elmosolyodott, és Fiona még jobban megkedvelte. Megnyugtató volt a kisugárzása.

Az asszony viszonozta a mosolyát. — Nekem ez bőven elég. De okvetlen el kell jönnie a vacsorára, különben nem engedem, hogy segítsen - mondta, majd némi szünet után így folytatta: - Ezt nevezik érzelmi zsarolásnak?

James fontolóra vette a választ. - Lehetséges, de jó értelemben véve. És nagy örömmel fogadom a felkérést.

- Nagy kő esett le a szívemről! Mindjárt levezetem a pincébe. Sok a bor lent. Meg kell inni.

- Egyforma bort szeretne? Vagy különféléket válasszak?

- Mindegyik színből egyfélét. De ne nagyon erőset. Hajói emlékszem, van Cótes du Rhone.

- Majd keresek valamit. Tudom is, mire van szükség.

- A pezsgő már a hűtőben van. Ügy döntöttem, nem adok koktélt. Csak akkor finom, ha borzasztó erős, és a végén elronthatja a szórakozást - mondta kissé tétován.

- Jó döntés — nyugtatta meg James, mert feltehetően megérezte, hogy Fiona azon tűnődik, ne aprítson-e — minden eshetőségre — egy kazalnyi mentát a mojitókhoz.

- Mit gondol, elég hideg lesz a pezsgő? — Fiona örült, hogy nem kell még a mentával is bajlódnia. E nélkül is elég dolga volt, és korábban ragaszkodott ahhoz, hogy a sok segítséget jelentő hámozás, aprítás és a csűrből a bútor kicipelése után Sian hazamenjen.

- Szerintem nem kellene emiatt aggódnia. Elvégre csak kiveszi a hűtőből, hogy kivigye a kertbe, nem?

- Hát persze. Bárcsak abba tudnám hagyni, hogy ekkora hűhót csapjak!

- Nem csap hűhót, csak készülődik. És most megnézhetném a bort?

Fiona kifújta a levegőt, és elengedte magát. Igaz ugyan, hogy az elmúlt években sok vacsorát rendezett, de ez a mostani valahogy mégis szokatlanul feszültté tette. -A pincébe ezen az ajtón és lépcsőn jut le. Lemegy egyedül, vagy kísérjem le, és mutassam meg?

- Minden rendben lesz- mondta a férfi határozottan, és eltűnt a pincébe vezető lépcsőn.

- Én meg beengedem azt, aki esetleg korábban jön - ajánlotta Sian, aki lezuhanyozva, átöltözve, nyári ruhájában frissen és csinosan jelent meg közben. Biztos megérezte, hogy Fiona kezd pánikba esni. Elvette tőle a köténytt, és az ajtó felé tolta. - És most menj, és öltözz át!

Fiona hajszálpontosan fél nyolckor jött le.

- Fantasztikusan nézel ki! - csókolta meg Sian. - Igazán elbűvölő vagy. Senki sem jönne rá, hogy a napot egy forró tűzhely mellett robotoltad végig, és bútorokat tologattál!

- Maximálisan egyetértek - mosolygott James is. -Remélem, nem bánja, hogy Sian megengedte, hogy a fürdőszobában kicsit rendbe tegyem magam.

- Dehogy! — Fiona beszédes és nagylelkű hangulatba került. - És ha át is akarna öltözni, a fiam hagyott itt néhány inget. Némelyik egészen hordható — mosolyodott el. - Mi több, van, amelyiket még ki sem bontottuk. Folyton öltöztetem. „Kösz, mami, remek", szokta mondani, aztán sosem veszi ki a csomagolásból. Persze az is lehet, hogy maga is hasonló véleménnyel van róluk.

- Nagyon kedves, hogy felajánlotta. Ez az ing már nem friss.
- Hadd hozzam őket... - Fiona már indult volna, hogy felvezesse Jamest az emeletre, amikor Sian ellentmondást nem tűrően útját állta.
- Nem, Fiona! Csak mutasd meg, merre keressük, és mi előkerítjük az ingeket. Menj, és igyál egy kortyot, és készülj fel arra, hogy fogadd a vendégeidet. Kinyitottunk egy üveg pezsgőt is. James úgy gondolta, nem azzal akarsz bajlódni, amikor az első látogatót üdvözlöd.

Fiona engedelmesen és hálásan ment ki a kertbe, ahol Sian gyertyákat és teamécseseket rendezett el úgy a kövezett út körül, hogy akár a Szentivánéji álomhoz is megfelelő díszletül szolgálhatott volna. Talán egy vacsoravendégséghez kicsit túl is lőttek a célon - még egy nagy, szabadtéri eseményhez képest is -, de a levegőben várakozásteljes izgalom érződött, mintha valóban varázslat készülődne, és ez feldobta Fionát.

Lonc illatát lehetett érezni, és a melegházból a jázminé keveredett vele. Fiona finoman beleszimatolt a levegőbe, és még a rózsaillatot is kivette. Milyen szerencséjük van az időjárással, gondolta. A nyár folyamán később ez a meleg biztos elviselhetetlennek és sivatagi jellegűnek tűnik majd, de most csodálatos.

Miközben a pezsgőből kortyolgatott, amit James töltött ki, mielőtt Siannal felmentek, úgy döntött, örül, hogy Róbert nem tudott korán jönni. Most mindent a maga tökélyében láthat, anélkül, hogy részt kellett volna vennie a tökély előállításában. Azután eszébe jutott, hányszor említette a házat, és remélte, Róbert nem gondolja, hogy mindez az ő kedvéért történt. A többi vendég is méltányolja majd.

Francombe-ék és Róbert is az új keletű szokások szerint későn futottak be. Sian erősködött, hogy vállalja a komornyik szerepét, és beengedi a vendégeket. Fiona ennek cseppet sem örült, míg Sian azt nem mondta, hogy nem esik nehezére ajtót nyitni és átvezetni a vendégeket a házon, viszont nagyon is nehezen tud jóformán vadidegenekkel beszélgetni.

Sian végzett a konyha kitakarításával - noha Fiona makacsul hajtogatta, hogy ne tegye, és azt sem akarta, hogy összepiszkolja a ruháját—, és azon tűnődött, ne csatlakozzék-e a többiekhez, amikor megszólalt a csengő.

- Ó! - kiáltott fel egy nagydarab jól öltözött, hatalmas stólába burkolt asszony, amikor meglátta. - Hol van Fiona? Maga a háztartási alkalmazott?
- Hogy lenne az, drágám - válaszolta a jóképű, de kissé elhízott férfi, aki a felesége nyomában érkezett. - Csak egy segítőkész vendég.
- Úgy van - hagyta helyben Sian, aki emlékezett rá, hogy a „hogyan rendezzünk vendégséget" brosúrában azt tanácsolták, hogy pincérnőnek vegyük fel a barátaink lányait. Ezek biztos Francombe-ék, gondolta. - Szeretnének letenni valamit, vagy vezessem át önöket?

A csengő ismét megszólalt, és ide-oda lengett a zsinórján.

- Köszönjük, kedvesem, ismerjük a járást - felelte az asszony, aki iránt Sian kezdett több szimpátiát érezni, bár az „ön elégült" jelzőt mintha rá találták volna ki. Csak úgy áradt belőle a magabiztosság: a maga erejéből lett azzá, aki, és teljes mértékben elégedett volt az eredménnyel.

Sian ajtót nyitott, és a küszöbön egy magas, elég jóképű és még nem túlságosan kopaszodó úr állt. Sian biztosra vette, hogy ő Róbert, és azt is azonnal belátta, Fiona miért mondta azt, hogy Róbert nem lehet a Nagy Ő.

-Jó estét. - A férfi erősen megszorította Sian kezét. - Róbert Warren vagyok. Ön Fiona lánya?

- Nem, csak a barátnője. Kérem, jöjjön be. A többiek már a kertben vannak.

Róbert Warren belépett, és körülnézett. — Szent ég! Ez a ház jó sokat érhet!

Sian megborzongott, de tovább mosolygott. - Kérem, jöjjön velem a kertbe.

- Nem tudja, van rajta jelzálog? - firtatta a férfi halkan.
- Fogalmam sincs! — felelte Sian. - Erre fáradjon, kérem.

Sian figyelte az asztalfőn ülő Fionát, és büszke volt rá. Minden kifogástalanul zajlott. Bőven volt hely a melegházban most, hogy kivitték a növények felét, az asztal pompásan festett, Francombe-ékat is láthatóan elképesztette az esemény eleganciája. A vacsora finom volt. Siant örömmel töltötte el, hogy lebeszélte Fionát arról, hogy a zöldbabot csokrokba rendezze, és csak a ropogós szalonnával tette különlegessé. Jamesszel együtt segítettek leszedni a spárgát, azután James fölszeletelte az egyik báránycombot - amit Fiona tökéletesre, halvány-rózsaszínre sütött mialatt Fiona a másikat szeletelte föl. Sian magában bosszankodott, hogy Róbert kissé lekicsinylő megjegyzéseket tett a bor minőségére. Ha kifejezetten faragatlan lett volna, Sian biztos mond valamit, de a férfi csak lekezelően viselkedett. Fiona szerencsére nem hallotta, amit mondott. Sian rájött, hogy nagyon jól érzi magát. Nem járt vacsorákra — ha a szülei ilyesmit rendeztek, olyankor rendszerint elment a barátaival szórakozni -, és bár úgy érezte, hogy Fiona vacsorája nem lesz unalmas és merev, kicsit aggódott, hogy nyomasztónak találja majd, de nem így történt. Bár a ruhája alja kissé kirojtosodott már, tudta, hogy jól áll neki, és az asztal körül látható páváskodó öltözékek között sem érezte, hogy kilógna a sorból. Hosszan elbeszélgetett Margaret Tominnal, akié a butik volt, és akinek meg is ígérte, hogy néhány munkájával felkeresi. Még arra is képes volt, hogy társalogjon Melissával, és arcizma sem rándult tőle.

Már a sajtnál tartottak, és a pudingok voltak csak hátra, Sian pedig arra gondolt, milyen bájos Fiona, amikor valami zajt hallott. Motorhangot, ha nem tévedett. Nagyon közelről hallatszott, mintha a jármű a kavicsos felhajtón volna jóllehet a látogatók rendszerint hátul parkoltak.

Elkapta Fiona pillantását, ő is hallotta a zajt, és láthatóan kiment volna, hogy megnézze, ki az. A motorzúgás egyre hangosabb és nyugtalanítóbb lett. Sian már azon volt, hogy felajánlja, hogy megnézi, ki érkezett, amikor fékcsikorgás hallatszott, és kőnek ütődő fém zörgése.

Sian kirohant volna, hogy megnézze, mi történt, de a mellette ülők miatt nem tudott felugrani. Fiona előbb aggodalmas arcot vágott, aztán az arckifejezése megváltozott, amikor megpillantotta a melegház elé érkező férfit.

- Csessze meg - hallatszott a kertből egy férfihang. - Ki a fene rakta ide azt az átkozott kerubot?

Csend támadt. Senki sem szólalt meg. Mindenki várakozásteljesen meredt a káromkodó irányába. Egy betolakodó nem átkozódott volna hangosan, csendben kutakodott volna, és tudott volna a kerubról. Akkor hát ki lehet az?

Magas, zilált külsejű férfi jelent meg az ajtóban.

— Ó, a francba! Vacsoravendégség! Szia, anya.

Sian, aki hiába próbálta meg arrébb tolni a székét, hogy távolabb kerülhessen az asztaltól, nem látta a felbukkanó férfit. Most viszont már azért nem láthatta, mert a vendégek felálltak, hogy odaengedjék hozzá Fionát, aki átnyomakodott köztük.

Látta, hogy a férfi lehajol, átfogja és magához öleli az anyját. Azután felnézett.

Először úgy érezte, rögtön elájul. Aztán azt hitte, álmodik. Végül, amikor rájött, hogy nem, el akart menekülni.

Egy korty bortól remélt egy kis gondolkodási időt. Senkinek sem tűnt fel a reakciója, mert mind a tékozló fiút üdvözölték, de Sian tudta, hogy Fiona bármelyik pillanatban bemutathatja.

Szerencsére Melissa pattant fel. - Angus! - sikította boldogan. — Emlékszel rám? Amikor utoljára találkoztunk, belöktél a csalánosba!

A felfordulás semmit sem csillapult. Melissa most már Anguson lógott, és mindenkiben azt a benyomást keltette, hogy gyerekkori szerelem volt köztük, és Angus csak azért lökte a csalánba, mert a fiúk ilyesmit csinálnak a lányokkal, akik tetszenek nekik. Amennyire Sian tudta, ez még igaz is lehetett. Sian óvatosan hátratolta a székét, és már félig fel is állt, amikor Fiona a nevét kiáltotta.

- Sian! Drágám! Ó Angus! Angus, hadd mutassam be Siant, a szomszédomat és segítőtársamat. Nem tudom, hogy boldogultam volna nélküle.

Sian kényszerítette magát, hogy felnézzen. Gus, a gyermeke apja, visszanézett rá. Alig változott. Magas volt, a haja sötétszőke, napszítta csíkokkal, ferde mosolya huncut.

- Sian? - szólalt meg Gus olyan hangon, mintha egy szobor kelt volna életre, vagy hasonlóan bizarr dolog történt volna. - Sian! Mi az ördögöt keresel itt?

Sian most érezte csak, hogy a szája teljesen kiszáradt, és forog vele a világ. Mintha villámcsapás érte volna, olyan érzése támadt. Egyetlen elsöprő hullámban tört rá a vágy, amit első ízben érzett a férfi iránt. Hogy árulhatja el így a teste? Bajban volt. Ivott még egy korty bort, és abban reménykedett, hogy sikerül megszólalnia.

- Én... - Csak ennyit tudott kinyögni. Egyszerűen képtelen volt felfogni, hogy Gus teljes életnagyságban, valóban itt van. A férfi, aki elrabolta a szívét, szénvedélyt ébresztett benne, majd az álmaival eltűnt, hogy csak nagyon szeretett kisfiát hagyja itt neki. Gyerünk, agyam, könyörgött. Jusson már eszedbe valami! Bárcsak kevésbé vonzóvá vált volna az elmúlt öt évben, de nem így volt, ugyanolyan volt, ha nem még... olyanabb!

- Már ismeritek egy mást? - kérdezte Fiona.—Micsoda hihetetlen véletlen! Miért nem mondtad, hogy ismered a fiamat?

- Mert nem tudtam! - sikerült végre Siannak megszólalnia. A bor segített rajta. - Sejtelmem sem volt, hogy Gus a fiad. Folyton Angust emlegettél. - Összeráncolta a homlokát. - És a vezetékneved Matcham! — Még időben nyelte le, hogy hozzátegye: - Nem Berresford. - Nem lett volna szabad, hogy Gus neve kitörölhetetlenül bevésődjön az emlékezetébe, és hogy mégis így van, titkolnia kell, gondolta.

- Szóval ti ketten már ismeritek egymást? - hangzott Melissa kérdése. A hangja tulajdonosi féltékenységtől csengett.

- De mennyire! - jelentette ki Gus nyomatékosan. - Nagyon is jól ismeijük egymást. Bár igencsak régen találkoztunk utoljára.

Olyan tekintettel nézett Sianra, mint aki pontosan és részletekbe menően emlékszik az együtt töltött idejükre, és Sian — amikor visszaemlékezett ugyanarra - elpirult. Zavarba ejtette, hogy egy rá meredő emberekkel teli helyiségben törnek rá az emlékek.

- Hogy ismerkedtetek meg? - kíváncsiskodott Melissa.
- Egy partin - válaszolta Gus. - Mielőtt elutaztam.

A partin. A konyhában futottak össze. Sian vízért ment ki és Gust már ott találta. Gus keresett neki egy poharat, és megtöltötte vízzel. Amikor átnyújtotta, találkozott a tekintetük. Sian emlékezett a villám csapáshoz hasonló érzésre, ami mindkettejüket megrázta, és ami beleégett az emlékezetébe. Sian elvette a vizet, de nem ment vissza azokhoz, akikkel érkezett. Gus kézen fogta, és az asztal mellé húzta egy sarokba, és úgy állt elé, mintha el akarná vágni a többiektől. Sian nem felejtette el, hogy csapdába esettnek kellett volna éreznie magát, mégis azt érezte, hogy óvják, védelmezik. És utána beszélgettek. Órákon át. Végül Gus azt kérdezte:
- Elmenjünk innen? — És Sian bólintott. Nem búcsúztak el senkitől, amikor otthagyták azt a lakást, és beszálltak egy taxiba, hogy Gus lakására menjenek. Sianra ez egyáltalán nem volt jellemző, de képtelen volt uralkodni magán. Csókolóztak a taxiban, és alig bírtak elszakadni egymástól, hogy kiszállhassanak. Gus egy marék bankjegyet nyomott a sofőr kezébe, valószínűleg azért, hogy elnézést kérjen a viselkedésükért, és mert biztos nem akart arra időt pazarolni, hogy kiderítse, mennyivel tartozik, és kiszámolja a pénzt.

Sian emlékezett arra, hogy majdnem felbukott a becsomagolt dobozokban, amikor a hálószobába értek, de csak akkor tudta meg, hogy Gus másnap hosszú, nagyon hosszú útra indul. Akkor már késő volt: reménytelenül szerelmes volt, vagy sóvárgott rá, a rabja volt, akármi is volt, amit érzett. Kelletlenül értett egyet, hogy ésszerűbb ígéretek nélkül - hogy majd tartják a kapcsolatot - kell elválniuk, és jobb, ha így, megbánás nélkül emlékeznek erre a csodálatos éjszakára. Végtére is Gusnak fogalma sem volt, mikor jön vissza.

- És azóta nem is találkoztatok? - kérdezte Fiona.
- Nem - rángatta vissza magát Sian a jelenbe.
- Másnap elutaztam - tette hozzá Angus.—Mármint a megismerkedésünk utáni napon. - Úgy nézett Sianra, mint akkor. Amikor vasárnap reggel elbúcsúztak, ugyanilyen szomorúan tekintett le rá. A tenyerébe fogta, úgy tartotta sokáig Sian állát. Sian már akkor tudta, hogy sosem fogja megbánni azt a fantasztikus szexszel teli éjszakát, és soha nem is bánta, még akkor sem, amikor rájött, hogy terhes. Most megköszörülte a torkát, és próbált valamit kiötölni, amit ha kimond, nem néz így rá, mintha azonnal fel akarna rohanni vele a hálószobába, fütyülve arra az öt évre, ami az utolsó találkozásuk és az anyja vacsorameghívása között eltelt.

Végül felülkerekedett a józan esze. Felnőtt azóta, és felelőssé vált. Bárhogy is szeretné ezt a teste, a feje azt diktálta, hogy nem viselkedhet úgy; mint az az őrült lány, aki akkor volt. Túl sok a vesztenivalója. Például elvesztheti a józanságát. Kavarogtak benne az érzések, és azt kívánta, bárcsak elmenekülhetne, de tartozott Fionának annyival, hogy megpróbál úgy tenni, mintha mi sem történt volna, mintha nem is találkozott volna azzal a férfival, akiről eddig azt hitte, többé nem látja viszont, és aki még mindig olyan elragadónak és gondtalannak tűnt, mint akkor. Nem engedhette meg magának, hogy beismerje még önmagának sem -, milyen erős vonzalmat érez még mindig.

Sian hatalmas megkönnyebbüléssel látta, hogy Fíonán úrrá lesznek az anyai érzések. - Ettél már, drágám?

Gus az anyjához fordult. - Izé... nem. Majd' éhen halok. - Aztán a pillantása ismét visszatért Sianhoz, aki gyorsan elfordult, és a szalvétájával kezdett el bíbelődni. Gus tekintete túlságosan átható volt.

- Keressünk neki egy széket - vetette fel Melissa. - Tessék, itt van is egy mellettem. - Hívogatóan megpaskolta maga mellett a széket.

- Hadd üljön a fiú az anyja mellé — szögezte le határozottan Margaret Tomlin.

Kerestek egy széket, helyet szorítottak, és Gus leült.

- Szóval miért tartott olyan sokáig, drágám, hogy hazagyere? - fordult hozzá Fiona, majd aggodalmasan a fia karjára tette a kezét. - Hacsak nem személyes ok...?

- Igen, meséld csak el — sürgette Melissa is. - Feleség és hat gyerek vár vissza Hátsó-Indiában?

- Amennyire tudom, nem - vigyorodott el Gus. Melissa felé fordult, és bár Sian nem látta az arckifejezését, meg tudta állapítani, hogy flörtöl.

Sian, aki még mindig kétségbeesetten igyekezett uralkodni az érzésein, elfojtott egy sóhajtást. Gus még mindig bárkit el tudott bűvölni, állapította meg hirtelen támadt féltékenységgel, de aztán meg is rótta magát a gondolatért. Úgy viselkedik és azzal, ahogy és akivel csak a kedve tartja! Nem tartozik hozzá, nem is tartoztak össze soha. És mi a csodát tegyen Roryval kapcsolatban? Gus volt a legjobb szerető, akivel csak dolga volt, vagy - ebben biztos volt - az lehetett volna, de vajon milyen apa lenne belőle? Ez a legfontosabb. Abból, amit Fiona a fiáról mondott - bármennyire szerette -, és abból, amit Sian maga tudott meg róla, azt szűrte le, hogy Gus szeret kockázatot vállalni, a veszéllyel kacérkodni, de nem szeret semmit, ami gátolja, vagy ami miatt nem teheti azt, amit a legjobban szeret: egyik pillanatról a másikra útra kerekedni már felfedezett vagy felfedezetlen helyek felé. Siannak meg kell bizonyosodnia arról, hogy Gus nem indul el újra, mielőtt egyáltalán fontolóra venné, hogy elmondja neki, van egy fia. Nem engedheti, hogy Rory olyasmin menjen keresztül, ami esetleg lelki sérülést okoz, és önmagát sem teheti ki ilyesminek.

- Ha nem sötét és nagy titok, mégis mivel foglalkoztál? - faggatta Melissa. - Hiányoztál!

Gus diadalittasan fordult az anyjához. - Könyvet írtam! Vagy legalábbis nekifogtam. Tudom, hogy nem hiszel nekem, pedig így van, és ügynököm is van. És ősszel szétküldi a kiadóknak, feltéve persze, hogy addigra befejezem!

-Jaj, drágám, milyen büszke vagyok! - ragyogott fel Fiona arca.- Tudom, hogy így tervezted, de azt hittem, a diszlexiáddal... — Hirtelen elhallgatott, és bizonyára azt kívánta, bárcsak ne említette volna azt, ami a fia iskolás éveit megkeserítette.

- Sok kreatív ember szenved diszlexiában - jegyezte meg Margaret. - Egy barátom szerint tehetség, nem hátrány.

- De miért kellett távol lenned ahhoz, hogy megírd? - duzzogott Melissa, arra utalva, hogy joga van megkövetelni, hogy a közelében legyren. - Abban, hogy valaki író, éppen az az előny, hogy bárhol írhat!

- Valószínűleg könnyebb arról írni, ahol az ember tartózkodik—jelentette ki kissé szaporán Fiona. — És most, Angus drágám, majd kifúrja az oldalamat a kíváncsiság. Hogy ismerkedtél meg Siannal? Tudtad, hogy egy csodás kis...

- Á, ne untasd ilyesmivel — szakította gyorsan félbe Sian. — Van egy kisfiam - mondta futó mosollyal. - De mások gyerekei szörnyen fárasztóak, nem?

- Nem feltétlenül - válaszolta Gus, és olyan pillantást vetett Sianra, amit az szigorúnak vélt, bár lehet, hogy csak a bűntudata teszi, gondolta.

- Rory nem fárasztó, hanem imádni való - tiltakozott Fiona-, de talán...

- Én is ismerem - szólalt meg ismét Melissa -, és tényleg egy kis angyal, de talán nem olyan érdekes, mint Angus, aki itt van, és mesélhet a kalandjairól.

Sian legkevésbé most Roryról akart beszélni, és hálásnak kellett volna lennie Melissának, mégsem volt az.

- Mesélj hát a kalandjaidról! - kérlelte Melissa Gust. - Biztos, hogy mind izgatottan lessük a szavaidat!

Sian kényszerítette magát, hogy nyugton maradjon, bár legszívesebben hazarohant és elrejtőzött volna, amíg sikerül feldolgoznia a tényt, hogy Gus itt van. De most nem mehetett el. Maradnia kellett még, de magának ígéretet tett, hogy a kávé után elmegy. Úgy már nem lenne furcsa. És segíthet a felszolgálásban Fionának, amivel felgyorsíthatja az eseményeket, és hamarabb elszabadulhat.

Miközben Gus a kalandjaival mulattatta őket, Siannak el kellett ismernie, hogy nagyon szórakoztató, és abban is biztos volt, hogy ha a férfi úgy ír, ahogy beszél, akkor a könyv zseniális lesz. Beszéd közben többször is jelentőségteljes pillantásokat vetett rá. Sian képtelen volt viszonozni őket. Nem akarta, hogy Gus még jobban felkavarja egymásnak ellentmondó érzelmeit. Egyszer véletlenül elkapta Gus egy pillantását, amiből zavart olvasott ki. Gus kétségkívül nem értette, miért nem üdvözölte Sian úgy, mintha csak előző reggel váltak volna el, és Sian is szívesen folytatta volna ott, ahol abbahagyták, vagyis az ágyban. Ha nem lett volna Rory, és bizonyos mértékig Richárd meg egy rakás más dolog, Sian a szíve mélyén nem tiltakozott volna. De mindez egy örökkévalósággal ezelőtt volt, és Sian is egészen más ember lett azóta.

Megkönnyebbült, amikor felállhatott, és segíthetett Fionának leszedni az asztalt.

Hetedik fejezet

Gus, gondolta vagy századszor Sian, amióta eljött Fiona végzetes vacsorájáról. Mit lépjen Gusszal kapcsolatban? Mivel Rory az ott alvás után még a napot is Annabelle-nél töltötte, mert ígéretekkel rábírták, hogy ellátogathat egy fedett játszóházba, ami a sokatmondó. „Majomház" névre hallgat, Siannak rengeteg ideje volt töprengeni, s ebben nem zavarták négyéves fia figyelem elterelő hadműveletei. Sian félig-meddig örült volna, ha Jody azzal hívja fel, Rory már alig várja, hogy hazamehessen, és Rory csicsergését hallgathatná ahelyett, hogy azon az eseményen törné a fejét, ami Fiona partiját felforgatta. Igaz viszont, hogy Richárdot várta ebédre, így a figyelmét leköthette azzal, hogy rá gondol, és igyekszik kreatívan összeállítani a menüt. A szakácskönyvek pompásan megnyugtatják az idegeket, gondolta. De aztán eszébe jutott, hogy Richárd nem szereti a különleges ételeket.

Miközben hagymát pirított a makaróni tetejére, és vajat, cukrot meg lisztet kevert össze a tortamorzsához, hogy az 1950-es évek „finom angol főztjét" reprodukálja, sőt mialatt fogat mosott és kifestette magát, rájött, hogy nem a vendégén jár az esze, hanem akaratlanul is Guson — már megint! Hiszen végül is egész éjjel csak rá gondolt. Es minél jobban uralta a gondolatait, annál zavarodottabb és izgatottabb lett. Nincs sem ideje, sem energiája, hogy ilyen állapotba kerüljön a lelkiállapota miatt. Egyszerűen fogalma sem volt, hogy kezeljen egy olyan helyzetet, amiről álmában sem hitte volna, hogy előáll. Itt volt Gus, aki gyakorlatilag a fia mellett lakik, akiről persze azt sem tudja, hogy létezik. Milyen formában tudassa vele? Egyáltalán el kell-e mondania? Vállalhatja-e a kockázatot, hogy elmondja? Jó apa lesz-e? Rorynak — és neki is — stabilitásra van szüksége, valakire, aki megbízható és mindig mellettük áll. Valakire, aki nemcsak a szórakozást és a kalandot biztosítja az életben, de intézi az iskolai ügyeket, és hogy bekerüljön a gyerek a focicsapatba.

Sian valójában nagyon keveset tudott Gusról azon túl, hogy átbeszélgetett vele fél éjszakát, azt a csodálatos éjszakát, ami most távoli álomnak tűnt. Bár tudta, hogy testileg még most is vonzódik hozzá, tulajdonképpen sejtelme sem volt, hogy most, csaknem hat évvel később mit érez iránta. Nem, szögezte le határozottan, miközben a feketerigó beharangozta a hajnali madárkórus színre lépését az ablaka alatt: amíg úgy nem érzi, hogy ő és Rory készek rá, Gus nem tudhatja meg, hogy Rory tőle van.

Zavaros gondolatait a csengetés szakította félbe. Richárd kicsit korábban jött, gondolta az ajtóhoz menet, de nem Richárd érkezett, hanem Fiona és Gus.

Sian szíve és gyomra is remegni kezdett. Távolról sem állt készen, hogy találkozzon Gusszal, de nem volt más választása. Remélte, hogy a mosoly, amire a száját húzta, ragyogó, üdvözlő mosoly. - Sziasztok! Azt hittem, Fiona, a tegnapi este után ma ágyban töltöd a napot! — csókolta meg a barátnőjét, majd tovább csacsogott, hogy ne kelljen Gushoz szólnia, nemhogy ránéznie.

- Szia, Sian — mondta a férfi, és az anyja mögött belépett a házba, majd arcon csókolta a lányt. - Korán mentél el tegnap este.

- Megfájdult a fejem — szabadkozott pirulva Sian. Vagy inkább a szívem, gondolta, de azon nem segít az aszpirin. Nem hozhatja sem Fiona, sem Gus tudomására, mennyire összeomlott. Úgy kell tennie, mintha a világon a legtermészetesebb volna, hogy ők ketten egy

előző esti vacsora után benéznek hozzá. Nem kell megtudniuk, hogy Gus megérkezése fenekestől felforgatta az életét.

Gust láthatóan nem győzte meg a válasza. - Szóval nem engem kerülsz, vagy ilyesmi?

- Ő, istenem, dehogy! - kiáltott fel túlzott fesztelenséggel Sian. — Miért is tenném?

-Jaj, drágám, ne faggasd! Megzavartunk valamiben, Sian? És hol van Rory? Meséltem Angusnak róla, és nagyon szeretné látni.

Ó, micsoda megkönnyebbülés! —Nincs itthon. Annabelle anyja játszóházba vitte őket, ahol felmászhatnak a létrákon, lecsúszhatnak a csúszdákon, és visíthatnak. Richárdnak főzök ebédet.

Abban a pillanatban kopogtattak. Richárd hajszálpontosan futott be. Sian éppen egy lépést tett az ajtó felé, amikor Gus, aki beténfergett a konyhába, kiszólt: - Látom, anyámmal közös bennetek, hogy egy hadseregre főztök.

- Beengedem Richárdot — felelte idegesen Sian, aztán hirtelen ötlete támadt: talán jó lenne, ha Fiona és Gus is itt maradnának. Richárd jelenléte elterelné Gus figyelmét, Gus jelenlétében pedig Richárd sem tenné fel megint a kérdést, hogy meggondolta-e magát. Ráadásul Fiona már annyiszor meghívta, amióta leköltözött ide; az a legkevesebb, ha szívesen látja, és az asztalhoz ülteti őket. - Nem bánod, ha vendégek is lesznek? Egy régi barátod van itt, és Fiona.

Mégis, amikor előjött a konyhából, Gus viselkedett úgy, mintha ő lenne a ház ura. Olyan otthonosan mozgott a házban, mintha ő látogatná meg rendszeresen Siant, és Richárd lenne a majdnem idegen. Sian érezte, hogy ez nincs rendjén, de semmit sem tehetett ellene.

- Richárd! Szent ég! Évek óta nem láttalak! Mi keresel itt Siannál? - bombázta joviálisán a kérdéseivel Gus.

- El sem hiszem! - esett le Richárd álla. - Gus! Úgy éljek, hogy te vagy az! Inkább nekem kellene ezt kérdeznem! Sian az én...

- Gus Fionát kísérte el - szakította félbe Sian. Tudta, hogy Richárd mindjárt azt mondja, hogy ő a barátnője, de volt egy egyezségük — legalábbis Sian ezt kötötte ki —, hogy barátokként viselkednek, vagy Richárd esetében reménybeli barátként mindaddig, míg Sian hajlandó nyilvánosan is vállalni a kapcsolatukat.

Fiona, aki a helyzetet láthatóan nagyon szórakoztatónak találta, a konyhában ellenőrizte a morzsatortát, ami kezdett finoman megpirulni. Föltette a tűzhelyre, és üdvözölte Richárdot. - Szervusz, Richárd. Régóta nem láttalak. Hogy vannak a szüleid?

- Ó, remekül. - Richárd benyomult a konyhába, és arcon csókolta Fionát.

- Nagyon örülnék, ha mindenki átfáradna egy másik helyiségbe. - Siannak sikerült úrrá lenni viharos érzésein. Ha lefoglalhatja magát, nem lesz gond, remélte. - Van bőven sör és egy üveg bor is - folytatta, majd amikor észrevette, hogy Fiona felveszi a táskáját, így szólt: - Fiona, Gu... Angus, maradjatok, kérlek, ebédre! Hacsak nincs más dolgotok...

- Biztos? - kérdezte Fiona. - Nem akarunk a terhedre lenni.

- Szerintem meg maradnunk kellene - jelentette ki határozottan Gus. — Bőven van étel, és nem bírok ellenállni a morzsatortának. Egyébként is rég nem beszélgettem Richarddal, ideje bepótolnunk a lemaradásunkat.

- Akkor talán tegyétek ezt a kertben. - Siant ingerültté tette a feszültség. - Meg kell terítenem.

- A férfiak néha olyanok, mint a kutyák- jegyezte meg Fiona, mialatt szétterítette az abroszt, amit Sian adott. - Biztonságosabb, ha elég helyet hagyunk nekik.

- Vitán felül így van. De régen ismerik egymást, és rájuk fér, hogy jól kibeszélgessék magukat. Kérsz egy pohár bort? - Sian nem várta meg a barátnője válaszát, hanem bort töltött két pohárba, és az egyiket Fiona kezébe nyomta. — Mi van még hátra? Jaj, igen, a salátaöntet. Miről maradtam le tegnap este? - Csak könnyedén, gondolta Sian, miközben a hozzávalókat kereste össze.

- Arról, hogy Melissa úgy udvarolta körül Angust, mintha George Clooney volna, és a szerelemgyereke apja.

Sian összerezzent a „szerelemgyerek"szó hallatán. Tökéletesen tisztában volt vele, hogy Fiona csak fesztelen megjegyzést tett, de Sian most döbbent rá, hogy nemcsak Gus elől kell titkolnia, hogy ő Rory apja, hanem Fiona elöl is. És a nőknek ezerszer jobb a szemük, mint a férfiaknak. Szerencse, hogy Rory az ő világosabb színeit örökölte. Ezzel egy darabig becsaphatja a világot. - És hogy reagált Angus?

Fiona vállat vont. - Szerintem mulattatta. Végül is Melissa csinos lány. - Kis szünet után folytatta, kétséget kizáróan nem akart kíváncsiskodni, de nagyon szeretett volna többet tudni. - Milyen jól ismeritek egymást Angusszal?

- Nem valami jól. Közvetlenül az elutazása előtt ismerkedtünk meg. Évekkel ezelőtt.

- De emlékezett rád.

Sian bólintott. - Nyilván jó az emlékezete.

Fiona sóhajtott.

- Inkább a te szerelmi életedről mesélj - terelte másra a beszélgetést Sian. - Róbert megcsókolt búcsúzóul? - Későn eszmélt rá, hogy - hivatalosan - nem az ő szerelmi életéről beszélgettek. Remélte, hogy ez nem tűnt fel Fionának. Mos tantól sokkal elővigyázatosabbnak kell lennie. Úgy látszik, minden szó csapdával fenyeget.

- Meg. Arcon.

- És James? Ő is arcon csókolt?

- Igen, ahogy az összes többi férfi. Ez a szokás!

- Igaz, még akkor is, amikor éppen csak bemutatnak. - Sian egy teáskanálnyi mustárt tett a vinaigrette-öntetbe, és újabb aggasztó gondolaton tépelődött: mi van akkor, ha Gus már említette a viszonyukat az anyjának? Feltételezhető, hogy még nem, különben Fiona mondott volna valamit, de bármelyik pillanatban megteheti.

- Már tettél bele mustárt - figyelmeztette Fiona pár pillanattal később, és különös pillantást vetett rá. - Azt hiszem, most a méznek kell következnie.

- Hát persze! Milyen buta vagyok! Messze jártak a gondolataim.

- Gondolom, fáradt vagy.

- Nincs jogom fáradtnak lenni. Annyira nem, mint neked. Most pedig vigyük ezt be, és hívjuk a férfiakat. — Nem akarta Fionának bevallani, milyen keveset aludt.

Szóval mikor kerültél elő, mint a rossz pénz? — kérdezte Richárd Gust, mielőtt a villájára szúrt nagy falat sajtos makarónit a szájába tette, és energikusan rágni kezdett.

— Tegnap éjszaka — válaszolta Gus. - Nem tudtam, hogy anyám vacsorát rendez, és közvetlen a garázskapu elé egy kerubot állít. - Megjátszott haraggal pillantott az anyjára, Fiona pedig elmosolyodott. - Lecsúszott a lábam a kuplungról, és a Land Rover egyenesen nekiszaladt.

- Aztán hangos káromkodások közepette jelent meg a melegházban, Richárd - mesélte nyugodtan Fiona. - Mindezt a vendégeim előtt. Kár, hogy nem lehettél ott.

- Bizony. Minden igazán jó meghívásról lemaradok. Vagy majdnem mindről.

Richárd jelentőségteljes píllantást vetett Sianra, aki zavartan mosolygott. Hogy az ördögben képzelte, hogy Gus és Fiona meghívása jó ötlet? Hogy gondolhatta, hogy képes majd természetesen viselkedni? Amikor most a tekintete egyik férfiról a másikra vándorolt, akaratlanul is összehasonlította őket. Nagyon kedvelte Richárdot, de tudta, hogy az iránta táplált érzései sosem voltak olyan erősek, mint ami Gus iránt hat éve azonnal fellobbant benne. Gus nemcsak nagyon jóképű, jó természetű férfi volt, aki mindenkit levett a lábáról a lelkesedésével és az életkedvével, de olyan erős vonzalom ébredt kettejük között, ami ellentmondott a józan észnek. Richárd kedves, figyelmes ember, de nem volt meg köztük ugyanez az erős kapocs. Azt is tudta azonban, hogy Gus iránti érzései könnyen lehetnek tisztán testi jellegűek, és nem biztosítják egy tartós, támaszt jelentő kapcsolat alapját. Kétséget kizáróan tudta, hogy Richárd biztonságot nyújtana neki, és stabilitást Rorynak. Ugyanezt nem mondhatta el Gusról.

— És miben sántikáltál, míg mi többiek becsületesen kerestük a kenyerünket? - kérdezte tréfásan Richárd, de az ugratása kihívó éllel párosult.

- Tudod, a szokásosban. Könyvet irtani, ilyesmi - kacsintott Gus Sianra.

Sian nem tudta, hogy Gus ezt miért tette, és átadta a salátát Fionának, miközben azon töprengett, vajon csak ő érzi-e a feszültséget.

- Milyen volt az utad, Richárd? — tudakolta, és anélkül, hogy megkérdezte volna, kér-e, másodszor is tett a tányérjára. - Pontosan hol is voltál?

- Szokás szerint Dubajban—vonta össze kissé a szemöldökét Richárd. Mindig oda járt, és ezt Sian is tudta.

- Olyan igézően cseng! - jegyezte meg Fiona. - A sivatagból kinövő felhőkarcolók, üzletek és szállodák. Mindig is szerettem volna látni, amióta csak fiatalabb koromban azokat a szultánkenyér-hirdetéseket láttam!

Richárd udvariasan mosolygott. - Sajnos, nem sokat járok ki a sivatagba. Csak a felhőkarcolókat látom.

- Milyen kár - kesergett Fiona.

- Majd én elviszlek a sivatagba, mami, ha oda akarsz menni. És téged is, Sian.

Gus rámosolygott a két nőre. Richárd a homlokát ráncolta. Sian nem hibáztatta: Gus túlzottan elbizakodottnak tűnt.

- Szóval mit is művelsz a sivatagban, vagy ahol éppen megfordulsz? - firtatta Richárd.

- Utazgatok, néha egyedül, máskor bennszülöttekkel. Megfigyelek mindent, jegyzetelek. Leginkább az ősi mesterségek és szakmák elsajátítása érdekel.

- És ebből meg tudsz élni?

- Nem igazán. Nagyon nehéz. Ezért is írok könyvet.

- Szóval, ha megjelenik a könyved, visszamész a vadonba?

Siannak nem tetszett, hogy Richárd úgy beszél, mint egy szigorú, de igazságos tanító bácsi. Összeröffentek egy baráti ebédre. Ha Gus megsértődik, nagyon kínossá válhat a helyzet. Be kellett azonban ismernie, hogy Richárd éppen azokat a kérdéseket teszi fel, amelyekre ő is szeretné tudni a választ.

- Nem. Egy időre most itthon maradok. Baleset ért, megsérültem a lábamon, ami sokára gyógyult be. Ha az ember nem bízhat a szállítóeszközében, nem szívesen akar a semmi közepén tartózkodni.

Feltoluló érzelmei — megkönnyebbülés, zavar és szorongás keveréke - köhögésre késztették Siant. A férfiak kérdően fordultak felé.

- Kértek másodszor vagy akár harmadszor? Rengeteg van még. Fionának köszönhetően a következő fogás egy áfonyás morzsatorta, ugyanis az ő mélyhűtőjéből kaptam az áfonyát.

- Én inkább pudingot kérek-jelentette ki határozottan Richárd, majd Sianra mosolygott. - És csináltál...?

- Igen, készítettem sodót. Egyébként fagylalt is van itthon, ha azt kértek. - Kérdőn pillantott a többi vendégére.

- A sodó remek lesz — felelte Fiona.

- Te is Bird's- (az eredeti sodópor márkaneve - a ford.) rajongó vagy, Fiona? - kérdezte mosolyogva Richárd.- Nem sokan használják manapság, de Sian pontosan úgy készíti, ahogy szeretem.

- Szóval jó szakácsnő vagy, Sian? Ezt nem is tudtam rólad - mosolygott rá szexisen Gus, és Sian lázasan csak azt kívánta, bárcsak a másik kettő ne venné észre.

-A sodókészítés feledésbe merült mesterség - folytatta Richárd -, bár gondolom, te tökéletesen csinálod - fordult Fionához.

- Köszönöm a bókot — felelte Fiona —, de az igazat megvallva nekem mindig csomós lesz. A második házasságom részben emiatt vérzett el.

- Csak nem? - kiáltott fel Sian. Felállt, és kezdte leszedni a tányérokat.

- Tudod...kis dolgok...—vonta megavállát Fiona.

- És a kis dolgok teszik vagy ássák alá a kapcsolatokat - nézett leplezetlen szeretettel Sianra Richárd.

- El sem hiszem, hogy ilyen filozofikus gondolatokat ébreszt a sodó! - Miután összeszedte a tányérokat, Sian bemenekült a konyhába.

Gus felkapta a salátás tálat, a makaróni maradékát, és követte.

- Egy lányt, aki Bird's-féle sodót készít, szeretni kell - jegyezte meg, majd kivette a lábasból a fakanalat, és lenyalta.

Sian elfordult, hogy ne lássa a mosolyát. - Hallottad, hogy feledésbe merült mesterség. A te szakterületed.

- Tudom - mondta Gus. - Tudom.

Olyan nagy megkönnyebbülést jelentett, amikor Richárd felállt, hogy induljon, hogy Sian a kelleténél lelkesebben ölelte meg. A férfi boldogan viszonozta az ölelést, és Sian akkor jött rá, hogy merőben mást éreztetett vele, mint ami szándékában állt.

Sian haragudott magára, mialatt visszament a házba, ahol Fionát a konyhában találta, ahol éppen mosogatott, Gust pedig a nappaliban fel-alá járkálva, ahogy éppen felvett, majd letett valamit.

- Szóval Richarddal jó barátok vagytok? - kérdezte, de közben felvett és kezdett szétszedni egy tollat.

- Igen. Nagyon segítőkész. Ő találta nekem ezt a házat, és a húga vezeti az óvodát, ahova Rory jár.

- Csak jó barátok vagytok? Vagy valami több is van?

Sian szelíden kivette a kezéből a tollat. - Nem akarok erről beszélni. - Olyan kérdés volt, amire az ember csak órákkal később ötli ki a megfelelő választ, ismerte fel. És nem akart Gusnak Richárdról beszélni. Nem rá tartozott.

Gus felvett egy fényképet. Sian és Rory voltak rajta, és egy éve készült. — Szóval ő a híres-neves Rory? Nagyon hasonlít rád.

- Igen! — Sian talán túlságosan is megkönnyebbültnek hangzott, amikor ezt mondta, de Gus mintha nem vette volna észre.

- És találkozol az apjával?

- Nem. Évek óta nem. - Mosolyával jelezte, hogy így van rendjén. - De jó kapcsolatban maradtunk. Nem gond.

- Szóval akkor Richárd az egyetlen riválisom?

Ferde, incselkedő mosollyal nézett rá, amitől Sian pánikba esett. Nem tudta eldönteni, hogy Gus tényleg ugratja-e vagy sem. - Ne butáskodj! - nevetett idegesen. - Egyébként mit értesz riválison?

- Reménykedtem, hogy ott folytathatjuk, ahol abbahagytuk. - Komikus kétértelműséggel vonta fel a szemöldökét.

- Jaj, dehogy - borzongott meg Sian. A beszélgetés kezdett nagyon személyessé válni. Agyán átsuhantak annak a csodálatos éjszakának az emlékei, ő pedig itt állt, kettesben Gusszal. Nem hagyhatta, hogy a férfi lássa, milyen hatással van rá.

- Nyugodj meg! Nem azt javasoltam, hogy rohanjunk fel a hálószobába!

Sian elszörnyedve döbbent rá, hogy hirtelen sírás fojtogatja. A lelke mélyén arra vágyott, hogy igenis felszaladjon Gusszal az emeletre, de a józan, gyakorlatias énje tudta, hogy most Roryra kell tekintettel lennie. Még csak céloznia sem szabad Gusnak arra, hogy még mindig milyen dühítően vonzónak találja. Egyébként is bizonytalanság kínozta, mit érez Gus iránt, és csak azt tudta, hogy érkezése fenekestől felfordította rendezett életét. Az érzései kavarogtak, és Sian ezt nem szerette. Visszafojtotta a könnyeit. Az álmatlan éjszaka érzékenyíthette így el, és tette ilyen érzelmessé. - Kérlek, Gus, ne beszélj így...

Elfordult tőle, hogy Gus ne lássa, mennyire feldúlt, de a férfi mögé lépett, és a vállára tette a kezét, hogy maga felé fordítsa. - Nagyon sajnálom, Sian, igazán nem akartam...

Fiona mint egy mentőangyal sietett be a szobába. - Oké, a nagyobb edényekkel végeztem is. Gyere, Gus, most már hagyjuk Siant kicsit pihenni.

Sian összeszedte magát, Fionára mosolygott, és így szólt: - Ami azt illeti, bármelyik pillanatban hazaérhet Rory;

- Boldogan megismerném — jegyezte meg Gus, akinek az arcán még ott ült az aggodalom.

- Majd megismered, drágám - nyugtatta meg Fiona, de gondolom, fáradt és nyűgös lesz, amikor hazaér, és Sian sem szeretné, ha így látnád.

- Nem bizony -ismerte el Sian.- Pontosan ilyen szokott lenni.

Amikor magára maradt, rájött, hogy nemcsak nem éretné, ha Gus akkor ismerné meg Roryt, amikor Rory nem a legjobb formáját hozza, hanem egyáltalán nem szeretné, ha megismerkednének. Persze tudta azt is, hogy ez lehetetlen, és még ha nem mondja is meg Gusnak, hogy Rory a fia, szerette volna, ha a férfi megkedveli a kisfiát. Ellentmondásos érzésektől felzaklatva rogyott le a kanapéra. Miért olyan bonyolult minden? Talán végül is hozzá kellene mennie Richárdhoz. Az élet másról is szól, mint szenvedélyes szexről! Richárd

sokkal jobb lenne az igazán fontos kérdésekben, mint amilyen a kenyérkereset és a nevelés. Biztosra vette, hogy Gusnak egyik sem menne. És Rorymak igazi apára van szüksége, nem egy kalandorra, aki egy szempillantás alatt eltűnhet. Hátradőlt és felsóhajtott. Aztán hallotta, hogy Jody kocsija áll meg a kapu előtt. Összeszedte magát, és a bejárati ajtóhoz sietett, hogy fogadja Roryt.

Fiona és Angus együtt sétáltak haza. A fejükre borították vízhatlan kabátjuk kapucniját, hogy védje őket a most már szakadó eső ellen. Bár a kerteknek jót tett, kissé váratlanul érkezett az addigi ragyogó idő után.

- Bájos lány Sian, nem? - kérdezte Fiona, bár tudta, hogy nem kellene, mégsem tudta megállni. Ösztönösen érezte, hogy Gus és Sian sokkal bizalmasabb kapcsolatban voltak, mint ahogy bármelyikük is mutatta, de tudta, hogy óvatosnak kell lennie. Gus abban a pillanatban begombolkozik, amint úgy érzi, az anyja „beleüti az orrát" a dolgaiba.

-Az.

A fia egyszerű kijelentéséből semmit sem tudott kihámozni. — És Rory csodálatos! Nagyon szeretem.

- Alig várom, hogy megismerhessem.
- Sian annyit segített a vacsoránál. Okvetlen át kell hívnom őket, hogy megköszönjem.

Gus lenézett rá, és Fiona látta, hogy- huncutul mosolyog a szeme. - Fura rendszert vezetnél be, nem? Vacsorát rendezel, Sian segít, újabbat rendezel, hogy megköszönd, ő megint segít...?

- De már nem kell segítenie - válaszolta pajkosan Fiona. - Már itt vagy nekem.

Angus nevetett, és Fiona arra gondolt, milyen jó, hogy a világába visszatért ez a hang. Talán ezért is próbálkozott az internetes randizással, mert hiányzott az életéből a férfihang. Róbertnek kellemes hangja volt. Nem tökéletes, de mégis kedves. Jamesé még szebb, döbbent rá hirtelen. - Szóval meséld csak el még egyszer, hogy ismerkedtél meg Siannal - futott neki még egy szer, és igyekezett olyan hangot megütni, hogy ne tűnjön kíváncsiskodásnak.

- Egy partin. Ahol az ember szokott.
- Csak akkor, ha megfelelő partikra jár - jegyezte meg Fiona, aki tudatában volt, hogy ő nem ilyenekre jár. (így jutott el az internetes randizás ötletéhez.)

Meghitt csendben sétáltak, amíg a ház közelébe értek, akkor szólalt meg Angus. - Szólnom kell, mami, hogy pár nap múlva egy teherautó meghozza a holmimat. Van hova tenned?

A hír meglepte Fionát; Angus mindig is kevés holmival utazott. - Mennyi lesz? A hálózsákodat eltehetem a kanapé mögé, ahogy egy régi dalban éneklik. De egy házravaló bútor már gondot jelentene.— Hiszen éppen most igyekszik csökkenteni a zsúfoltságot, és nem növelni!

- Nem bútor, de elég sok minden.
- Micsoda?

- Sátrak, jurták, felszerelés.

Fiona elgondolkodott.—A csűrben most kicsivel több a szabad hely. Menjünk, és nézzük meg most, vagy várjuk meg, míg eláll az eső? - Megígérte Siannak, hogy a csűrben festheti a bútorait, de a csűr nagy volt, kell, hogy jusson hely mindennek.

A hátsó kapun át mentek be az udvarra. - Itt is vagyunk. Sokkal rendezettebb, mint volt.

- Mi ez a borzalom, mami?

- Ó, csak egy nagy antik szekrény, amit Siannak adtam lefesteni. Nem tudtuk megmozdítani, ezért most lefesti.

- Ha nem tudjátok elvinni, lefesti?—vonta fel a szemöldökét Angus.

Fiona nevetett. — Akkor ez tűnt az egyszerűbb megoldásnak. - Pillanatnyi szünet után folytatta: — Van elég hely arra, amire szükség van?

Angus szemrevételezte a néhány négyzetméternyi szabad hely et, és fölnevetett.

- Távolról sem elég, mami.

- Ó! — Mégis mennyit akar itt tárolni, kérdezte magától Fiona.

- Csak akkor, ha ettől itt még megszabadulunk - mutatott széles mozdulattal a bútorokra Angus.

- Semmi akadálya, de Sian hol fogja festeni a bútorait?

- Esetleg osztozhatnánk a helyen - mondta kis gondolkodás után Angus.

Fiona megborzongott.—Nem mennénk be? - kérdezte. - Esik, ha nem vetted volna észre.

- Ez nem eső - vitatkozott Angus. - Csak az istenek szelíd könnyei, akik csalódtak az emberiségben.

Igaz, hogy Fiona régen nem látta az idősebb fiát, de azt tudta, hogy Angus mikor ugratja. - Menjünk be, és főzök még egy teát. És miheztartás végett közlöm, hogy ez igenis eső. És örülnünk kell, hogy így szakad.

Sian szorgalmas mosogatása ellenére is láthatóak voltak a vacsora nyomai: a tálak magasra tornyozva álltak a pulton, a tiszta, de még el nem rakott poharak mellettük sorjáztak, és az üvegtartó mellett üres borosüvegek garmadája sorakozott.

- Azt hiszem, ezt hívják az üvegek „tömött sorának" - mondta Angus.

Fiona nem volt benne biztos, hogy nem tesz-e szemrehányást. Felrakta a teavizet. - Mindig azon tűnődöm, tudják-e az emberek, hogy ezt a kifejezést a fogakra értik.

Angus a munkapultnak támaszkodott. - Minek a nagy banzáj, mami? Nem rád vall, vagy igen?

- Nagyon is rám vall, csak Jeff sosem engedte, hogy magunkat is beleértve hatnál több embert hívjak meg. Most, hogy már nem kell amiatt aggódnom, mit gondol, kirúgtam a hámból.

- Lehetelten. Jeff már hosszú évek óta nem az életünk része.

- Vissza kellett hívnom egy csomó embert — folytatta Fiona. - És részben azért rendeztem a vacsorát, hogy Sian megismerkedhessen Margarettel. Emlékszel rá?

Angus a fejét rázta. - Sok olyan ember volt itt, akit nem ismerek. És néhány férfi is akadt köztük.

Fionának nagy erőfeszítésébe került, hogy megőrizze a közömbösségét. Ha most nem vág bűntudatos arcot, Gus sem tesz fel több kérdést. Micsoda butaság, hogy aggódik. Felnőtt nő, azt teher, amit csak akar, de Jeff után nem akart semmi olyat tenni, amivel feldúlhatja a fiai nyugalmát. - Tényleg? Én csak fogadópartit akartam rendezni Siannak, és szerettem volna, ha megismerkedik Margarettel, aki esetleg tarthat a boltjában Sian bútoraiból.

- Értem.

Fiona nevetett. - Bocsáss meg, hogy a vendégeim között olyan sok régi szerelmed voltjelen!

Angus a homlokát ráncolta, és Fiona feszültséget látott rajta, ami meglepte. Bizonyára csak az utazás fáradalmai teszik, gondolta.

- És biztos nagy megrázkódtatás volt, hogy amikor megérkeztél, tele volt a ház - folytatta Fiona. - Még most sem értem, miért nem hívtál fel, hogy jössz.

- Úgy gondoltam, törnéd magad, hogy megfelelően fogadj, és csak meg akartalak lepni - nézett kérdően az anyjára.

- Hát ez sikerült is. De nem hibáztathatsz azért, ha cserében te is meglepődtél!

Nyolcadik fejezet

Amikor Sian másnap ajtót nyitott Gusnak, az első érzése a megkönnyebbülés volt, hogy Rory nincs ott.

Aztán észrevette, hogy Gus sortot, régi edzőcipőt és pólót visel. Kétségkívül kocogni volt, és Siant felajzotta a férfiból áradó energia.

- Szia - mondta a lehető legfesztelenebbül. — Nem bírtad ki hazáig? Meg kellett pihenned?

Gus elmosolyodott. - Nem, csak láttam a kocsidat, gondoltam, ez azt jelenti, itthon vagy, ezért a csekély valószínűségtől biztatva becsöngettem. — Elvigyorodott.— Csak a jó szomszédi kapcsolatot szeretném ápolni.

Sian egyszerre örömmel és szorongva tárta ki előtte az ajtót, és beengedte. A friss veríték és arcvíz illata megcsapta, amikor Gus elment mellette, és visszarepítette a megismerkedésük és az utána történtek idejébe. Sian megszédült. Arra gondolt, valóban a szaglás az, ami visszahoz minden emléket, és azt kívánta, bárcsak ne lenne Gus olyan hű a Geo. F.Trumper West Indián Limes kölnihez. Sian tudta, hogy ezt használja, mert nem felejtette el, hogy látta a fürdőszobájában, és Gus mesélte is, hogy azért választja ezt, mert az apjára emlékezteti- Később, mielőtt még visszanyerte volna a józanságát, és keményen megküzdött azért, hogy öntudatlan védekezésként lehúzta a térdén a szoknyáját. A lelke mélyén érezte, hogy Gus nem adja fel. Nyilvánvalóan arról az éjszakáról akar beszélni. Neki is felnőtt módjára kell ehhez a kérdéshez állnia, és értésére kell adnia, hogy ami elmúlt, elmúlt. Ő már továbblépett. Gus nem várhatja el, hogy úgy tegyen, mintha az első és a mostani találkozásuk között az a hat év meg sem történt volna.

— Alig várom, hogy megtudjam, Sian, mivel foglalkoztál, amióta elmentem. Sok idő telt el azóta.

- Ugye? Hadd gondolkodjam. — Valóban távolinak tűnt az az idő. - Egy bárban dolgoztam akkor, ugye? És közben olyan munkát kerestem, ami a diplomámhoz közelebb áll.

Gus bólintott. - Úgy van. Emlékszem, hogy egy férfiról meséltél, aki mindig bejött a bárba, és melléd állt, és csak később jöttél rá, hogy tetszel neki.

— Hát ez teljesen kiszállt a fejemből!

- Jó az emlékezetem. - Gus tekintetéből pontosan tudta, mire emlékszik, és az emlék mosolyt csalt a férfi ajkára.

— De persze azóta gyermekem született - tette a hasára a kezét Sian az emlékek hatására.

— Igen. - A férfi arckifejezése kicsit megváltozott, ám a mosolya maradt.

— És ez elég sok időt felemésztett — tette hozzá Sian élénken, aztán elmosolyodott, hogy jelezze, boldoggá teszi a helyzet.

- De nem mentél férjhez? - Gus arcára helytelenítő kifejezés ült ki, mintha feltételezte volna, hogy igen.

— Nem. Nagyon rövid kapcsolat volt.

— Sajnálom. - Gus előrehajolt, mintha együttérzésből meg akarná fogni a kezét, de Sian hátradőlt, és elhúzta a kezét. Gus elmosolyodott. - Jól értem, hogy nem törte össze a szívedet?

- Ó, dehogy! - hazudta Sian ismét elmosolyodva. - Semmi ilyesmi nem történt. Nagyon meglepett, amikor rájöttem, hogy terhes vagyok, de amint elmúlt a döbbenetem, örültem.

- Gondoltam rád. Sokat. Miközben a fagyos pusztaságban hótalpakon gyalogoltam.

- Tényleg? Milyen furcsa! Valahogy nem tudom elképzelni magamról, hogy ilyen vad tájon jussak az eszedbe.

- Úgy érzed, csak akkor kellene rád gondolnom, amikor valahol biztonságban vagyok Angliában?

- Igen, ilyesmire gondoltam. Talán amikor teázol, vagy más hétköznapi dolgot csinálsz.

Gus nevetett. - Sosem hittem volna, hogy csak bizonyos helyeken gondolhatunk valakire, hacsak nem egy sírnál, vagy ahol a hamvakat szétszórják. De az igazat megvallva, nekem nehezemre esett nem gondolni rád.

Sian érezte, hogy elvörösödik, és előbb a bögréjével játszott, majd felállt. Kezdett a helyzet kínossá válni. Nem állt készen erre a beszélgetésre, és talán sosem lesz képes rá. - Kérsz még teát?

- Nem, jó így. Kérlek, Sian, ülj le! Szeretnék beszélni veled.

- Éppen azt teszed. —Tudta, hogy megint elpirult, és remélte, hogy Gus csak azt gondolja, melege van. Egyébként melege is volt. Felállt, és kinyitott egy ablakot.

- Mondd csak, hogy kerül egy ilyen isten háta mögötti kis helyre egy efféle városi lány?

- Nem tekintem magam városinak. Most semmiképpen sem. Én magam kezdtem zöldséget termeszteni!

- De miért éppen itt? Tudom, hogy kedves falu, ám nagy véletlennek kell lennie, hogy éppen ide, gyakorlatilag a gyerekkori otthonom közvetlen közelébe költözz.

- Ugye, most nem azzal vádolsz, hogy titokban követtelek? - háborodott fel Sian. - Fogalmam sem volt, hogy Fiona fia vagy, amíg be nem sétáltál a vacsoravendégek közé!

- De ha nem követtél titokban, ami igazán nagy kár, akkor mit keresel itt?

Sian várt pár pillanatot, hogy összeszedje magát. - Tulajdonképpen Richárd miatt jöttem ide.

-Á, Richárd...! Tegnap kerülted ezt a témát. Gyerünk, mondd el, te meg ő... szóval együtt jártok?

Most rögtön igenlő választ kellene adnia. Habozás nélkül, gondolta. Végtére is egy nap tényleg együtt lesznek. De habozott, és aztán rájött, hogy nem tud hazudni.

- Nem igazán. Úgy értem, bizonyos szempontból igen. Persze régi barátom,és nagyszerű ember,de részben azért jöttünk ide, mert a húga, akit Rory jól ismer, óvodát alapított itt. Ez azt jelentette, ha ideköltözünk, Roryval egy olyan helyen foglalkoznak, ahol boldog, míg én dolgozom. És jó környéken lakunk, jó az iskola, óvoda, van bolt, posta, nem vagyunk Londontól sem messze. - Ráébredt, hogy hosszúra nyújtotta a magyarázatot, és most úgy beszél, mint egy ingatlanügynök.

De Gus mintha észre sem vette volna. — Ha jól belegondolok, Richárd partiján ismerkedtünk meg, nem?

- De igen - válaszolta Sian, és közben lázasan törte a fejét, hogy közös múltjuk iránt mennyi érdeklődést áruljon el.

- Hát elég grorsan tovább kellett lépned a... futó... kalandunk után, ha már olyan idős fiad van, aki hamarosan iskolás lesz.

- Nem igazán, vagyis talán... - Sian a körme alatt maradt festéket piszkálgatta, és arra gondok, hogy Gus már biztos ribancnak nézi. Az iskola-előkészítő szempontjából Rory a valóságosnál egy évvel fiatalabb is lehet.

- Remélem, nem hiszed, hogy elítéllek. Nem állt szándékomban. Végül is nem volt értelme azzal töltened az időt, hogy vársz rám.

- Hát nem. - Sian kicsit jobban érezte magát: Gus nem tekintette szajhának, és abban is igaza volt, abban egyeztek meg, hogy az után az éjszaka után nem keresik egymást, és még mobilszámot sem cseréltek.

- Szóval hány éves is? Mármint Rory.

- Hát...-Sian megint pánikba esett.Tudta, hogy Gus csak udvariasságból kérdezi, de még csak nem is utalhat arra, hogy azon az éjszakán teherbe esett! - Nem tudom! - nyögte ki, aztán rögtön ostobának érezte magát. - Úgy értem... — Úgy értette, hogy képtelen egy pillanat alatt átszámolni, milyen életkor lenne Rory számára biztonságos.

Gus zavartan meredt rá.

- Mindjárt főzök teát.

Sian felugrott, felkapta a két bögrét, és kirohant a konyhába, mialatt fejben kétségbeesetten osztott-szorzott. Az a veszély fenyegette, hogy tovább ront a helyzeten.

- Ne görcsölj! - szólt utána Gus az ebédlőből. — Csak egy egyszerű kérdés volt. - Sian hamarosan megjelent a két teával. Közben arra is rájött, hogy csúnyán lebukhat, ha hazudik. Nemsokára itt van Rory születésnapja. Talán egy gyertyával kevesebbet kellene a tortájára tennie, ha Gus is eljön. Vagy még jobb, ha csak gyerekzsúrt rendez.

- Szóval nem kellene most a könyveden dolgoznod? - kérdezte, mert arra gondolt, hogy egy merész témaváltás majd kirántja a slamasztikából.

A zsúfolt konyhán át már annak idején is lehengerlő hatást gyakorló ferde mosoly ma is ugyanolyan vonzerővel bírt - Még csak most jöttem vissza. Időre van szükségem, mielőtt dolgozni kezdek.

- Nem akarod befejezni a könyvedet?

Gus vállat vont.—Valamivel pénzt kell keresnem, csak kérdés, egy könyvvel lehet-e. Nem vagyok biztos benne. Őszintén megvallva, kicsit idegesít is. Az ügynököm szerint, ha jól csinálom, el tudja adni. Rengeteg fényképem van. Talán egy dohányzóasztalra való album lesz belőle.

Siant meglepte Gus bizonytalansága. Mindig olyan magabiztosnak és bizakodónak tűnt. Szívesen hallgatta - még a szorongása ellenére is - a vacsoraasztal mellett mesélt történeteit. Akaratlanul is feltámadt benne az érdeklődés. A művész énje imádta a fényképeket. - Boldogan megnézném őket - csúszott ki a száján, mielőtt eszébe juthatott volna, hogy csak a legszükségesebb kapcsolatot akarja fenntartani Gusszal.

- Komolyan? Valamikor áthozom a laptopomat, és megmutatom őket. Vagy te is feljöhetnél hozzánk. Mami a csűrben próbál szabad helyet teremteni. Említette, hogy megígérte neked, hogy ott festheted a bútoraidat. Egy csomó felszerelésem érkezik, amiket valahova elkeli tennem. A padlás is megfordult a fejemben. - Elgondolkodott. - Anyámnál nagy a zsúfoltság.

- Az a benyomásom, hogy mindenki azt hiszi, nála raktározhatja a holmiját, mert a házban sok a hely.

- Csak nem arra célzol, hogy én is ezt teszem? Hé, szállj már le rólam! Ő az anyám, és a ház az otthonom! Hol kéne tartanom a holmimat?

Sian kuncogott. - Természetesen otthon, de anyádnak esetleg, vagyis inkább egészen biztosan segítségre van szüksége, hogy kiválogassa, mi kell, mi nem. A csűrnek már nekifogtunk, de lefogadom, hogy a padlás meg az emeleti vendégszobák is tele vannak

- Ugye, jó barátok vagytok anyámmal? Mesélte.
- Nagyon kedvelem, és végtelenül jó volt hozzánk.
- Anélkül ráadásul, hogy tudta volna, hogy ismerjük egymást. — Gus megfejthetetlen arckifejezéssel nézett Sianra. - Bár nem ismertük egymást sokáig.
- Nem.
- De annál jobban.

Sian megint vérvörös lett. Helytelen, hogy Gus az együtt töltött időre utal, aminek nagy része az ágyra korlátozódott. De szemmel láthatóan eltökélte, hogy újra meg újra felemlegeti.

- Nagyon intenzív időszak volt - jegyezte meg határozottan, mintha a múltba száműzné, és azt akarná éreztetni, hogy nincs semmi köze a jelenhez. Gus nem tudhatja meg, hogy sokáig, nagyon sokáig élte át újra azokat az órákat, jóllehet az esze az ellenkezőjét diktálta.
- Állandóan rád gondoltam - vallotta be a férfi. - Őszintén azt kívántam, bárcsak ne kezeltük volna olyan felnőtt módon, ne döntöttünk volna úgy, hogy nem cserélünk címet, telefonszámot csak azért, mert tudtuk, hogy elutazom.
- Akkor ez látszott helyesnek.
- Tudom, de később olyan rossznak éreztem.

Siannak fogalma sem volt, mit válaszoljon. Bizonyos szempontból a kapcsolatfelvétel lehetetlensége megkönnyítette a dolgát: nem szólhatott Roryról, vagy legalábbis nem tehette ezt meg egy szerűen. Akkoriban az anyja azt mondta, hogy ez csak kifogás, hiszen tudta Gus nevét, valahogy csak fel tudta volna venni vele a kapcsolatot. Mire való az internet? Sian erre azt válaszolta, hogy vásárlásra, és az anyja végül belenyugodott, hogy Sian nem akarja a gyermeke apját felkutatni, és nem bolygatta tovább az ügyet. Azt még nem mesélte el az anyjának, hogy Gus is felbukkant az életében. Csak annyit mondott, hogy Fiona fia váratlanul beállított a vacsorán, de azt nem árulta el, ki az. A tengernyi falu közül miért éppen az övébe költözött? És miért jött haza Gus?

Vállat vont. - Utólag könnyű okosnak lenni...

- Gondoltál rám valaha is?

Sian még sosem fogadta a kopogtatást ekkora örömmel. Az ajtóhoz futott, és közben tisztában volt vele, hogy szeszélyesen viselkedik.

-Jaj, Melissa! Milyen kedves! - kiáltotta, túlzottan repesve valakiért, akit nem kedvelt igazán. - Gyere csak be!

Melissa elbűvölően festett mély kivágású, virágos ruhájában, amit nyugodtan lehetett „elegáns nyári ruhának" nevezni. Sian, aki munkaruhában volt, a jövevény öltözéke láttán már nem volt olyan boldog.

- Remélem, nem zavarlak.
- Semmi gond, már úgyis megzavartak. Gus van itt.
- Úgy érted, Angus? Én mindig így ismertem. Milyen jó!

A két nő a konyhán át az ebédlőbe ment. Gus felállt. - Szia, Lissa. Örülök, hogy látlak.

- Átmentem édesanyádhoz, hogy megköszönjem a csodás vacsorát - csicseregte Melissa. - Úgy hallottam, kocogni mentél. Anyád mondta...
- Kocogtam is. Aztán benéztem Sianhoz egy italra.

Melissa a szemöldökét ráncolta.

- Kérsz egy teát vagy valami mást? - kérdezte Sian.

- Ó, de mennyire! - mondta Melissa illetlen sietséggel. Láthatóan maradni akart. - Van zöld teád? Csökkenteni akarom a koffeint.

- Lehet, hogy van - válaszolta Sian, és kiment a konyhába.

- Úgy imádom ezt a kis házat! - hallotta, ahogy Melissa Gusnak áradozik. - Meg akarom venni. Sian csak bérli. - Kuncogás. - Milyen mesés lenne, ha egymás mellett laknánk, nem?

- Dehogynem - értett egyet Gus. - De Sian és Rory itt laknak.

- Csak bérlik - ismételte meg Melissa.

Sian a konyhából nem tudta megállapítani, mit válaszolt erre Gus. Az ebédlőből hallatszó csend a kedvét szegte. Talán szenvedélyes ölelésben forrnak össze? Vagy Melissa már a függöny ökhöz vesz mértéket? Igyekezett minél gyorsabban elkészíteni a teát.

Amikor a tálcára a tea mellé kekszet is készítve - amit korábban elfelejtett - bement az ebédlőbe, azt látta, hogy a bűnös pár - ha nem is ugrott szét - jól érzi magát egymás társaságában.

- Lissa azt mondja, szeretné megvenni a házat - újságolta Gus.

Sian kényszeredetten elmosolyodott, miközben átnyújtotta Melissának a teát. - Én meg abban reménykedem, hogy Luella nem akarja eladni. Szeretek itt lakni.

- De hát csak találsz másik bérbe vehető házat, nem? - érdeklődött Melissa.

- Valószínűleg semmi olyat, ahol elég nagy a kert, hogy magam termesszek zöldséget, ahonnan Rory óvodája és később az iskolája is elérhető közelségben van.

- Á! - biggyesztette le a száját Melissa. - Én meg szeretnék a szüleim közelében maradni.

Sian, aki nem akart vitát, de még eszmecserét sem indítani arról, melyiküknek van nagyobb szüksége arra, hogy a jelenlegi otthonában lakjon, keksszel kínálta Gust.

- Azért jöttem, hogy megnézzem, körbejárhatom-e a házat - folytatta Melissa, miközben Gus beleharapott a kekszébe. - Ha most alkalmas - mosolygott bájosan. — Bár természetesen pillanatnyilag vendéged van.

- Éppen hogy — mosolygott halványan Sian.

- Bár Angus szerintem nem bánja, ugye? Egyébként az édesanyád partija bámulatosan sikerült! Olyan elegáns volt!

A hangjából kicsendülő kis csodálkozás elég volt, hogy Sian Fiona nevében is sértve érezze magát.

- Tudom, ott voltam - mosolygott Gus.

- Ó, hát persze, tudom. Ez volt aztán a meglepetésszerű érkezés! - Melissa fogva tartotta Gus tekintetét,és Sian elfordult, hogy ne lássa, milyen sokáig néznek egymás szemébe.

- Kértek még teát? - kérdezte pár pillanat múlva.

- Nekem király így - mondta Melissa. — Akkor hát körülnézhetek? Biztos Angusnak is kedve van hozzá.

- Biztos, hogy nem! Miért is érdekelné? — nézett Sian Gusra. Azt remélte, hogy a férfi megerősíti, amit most mondott.

-Tulajdonképpen nagyon érdekel - vallotta be Gus. - Mindig is kíváncsi voltam erre a kis házra.

- Nagyszerű! — állt fel Melissa. - Mehetünk?

- Csak két percet kérek odafent - mondta Sian, megadva magát az elkerülhetetlennek.- Addig körbejárhatjátok idelent.

Siannak alig volt ideje bedobni a tegnapi fehérneműt a szennyeskosárba, és megigazítani a paplant az ágyán, amikor már hallotta őket a lépcsőn.

- Persze csak a puszta falakat hagynám meg - magyarázta éppen Melissa. - A konyha borzalmas, és valószínüteg hátrafelé is jelentősen megnagyobbítanám az épületet. Átalakítással és pénzzel édes kis házat lehet csinálni belőle.

- Szerintem most is édes - jegyezte meg Sian, aki eléjük ment a lépcsőfordulóra, bár a konyháról mondottakkal egyetértett.

- Persze hogy az - helyeselt Melissa —, de annyival jobb is lehetne. Á, ez a nagy háló? - Bement Sian hálószobájába. - Nincs hozzá öltöző vagy fürdőszoba? Viszont át lehet ütni a falat, és ezt az egyszemélyest egészen szépen ki lehet bővíteni. — Bekukkantott a szomszédos szobába, aztán onnan vissza, bizonyára azt képzelte el, ahogy itt elegánsan lakik.

- Az Rory hálószobája. Fölszedem a holmiját a földről, hogy bemehessetek. Ti maradjatok csak ott!

Felkapott pár játékot, és a tiszta ruhákat a függönnyel elválasztott szekrénybe gyömöszölte, ami Rory ruhásszekrénye volt. Éppen a Thomas, a gózmozdonyos paplanját igazította meg, amikor Melissa és Gus beléptek.

- Igen! Tökéletesen alkalmas gardróbnak vagy fürdőszobának! - örvendezett Melissa.

- De elvesztesz egy hálót - emlékeztette Sian, aki nem szívesen gondolt arra, hogy Rory szobájából fürdőszobát csinálnak. - Ez nem nyertes ötlet. Csökkenti az ingatlan árát.

- De hiszen van még egy háló - vetette ellen Melissa a folyosóról, és benyitott egy szobába. - Ó!

- Hűha! - kukkantott be Gus a válla fölött. — Fantasztikus.

A szoba üres volt, csak a Fionától kapott komód száradt a leterített újságpapíron. Sian belépett mögöttük a műhelyébe.

- Kérlek, ne múljatok semmihez - figyelmeztette őket. Úgy érezte ónia kell a munkában levő darabot, ugyankor örült is a csodálatuknak.

Lecsiszolta és fehérre festette. A fehér alapon Van Gogh íriszeire, erősen emlékeztető virágok hajladoztak. A teteje díszítetlen volt, de ez már önmagában is elég művészi, gondolta Sian. Fionának szánta a meleg fogadtatásért cserébe.

- Hát ezzel foglalkozol? - kérdezte Gus. - Lenyűgöző!

- Valóban az! - kiáltotta Melissa. - Mély benyomást tettél rám! Művészi teljesítményt nyújtasz, nem csak díszítesz.

- Próbálok - mondta Sian, és igy ekezett palástolni a mosolyát. - Művészeti iskolába jártam.

- Megtennél nekem valamit? — kérdezte Melissa, és lelkesen fordult felé. - Van néhány visszataszító beépített szekrényem. Lefesthetnéd őket.

- Nincs értelme, ha el akarod adni a házadat.

- Nem érdekes, hiszen a szüleimnél lakom!

Sian elmosolyodott. - Akkor előbb kérdezd meg őket. Sok pénzt kell költened egy szobára, amiből majd kiköltözöl. — Nem akarta lebeszélni a potenciális ügyfelet a megrendelésről, de mindig ezt az intelmet mondta el, ha beépített bútor festésére kérték fel.

- Persze, megkérdezem őket, de szerintem valami ízléseset kellene festened, mondjuk, felkúszó rózsákat vagy valami hasonlót. Mami imádnál- lelkesedett Melissa.

Sian az órájára pillantott. - Van még, amit szeretnétek megnézni? Ugyanis egy perc, és indulnom kell Roryért.

Füllentett, de ezzel rá tudja venni őket a távozásra, gondolta.

- Szerintem most eleget láttam— jelentette ki Melissa.

- A felső szint nagyobb, mint gondoltam. Édes ház.

- Igen... — hagy ta rá Sian, őrizkedve attól, hogy hozzátegye, kilencven százalékban azé, aki birtokon belül van.

-Tudod mit? Gyere fel később egy italra - javasolta Gus, aki kinézett az ablakon. - És hozd magaddal Roryt is. Szeretném megismerni.

- Nem is tudom... - hezitált Sian.

- Te is, Lissa — mondta Gus azzal a lusta mosollyal, aminek egyetlen nő sem tudott ellenállni.

- Nagyszerű lenne - sóhajtott fel Melissa, és Gusba karolt. - Mikorra menjünk?

- Hat körül jó lesz? Sian? Rory lefekvésével összeegyeztethető?

- Talán... Később is adhatok választ? - Sian, ha egy mód volt rá, nem akarta felvinni Roryt akkor, amikor Gusszal megiszik valamit, akkor pedig különösen nem, ha Melissa is jelen van. De tudta, hogy Gusnak és Rorynak valamikor találkoznia kell. Majd meglátja, milyen hangulatban van a fia, amikor felveszi az óvodánál. Azt akarta, hogy derűs legyen a kedve, amikor életében először az apjával találkozik, még ha egyikük sem tudja is a másikról, hogy kicsoda.

Később, amikor már valóban érte kellett mennie, Sian megpillantotta Roryt, aki Annabelle-lel együtt vált ki a többiek közül. — Mami, Annabelle eljöhet játszani?

- Hát persze, drágám - felelte Sian, és Jodyhoz fordult. - Nincs ellenedre? Rory már annyiszor volt nálatok.

- Nincs - mondta Jody. - Gyakran tapasztalom, hogy kettővel sem nehezebb boldogulni, mint eggyel.

Sian lélekben ismét hálát mondott Fionának, hog összeismertette Jodyval. Nemcsak Roryval kapcsolatban segített, de igazán jó barátnőt talált benne. Vidám teremtés volt, és Sian élvezte, hogy egy vele egy korú barátnője akadt.

A két asszony beszélgetve sétált vissza a parkoló kocsikhoz. -Tervezel későbbre valami izgalmasat? - kérdezte Sian.

- Nem nagyon. Focimeccs lesz a tévében, ezért nemcsak az ebédlőbe száműznek, de még az ordibálást meg a káromkodást is hallgatnom kell - mesélte Jody. - Férfiak! Hidd el, jobb egy edül. És te?

Sian hirtelen úgy érezte, jó lenne, ha valaki lenne körülötte, még akár olyan is, aki felbosszantja. - Meghívtak egy italra, de nem nagyon akarok menni - válaszolta.— Rorynak későn lenne.

- Tudod, mit? Átjövök, és vigyázok rá - ajánlotta Jody.
- Eszembe sem jutna ilyesmit kérni!
- Dehogynem. És szívesen megteszem. Otthon lehetek, kettesben a távirányítóval!
- Ha Roryval együtt megvacsoráztatod Annabelle-t is, aztán hazahozod úgy fél hat tájban, én lezavarom a többieket, és hatra átugrom hozzád. John lefekteti őket, mielőtt a meccs kezdődik.
- Nem akarok ennyire visszaélni a jóindulatoddal...
- Ugyan már. Megúsznám a meccset.
- Oké - egyezett bele Sian, miután végiggondolta. - De csak akkor, ha te is szólsz, mikor vigyázhatok a gyerekeidre. Rory elalszik a kanapén. Már így is kihasználtuk a kedvességedet.
- Megegyeztünk! Bár elég, ha csak Annabelle alszik nálatok. A fiúkat kiadhatom a barátaikhoz,ha el akarunk menni valahova.
- Elvállalok egy hétvégét is, ha el akartok valahova utazni.
- Drága vagy, köszönöm!

Mialatt Sian némi civakodás árán beültette a gyerekeket a kocsiba, és bekötötte őket, azon törte a fejét, hogy a bizalmába avassa-e Jodyt Gusszal kapcsolatban, de aztán úgy döntött, nem teszi. Bármennyire kedvelte is Jodyt, a barátságuk még nem volt olyan régi. A józan ész azt diktálta, hogy tartsa meg a gondolatait és aggodalmait magának. így nem kürtöli világgá a titkait. Hisz még az anyjának sem mondott el mindent.

Pár órával később Sian magára hagyta a tévé előtt Jodyt, aki boldogan vonult el a világtól a távirányítóval, egy csésze teával és a gyerekek sütötte krémes kosárkával. Ő felsétált az úton. Próbált úgy tenni, mintha csak azért menne, hogy Fionával megigyon egy kis bort, és nem azért, hogy a gyermeke apját lássa, és ha őszinte volt magához - persze nem volt az -, akkor ez a férfi egyben az is, akit még mindig hihetedenül vonzónak talált. Igyekezett azt sem bevallani magának, izgalommal tölti el, hogy újra láthatja Gust, mert ez a gondolat bűntudatot ébresztett volna benne Richarddal szemben. Jaj, valahogy uralkodnia kell az érzelmein!

Fiona az ajtóban várta. - Rory?
- Jody vigyáz rá. Meg akarta úszni a focit. Igazán végtelenül kedves tőle. Roryr is elfáradt, így neki is jobb.
- Sajnálom, hogy nem láthatom, de gyrere csak be. A melegházban pezsgőzünk. Még egy könnyű vacsorára is itt maradhatsz, ha nem kell visszarohannod.

Éppen akkor érkezett oda, amikor Gus kihúzta a pezsgősdugót, ami ígéretesen sziszegett. Sian üdvözlésképpen odaintett neki.
- Szia, Sian. Ülj csak le, maris adom az italt. A fiadat nem hoztad el?
- Nem, lefeküdt. Elfáradt az óvodában. Egy barátnőm vigyáz rá. — Belesüppedt az egyik puha fotelbe, amit behoztak a kertből. - Milyen kellemes! Én is elfáradtam.
- Tessék. — Gus átnyújtott egy pohár pezsgőt, és a szemébe mosolygott. Sian elfordította a tekintetét. Talán mégsem volt jó ötlet eljönni, gondolta.

Fiona jött be, és levette a kötényét. - Kérek egy kortyot, drágám. Rendes vagy. - Leült Sian mellé. - Sok dolgod volt ma?

- Ühüm, ennek ellenére egész jól haladtam. Roryhoz átjött Annabelle játszani, utána kosárkát sütöttünk, és olyan remekül kijöttek egymással, hogy teljes gőzzel belevethettem magam a munkába. Mi több... - önelégülten mosolygott - .. .van valami, amit szeretnék megmutatni, és ami szerintem nagyon tetszene neked.

- Remek! Vegyél olajbogyót. - Siannak adta a tálat, aztán elvett egy teletöltött poharat a fiától, és hosszan belekortyolt az italba.

Már barátságos hallgatásba süppedve iszogattak, amikor valaki kiabálni kezdett kint.

- Sziasztok! Van itthon valaki? Csengettem, de senki sem nyitott ajtót! - Melissa lépett be a melegházba, az arcán ragyogó mosollyal.

- Melissa! - ugrott fel Fiona. - De örülök, hogy látlak! - Sian észlelte, hogy mi sem áll Fionától távolabb, még az is átfutott a fején, hogy Gus nem felejtett-e el szólni az anyjának, hogy meghívta Melissát. - Hadd kínáljunk meg.

Gus felállt, és átnyújtott Melissának egy pohár pezsgőt. - Szia - mondta Melissa, és arcon csókolta, Gus pedig viszonozta.

Engem nem csókolt meg, gondolta hirtelen elfacsarodó szívvel Sian. Nem volt mentség, hogy rögtön leült, és nehezen lehetett volna lehajolni hozzá. Aztán megrótta magát: Gusnak szíve joga azt megcsókolni, akit akar.

- Szia, Lissa - mondta a férfi. — Hogy s mint?

- Rajtad kívül senki sem hív Lissának. Imádom, hogy így szólítasz! — jelentette ki örömmel a lány, és átfogta Gus derekát.

- Hogy vannak a szüleid, Melissa? - kérdezte Fiona.

- Remekül! Mamit szokás szerint lefoglalj a valaminek a megszervezése — nevetett elragadóan. — Még az sem kizárt, hogy a vacsorádon feltálalt finom étel után téged is beszervez!

Sian érezte, hogy nemcsak ő szeretne belerúgni Melissába, aki úgy csimpaszkodott Gusba, mint egy részeg a lámpaoszlopba. Sian Gusba is szívesen belerúgott volna.

- Nagyon hízelgő, Melissa, de édesanyád sokkal jobban főz, mint én.

- Hát ezen nem fogunk összeveszni! - mondta Melissa.— Egyébként azért is jöttem, hogy én is meghívjalak benneteket! Jaj, olyan felnőttnek érzem magam!

Sian érezte, hogy ha nem kapaszkodott volna Gusba, biztos le-fel ugrál, és tapsikol a kezeivel.

- Miről van szó? - kérdezte Gus. Lefejtette magáról Melissát, és gyöngéden egy székbe nyomta.

- Pikniket rendezünk! Milyen remek móka! A helyi hospice-nak gyűjtünk, egyfajta lovas játék lesz felnőtteknek, de a kicsiknek is lesz ez-az. Szeretném, ha mindketten jönnétek. És te is - fordult Sian felé.

—Jaj, nem lehet, édesanyámat várom - mentegetőzött Sian, és később eszmélt rá, hogy Melissa még nem mondta, mikor lesz a piknik, így a kifogása nem állja meg a helyét. Annyi azonban igaz volt, hogy hosszabb időre és a közeljövőben várta az anyját.

- Elhozhatnád édesanyádat is. Fionával jól elbeszélgetnének- A szüleimmel nem biztos, hogy lehet beszélgetni, mert úgy fognak rohangálni, mint pók a falon, annyi lesz a szervezni való. Össze kell mindenkit csődítenünk, ezért gondoltam, micsoda jó mulatság lenne egy nagy bandát verbuválni. - Úgy nézett Gusra, amivel mindenki értésére adta, hogy egy kéttagú bandának örülne a legjobban.

- Nem biztos, hogy ez jó Rorynak — vélte Sian. Egyáltalán nem tudta, mit értenek lovas játékon, és nem is vágyott rá, hogy megtudja.

- Szó sincs róla! - tiltakozott Gus.—Szerintem élvezné, hacsak nem utálja a lovakat.

- Még nem látott lovakat — vallotta be Sian.

- Szerintem is tetszene neki - szólt bele Fiona. - És, gondolom, más egyebet is lehet csinálni.

- De mennyire! - lelkesedett Melissa. - A szüleim már hónapok óta szervezik.

- Meglep, hogy eddig még nem hallottam róla — jegyezte meg Fiona, és a szája halvány mosolyra húzódott.

- Azt hiszem, anya és apa nem gondolták, hogy a segítségükre tudsz lenni. De persze fogadókra ugyanolyan nagy szükségünk van, mint pártfogókra!

- Biztos lehet kereskedni is, nem, Melissa? - érdeklődött Fiona.

- Ó, de mennyire! Kézműves termékek, kasmír, ékszerek, rengeteg más holmi lesz. Mami mindenkit mozgósított, aki szívességgel tartozott neki. A kastély előtt rendezik.

— Ó! - Fiona érdeklődése hirtelen felébredt. - A nagyközönség előtt nem nyitják meg, ugye?

— Sajnos nem. Próbáltuk kérni, de nem engedtek. És nem is hibáztatom őket. Nem akarják, hogy civilek szimatoljanak odabent, még ha jó ügyért teszik is.

— Szerintem jó mulatság lesz — határozott Gus. -Mindnyájunknak el kellene menni.

- Jaj, de drága vagy! - kiáltott fel Melissa. Felugrott a helyéről, és megint megcsókolta Gust. —Valóságos tündér.

Sian a pezsgőjét korty olgatta, és hirtelen szétfoszlott minden reménye. Nem sokkal később úgy érezte, nem érdemes tovább maradnia. Gus és Melisssa boldogan idézték fel idilli gyermekkorukat, Fiona eltűnt, hogy összekészítse a vacsorát, akár *á deitx* (anya és fia), akár a *troli* (anya, fia és Melissa) felállásban költik el, de ezt Sian nem tudta, és nem is törődött vele. Tudta, hogy nincs joga ilyesmit érezni, de a féltékenységet képtelen volt észokokkal elűzni. Sokkal ígéretesebb szórakozásnak tűnt, ha Jodyval női műsort néz a tévében.

Kilencedik fejezet

Miután Sian hazament, és Melissa végre szintén távozott, Fiona otthagyta a tévé előtt terpeszkedő Angust, és felment az emeletre, hogy ellenőrizze az e-mailjeit. Kapott egyet Róberttől. Udvariasságból kinyitotta, de a férfi valami bútorról írt, ami érdekli, és amiért fillérekért lehet hozzájutni, így Fiona nem érezte kötelességének, hogy válaszoljon. A vacsoravendégség végleg megerősítette az elhatározásában, amit az első randevújukon már eldöntött: hogy többé nem akarja látni. Minden szempontból kellemes ember, de Fionának nem volt szüksége több „csak barátra", olyan barátokra, mint Róbert, semmiképpen sem, és ha nincs köztük szikra, akkor azt mesterségesen nem lehet kipattintani, gondolta.

Ki tudja, miért, de megint visszament a randioldalra. Luella-e-mailben - határozottan a lelkére kötötte, hogy teljesen eszement, ha azért adja fel, mert az első jelentkező nem vált be. Luellának igaza volt, ideje visszatérni a szorítóba.

Meglepetten és örömmel állapította meg, hogy újabb érdeklődő akadt. Átment az illető rövid életrajzára,és nagyon magával ragadónak találta. Róbertnél sokkal lendületesebbnek.

Üzenetet hagyott, jelezte, hogy felkeltette az érdeklődését, és lement a földszintre. Az élet sokkal szórakoztatóbb, gondolta, ha az ember néha egy kis kockázatot vállal. Lehet, hogy az élete negyven-egynéhány évét elpazarolta, mert mindig biztosra ment? Talán most jött el az ideje, hogy kitörjön?

Fiona másnap ellenőrizte a weboldalt. Fess úrtól volt egy üzenet: Fiona, elbűvölő hölgyemény, lenne kedve elkísérni egy kertészetbe? Tanácsra letine szükségem, és ön biztosan az, aki a segítségemre lehet. Mit szólna a vasárnaphoz? Várakozásteljes üdvözlettel: Evan.

A vasárnap kitűnő lesz, gondolta Fiona. Legalább van, amire készülhet. Mindig mulatságos, ha az ember másoknak segít a pénzüket elkölteni!

Begépelte a lelkes választ, és meg is egyeztek.

Fionát izgalommal töltötte el az újabb randevú kilátása. Jobb, ha a saját életére összpontosít, gondolta. Mostanában észrevette, hogy lélekben - a túláradó Melissa ellenére, aki úgy ugrált és nyalt-falt mindenkit, mint egy lelkes kiskutya - összehozza Siant és a fiát. Persze ott volt Richárd is, bár Fionának fogalma sem volt, hogy vele kapcsolatban mi a helyzet. Sian nem úgy emlegette, mint a barátját, de minden kapcsolat más, gondolta Fiona, és az nyilvánvaló volt, hogy Richárd kedveli Siant.

Fiona - talán kissé elhamarkodottan - ezúttal nem számolt be Siannak a terveiről, hogy sms-ezzen, minden rendben van-e. Több oka is volt. Először is tudta, hogy Siannál van az édesanyja, és talán éppen valami közös programot bonyolítanak le, másodszor Evannal egy kertészetben találkoznak, ott pedig mi baj lehet? Elegánsabb helyszínre vágyott, az igaz, de említette, hogy szereti a növényeket, ezért a kertészet végül is jó választás volt. Talán a férfi csak figyelmes, gondolta.

Meg is találta a kertészetet. Hatalmas, városon kívüli kely volt, ahol növény eken és kerti bútorokon kívül még ezernyi más dolgot árultak, és Fiona nosztalgikusán sóhajtva gondolt a régi faiskolákra, ahol csak növényeket lehetett kapni, és nem karácsonyfadíszeket meg

„ajándékokat". Sok kertészetben azonban kitűnő kávézó működött, és egy csalódást okozó randevút megmenthet egy finom tortaszelet. Evant, ahogy megbeszélték, a kávézó bejáratánál, egy asztal mellett találta, és a férfi felállt, amikor felé közeledett. Evannak háromszög alakú, ezüstösen ősz szakálla volt, amit a netes fényképén nem látott.

- Fiona, drága hölgy - köszöntötte Evan, majd megfogta a kezét, és megcsókolta. Fiona nem tudta, hogy elragadtatást érezzen, vagy elszörnyedjen. Elragadóan régimódi vagy egy hátborzongató figura? Kétségtelenül hamar kiderül, gondolta.

— Most pedig foglaljon helyet, és kávézzunk! Vagy inkább teát kér? Esetleg forró csokoládét?

Fiona leült. Részben megkönnyebbülést érzett - valóban nem kellett senkit sem riasztania, hogy hova készül -, részben csalódott volt. Másodperceken belül tudta, hogy unatkozni fog. Időpocsékolás volt eljönnie. Nem is értette, hogyan gondolhatta Evant lendületesnek; annyira volt tüzes, mint egy levelibéka. Vele összehasonlítva Róbert kifejezetten dinamikus volt.

- Szóval, drága hölgy, meséljen nekem a kertjéről! Az én kis mennyországomat igazán nem lehet nagynak nevezni, de nem is kicsi. - Nevetett, olyan magas és mesterkélt hangon, amitől Fiona hátán végigfutott a hideg. A „drága hölgy” is kezdett már az idegeire menni. A férfi részletesen leírta a kert minden jellegzetességét, mindenvvirágágyást, szegélyt és vízköpőt (több is volt, köztük angyalok, galambok és szélmalmok). Voltak szívkagylókkal szegélyezett virágágy ásai („valójában fésűkagyló, amit a balboltban vettem, kedvesem"), szélcsengők és egy elbűvölően csinos erdeiállat-kompozíció, amit franciásan ejtett, és ami még a környékbeli mókusokat is megtévesztette. Nyilvánvalóan a távirányítással működő tündérek tették fel a pontot az i-re.

A leírás eleinte hátborzongatóan érdekesnek tűnt - Fiona titkon vonzónak találta a giccset —, de végül úgy döntött, rövid az élet, és udvariasan el kellene köszönnie, hogy hazamenjen a saját kertjébe. A szulák kigyomlálása is sokkal izgalmasabb, mint azt végighallgatni, hogy Evan hogy távolítja el egyenként a kerti tavából a békalencsét

Hirtelen arra eszmélt, hogy a férfi kérdőn néz rá. Nyilván mondott valamit, amire figyelnie kellett volna. Blöf-fel nem próbálkozhatott, kénytelen volt színt vallani.

- Bocsásson meg, de elkalandozott a figyelmem. Megismételné?

- Azt javasoltam - mondta Evan sértetten -, hogy menjünk el a kis faiskolába, amit jól ismerek, ahol igen különleges, általában nem kapható növények vannak.

Fiona már szóra nyitotta a száját, hogy kifogásokkal álljon elő. Bár egy különleges faiskola olyan volt számára, mint másoknak egy márkás outletben a féláras kiárusítás, a lehetőség, hogy élete drága idejéből még többet töltsön ezzel az emberrel, elviselhetetlennek tűnt. De mielőtt a megfelelő szavakat kiötölhette volna, a férfi a kezére tette a kezét.

- Drága hölgyem, ne utasítson vissza! Utálok egyedül járni ilyen helyekre. Olyan sebezhetőnek érzem ott magam. De utána, ígérem, hörpintünk valamit. Tudok egy kedves kis helyet.

Fiona a jó szívet átkozva engedett. - Rendben - mond és felállt. Alig várta, hogy túlessen ezen a gyötrelmen, és végre valami jó történjen. - Hol van?

- Nos, azt hiszem, jobb, ha az én kocsimmal megyünk. Később, visszafelé leteszem itt. Ott ugyanis nem igazán lehet parkolni. Egy dűlőút végén van. Könnyebb, ha egy kocsival megyünk.

Fiona habozott. Nem azért aggódott, hogy megszegi az internetes randizás szabályait, hiszen azok aligha vonatkoztak erre az udvarias, de unalmas emberre, de nem szeretett közlekedés szempontjából másoktól függni. Szerette, ha akkor távozhat, amikor akar. - Ha nem haragszik, inkább a saját kocsimmal megyek. — Már éppen fel akarta ajánlani Evannak, hogy elviszi, de meggondolta magát. A mozgásszabadságában ugyanúgy korlátozza, ha Evant viszi el, mint ha ő ül be hozzá.

- Belátja majd, hogy jobb, ha velem tart. Nehéz megtalálni, és ha eltéveszt szem elől, esetleg sosem találkozunk többé. - Evan elmosolyodott, Fiona pedig azon gondolkozott, milyen hátránnyal járna, ha a férfi jóslata beválik, és eggyel sem bírt előállni.

- Kérem, drága hölgy - esdekelt a férfi. – Ha nem tart velem, még azt hiszem, nem bízik bennem, hogy vigyázok a biztonságára.

Fiona sóhajtott, és beadta a derekát.- Nos, rendben, de sietnem kell vissza. A fiam most nálam lakik, és nem egy főzőzseni. — Az, hogy Gus számára könnyebben ment a szabadban a főzés, nem jelentette azt, hogy ha az anyja nincs otthon, akkor éhen hal, de Fiona már előre próbált ürügyeket felvonultatni.

- Megértem. Én magam ugyan kiváló szakács vagyok, de az igazat megvallva, az erősebb nem nem mindegyik tagja mondhatja el ezt magáról.

- Megyünk? - kérdezte Fiona, akinek kezdett elmenni az életkedve.

Beszállt a Volvo anyósülésére. Evan az ajtót fogta, majd megigazította Fiona biztonsági övét, végül határozottan becsukta az ajtót, és beszállt mellé.

- A faiskolának van valamilyen profilja? - érdeklődött Fiona. - Sajnos, meszes nálam a talaj, így rododendront nem ültethetek.

- Epimedium, erythronium és páfrányok.

Bár Fiona tapasztalt kertész volt, a háromból csak a páfrány okat ismerte fel. — Ó, a páfrányokat szeretem! - mondta, és abban reménykedett, hogy a másik kettőt illető tudatlanságára nem derül fény. Eszébe jutott az is, hogy ha Evannal bármiféle vonzalom lenne köztük, most rákérdezett volna a másik kettőre. De ha megkérdezné, akkor Evan elmondaná, gondolta. Hosszan. Remélte, hogy rájuk ismer, ha meglátja őket.

Hosszadalmasan, kacskaringós úton lehetett a kertészetbe eljutni. Fiona belátta, hogy milyen előnnyel jár, ha egy autóval mennek, de minél messzebb jutottak, annál jobban kívánta, bárcsak a saját kocsijával jött volna, és most egyszerűen csak hagyná, hogy eltévedjen. Kezdett kicsúszni a kezéből az irányítás, kényelmetlenül távolra keveredett a kocsijától. Fejben már azt számolta, ésszerű határokon belül mikor tud távozni. Minél messzebb mennek, annál hosszabb idő, míg visszajutnak.

- Van valami, amit kifejezetten keres?

- Nem - felelte Evan. - Úgy tartom, jobb, ha megnézem a kínálatot, bár a gondosan megtervezett kis kertemben csak a legkecsesebb példányoknak van hely.

- Talán nem kellene olyan messzire mennünk, ha nem veszünk semmit. - Ha Fiona olyan helyre ment, ahol növényeket lehetett venni, mindig vásárolt is valamit. - Az én kertem is tele van.

- Gondolom, ön van olyan szerencsés, hogy sokkal nagyobb a kertje az enyémnél, de én egy kis zöld oázisnak tartom az enyémet.

- Á! — Fiona azt hitte, hogy ha ő vidéken él, Evan is. - A hely, ahol lakik, beépített?

- Szántóföldek vesznek körül—válaszolta a férfi.- De szeretem a rendet. A természettel nincs gond, de kordában kell tartani. És kegyeddel mi a helyzet?

Fiona azon tűnődött, miért nem mondta csak azt, hogy magával— Szeretek egy kis elvadultságot.

Kis szünet után Evan csak ennyit jegyezett meg: — Kivettem az e-mailjeiből.

Fiona kezdte kínosan érezni magát, bár nem tudta volna megmondani, miért. Egy nagyon hosszú és unalmas délutánon kívül mástól nemigen kellett tartania. A férfi a kertje megszállottja volt, és mellesleg internetes randevúzással is próbálkozott. Nem volt különc, csak unalmas.

Végül a kocsi ráfordult egy keskeny földútra, amelynél viharvert tábla hirdette: „Mókus kertészet", és Fiona rögtön felderült. Elénk képzelete baljós képet vetített elé, és bárhogy is küzdött ellene, állandóan az járt a fejében, hogy ez a furcsa - vagy valószínűleg csak régimódi - férfi valami rossz helyre viszi. De valóban csak egy kertészetbe készültek! Növényeket néznek majd, esetleg vesznek is párat, aztán hivatkozik valamire, és Evan visszafuvarozza a kocsijához, onnan pedig szépen hazamegy, és többé nem látja. Minden elrendeződik.

Kiszállt a kocsiból, és kinyújtózott, aztán körülnézett, kereskedelmi szempontból lerobbant helynek látszott. Egy fal mögött látszott pár melegház, és egy roskadozó kunyhó mellett „Eladás" tábla árválkodott, ám Fiona nem hagyta, hogy a látvány elcsüggessze. Biztos akadnak itt csodálatos növények is, és a tulajdonosokat valószínűleg jobban érdekli, amit árulnak, mint olyan felszínes dolgok, amilyenek a táblák és az épületek. — Alig várom, hogy lássam, mi van itt! — mondta lelkesen.- Ön már járt itt, mondja, merre indulunk?

— Azt ajánlom, előbb igyunk egy teát - jelentette ki Evan.

- De hiszen csak most ittunk forró csokoládét! Nézzük meg, mit kínálnak, és utána igyunk teát.

Fiona ellenvetése sértett és visszautasított pillantást eredményezett, és a mesterségesen vidám hangulat, amibe ringatta magát, rögtön alábbhagyott. - Rendben, rendben — mondta Evan alig palástolt sóhaj kíséretében. - Ahogy jónak látja.

Evan bevezette a házba. Úgy tűnt, sehol egy lélek, bár a férfi „Üzlet!"-nek nevezte, és a hangjától még üresebbnek tűnt minden.

— Nem baj - nyugtatta meg Fionát. - A teázó innen nyílik. Pompás fánkot sütnek.

- Komolyan? Ez a hely úgy fest, mintha évek óta senki sem járt volna itt! Nem inkább olyan teasüteményre gondolt, amibe beletörik az ember foga?

Akármilyen mércével mérve sem volt jó vicc, és nem is mulattatta Fionát. Kezdett őszintén elkeseredni. - Nem valószínű, hogy itt bárki is van, aki teát szolgálna fel. -Igyekezett határozott hangot megütni, mint aki ura a helyzetnek. - Nézzük meg a növényeket! Elvégre azért jöttünk!

Evan tekintete kissé baljósan villant meg. - Szeretem a talpraesett nőket, de azt kéne tennie, amit mondanak magának!

Bár Fiona minden porcikája ellenkezett az engedelmesség ellen, úgy okoskodott, hogy gyorsabban túlesik a randevún, hanem vitatkozik, és egyszerűen hagyja, hogy menjen minden a maga útján. És igazán nem akarta azzal felbosszantani Evant, hogy „talpraesett".

Evan karon fogta, és csaknem betuszkolta egy szobába, amelyben vagy hat asztal és a hozzájuk tartozó székek álltak. Az ablakot vékony függöny takarta, a párkányon legyek ültek

Fiona elhatározta, hogy semmit sem eszik itt, még ha a fánkot most veszik ki a sütőből, akkor sem. Itt semmi sem lehet higiénikus, gondolta.

- Megyek, előkerítem Mrs.Tibbst - közölte Evan. -Maradjon itt, mint egy jó kislány.

Most már okkal kiakadhat, gondolta Fiona. Szó sincs többé egy unalmas, de ártalmatlan délutánról, amit egy unalmas, de ártalmadan ember társaságában tölt el, ez már halálosan komoly. Amint Evan eltűnik innen, megpróbál távozni, tervezte.

De még megmoccanni sem volt ideje, a férfi máris visszatért. Ahhoz képest, hogy nem volt fiatal, meglepő gyorsasággal mozgott.

Fiona előtt ismeretlen okból az ajtótól legtávolabb eső sarokban ültek. Mivel rajtuk kívül senki sem volt itt, érthetetlen volt, hogy Evan miért ezt az asztalt választotta. - Miért nem ülünk az ablak mellé? - vetette fel Fiona. - Ha elhúzzuk a függönyt, kinézhetünk a kertbe.

- Mrs.Tibbs nem örülne - jelentette ki Evan. - A szokásai rabja.

Valószínűleg azért, mert a kosztól a padlóhoz ragadt, gondolta magában Fiona, ha a helyiség állapotából következtet. Az ablak mellett légypiszkot látott, a függöny mögött légytetemeket. - Mrs.Tibbs gondozza a kertészetet? Vagy van egy Mr. Tibbs is?

- Mrs. Tibbs most a nővérével lakik. Együtt tartják rendben a növényeket.

Fiona kicsit megnyugodott, amikor megtudta, hogy két nő is van a közelben. Csak egy rosszul sikerült randevúról van szó, gondolta. Nem rabolták el.

Kis idő múlva egy barna műszálas nadrágot, rózsaszín szvettert viselő nő csoszogott be papucsban. Nem ártana egy új melltartó, gondolta szándékosan frivolan Fiona. Mellesleg úgy érezte, mintha a Kretének klubjának egyik részletében szerepelne. Mrs.Tibbs egy tálcán csészéket, csészealjakat, tejes kancsót és egy tányéron valóban nagyon frissnek tűnő fánkokat hozott.

- Ó, milyen finomak! - áradozott Fiona, hogy megpróbáljon Mrs. Tibbsszel összebarátkozni. Lehet, hogy szüksége lesz rá, gondolta. — Frissen sütötte őket?

- Igen. Mr. Lennox mindig előre idetelefonál, mielőtt jön. így könnyebb megtenni az előkészületeket.

Fionának a nyelve hegyén volt, hogy megkérdezi, mit ért „előkészületeken", mert egy adag fánk becsúsztatását a sütőbe nem érezte annak, de nehezére esett feltenni a kérdést.

- Hozok forró vizet - tette hozzá Mrs.Tibbs.

- Töltene? - kérdezte Evan. - Magácska bizonyára bámulatosan tölt, Fiona.

Fiona kitöltötte a teát, aztán átnyújtotta Evannak a fánkokat, a dzsemet és a vajat. Fiona úgy vélte, megreszkírozza az ételmérgezést, és vett egyet.

- Ugye, milyen finom? - kérdezte Evan.

- Igen. De alig várom, hogy lássam a növényeket -mondta Fiona. - Ha csak fele olyan jók, mint a fánkok, már csodálatosak!

- Bőven lesz még idő a növényekre - vetette ellen Evan. — Nekem most egészen máson jár az eszem.

Fiona már éppen azon kezdte törni a fejét, hogy mi az ördögre gondol, és hogy arra céloz-e, amire ő gondol, és ha ájulást színlel, kikecmereg-e ebből a helyzetből, amikor megszólalt a mobilja. Fiona úgy vetette rá magát, mint egy vízbe fúló a mentőövre. - Halló!

Érezte a felé áradó helytelenítést, de nem törődött vele.- James! Milyen csodás, hogy felhívott!

- Fiona? - Jamest kissé meglepte Fiona lelkesedése.

-Igen! Olyan boldog vagyok, hogyr felhívott. Segítségre van szükségem. - Igyekezett minél kifejezőbb hangon mondani.

Evan a szemöldökét ráncolta, és a menekülési útvonalat elzárva közelebb húzta hozzá a székét. Óvatosnak kell lennie, gondolta Fiona, és gyorsan kell vágnia az eszének!

-A múltkor kérdezte, mi a kedvenc tévéműsorom, és nem emlékeztem a címére. De most eszembe jutott. Celeb vagyok, ments ki innen!

- Jól van, Fiona? - tudakolta aggodalmasan James.

- Igen, vagyis nem. Éppen ellenkezőleg! - Fiona tudta, hogy percről percre egyre őrültebbnek hangzik. - Néha úrrá lesz rajtam a pánik. Egy kedves ember elhozott egy kertészetbe. Éppen teázunk, aztán körülnézünk a növények között, végül visszamegyünk oda, ahol a kocsimat hagytam.

James egy pillanatig hallgatott, aztán mintha felfogta volna, mire céloz. — Egy ismeretlennel van a kocsija nélkül?

- Szokás szerint fején találta a szöget. Mókusnak hívják és páfrányokra szakosodott. Tündéri hely.

- Azt akarja, hogyr odamenjek magáért?

- Pontosan! De most le kell tennem. Evan még azt gondolja, hogy udvariatlan vagyok, mert a mobilomon beszélek. Viszlát! Remélem, hamarosan találkozunk.

Fiona érezte, hogyr csorog rajta a veríték. A készüléket a zsebébe tette, aztán felállt. - Elnézést, de ki kell mennem oda, ahova a pápa is gyalog jár.- Tisztában volt vele, hogy még életében nem használta ezt a kifejezést, de itt semmi sem volt normális, és ezt érezte helyénvalónak.

- Szerintem nincs itt ilyesmi. Kis hely ez ahhoz.

- Biztos van valami - jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon Fiona. - Ha teát szolgálnak fel, mellékhelyiségnek is kell lennie. igy szól a törvény! - Ebben ugyan nem volt egészen biztos, de számára jónak tűnt.

- Kis helyen vagyunk. Erre nem vonatkozik a törvény.

- Akkor kimegyek, és egy bokor mögött elvégzem a dolgom! Kertészetben vagyunk, bokor csak van!

Méltóságteljesen kivonult, s magában örült, hogy nem kell vécére mennie, közben pedig igyekezett minél messzebb kerülni a háztól. Tudta, hogy nagyon kevés ideje van, mielőtt megtalálják, és visszacipelik. Elővette a telefonját, és hálát adott az égnek, hogy van térerő. - James? Kérem, mentsen meg innen! Valami őrültekkel vagy ok. Képes megtalálni ezt a helyet?

— Próbáltam keresni a neten, de kevés az információ. Látott útközben helységnévtáblákat?

- Etchinghamet, de mintha többször is elmentünk volna mellette, és teljesen összezavarodtam.

- Magáért megyek, ne aggódjon.

Éppen kikapcsolta a telefont, amikor lépteket hallott a háta mögött. Sarkon fordult. - És most valahol meg akarom mosni a kezemet!

Evan olyan képet vágott, mint egy kedvenc tanítványában csalódott tanító bácsi. Ám mielőtt még egyr szót is kinyöghetett volna, Fiona megszólalt. - És most körbe akarom járni a kertészetet.

- Azt hittem, nem érdeklik a növények — ellenkezett Evan. - Nem mesélt sokat a kertjéről. Azt hittem, egy kis etyepetyére vágyik.

Fiona egyszerre érzett forróságot és hideget. Megrázta a fejét. - A növényeket akarom látni. Mindet!

Evan nyomában le-fel járkált a sorok között, molylepte és a cserepüket kinőtt egyedeket tanulmányozott behatóan, melyekre akkor sem fájt volna a foga, ha történetesen növényeket akart volna venni. De nem volt hajlandó hazamenni. Még egyszer nem száll be Evan kocsijába. Segítséget hívott. Megsértené Jamest, és nyugtalanságot ébresztene benne, ha végre megtalálná ezt a helyet, de ő már nem lenne itt. Soha, soha, soha többé nem követ el olyan butaságot, hogy elmegy valakivel, akit előbb nem ellenőrzött alaposan!

Végül, amikor már kezdte feladni a reményt, egy autó motorját hallotta. A parkolóba sietett, és repesett a boldogságtól, amikor James szállt ki egy öreg Citroenből. Fütyült Evanra, aki éppen hosszan értekezett valamiről, ami cseppet sem érdekelte, és futásnak eredt felé.

- De Fiona! — szólt utána Evan. - Rossz kislány! Hogy mer így elfutni? - kérdezte, majd utánaeredt.

Fiona gyorsabban kezdett futni, mert attól félt, hogy Evan elkapja. - Szálljon be, James! — kiáltotta, amikor az autó felé közeledett.

James beszállt, és begyújtotta a motort. Fiona odaért, kinyitotta az anyósülés felőli ajtót, és bevetette magát.

- Hajtson! Amilyen gyorsan csak bír! - lihegte.

James nem szólt, csak elindított a kocsit, és boldogítoan, kavicsot szórva elhagyta a parkolót.

Fiona visszanézett, és látta, hogy Evan elképedve és sértetten áll a parkolóban.

- Istennek hála, hogy eljött értem - nyögte, amint meg todott szólalni.

Tizedik fejezet

Fiona képtelen volt abbahagyni az ideges viháncolást, és csak folyt belőle a szó, mintha minden félelmét és rémületét ki akarná űzni magából azzal, hogy a legapróbb részletekig be számol a kísérteties Evanról, a mohával teli virágtartókról és a meglepően finom fánkról.

És amikor befejezte, önmaga ostorozásával folytatta; szidta magát, hogy ilyen ostoba volt, megszegte az internetes társkeresés legalapvetőbb szabályait, engedett a rábeszélésnek, hogy hagyja ott a kocsiját, nem levelezett eleget Evannal, amiből kiderülhetett volna, mennyire elviselhetetlen, borzalmas ember. Végül, amikor kiszáradt a szája, elhallgatott.

- Internetes társkeresés? - kérdezte James.

A legcsekélyebb kritika sem csendült ki a hangjából, csak tisztázta, hogy Fiona hogy került kapcsolatba ezzel a fura szerzettel. Üdítően előítélet-mentes volt.

- Tudom, őrültség. Eszembe sem jutott volna megpróbálni, ha a barátnőm, Luella nem tesz fel a társkereső oldalra. Szerettem volna találni valakit, akivel eljárhatok ide-oda. Nem akarok megint férjhez menni vagy ilyesmi. - Kimerülten sóhajtott fel.

- Lassan elérjük a civilizációt - jegyezte meg pár perc múlva James. - Visszamehetünk a kocsijához, és ön hazamehet. Vagy hazavihetem, és holnapra megszervezi, hogy elhozza a kocsit, vagy hazavihetem magamhoz, az Üzlet feletti lakásomba, és megvacsoráztathatom, és később hazavihetem. - Futó pillantást vetett rá.- Gondolja át, és aztán döntsön.

Fiona töprengeni kezdett. Nem volt kedve visszamenni a kertészethez, átülni a kocsijába és egyedül hazamenni. Holnapra már összeszedi magát, de most úgy érezte, mintha egy krimi szereplője volna: biztos az járna a fejében, hogy valaki rejtőzködik a hátsó ülésen, és csak arra vár, hogy meggyilkolja. Vagy arra gondolna, hogy Evan odamehet, és ott várhat rá, hazáig követi.

Aztán fontolóra vette a hazafuvarozási lehetőséget. Jó ötlet volt. Tölthetne magának egy nagy pohár italt, megfürödhetne, kicsit tévézhetne, aztán lefekhetne. De Angus várná otthon, aki megkérdezné, hol volt, és kíváncsiskodna, hogy miért viselkedik olyan furcsán.

- Fel kell hívnom Angust, és el kell mondanom, hogy később érek haza - szólalt meg.

- Szóval azon tűnődik, hogy velem vacsorázzon-e? Nagyon örülök! Tudom, hogy kicsit feldúlt, de remélem, elég jól ismer, hogy tudja, nem vagyok baltás gyilkos, és a városban, ha menekülnie kell, könnyebben megteheti. - Egy pillanadg hallgatott. - Valójában egy helyi taxivállalat telefonszámát is beírhatja a mobilja memóriájába, mielőtt meginná az első pohár bort. Minden eshetőségre.

- Arra az eshetőségre, ha túl sok bort inna, hogy haza tudjon vinni? - kuncogott Fiona. - Jó ötlet! - Fiona aki most eszmélt rá, milyen biztonságban érzi magát James mellett. Még csak fel sem merült benne, hogy olyan megbízhatatlan lenne, mint Evan.

- Boldogan eltekintek az alkoholtól. Már a remek partija óta készülök, hogy meghívom vacsorára, de nem voltam biztos abban, hogy van kedve eljönni.

- Miért ne lenne? Alávetettem magam az internetes társkeresés kínjainak csak azért, hogy végre elhívjanak vacsorázni!

- Azt hiszem, nincs tisztában vele, milyen vonzó asszony, Fiona. Sok a barátja, még ha egy társkereső oldalon ismerkedett is meg Róberttel. Vonzza az embereket. Engem is, bár nem hittem, hogy sokat ajánlhatok fel.

- Hogy hogy? Örömmel fogadom, ha pirítósnál és paradicsomos babnál többel kínál. - Kis szünet után folytatta. — Persze pillanatnyilag e kettőnek is örülnék. Vagy bármi másnak. De ha lehet, ne sok szénhidrátot! Megfeküdte a gyomromat a fánk.

- A kesztyűtartóban van mentolos cukorka. Nézze csak meg! - javasolta James.

Fiona még is találta. - Kér egyet? Életmentő! - Váratlanul ismét felkuncogott; valószínűleg így szabadult fel a délutáni feszültség alól. Igyekezett elfojtani.

- Min nevet?

Fiona még hangosabban kezdett nevetni, hogy rajtakapták. - Nem biztos, hogy elmondhatom.

- Szerintem meg nyugodtan. Sok mindent elmondott, amióta beszállt a kocsiba.

Fiona kezdte visszanyerni az önuralmát. — Rendben. Amikor megtaláltam az emésztést elősegítő cukorkát, az futott át a fejemen, hogy talán erre van az embernek szüksége, ha idősebbel randevúzik. Tudja, a régi filmekben a főhősnél mindig akad öngyújtó meg hozzá cigaretta. A szebbik korban pedig emésztést elősegítő tabletta! Még idősebb korban összecsukható sétabot vagy motoros keret, ami kéznél van a csomagtartóban. - Az ajkába harapott. - Nem is olyan mulatságos, ugye?

- Értem, mire akar kilyukadni - mosolyodott el a férfi. - És sok előnye van annak, ha idősebb emberrel randevúzunk. Én például nagy on finom borral szolgálhatok. Fiatalabb koromban csak a helyi ábécében „egyet fizet, kettőt kap" alapon vásároltam volna.

Fiona megmerevedett. — Én még mindig így vásárolok.

- Én is, nemegyszer, de már azt is tudom, hogy válasszak valami finomabbat.

- Még a pincémben is? — Fiona visszaemlékezett a vacsorapartira.— Róbert nagyon felhúzta az orrát a borom láttán.

- Erre nem kívánok válaszolni.

Fion a tudta, anélkül, hogy odanézett volna, hogy James mosolyog. Most döbbent csak rá, hogy emberemlékezet óta és Anguson vagy Russellen kívül nem érezte magát ilyen fesztelenül egy férfi társasagában. - Miért is hívott fel?

- Majdnem elfelejtettem. Az egyik könyve miatt. Van rá vevőm. Elég jó árat kínál érte.

- Pompás! És ön is kap jutalékot? Szerintem illene.

- Nos, ha így szeretné...

- Igen, így szeretném.

- Rendben van, akkor szigorúan üzleti alapon intézzük.

- Kivéve, amikor megment, vagy meghív pirítósra és paradicsomos babra.

- Azt hiszem, ennél jobbal is kínálhatom.

- Igazán szükségtelen. És taxival megyek haza. - Felemelte a kezét, hogy belefojtsa a tiltakozást. - Nem! Most minden további nélkül felhívhatom Angust, és elmondhatom, hogy egy barátommal találkoztam a városban, és együtt vacsorázunk, és mivel alkoholt iszunk, taxival megyek haza. Angus tudja, hogy ha ittam, sosem vezetek, így ezt könnyen elfogadja majd. - Kis töprengés után még hozzátette: - Még azt is mondhatom, hogy magával találkoztam. - Felsóhajtott. - Nem akarom, hogy tudjon az internetes társkeresésről. Csak nyugtalanítaná.

- Ha megjegyezhetem, jó okkal.

- Kérem, ne! Senki sem tehet több szemrehányást, mint én magamnak, és ha lehord, akkor megpróbálom tisztára mosni magam.

- De a jövőben óvatosabb lesz? — erősködött James.
- Hát persze! És most beszélhetünk valami másról? Ostobán viselkedtem, maga pedig megmentett. Örökké hálás leszek...
- De utálja, ha rendreutasítják, és ha még egy szót szólok, én is feketelistára kerülök?

Fiona csodálkozva kapta fel a fejét. - Bámulatosan éles szeme van, igaz?

James kuncogott. - Mindjárt ott vagyunk.

Fiona tízre rendelt taxit, miután úgy döntött, hogy ha kilenckor már nagyon haza akar menni, akkor legfeljebb lemondja, és hív egy másikat. Aztán bement James fürdőszobájába, hogy rendbe hozza magát.

Hála az égnek, a táskájában volt a kis sminkes készlet. Szokás szerint nem vette aprólékosan szemügyre a tükörképét, amíg alaposan el nem távolította az elkenődéseket, fel nem borzolta a haját, meg nem csipkedte az ajkát, majd nekilátott kisminkelni magát. Azután halászta csak elő a kis kölnisüveget a táskája aljáról, és befújta magát. Szó sincs róla, hogy tetszene James, gondolta, hisz csak egy barát, de a szokott mércénél nem adja alább. Ha James vacsorát tálal elé, úgy helyes, hogy ő meg gondot fordít a megjelenésére. És a borzalmas délután után eléggé zilált lett a külseje.

Jamesnek a nappalija végében, egy elválasztófal mögé rejtett kis teakonyhája volt. A nappali tágas, nagy kandallóval, a falakat könyvespolcok szegélyezték. A könyvesbolt egy régi épületben működött, és az üzlet feletti lakásban is minden ódon volt: a szőnyegekkel takart széles padlódeszkák, a fagerendák és sok egyéb. A bútor is régi: egy ütött-kopott börkanapé, néhány kényelmes, de egymástól elütő fotel, egy antik íróasztal és rengeteg kis asztal, amelyekre a napilapokat meg a folyóiratokat lehetett tenni.

- Őszintén sajnálom, hogy ekkora a rendetlenség - szabadkozott James, és átnyújtott egy nagy pohár behűtött fehérbort. - A takarítónőm hetente egyrszer jön, hétfőnként, így meggyűlt a por.
- Sosem nézem a port — mosolyodott el Fiona, és elvette a bort. - Csodálatos szoba! Sőt tökéletes. Mindig is tetszett a gondolat, hogy az ember egy üzlet felett lakik, vagy inkább furdalt a kíváncsiság, milyenek lehetnek az üzlet feletti lakások. De ez nagyon tetszik.
- Ennek örülök. És most lenne olyan kedves eltölteni az időt, míg körülnézek, van-e valami, amivel megkínálhatom, már ha van egyáltalán?
- Persze! Megnézem a könyveit. Mi sem kellemesebb! - Kicsit megborzongott, amit James rögtön észrevett.

- Máris begyújtok. Egy pillanat az egész. Kicsit hűvös van itt.
- Nem, csak, tudja, nem vagyok... Részben a sokk hatása lehet. De a bor meg a tűz rendbe hoz majd.

Miután begyújtott James odafordult hozzá. - Szóljon, ha kér még bort. Most nekilátok keresgélni.

Fiona hosszan olvasgatta a könyvek címeit. Hallott arról, hogy sokat ki lehet valakiről deríteni abból, hogy milyen könyveket tart, de gyanította, hogy James könyveiből inkább arra lehet következtetni, hogy mi fogy vagy nem fogy a boltjában. Puha kötésű könyvek egy általán nem voltak, a kötetek többsége klasszikus volt, vagy nagyon régi.

- És hol tartja a ponyvaregényeket? - kiáltott ki.
- A hálószobámban - kiabálta vissza James

- Alig ha! — Fiona levett egy vadvirágokról szóló könyvet a polcról, és letelepedett a tűz mellé.

James jelent meg újra a borosüveggel. - Úgy örülök, hogy ez a hűtőben volt, de nem volt tele, így most valami mást is ki kell nyitnom. Vöröset kér? Vagy nem annyira behűtött fehéret?

- Mit eszünk?

- Valamit rizzsel. Ennél jobban nem mehetek bele a részletekbe, mert lehet, hogy le kell ugranom.

- Jaj, ne! Mit evett volna, ha nem jövök fel?

- Elmentem volna itthonról. Az éjjel-nappal nyitva tartó élelmiszer-áruházakat nagyszerűnek tartom. Még egy üveg behűtött fehér bort is vehetek, ha azt szeretnénk inni.

- Ne fáradjon miattam.

- Nem fáradság. Mit szólna bárányborddához? Hamar megvan.

- Hámozhatok burgonyát...

- Ha lenne itthon. Majd kész krumplipürét veszek. Őszintén mondom, az embernek szinte nem is kell főznie…

- Ami nagy kár.

- Igaz. Egyrszer majd illendően megvendégelem, de most...

- Csak nyűg vagyok a nyakán! Borzasztóan sajnálom. Nem ehetnénk csak pirítóst?

- Szó sem lehet róla. Örülök, hogy itt van. Tessék. - Kinyitott egy szekrényt, amit Fiona korábban észre sem vett, és amiben egy tévé volt. - Keressen valami megnyugtató programot, amit addig nézhet, amíg bevásárolok.

James teletöltötte a poharát, és otthagyta Fionát, aki egy ingatlanokkal foglalkozó műsort kezdett nézni, ám amint a férfi kitette a lábát, lehunyta a szemét. Nehéz napja volt.

Tizenegyedik fejezet

Sian nem várta repesve a lovas játékot. Nem akarta a napot azzal tölteni, hogy nézi, ahogy Melissa Gusszal flörtöl, és még ennél is jobban aggasztotta, hogy ez volt a pillanat, amitől Gus megérkezése óta rettegett: Rory és Gus végre kénytelenek megismerkedni. Hogyan reagálnak majd egymásra? Bár egyikük sem tudja, ki a másik, ez mégis nagyon fontos. Milyen érzés lesz együtt látni őket? Sian azt is tudta, hogy nincs erre az alkalomra megfelelő ruhája. Elég ideje élt már ahhoz vidéken, hogy tudja, mennyire kigúnyolják a városiakat, ha alkalomhoz nem illó öltözékben jelennek meg valahol.

De gyönyörű nap volt, és csinos a ruhája, ezzel tehát egy problémát kipipálhatott. Csak a cipője miatt aggódott, hacsak nem számítottak arra, hogy tweedkosztűmben és vadászkalapban jelenik meg.

Roryt könnyű volt felöltöztetni: sortot, pólót, lelógó karimájú kalapot adott rá, és alaposan bekente napvédő krémmel. Szandált húzott a lábára, mert annak vastag, kényelmes talpa volt. Siannak több vietnami papucsa is volt, de talp szempontjából egyik sem volt alkalmas.

Fiona majd elrendez mindent, gondolta, ugyanis felajánlotta, hogy az ő kocsijával fuvarozza el őket.

— Van egy babaülésem, amit az unokáim használnak, ha átlátogatnak Kanadából - mesélte. Az „unoka" szó, amit mély értelműnek érzett, bűntudattal töltötte el Siant. Nem Gus volt az egyetlen, aki nem tudta, hogy rokonok Roryval. Annyira lefoglalta a tépelődés, hogy hogyan mondhatná el Gusnak, és hogy egyáltalán el akarja-e elmondani, hogy Fionával alig foglalkozott. Tudta azonban, mit érezne az anyja, ha nem tudna egy unokájáról. Siant Richárd miatt is furdalta a lelkiismeret. Ismét elutazott, és utalt rá, hogy amint hazaér, elviszi őt egy kettesben elköltött, romantikus vacsorára, az utóbbi időben nem sokat voltak kettesben. Mindazzal együtt, ami az utóbbi időben történt, Sian nem ritkán gondolt rá. Ennyi bűntudat, és most egy teljes nap, amit átszőtt az aggodalom, Siannak fogalma sem volt, hogy bírja ki estig.

Rory mellette ugrabugrált, ahogy felgyalogoltak a Nagy Házig. A kisfiú nagyon várta a mai napot, mert meggyőződése volt, hogy felülhet egy pónira. Bár Sian próbálta figyelmeztetni, hogy esetleg mégsem lesz rá alkalma, Rory nem hallgatott rá.

Amikor odaértek, Fiona megcsókolta mindkettőjüket. - Milyen remekül nézel ki! - dicsérte meg Siant, amikor Rory elvonult, hogy ellenőrizze, megvannak-e még a vonatok. - Angus elment valahova. Később ott találkozik velünk. Csuda rejtélyesen viselkedett. Már kiskorában tudtam, ha sántikál valamiben.

Sian felsóhajtott a megkönnyebbülés, csalódottság és aggodalom keverékétől, amit Gus szokatlan viselkedése ébresztett benne, és hogy ezt leplezze, így szólt: - Aggódom a cipőm miatt. Vagy ezt viselem, vagy magas sarkút. De egyik sem alkalmas arra, hogy sárban járjak, márpedig lehet, hogy esni fog.

- Megvan a megoldás! Virágos gumicsizmát vettem nemrégiben, de nem tudom beleerőszakolni a lábam. Vidd azt. És a nyári szandált tedd a táskádba, hátha meleg lesz. - Fiona elsietett. Láthatóan feldobta, hogy adhat valamit, amire Siannak szüksége van, és egy

füst alatt egy meggondolatlanul vásárolt holmitól is megszabadulhat. Szerencsére kis eltéréssel egyforma volt a lábuk.

- Rendben, akkor hát minden nálunk van, amire szükségünk lehet? — Fiona a kulcsait csörgetve nézett körül a hallban, hátha elfelejtettek valamit.

- Nálam van a táskám - világosította fel Rory. - Van benne innivaló, Babybel, szendvics és alma.

- Nagyon okosan állítottad össze. Bár Melissa szülei hozzák az ennivalót, de lehet, hogy nem tálalják fel időben, hogy a gyerekgyomrot is megtöltsék. Tudod, milyen egy férfi, ha éhes! Rosszkedvű lesz. És most gyertek, oda kell érnünk a lovas játékra!

Rory lelkesen éljenzett, és Fiona kocsijához futott. A hátán ugrált a hátizsákja. Sian azt kívánta, bárcsak feleolyan boldog lenne, mint amilyen, szemmel láthatóan, a fia.

- Csak háromszor keveredtünk el - jelentette ki vidáman Fiona. Leparkolt egy mezőn, ahova egy, a kiejtése alapján Etonban végzett szalmaszőke fiú irányította. - Ezt pedig sikeres idejutásnak nevezem!

- Én is - vágta rá Sian, aki élvezte a környéken tett utazást, a keskeny mellékutakon való bóklászást, ahova egyébként eszébe sem jutott volna behajtani. Most eszmélt csak rá, milyen egyhangú az élete, amióta ideköltözött. Szinte ki sem mozdult a faluból.

- És most már nincs más hátra, mint megkeresni Melissát és a szüleit. Igazi fényűzés, hogy nem kell több mérföldnyire elcipelni az ennivalót. Rory kivételével, aki férfiasan elhozta.

- Van hátizsákom — mondta a kisfiú.- Semmi gond.

- Szörnyű lenne, ha Roryval kellene marakodnunk az uzsonnáján, mert mást nem kapunk enni — jegy ezte meg Sian, miközben átsétáltak a niezón a kapuhoz. - Bárcsak többet pakoltam volna!

- Ne aggódj, Lewis-Jonesék fejedelmien megvendégelnek minket. Veronicát a vendéglátásban is a versenyszellem hajtja. Semmiről sem feledkezik meg, és legalább ötezer embernek meg a barátaiknak lesz elég ennivaló.

- Ezt a te fejedre is rá lehetne olvasni - mosolyodott el Sian.

- Tudom, de Veronicánál mindig bűntudat gyötör, hogy nem tudok többet enni.

- Sok minden miatt érzel lelkifurdalást—jegyezte meg Sian.

- A véremben van.

Bár könnyed hangot ütött meg, Sian látta, hogy Fiona elpirul. És nem egyedül Fiona érzett egy szempillantás alatt bűntudatot. Ha tudná!

Mrs. Lewis-Jones valóban kivételes pikniket varázsolt elő. Különleges kosarakról, termoszokról, ülőhelyekről és pohártartókról gondoskodott. Minden elegáns volt és tiszta, nem akadt egyeden dohos termosz vagy foltos pohár sem, vagy melamintányér, esetleg műanyag pohár. A vízhatlan szőnyegek akkorák voltak, hogy sátrat lehetett volna verni velük, és a tányérok Royal Worces-ter porcelánok voltak.

- Csodálatos! - jelentette ki Fiona, amikor elhelyezkedett egy székben, aminek a karfájába beépítették a pohártartót.— Nem kímélted magad, Veronica!

- Szeretek kiváló lakomával kedveskedni. Ha mindenki tisztességesen beebédelt, később könnyebben költ több pénzt, és ne felejtsük, hogy a templom nagytermére gyűjtünk.

- Nekem pedig meglepetésem van mindenki számára! Angus, vagyis Gus és én óriási meglepetést eszeltünk ki.

- Melissa kivételesen imádni való volt, a haja úgy csillogott, mint egy samponreklám modelljéé, a ruhája szebb volt rajta, mint a Boden-katalógusban. Amikor most az anyja mellett látta, Sian rögtön tudta, honnan örökölte Melissa a csinosságát. Veronica a lánya karcsú, csinos és idősebb változata volt. Sian Fiona vacsorájának felfordulásában nem is nézett meg apróra mindenkit.

Melissa most egy összecsukható ezüstpohárból kortyolta a pezsgőt, „mert olyan remek mulatság ilyen régi holmikat használni". Nem szabad féltékenynek lennem Melissára, parancsolt rá magára Sian. Régen ismerik egymást Gusszal. Természetes, hogy olyan terveket főznek ki, amikről másnak nincs tudomása.

- Rory, drágám, mit gondolsz, szükséged lesz az előre csomagolt ebédedre? - kérdezte Fiona. — Sok finomság van itt.

- Kis tojások is! - mutatott a kisfiú az apró tojásokra a törékeny porcelán tányéron.

- Fürjtojások, drágám. Olyan, mint az igazi, csak kisebb - magyarázta Fiona.

- Tessék egy zsemlében sült kolbász - kínálta Mrs. Lewis-Jones Roryt, és felé nyújtott egy nagy termoszt.

— Forró! Azaz legalább még meleg.

- Nyissunk ki néhány üveget - javasolta Harold Lewis-Jones. - Véletlenül tudom, hogy Melissa egy meglepetésvendéget szervezett be, és sok pezsgőre lesz szükségünk!

Teletöltötte a poharakat, majd az üvegeket külön üvegtartókba helyezte, amiket a földbe lehetett szúrni. Rory friss bodza virág szörpöt kapott. Siant lenyűgözte: valóban mindenre figyeltek.

- Végtelenül kedves önöktől, hogy Rorvra is gondoltak-hálálkodott.

- Hamarosan én is áttérek az alkoholmentesre - válaszolta Mrs. Lewis-Jones különben elalszom ebéd után.

- Sajnos, én gyakran elalszom ebéd után, pezsgő ide vagy oda - mondta Fiona.

- Mit mondtál,Mery, mikor érkezik a meglepetésvendéged? Tálalásra kész a vadpástétom, és szeretnék nekifogni.

Melissa felállt, és a szemét a naptól eltakarva a mezőkön túli erdő felé hunyorgott. - Azt hiszem, már látom őket!

Mindenki a jelzett irányba nézett. - De hiszen ez Angus Land Roverje! - kiáltott fel Fiona. — De kit hozott magával?

- Azt hiszem, egy nőt - mondta Sian. - Hacsak nem ismernek olyan férfit, aki ilyen kalapot visel.

- Hamarosan megtudjátok - jelentette ki önelégülten Melissa. - Csak legyetek türelemmel!

Bár Sian látta a kalapot, nem tudta kivenni a viselője vonásait. Csak nem szerzett Melissa egy újabb versenytársat, és nem csap körülötte ekkora felhajtást?

- Istenem! - kiáltott fel Fiona, amikor a Land Rover közelebb ért. - Melissa! Mit tettél? És minek ez a titkolózás? — Fiona bizonyára ráismert a fia utasára, és feltehetően bosszantotta, hogy nem avatták be a titokba.

- Hát nem remek?—csicseregte Melissa, aki vagy nem vette észre, vagy közömbös volt Fiona bosszankodása iránt.

- Ki az, drágám? - kérdezte most már Melissa anyja is.

- Ó, istenem! Micsoda remek móka! Hiszen ez Luella!

- A házad tulajdonosa - magyarázta Fiona Siannak.
- Ha netán elfelejtetted volna.

Az egybegyűltek közül csak Sian nem ünnepelte vad örömkiáltásokkal az újonnan érkezettet. Bár szívesen megismerkedett volna vele személyesen is, gyanította, hogy Melissa sántikál valamiben. Lehet, hogy mindenki füle hallatára tesz ajánlatot Luellának, hogy döntésre kényszerítse, és ő meg Rory elveszítsék az otthonukat? Mert Sian így gondolt a nyaralóra, a dohosságától függedenül is.

- Ki az, mami? — kérdezte Rory.
- A néni, akié a házunk - válaszolta Sian lelkesnek szánt hangon.
- És ki az a bácsi? - kérdezte a kisfiú, amikor Gus odagördült a Land Roverrel, és kiszállt.
- Fiona fia — felelte Sian, és mély lélegzetet vett, hogy összeszedje magát. Nem csupán Luella érkezése miatt forgott vele a világ.
- Nem szabad itt parkolnia! - zsörtölődött Veronica Lewis-Jones. — Meg kell majd kérnem, hogy vigye innen azt az ócska tragacsot.
- Vigyázz, nehogy meghallja, hogy így hívod - figyelmeztette Fiona. - Az a Land Rover a büszkesége és az öröme.
- Elhiszem, de minden járművet a mezőn kell hagyni - közölte határozottan Veronica. - Luella! Milyen nagyszerű, hogy látlak! Azt hittem, vad lovakkal sem lehet elvontatni Franciaországból!

Luella fehér vászon nadrágkosztümöt viselt szalmaka-lappal, amit nagy szövetrózsák díszítettek. Kiköpött külsőne angol hölgy volt, és tökéletesen is játszotta a szerepét.

- Tessék! — nyomott a kezébe egy pezsgővel teli serleget Hatold Lewis-Jones, miután kétfelől arcon csókolta. - Gyorsan hajtsd fel, segít, hogy elfelejtsd az utazást!

Veronica is előresietett, és szintén megcsókolta. — Bizonyára hullámvasúton érezted magad, hogy ebben a kocsiban hajtottál át a mezőn! Igazán remélem, Angus, hogy arrébb viszed. Ha itt hagyod a Landyt, mindenki azt képzeli majd, hogy idehozhatja, és itt parkolhatja le a terepjáróját!

Végre elérkezett a rettegett pillanat. Gus megjött, és pillanatokon belül megismerkedik Roryval. Siannak görcsbe rándult a gyomra, és csak azért fohászkodott, hogy a többiek ne vegyék észre, milyen ideges. Még a tenyere is izzadt. Vett még egy mély lélegzetet.

- Ne aggódj, mindjárt elviszem - mondta Gus, aztán Sianhoz fordult. - Szia! - arcon csókolta, majd lenézett Roryra, aki nagy szemmel bámult fel rá.- Te biztos Rory vagy. - Gus megfogta, és megrázta a kisfiú kezét. - Engem Gusnak hívnak. A mami barátja vagyok.
- Szia - köszönt Rory, és hirtelen félénken bújt Sian mögé. Sian magához ölelte, mert Rory jelenléte ugyanúgy megnyugtatta, ahogy Roryt is az övé.
- Ő a fiam - mondta Fiona. - Nehéz elképzelni, hogy egykor ő is akkora volt, mint te most.
- Ne haragudj, hogy nyaggatlak, Angus drágám, de kérlek, vidd innen a kocsidat! - folytatta Veronica. — Amott már néhányan vasvillaszemekkel néznek rám, mert azt mondtam, hogy rendesen kell parkolni. Azt színlelhettük, hogy Luella nem tud sokat járni, ezért komival kell idehozni, de most már át kell vinned a kijelölt parkolóba az autódat. Hidd el, nem esszük meg az ebédedet, mielőtt visszajössz.

- Rendben - hagyta rá Gus. - Figyelj csak, Rory, szeretnél a Land Roverrel egy kört tenni? A mamit is magunkkai vihetjük!

Rory vágyakozó tekintettel nézett fel Sianra. Már a félénkségéről is megfeledkezett.

Mint anya, Sian úgy érezte, a legjobb igent mondani mindenre, amire csak lehet, és nem volt alapos oka, hogy ne engedje el a fiát, kivált most nem, hogy őt is elhívták, még ha a gyomra úgy kavargott is, mint egyr mosógép forgódobja. Furcsa is lenne, ha visszautasítaná a meghívást, gondolta, bár erős volt a kísértés, hogy ezt tegye. -Biztonsági öv van? - Felnézett Gusra, és a józan ész ellenére is azt remélte, hogy nemleges lesz a válasza.

- Hátul többpontos biztonsági öv van.

- Rendben, rendben — nyugodott bele Sian az elkerülhetetlenbe. Az így adódó időt felhasználhatja arra, hogy kitalálja, mit mondjon Luellának, ha majd bemutatják neki. Luella érkezése legalább eltereli a figyelmét a Rory és Gus miatti szorongásáról.

Gusnak pár percébe telt kényelmesen elhelyezni Roryt a hátsó ülésen, és gondosan bekapcsolni az övet. — Tessék, pajti. Még egy támadó rinocérosz sem tudna most kilódítani a helyedről!

Sian felkecmergettaz anyósülésre. - Láttál támadó rinocéroszt? — kérdezte Gust.

- Ühüm. És ha lehet, nem szeretnék többször látni.

- Én igen - sóhajtotta vágyakozva Rory hátulról.

- Majd mutatok egyet fényképen, és mindjárt meggondolod magad. Mindenki biztonságosan bekötötte magát? Akkor indulás!

Útközben bódék sorát látták, amelyekben lovaglóruháktól és festményektől az ősrégi vidéki elfoglaltsághoz szükséges olyan rejtélyes dolgokig mindent árultak, amelyekbe Sian bele sem akart gondolni. A hegyen a távolban már azt is látták, merre halad az akadálylovagló pálya.

- Nézd csak, Rory! - kiáltotta Sian. — Látod a lovakat? Mintha sövényen ugranának át!

Ebben a pillanatban pónikon ügető lányok előzték meg őket. Krémszínű lovaglónadrágot, tweed lovagló-kabátot, rövid csizmát és fekete bársony lovaglókalapot viseltek.

- A Póni klub - magyarázta Gus. - Polgárőri feladatot látnak el, gondoskodnak róla, hogy minden rendben menjen.

- Én is lovas rendőr szeretnék lenni - mondta álmodozón Rory, de mivel rendszerint éppen az akart lenni, amit látott, Sian nem fordított rá különösebb figyelmet.

-Beléphetsz a Póni klubba, ha akarsz - vetette fel Gus. - Nem kell a belépéshez lánynak lenned, bár a lányok előnyt élveznek.

- Nem akarok lány lenni! - nyugtalankodott Rory.

- Nem kötelező, de komolyan! — folytatta Gus.

- A fiúk is lovagolnak pónin - igyekezett tisztázni Sian.

-Talán később — válaszolta Rory, és Sian úgy találta, aggasztóan úgy cseng a hangja, mint az övé.

Ebben a pillanatban egy hatalmas pej ló ügetett oda melléjük. A rajta ülő férfi fekete kabátban, fehér bricseszben és cilinderben volt. Megállt, amikor a Land Rover mellé ért.

A szelíden horkantó ló óriási volt. A férfi behajolt a kocsiba. - Tudja, hogy nem szabad ilyen közel hoznia a kocsit?

- Igen. Nagyon sajnálom, de egy mozgássérült rokont hoztam el egy piknikre — magyarázta Gus. - Most viszem vissza az autót.

- Rendben. — A férfi a kalapjához érintette a lovagló-pálcáját, és újból elvágtatott.

- Talán mégsem akarok lovagolni - szólalt meg hátulról Rory.

- De drágám, majd egy pónin kezded! Később keresünk egyet.

- Vagy felhajtom egy barátomat, akinek van egy gyerekeknek való állata- ajánlotta Gus.- Olyanra van szükséged, akit simogathatsz.

Sian hirtelen kinézett az ablakon. Gus válasza helyes apai ösztönökről árulkodott.

A mező most már tele volt autókkal, de Rory élvezte az utazás minden gyorsan elillanó pillanatát. Sian hihetetlenül szürreálisnak érezte az útjukat. Miután csaknem hat éven át azt gondolta, hogy Rory sosem találkozik az apjával, majd az elmúlt két hetet ettől a találkozástól rettegve töltötte, szinte csalódásként érte, hogy most itt zötykölődnek boldogan a Land Roverben, de természetesen tudta, hogy a csalódás ez esetben jó. És Rory lelkesedése a terepjárós utazásért olyan ragadós volt, hogy már-már Sian is élvezte.

- Köszönöm! - hálálkodott repesve Rory, amikor Gus kivette a kocsiból. Gus láthatóan levette a lábáról. - Ez volt a legjobb mulatság!

Sian büszkén pillantott a fiára. Igyekezett mindig jó modorra tanítani, de néha ösztökélni kellett. A mostani őszinte hála azt jelentette, hogy nem vesztegette hiába az idejét. És legalább Gus és Rory megismerkedése simán zajlott, bár Sian még gondolni sem mert a következő szintre. Már ha egyáltalán lesz ilyen.

- Köszönöm én is, remek volt - mondta Sian -, bár nem bánnám, ha nem ebben a gumicsizmában kellene hegynek felgyalogolnom. Nagyon meleg!

-Vedd le. Gyere mezítláb. Majd én hozom a csizmád.

- Rendben. - A mezítlábas gyaloglás volt olyan jó, mint bármi más, és a fű kellemesen hűs volt átmelegedett talpa alatt.

Amikor a piknikezók felé közeledtek, Rory - hogy, hogy nem - Sian és Gus között jött, és fogta a kezüket, Gus pedig Sian csizmáját hozta.

-Milyen elbűvölő látvány! - jelentette ki a kempingszéken trónoló Luella. - Mint egy kis család!

Siant hideg zuhanyként érte a kijelentése. Gyorsan elfordult, nehogy bárki is észrevegye a reakcióját. Egy futó pillanatig boldog kis álomba ringatta magát, de Luella megjegyzése visszarántotta a valóságba. A zavaráról mit sem sejtő Rory most már elengedte Gus kezét, a piknikre mutatott, és a szőnyeg felé rángatta Siant.

- Hadd mutassam be Siant, Luella — mondta Fiona. - Levélből és e-mailből már ismeritek egymást, de hogy úgy mondjam, hús-vér alakban még nem.

Sian odament, és közben azon járt az esze, vajon Fiona nem azért használta-e a „hús" szót, mert Luella sokat engedett belőle láttatni. - Jó napot. Örülök, hogy személyesen is megismerkedhetem önnel. Roryval imádunk a kis házában lakni. - Minél előbb kiteríti a kártyáit, annál jobb, gondolta.

-Á, igen! Én is örülök, hogy ott laknak. Remélem, nem szakad meg a szívük, ha eladom.

-Én...

- Tartozom egy vallomással - jelent meg váratlanul néhány pohár pezsgővel Sian mögött Melissa. — Azért rendeztem el, hogy Luella hazajöjjön, mert ajánlatot szeretnék tenni neki,

mégpedig remélhetőleg olyat, amit nem tud visszautasítani! Készpénzes vevőként egy hangyányival ugyan kevesebbet tudok ajánlani, mint amit kapnál, Luella, ha piacra dobnád.

Sian elsápadt.

- Ne rontsuk el ezt a szép napot üzleti tárgyalással! -szólt közbe Veronica, aki érezhette, hogy a lánya időzítése nem a legtökéletesebb. - Folytassuk a pikniket.

Siannak nagy kő esett le a szívéről. Luellát legalább egy órára elvonják az üzleti ajánlattól.

A piknik még mindig nagyszerű volt, bár a többiek már régóta eszegettek. A zsemlében sült kolbászon és a fürj tojáson kívül, amelyek afféle *előétel falatkák* voltak Rorynak és a többieknek, valóságos terülj, terülj, asztalkám állt előttük: füstölt lazacos kis szendvicsek, háromszögletű pirítós párolt rákkal, kis leveles tészta piték és miniatűr briósok, amelyeknek kivájták a közepét, és rántott ával meg kaviárral töltötték meg őket. Gus vett az elé kínált tálcákról. Sian hallotta, hogy motyog valamit, de nem tudta tisztán kivenni, mit. Talán azt említette, hogy „túlzás", bár Sian szerint valószínűleg nem az ételre értette, hiszen az tökéletes volt.

Az előételek után választani lehetett uborkaágyon fekvő posírozott lazac - hatalmas lehetett - és Wellington módra elkészített bélszín között, amit hidegen tálaltak fel, és szintén óriási volt.

- Látod már, mit értek versenyszellemű vendéglátáson? - kérdezte Fiona Siantól a száját eltakarva.

- Figyelj csak, Harold, a marha egyszerűen isteni volt, és okvetlen eszem még belőle, de szívesen ennék hozz egy kis mustárt, és ha van,Tewkesburyt.

Luella kívánsága rémült keresgélésre ösztönözte a Lewis-Jones házaspárt.

- Van mustármagos mustár, savanyúság, torma, ketchup és mustáros ecetben elrakott zöldség - sorolta morcosan Harold Lewis-Jones. - Csak te kérhetsz ilyen érthetetlent, Lu.

-Add ide a mustárt meg a tormát, majd én összekeverem. Ennyi az egész - mondta Luella. Láthatóan élvezte, hogyr hiányosságon érte vendéglátóit. - És kérek talán még egy kis salátát is. Köszi!

Rory előbb Luellára, majd az anyjára nézett.—Mami? - suttogta. - Azt mondta, hogy „köszi".

- Felnőtt, neki szabad - súgta vissza Sian.

- Ó! Ez egy káromkodás?

Gus felnevetett. - Nem, pajti, sokkal rosszabb. Szleng.

- Mi a szleng, mami?

- Olyan szavak, amiket az emberek néha a helyes szavak helyett szeretnek használni - magyarázta óvatosan Gus.—Ilyen az „oké", ami tulajdonképpen szleng. De ha „rötyit" mondasz akkor, amikor „vécét" kellene, a mami valószínűleg letolna.

- Majd én letollak, ha „vécét" mondasz - szólt rá Luella. - Annak „mosdó" a neve.

- Nem igazság! - tiltakozott Gus. - Most mondtad, kogy „köszi".

- Puccos vagyok, azt mondhatok, amit akarok - törölte bele a kezét a ruhájába Luella.

- Kér valaki pudingot?

Veronica úgy mondta ezt, mintha egy hatalmas tömb, sodóban úszó pudingot akarna felkínálni, de Siant nem tudta bolonddá tenni. Gyanította, hogy ennél különlegesebb finomság kerül majd elő a hűtődobozokból, és nem tévedett. A kis leveles tészta kosárkákban

zselatinos nyári gyümölcsök voltak egy kis tejszínhabbal a tetejükön, kis edényekben epreskrém és csokis sütemények.

- Vegyél mindegyikből, ha nem tudsz dönteni - noszogatta Veronica.- Van elég, hogy mindből jusson mindenkinek.

Az édesség után felszeletelt egy házi sütésü gyümölcstortát. - És most Harolddal el kell mennünk, hogy eleget tegyünk a kötelességünknek a bizottsági sátorban. Kérlek, Mel drágám, ne beszélj üzletről ebéd közben. Az olyan illetlen dolog!

-Mintha mernék, mami! - Egy ekkora engedetlenség gondolata kacagásra fakasztotta Melissát.

- Csak figy elmeztetlek. Jaj, segíts fel, Angus! Öreg vagyok már ehhez.

Amint a szüleitől megszabadult, Melissa átvette a háziasszonyi szerepet. — Biztos, hogy nem kérsz még valamit inni, Luella? Rengeteg még a pezsgő, és olyan bosszantó az egészet megint hazavinni!

- Rendben, ha nagyon erősködsz. - Luella megvárta, míg teletölti a poharát, és a többieket is végigkínálja.—Nos, ez az üzlet, amiről nem illik beszélnünk. Ha a nyaralómat akarod megvenni, közlöm, hogy nagyon is érdekel a dolog.

Siannak majdnem a torkán akadt a bodzaszörp, amire pezsgő helyett áttért.

- Mondd csak, Melissa, nincs véletlenül egy kis kávé? - kérdezte Fiona, aki aggodalmas pillantást vetett Sianra.

- Hát persze hogy van - tette le a pezsgőspoharát Luella. - De én inkább teát kérek.

- Van kávé vagy tea is. Angus, drágám, volnál olyan kedv és segíteni? Ha nem gond, Luella, előbb kitöltőm kávét.- Egy hatalmas pumpás termosz került elő, majd epy másik, amin ez állt: „Forró víz".

Luella undorral meredt rá.-Miféle párhuzamos univerzumban készítik a teát meleg vízzel? Aldioz tűzforró víz kell!

-Ugyan már, Luella - kérlelte Fiona. - Ne csapj akkora hűhót! A termoszban levő víz is megteszi.

-Ami azt illeti, ha Luella forró vizet akar a teájához, akkor azt is kap. Majd én hozok neki.

- És hogy forralod fel? - kérdezte Melissa.

- Tüzet rakok, azon forralom fel - mondta Gus, és Roryra kacsintott, mintha tudta volna, hogy a felnőttek megróják.

- Jaj, drágám, semmi értelme tüzet rakni - ellenkezett Fiona olyan hangon, mint aki már nemegyszer bonyolódott hasonló vitába, de mindig alulmaradt. - Hiszen nincs is teáskannánk!

- A Landyben van egy tábori teaforralóm. Gyere, Sian, te meg Rory segíthettek nekem.

Mivel Siannak nem volt kedve hallgatni, hogy egyezik meg Luella Melissával az otthona eladásában, felállt.

- Inkább vedd vissza a csizmádat — ajánlotta Gus.

Gus a könyökét fogta, míg visszaügyeskedte a lábát a csizmába, és Sian úgy érezte, Gus a támasza, mintha többről lenne szó, mint arról, hogy segít megőriznie az egyensúlyát. Mégis, amint felvette a gumicsizmát, távolabb húzódott Gustól, mert felzaklatta, hogy milyen jólesett neki a férfi érintése. Amikor már jócskán eltávolodtak a társaságtól, és csaknem az erdőhöz

értek, Gus így szólt: - A reakciódból éreztem, hogy bombaként hatott rád a hír. Ha tudtam volna, mit tervez Melissa, nem...

Igen, nagy megrázkódtatás volt. Olyan kellemesen Rendezkedtünk itt. Minden olyan jól ment. — Elcsuklott a hangja, és most jött rá, hogy a könnyeivel küszködik. - Bocs, ne is törődj velem. A pezsgő teszi. Érzelgőssé tett. De megvagyok. Nem mintha nem lettem volna vele tisztában, hogy ez a lehetőség is fennáll.

- Szerintem meg nem vagy jól. Gyere, pajti, gyűjtsünk egy kis tűzifát. A maminak jólesne egy tea.

- Felfelé kell nézni - mag arázta Gus, amikor megfelelő rőzseszedő helyre értek. - Száraz ágakat keressetek, amik még nem hullottak le a földre.

- Oké! - vágták rá Rory és Sian kórusban.

- És ha ellenőrizni szeretnétek, hogy egy fadarab nedves-e vagy sem, akkor érintsétek az ajkatokhoz. - Kihívó mosoly kíséretében mondta ezt, mintha arra gondolna, Sian inkább meghal, semmint a szájához érint egy darab fát.

- Király! - jelentette ki Sian, aki örült, hogy inkább Gus bosszantja, mint Luella borítja ki.

- Oké, gyerekek, akkor hát tudjátok, ugye, mit kell tennetek? - kérdezte Gus. - Nekem most vissza kell rohannom a Landyhez némi felszerelésért. Egy perc, és itt vagyok.

Sian utánanézett, ahogy kicsit bicegve elsiet, és látta, hogy valami baj van a járásával. Eszébe jutott, mit mondott Gus a sérüléséről, és arra gondolt, komoly lehetett.

Gus hamar visszajött, és kezdte átválogatni a halomba rakott rőzsét, amit Sian és Rory szedtek, a válogatást Sian meglehetősen durvának tartotta.

- Ha nem pattan el rögtön, valószínűleg nedves. Elengedheteden, hogy jól készítsük elő a tüzet, különben csak füstölni fog, minket meg hülyének néznek. Ugye, azt szeretnénk, Rory, hogy mami megkapja a csésze teáját?

- A hölgyek szeretik a teát - állapította meg Rory. - A barátaim mamái mind sok teát isznak. Amikor nem éppen bort - tette hozzá.

- Rory! - botránkozott meg Sian. - Nem erről van szó. Csak akkor iszunk bort, ha egyik gyerek a másiknál alszik, vagy taxival mennek haza a vendégek. És különben is Luella akart annyira forró vizet.

Gus - Sian tiltakozására ügyet sem vetve - tovább tördelte az ágakat. Amiket megfelelőnek tartott, beletette egy műanyag szatyorba, ami a Land Roverből hozott felszereléshez tartozott. A többit egy zöld zsákba rejtette.

- Remélem, van gyufád és más tűzgyújtó alkalmatosságod - jegyezte meg bizalmadanul Sian. - Nem szeretném, ha a teám előállítása attól függne, hogy össze tudsz-e dörzsölni két fadarabot, hogy tüzet gyújts!

- Persze, így vagy úgy, de tudok így is tüzet gyújtani, ma azonban nem kell ehhez a módszerhez folyamodnunk.

Rory ledobott egy újabb halom rőzsét.-Tényleg tudsz tüzet csiholni két gally összedörzsölésével?

- Ennél azért bonyolultabb a dolog, de lényegében igen.

- Szeretném látni! - kiáltotta izgatottan Rory.

- Megmutatom - válaszolta Gus, és az arcán ugyan-olyan lelkesedés tükröződött, mint Roryén. - Hamarosan eljön az a nap, amikor fedett menedékhelyet építünk, ott alszunk, és a reggelinket tűzön főzzük. Ha a mami megengedi.

Sian fejében egy mást kergették a gondolatok. - Lehet, hogy nem akarsz a kunyhóban aludni, Rory - mondta a szavakat keresgélve -, de Gus esetleg építhet egyet, amiben játszhatsz.

Gus megvető arcot vágott. - Szeretném a tudomására hozni, asszonyom, hogy a menedékek, amiket építek, nem arra valók, hogy játsszanak bennük!

- Nem? - mosolygott rá Sian. Feltámadt aggodalmai ellenére is jól mulatott. - Majd meglátod! — Rory, akit a felnőttek évődése untatott, elszaladt még fáért. - Bár kedves ajánlat, egyáltalán nem vagyok biztos abban, hogy Rory tényleg szeretne a szabadban aludni. Valószínűleg hiányzana az ágya, a macija, és végül bejönne. Tudod, milyenek a gyerekek, vagyis...

- Emlékszem, milyen volt a kertben sátorozni. Éjjel megrémültem, és beszaladtam a házba - segítette ki Gus.

- Akkor hát megérted.

- Szerintem Rory szívesen aludna kint, ha te is vele tartanál. Építünk egy kétszemélyes menedéket, és Rory aludhat köztünk. Az illendőség kedvéért.

A fák között szerencsére félhomály uralkodott, Gus talán nem vette észre, hogy elpirult. Rá kell szoktatnia magát, hogy ne gondoljon folyton az együtt töltött éjszakájukra, mert ez túlságosan felzaklatta. De elismerte, hogy nagyon jól kijön Gusszal. Elképzelni sem tudta volna, hogy Richárd az erdőben tevékenykedik. Igaz, ez nem volt tisztességes Richarddal szemben. Számos más kiváló tulajdonsága van, gondolta Sian, csak e pillanatban nehezen jutott egy is az eszébe.

- Rendben, gyerekek? Van elég tüzelő, hogy teát főzzünk a hölgyeknek?

- Azt hiszem - felelte Sian. — Sok van.

- Akkor menjünk.

A terhükkel visszacaplattak a többiekhez. Gus a hátáról a földre lendítette a hátizsákot. - Mi van itt? - kérdezte.

Rory bekukucskált a hátizsákba. - Sok minden.

- Kérlek, csomagold ki, pajti.

Rory bedugta a kezét, és elővett egy tábori teaforralót. A következő egy vízhatlan göngyöleg volt, amit szorosan összekötöttek. - A ponyvám - magyarázta Gus.— Ez pedig az iránytű — folytatta, ahogy Rory egymás után húzta elő a tárgyakat.- Elsőségélycsomag. Fejlámpa. Síp. Kipróbálod, hogy tudjuk, hogy szól? Fújj bele gyorsan! - Rory engedelmeskedett.

- Van minden a táborozáshoz? - kérdezte Luella. Összerezzent a síp éles hangja hallatán.

Gus megrázta a fejét. - Nem. A hálózsákomat meg a sátramat nem hoztam el.

- És kést sem? - kérdezte Fiona, feltehetően az összes nő nevében.

- Nem - rázta a fejét megint Gus. — Azt az övembe tűzöm - vigyorodott el. - És baltát sem hoztam, ami lehet, hogy hiba volt.

Bár Gus maga elé motyogott a balta hiánya miatt, nagyon jól boldogult anélkül is. Egyre többen gyűltek köré, miközben száraz ágakat rakott le a földre, majd a tetejükre gyújtóst rakott keresztben.

- És kérem a termoszt a forró vízzel, amit most rendesen felforralunk. Egy patakból is megtolthettük volna a tábori teaforralót, a vizet vásznon át megszűrhettük volna, de tartok tőle, hogy a hölgyek lassan elvesztik a türelmüket - mondta Gus, amikor végzett a tűzrakással.

- Alágyűrnék még újságpapírt, és azt gyújtanám meg - javasolta Sian, akit meglepett, hogy Gus milyen nagy gondot fordít a tűz rakásra. Tevékeny ember volt, és Sian ugy érezte, rájuk nem jellemző, hogy mint most Gus, aprólékosan végezzenek el egy feladatot. Ahogy az sem, egy veleszületett tehetsége van a tanításhoz. Roryt teljesen lekötötte, amit Gus csinált. Egy ébként mind érdeklődve figyelték, és erősen koncentráltak, mintha arról lett volna szó, hogy nem sokkal később arra kérik őket, ismételjék meg a gy akorlatot.

- Az újságpapír segítene, de sokkal szórakoztatóbb az eredeti módszer. Szeretném megmutatni Rorynak, hogy kell gyufa nélkül meggyújtani a fát.

Gus végül benyúlt a nyakában lógó zacskóba, amiből előhúzott egy kis vászon tasakot. - Tapló - magyarázta, amikor kivett belőle egy fehér, bolyhos anyagot. - Ami persze csalás.

- Ezt hogy érted? — kérdezte csalódottan Rory.

- Amikor táborozunk, akkor persze vadon növő növényekkel gyújtunk tüzet, de így gyorsabb, amikor a mami egy csésze teát szeretne.

Gus és Rory lehasaltak a földre. Gus elővett egy maroknyi szénát a zsákjából. — Ez aztán csontszáraz, Rory pajtás. És most ezt a finoman szétcincált vattát közé tesszük. A mamám egyik arclemosó vattáját csentem el, de ne áruld el neki.

- Szerintem tudja — mondta Rory, miután ellenőrizte Fiona arckifejezését.

- És most nagyon tüzes szikrákat csiholok. Ezzel itt, ni. - Egy fémdarabot dörzsölt egy hasábhoz, amit a nyakában lógó erszényből vett elő. Ezüstös szikrák pattantak ki, és meggyújtották előbb a vattát, majd a szénát. Gus felkapta a maroknyi szénát, és az apróra tört gyújtósra dobta, ami alá még szénát tett. Hamarosan az égési pattogva égett.

- Nem egészen a hagyományos tűzgyújtási módszer —jegyezte meg Gus, és vastagabb ágakat dobott a tűzre -, de a teafőzőben felforralja a vizet.

- Ó! - csodálkozott el Veronica, amikor nem sokkal később megjelent. —Talán valami baj volt a termoszokban levő vízzel?

Guson és Roryn kívül mindenki bűntudatos képet vágott. - Attól tartok, csak Gus fitogtatja a tudását -mondta Fiona. - Szerette volna megmutatni Rorynak, hogy gyűjtsön tüzet, és forralja fel a vizet a tábori főzőben. De igyál egy kis teát, nagyon finom!

- Még akkor is, ha fel kellett szakítanunk a teafiltereket, hogy a tealeveleket beletehessük a főzőbe — tette hozzá Sian.

- Nem lehetett volna a filtereket mindjárt a csészébe lógatni? - kérdezte őszinte értedenséggel Veronica.

- Az nem lett volna igazi tábori tea - védekezett Gus. -Az „égesd meg a szádat" hatásra kellett törekednünk. És a régi időkben filteres tea sem volt.

- Nos, gondoskodj róla, hogy a tűznek ne maradjon nyoma — mondta Veronica helytelenítóen. - Nem szabad itt tüzet gyújtani.

- Esküszöm, hogy senki sem tudja meg! - ígérte Gus olyan mosollyal, ami rögtön meglágyította Veronica szívét.

Gus megmutatta Rorynak, hogy gyűjtse össze az el nem égett fa minden darabkáját, hogy kell vizet önteni arra a helyre, ahol tüzet gyújtottak egészen addig, míg a föld ki nem hűl, és leásva is hűvös, és éppen azt mutatta, hogy takarja be földdel a megperzselt foltot, amikor Luella feltette a kérdést: - Ki kér fagylaltot?

Két férfiarc fordult felé, és Sian úgy érezte, mintha letaglózták volna. Bár az egyik fej szőke, a másik barna volt,az arckifejezésük teljesen egyforma. És amikor Fionára pillantott, egyszerre öntötte el a perzselő forróság es a jeges rémület, mert Fiona is látta, amit ő. Es tudta, Angus Rory apja.

Sian felpattant, és ügyetlenkedése közben a teáját kiborította.- Jaj, nagyon sajnálom, Veronica, én nem is...

- Ráeszmélt, hogy dadog, és igyekezett kerülni Fiona tekintetét. - Azt hiszem, ideje hazaindulnunk, Rory - sikerült végre kinyögnie. Gyöngeség és rémület környékezte.

- Úgy van - erősítette meg Fiona, és fürgén felugrott.

- Ha kérsz fagylaltot, Rory, nálam van otthon.

- Jaj, igazán nem kell, Fiona — szabadkozott zavartan Sian. Kétségbeesetten igyekezett egérutat nyerni.- Miattunk nem kell eljönnöd, biztos elvisz minket valaki...

- Hallani sem akarok róla. Egyáltalán nem jelent gondot. - Mosolygott, de a mosoly mögött Sian olyan elszántságot érzett, amitől megborzongott. - Más megoldás szóba sem jöhet.

Tizenkettedik fejezet

Fiona a visszapillantó tükörben leste, hogy Rory elszundított-e. Beszélni akart Siannal, utána akart járni, hogy igaz-e a gyanúja, de Rory eltökélten ébren maradt. Sian mellette ült, és az arca fáradt és kissé sápadt volt.

-Jól érezted magad, Rory? - érdeklődött vidáman Fiona.

- Tetszett a tűz, de nem lovagoltam pónin - válaszolta a kisfiú gondos mérlegelés után.

-Majd más alkalommal megszervezzük - ígérte Fiona. — Nem lesz nehéz.

-Tényleg? - kérdezte Sian. — Állandóan a fejemben van, hogy felhívjam az istállókat, és elvigyem egy próbalovaglásra.

- Melissa biztosan ismer valakit, aki a Póni klubban dolgozik, és aki boldogan megengedi, hogy kipróbáljátok - mondta Fiona könnyedén. Biztosra vette, hogy Sian kitalálta, sejti, hogy Gus Rory apja, de amíg nem tudnak kettesben maradni, nem akarta, hogy főként Rory előtt feszültség támadjon közöttük. - Végül is az adósod - tette hozzá. - Elképesztő, hogy elhozta Luellát a Piknikre! És rávette, hogy mondja azt, eladja a házat. El sem hiszem, hogy Luella egy szóval sem említette, hogy átjön Angliába.

Sian nagyot sóhajtott. - Bombaként hatott rám.

— Mi a bomba? — kérdezte Rory az ülésből.

— Nagy meglepetés - felelte az anyja.

Mint amikor az ember megtudja, hogy unokája van, gondolta Fiona. - Nem kell törnöd rajta a fejedet -mondta hangosan.

— Oké, oké - válaszolta Rory, és kinézett az ablakon.

Fionát a saját „bombája" kérdésekkel árasztotta el. Jobban szeretem-e Roryt most, hogy tudom, hogy vérségi kötelék fűz hozzá, mint azelőtt? És mit érzek Sian iránt? Bájos nő, de öt éven át eltitkolta előlem, hogy unokám van. Igaz, érvelt egy pillanattal később magában, akkor még semmit sem tudott rólam. Nem tudhatott semmit, amíg Angus meg nem jelent a vacsorapartin. Micsoda megrázkódtatás lehetett! Nem csoda, hogy az utóbbi időben Sian olyan szórakozott. Egyedül neveli a gyerekét, aztán egyszer csak az apa, akiről azt hitte, sosem látja viszont, a szomszédban lakó barátnője fiaként kerül elő, és két legyet egy csapásra alapon egyszerre kap a gyereke apát és nagyanyát. Micsoda különös véletlen!

De valóban véletlen-e? Sian Richárd miatt költözött ide, és Angus meg Richárd évek óta ismerik egymást. Sian talán azt hitte, hogy Richárd közvetítésével viszontláthatja Angust? Lehet, hogy ez volt a terve?

Fiona megkönnyebbülten kanyarodott rá a főútra. Hamarosan hazaérnek, és kideríthetí, hogy Sian manipulatív, vagy csak furcsa mód szerencsés... vagy balszerencsés. Újra a barátnőjére pillantott. Nem hitte, hogy Sian hátsó szándékkal jött le ide. Eszébe sem jutott, hogy újra összefuthat Angusszal, Fiona ezt a vacsorapartin tapasztalt reakciója alapján szűrte le, és nyilvánvalóan sejtelme sem volt arról, hogy az új barátnője és szomszédja a volt kedvese anyja.

Fionának jó érzés volt ez a tudat. Nagyon megkedvelte sőt, mondhatni, megszerette Siant. Nem szívesen gondolt volna arra, hogy a barátságuk mögött hátsó szándék rejlik. De Sian meg kell hogy mondja Angusnak. Helytelen lenne, ha elhallgatná.

- Fiona - szakította félbe a merengését Sian. - Tudom, hogy abban maradtunk, hogy hozzád megyünk, de nem lenne kedved inkább hozzám átjönni? Így ha Rory elfárad, lefektethetem. - Sian úgy okoskodott, hogy ha kínos beszélgetésre kerül sor, jobb, ha hazai pályán néz szembe Fionával.
- Szívesen - mondta Fiona -, de van fagylaltod?
- Van. És bor meg rágcsálnivaló is. Még egy kis tésztát is összeüthetek, hozzá salátát, ha van kedved.
- Szerintem sokáig nem tudok most ételre nézni! — sóhajtott fel Fiona.

Később, amikor Sian leültette Roryt az asztalhoz egy tál fagylalttal és két ostyával, megkérdezte Fionát: — És Gus hol van? Otthon készít magának valami ennivalót?
- Most beszéltem vele a mobilján. Vissza kell fuvaroznia Luellát a szállodájába, és aztán motyogott valamit arról, hogy elviszi Melissát egy sörözőbe. - Fiona bocsánatkérően Sianra pillantott, de aztán rögtön meg is haragudott magára. A fiának joga azzal meginni valamit, akivel csak akar. - Szabad emberek.
- Hát persze — felelte Sian megbántottan. — Csak kíváncsi voltam. És most mit hozzak egy nagy pohár italon kívül?
- Igazán nem kellene...
- Nekem biztos nem, mert sokat ittam, de te csak egy pohár pezsgőt, és még olyan bögrét sem kaptál, mint mi, többiek.
- Nem bizony. Veronica gondoskodott arról, hogy ilyen antik, összecsukható poharakba töltse az italt. Kétségkívül vadásztársaságoknak szánták.
- Előkelő emberek Lewis-Jonesék, nem?
- De szórakoztatóak.- Fiona hirtelen elszégyellte magát, hogy rosszat mond róluk, amikor olyan nagyvonalú házigazdák voltak, és még jobban restellte, hogy éppen azt akarta mondani, hogy nem előkelőek, csak gazdagok - És nagyron kedvesek - tette hozzá.
- Határozottan azok. Emellett nagyszerű szervezők. Gondolj csak bele, mi kellett ennek a pikniknek a megszervezéséhez, még akkor is, ha partiszerviz szállította az ételt.
- De mennyire!—értett egyet őszinte meggyőződéssel Fiona. — Az utolsó pikniken, amin részt vettem, a gyerekek egy üveg szénsavas üdítőt kaptak, és hozzá felkunkorodó szendvicseket.

Sian bólintással jelezte, hogy ismeri a hasonló piknikeket. - Akkor hát egy kortyr pinot noirt?
- Remek! Csodás lesz! És ha túl sokat innék, gyalog hazamegyek.

Fiona igyekezett megkönnyíteni Sian helyzetét, aki nagy on feszültnek látszott.

Rory megette a fagylaltot, és megkérdezte, hogy kimehet-e a kertbe játszani.- Játékból tüzet rakok, és felforralom rajta, a vizet.
- Semmi baj, amíg csak játékból csinálod - jegyezte meg az anyja, aztán kinyitotta a hűtő ajtaját.

Fiona elnézte, ahogy Sian olajbogyót és bort keres. Az én hibám, gondolta, hogy ilyen ideges.Tudja, hogyr rákérdezek, és nem akar róla beszélni. De muszáj. Fiona ebben száz százalékig biztos volt. Nem hagy hatják a dolgot szó nélkül.

Sian elővett egy üveg bort, egy kis olajbogyót és fél csomag krumpli szirmot, amit egy tálba öntött.

-Menjünk át a nappaliba. Onnan jobban halljuk Roryt, és kényelmesebben üldögélhetünk - Kis szünet után hozzátette. - Használjuk ki, amíg lehet, és még az enyém a ház!

Leültek a poharukkal, és maguk mellé tették a rágcsálnivalókat. Sian bort töltött. - Egészségedre - mondta egy pillanat múlva. Mindketten belekortyoltak az italukba.

- Rendben - szólalt meg végül Fiona. - Ki vele, mondd el, mi az igazság, hogy történt.

Sian felsóhajtott. Nyilvánvalóan nem akart úgy tenni, mintha nem tudná, miről beszél Fiona. Elhelyezkedett a székében, és párnát igazított a háta mögé. — Egy partin, jobban mondva Richárd partiján ismerkedtünk meg... nem emlékszem, tudod-e - mondta, majd elhallgatott.

- Nem fontos. Folytasd csak. - Fiona nem szerette volna, ha mellékvágányra terelik.

- Bementem a konyhába egy pohár vízért. Gus már ott volt... ugye, nem baj, ha így hívom?

- Nem, dehogy. Folytasd.

Sian megkönnyebbülést érzett, hogy mesélhet valakinek arról az éjszakáról, még ha az a valaki Gus anyja is. Talán felejteni próbált, ami legalább annyi szívfájdalmat okozott, mint az emlékezés. És mintha rájött volna, hogy semmi értelme, ha nem mond el mindent Fionának: idővel úgyis kiszedi majd belőle a részleteket.

- Őszintén megvallom, Fiona, mágnesként vonzódtunk egymás hoz. Szinte egymás karjába repültünk. Odaadta a vizet, és ennyi elég is volt. Órákig beszélgettünk. Aztán felhívott a lakására. Én pedig elmentem vele. Tudtam, mi fog történni, mégis elmentem.

- Megértem. - Fiona majdnem irigykedett. Volt valami varázslatos az ilyen vonzalomban. Nem hibáztatta Siant, hogy az ösztöneire hallgatott. És persze Angust sem. A férfiakat így programozzák, gondolta.

- Őszintén szólva akkor is elmentem volna, ha tudom, hogy terhes leszek.- Sian elpirult, mintha csak akkor ébredt volna rá, hogy a volt kedvese anyjával beszélget.

- Egyáltalán nem hibáztatlak. Nem akartál volna Rory nélkül élni.

- Nyilván most már semmiképpen sem, de amikor rájöttem, mi a helyzet, pánikba estem.

- El tudom képzelni.

- Nem bírtam kimondani a „t"-s szót.

- Milyen szót?

- Azt, hogy „terhes". Még most is elpirulok, ha kiejtem a számon.

Fiona a borát kortyolgatta, miközben a feszültség, aminek nem volt az előbb tudatában, lassan enyhülni kezdett. Ez a beszélgetés nem is oly nehéz, mint gondolta. Sian nagyon őszinte volt vele, és bátran viselkedett. - Mit mondtál a szüleidnek, amikor nem tudtad kimondani ezt a szót?

Sian elfintorodott. - Azt, hogy tesztet végeztem, és az eredmény pozitív lett.

- És hogy reagáltak?

- Mami megölelt, és úgy tett, mintha nagyon örülne, de tudtam, hogy aggódik.

- És édesapád?

- Nagyon féltem elmondani neki. Nem akartam, hogy tudja, szexuális életet élek, és különösebben nem is éltem. Csak pár fiúm volt Gus előtt..., és az ember apja... tudod, a kislánya voltam, nem egy felnőtt nő.

- De hogy mondtad meg neki? Vagy anyádat kérted

- Nem, én mondtam el. És rendes volt, annak látszott. Persze aggódott, de nem tettek szemrehányást, nem mondták, hogy gondatlan voltam, vagy ilyesmi.

- Nem lett volna sok értelme.

- Nem, ez igaz, ezt mondták ők is, amikor erről kérdeztem őket. És maximálisan kiálltak mellettem. Apa mindig zseniálisan bánt Roryval.

- Angus is bánik vele! - Fiona úgy érezte, hogy a védelmébe kell vennie a fiát, bár nem volt benne biztos,

- Igen. Pedig nem is kellene, hiszen nem tudja, kicsoda Rory.

- De meg kell tudnia, Sian. Belátom, hogy nem lesz kőnnvű, de meg kell mondanod neki. - Fiona határozott volt. Teletöltötte a poharukat, és várta, hogy Sian beszéljen.

- Tényleg? - kérdezte könyörgő hangon Sian.- Hiszen egyedül neveltem eddig Roryt, természetesen a szüleim és sok más ember segítségével. Nem akarom, hogy bárki is beleszóljon, és...

-Nem kell hagynod, hogy beleszóljon, de joga van tudni. Rory a saját vére. Egyébként Rory is örülne egy apának, nem? Minden fiúnak szüksége van férfi példaképre.

- Ott van Richárd és az apám - mondta Sian.

- Az nem ugyanaz.

Sian úgy kortyolt a bórából, mintha egyetértene, de nem akarná elismerni.

- És mielőbb meg kell mondanod neki.

- Igen?

- Igen. Megérdemli, hogy tudja. Van szeme. Ugyanúgy feltűnhet neki a hasonlóság, mint nekem. Mint neked.

- Nem valószínű - vetette ellen Sian. — Mi is csak azért láttuk, mert együtt voltak. Nem látja így önmagát és Roryt!

Fiona azonban nem engedett. - Vannak tükrök, régi fényképek. Nem hagyatkozhatsz arra, hogy nem ismer rá az arcvonásai jellegzetességeire és a saját modorosságaira. Most, hogy visszagondolok, nem tudom, nem azért kedveltem-e meg olyan hamar Roryt vagyis jóformán azonnal —, mert volt benne valami ismerős.

Sian a fejét csóválta, és az ajkába harapott. - Persze mindez lehetséges. Mégsem akarok szólni neki. Szerintem az élet enélkül is nagyon bonyolult: küszködöm, hogy munkát szerezzek, másik lakást kell keresnem, miegyéb.

Fiona szánta, de kötötte az ebet a karóhoz. - Nézd, Rorynak nemsokára itt a születésnapja, ugye?

Sian bólintott.

- Adok neked egy kis időt, hogy lelkileg felkészülj rá, de addig meg kell mondanod neki. - Amikor látta, hogy Sian ismét ellenvetést akar tenni, így folytatta. -Figyelj, édesem, Angus maga is rájöhet. Tud számolni. Sokkal jobb lenne, ha elmondanád neki, mint ha magátóljön rá. Tudom, milyen nehéz neked, de nem hagy hatom, hogy ne mondd el, és minél tovább halogatod, annál nehezebb lesz.

- Rendben - engedett pár perc múlva halkan Sian.

Fiona, aki elégedett volt, hogy józan belátásra bírta Siant, így szólt: - Mikor derítetted ki, hogy Angus elutazik, ráadásul ilyen hosszú időre? - Fiona emlékezett arra, mikor tudta meg. Jó anyaként természetesen úgy tett, mintha örülne neki, valahogy úgy, ahogy érzése szerint Sian anyja is, amikor Sian bejelentette, hogy gyereket vár. De a szíve mélyén azon tűnődött,

hogy boldogul majd a fia nélkül. Jöttek persze képeslapok, töredékes telefonhívások és e-mailek is olykor, de az nem ugyanaz. Fiona mégis hozzászokott. Jobb egy boldog fiú a világ másik végén, mint egy unatkozó, nyughatatlan fiú az ember mellett.

- Az este folyamán mondta el. Már nem tudom, pontosan, mikor.

Fiona bólintott. — Csak hogy megbizonyosodjak a fiam alkalmasságát illetően, megkérdezhetem, hogyan estél...?

- Teherbe?—ráncolta a homlokát Sian, miközben azon töprengett, hogy tudná ezt a legjobban megfogalmazni. - Nem annyira véletlen baleset volt, mint...

- Elszakadt óvszer?

-Igen.

Fiona nevetett, örült, hogy derűsebb lett a hangulat.

- Szia, mami, szia, Fiona - köszönt Rory, aki éppen abban a pillanatban jelent meg, és láthatóan azon morfondírozott, miért nevet az anyja és a barátnője. — Neked szedtem a virágot - nyújtott át egy csokrot, köztük két pitypangot és egy borsókavirágot Fionának, majd visszaszaladt a kertbe, hogy újabb ágakat dobjon a játék tűzre.

- Amikor majd Rory nyilvánosan és elismerten is az unokám lesz, és ragaszkodom hozzá, hogy ez hamarosan bekövetkezzen, nem akarom, hogy valaha is máshogy szólítson, mint Fionának.

Sian felállt, és puszit nyomott Fiona arcára.

Tizenharmadik fejezet

A következő hét egyik reggelén Sian éppen nekilátott a munkának, amikor megszólalt a telefon. Nem villanyozta fel, hogy Melissa hangja csendül fel a vonal másik végén.

- Szia, Sian, itt Melissa beszél.

- Szia. Éppen most írtam édesanyádnak, hogy megköszönjem a remek napot. - Beszéd közben egy papírlapra emlékeztetöt firkantott, hogy el ne felejtse megírni a köszönőlevelet.

- Jó volt, ugye? - Melissa elhallgatott, majd így folytatta. - Ami azt illeti, Angus leszidott.

- Igen? Miért tenne ilyet?

- Azt mondta, nem volt tőlem szép, hogy idehozattam Luellát, és figyelmeztetés nélkül rád zúdítottam, hogy Luella eladja nekem a házát. Elnézést. Nem gondolkodtam.

- Bevallom, nagy megrázkódtatás volt, de nem teljesen váratlan. - Siant inkább az lepte meg, hogy Melissa felhívta, hogy bocsánatot kérjen.

- Ami azt illeti, Angus mérges volt rám. - Melissa felkacagott. - Ha akar, nagyon... önkényeskedő... tud lenni. Nem rossz tulajdonság egy férfiban.

Sian képtelen volt megjegyzést fűzni ehhez. - Remélem, nem vesztetek össze emiatt.

- Ó, dehogy, nagyon élveztem, hogy a szeretetre méltó Angus lehordott! De szeretnélek kárpótolni, és arra gondoltam, átjöhetnél mamihoz megnézni azokat a beépített szekrényeket, amiket említettem. Bár én kiköltözöm, mami azt mondta, nincs ellenére egy átalakítás. Mit szólsz hozzá?

Sian nem érezte úgy, hogy nemet mondhat. Veronica Lewis-Jones sok befolyásos embert ismert. Sian nem akarta magára haragítani, és Veronica egyébként sem volt felelős a lánya viselkedéséért. — Rendben van. Szerinted mikor lenne alkalmas? Nekem a délelőtt jobb, mert némelyik délután Rory itthon van.

- Ó, de erről jut eszembe: Angus - képtelen vagyok Gus ként gondolni rá! — azt mondta, milyen helyes gyerek Rory! És tényleg az! Biztos vigyázna rá egy délután, míg te átjössz. Mami elég elfoglalt délelőttönként.

- Ó! — Siant meglepte az ötlet, hogy Gus vigyázzon Roryra. - Nem biztos, hogy szükség van rá. Gondoltál valamelyik napra?

-Tulajdonképpen minél előbb, annál jobb.

- Holnap? - A beépített szekrények lefestése általában nem szokott sürgős munka lenni, de ha nekiáll festeni, miután Roryt lefektette, végezhet azzal a darabbal, amin most dolgozik, és másnap délutánra szabaddá tudja tenni magát. Ha kell, Fiona biztosan vigyáz Roryra.

- Nagyszerű! Két óra tájban?

- Megegyeztünk. — Esetleg Jodyt is megkérheti, ha még nem használta fel az összes gyerekfelvigyázó-sütis pontját.

-Akkor mondom a címet. Van navigátorod?

-Térképem van.

- Az remek. A navigátor úgysem alkalmas arra, hogy megtaláld a szüleim házát. Van nálad toll és papír?

Sian végül megkapta az információt, amire szüksége volt, és sikerült leírnia a telefonszámokat is arra az esetre, ha eltévedne. Bizonyos szempontból vidéken dolgozni sokkal körülményesebb volt. Lehet, hogy London nagy és kiterjedt területen fekszik, de az

ember végül odajut ahova tart. Most viszont keskeny vidéki utakon kellett célba jutnia, ahol középen fű nőtt, és az autó oldalát a sövény karistolta.

Mégis boldogan gondolt arra, hogy új megrendelést kap. Amint befejezi a gyerekszekrényt, amin pillanatnyilag dolgozik, a Fiona csűrjében álló hatalmas szekrényen és a kis szoptatószéken kívül nem várt rá más. Szüksége volt fizetős megrendelésre. El akart menni Fiona barátnőjéhez is, hogy megtudja, érdeklik-e a munkái, de Margaret most szabadságon volt. Tervezte, hogy más hasonló kis üzleteket is felkeres, hátha munkát tud szerezni, de tulajdonképpen a magánmegrendelések voltak a legjobbak. Alig várta, hogy nekigyürkőzhessen valaminek. Mindig izgalmas egy kínálkozó új munkalehetőség. Minden szempontból imádta a munkáját, még az aprólékos, pepecselős feladatokat is, de a kezdet volt mindig a legizgalmasabb. A tervezés, a rajzok, a színek kiválasztása. Egy kis szerencsével Veronica hagyja majd, hogy - bizonyos határok között — a képzelete szabadon szárnyaljon, és ajánlja majd a barátainak. Sian elmosolyodott, így legalább a gondolatait is leköti majd a munka, amire nagy szüksége van.

Fel is tartóztatta Jodyt, amikor később elment Roryért, és szívességet kért tőle. - Igazán nem kérném, de valamilyen oknál fogv a nem jó nekik a délelőtt.

- Nem, nem, szívesen megteszem, de cserébe te is tegyél meg nekem valamit.

- Bármit! Olyan sokszor vigyáztál már Roryra. Áthozod Annabelle-t, és nálunk hagyod a hétvégére? Boldogan elvállalom! Vagy átjövök hozzád, és vigyázok az összes gyerekre.

Jody nevetett. - Nem, bár jó ajánlat! Szeretném, ha elkísérnél egy gazdapiacra vagy inkább kézművespiacra.

- Miért?

- Egy kazalnyi díványpárnát készítettem, és le is foglaltam egy bódét egy másik lánnyal, de ő most nem tud eljönni. Sokkal szórakoztatóbb lenne, ha ketten mennénk. Hozhatnál mintákat a munkáidból, és szórólapokat is osztogathatnál. Igazán jó alkalom lenne, hogy itt helyben ismertséget szerezz.

Sian fontolóra vette. - Nem olyasmi, amire általában gondolnék. A gazdapiacokon nem szoktak bútort eladni, vagy igen?

- Mint mondtam, tulajdonképpen inkább kézművespiac. Akkor rendezik, amikor nincs termelői piac. Gyere! Óriási reklámot jelentene neked, nekem meg szórakoztatóbb lenne! John vigyáz a gyerekekre.

- Megvallom, tényleg jó mulatságnak hangzik. Merőben más lenne, mint amit eddig csináltam. Helyes, benne vagyok.

Mialatt hazahajtott, Sian fejében egymást kergették a gondolatok. Elég-e, ha reklámcédulákat és fényképeket visz? Az emberek szeretik elnézni, ha valaki dolgozik. Vigyen magával egy bútort? Lehet, hogy Jody párnái mellett már nem marad hely. És az is lehet, hogy az emberek elunják, ha végig egy munkadarabon dolgozik. Mit találjon ki, ami rögtön mutatja az eredményt, és amit magukkal is vihetnek? A fejében körvonalazódni kezdett egy terv.

- Megvan, Rory! - kiabálta, amikor megálltak a ház előtt. - Gyerekneveket festek, a vevők pedig megvárhatják. Mindig sok az olyan név, amire semmi egyedit nem tudsz venni.

Rory felsóhajtott. - Miről beszélsz, mami?

- Semmi különösebbről. Csak hangosan gondolkodom. - Rengeteg kis táblát kell készítenie, lepácolnia és kicsit feldíszítenie, a felét lánynevekkel, a másik felét fiúnevekkel,

vagy készítsen több lányneveset? Es jó párat, amiből ilyet-olyat is csinálhat, határozta el, amikor kikapcsolta Rory t az üléséből. Erezte, hogy nagyon várja a kéz művespiacot, és már nem tart tőle. Jodvnak igaza volt: jó szórakozás lesz, főként most, hogy már terve is van. Két új munka egy nap alatt, kimondottan biztatóan alakulnak a dolgok! Legalábbis a munka frontján. Richárd örülni fog. Legközelebb, ha telefonál, el is meséli neki.

Másnap délután Roryt biztonságban és boldogan hagyta ott Jodynál, és elindult Lewis-Jonesékhoz. Végül csak rátalált Melissa szüleinek a házára, de elkésett. — Ugy restellem! - mentegetődzött, miközben Veronica arcon csókolta, és bevezette a hatalmas házukba, amit helyreállított cotswoldi kőből építettek. Siannak csak annyi ideje volt, hogy felfogja, milyen óriási, és a méret lenyűgözze, mielőtt Veronica beterelte a házba. És még azt hitte, hogy Fiona háza nagy!

- Ne restelkedj - nyugtatta meg Veronica. - Én is folyton eltévedek, ha olyan helyre megyek, ahol még nem jártam. Kérsz kávét? Harold vett egy bámulatos gépet, ami másodpercek alatt készít kapucsínót.

Sian nevetett. — Köszönöm, nem kérek, inkább rögtön megnézném a beépített szekrényt. Így is elég idődet pazaroltam el.

Felmentek a vastag, halványzöld szőnyeggel borított lépcsőn, amiről Sian tudta, hogy nála öt percig sem maradna tiszta. Talán Lewis-Jonesék kétévente kicserélik a szőnyeget a csúnya foltok miatt. Istenem, ha ennyi pénze lenne!

Melissa hálószobája maga volt a tökély. Hatalmas, mindkét oldalon ablakokkal, egybeépítve a fürdőszobával, ami kétszer akkora volt, mint abban a nyaralóban, amit annyira meg akart venni, és egy falat csak a beépített szekrények foglaltak el, amelyekben egy kisebb divatház egész tavaszi kollekciója elfért volna.

- Bámulatos! El sem hiszem, hogy ezt meg akarjátok változtatni -jegyezte meg Sian, ahogy elképedve körülnézett.

- Igen, az, de kicsit fel kell újítani. Unom már. Lissa azt mondja, hogy gyönyörűen dolgozol. Szeretném, ha ez a szoba egészen egyedi lenne.

- Hát nem az már most is? Kétfelé nyíló kilátás, hozzá tartozó fürdőszoba, beépített szekrények, egy ingatlanügynök álma! Vagy bárki álma! A festés csak levonna az értékéből.

- De nem akarunk elköltözni - mosolygott Veronica. - Mutasd a portfoliódat, szeretném látni, mit tudnál belőle kihozni.

Sian viszonozta a mosolyát. A lebeszéléssel nem akarta Veronica érdeklődését felcsigázni, mégis így sült el. -Rendben!

Sian egy órával később boldogan hajtott el. Veronicával olyan mintát ötlöttek ki, ami szép, különleges, ugyanakkor a valóságtól nem annyira elrugaszkodó, hogy elriassza az embereket. Eljátszottak előbb egy hóval borított nyírfaerdőből előbukkanó egyszarvú gondolatával, de végül a szekrényeket át- meg átszövő vadrózsák mellett maradtak, ami jobb lesz, mint egy teljes csendélet, bár most, hogy Sian elültette a fejében az ötletet, Veronica komolyan fontolgatta, hogy az ebédlőben csendéletet festet. — Meguntam a William Morris tapétát. Olyan lehangoló.

Sian remekül szórakozott. Kedvelte Veronicát, még ha egy kicsit erőszakos volt is. Lehet, hogy egy évre elegendő munkát szerzett!

Aznap este Rory boldogan játszott a kertben, és Sian-nek—Jodynak hála - meg sem kellett etetnie, ezért a locsolás után bement a faraktárába, a korábbi melegházba, hogy megfelelő deszkákat keressen. Meg is találta őket. Amikor ideérkezett, már felfigyelt rájuk, és arra gondolt, még jól jöhetnek. Padlódeszkákból maradtak, de újak voltak, így nem szálkásodtak. Az apja neki ajándékozta az asztali fűrészét, amikor elköltözött, és most annyi ajtóra akasztható névtáblát vágott, amennyit a deszkák kiadtak. Húsz darab lett, és Sian azon töprengett, ne szerezzen-e még fát, vagy ennyi is elég lesz. Nem tudta eldönteni, de úgy érezte, talán ennyi is megteszi.

Éppen felvitt rájuk egy réteg pácot, amikor csengett a telefon. Fiona volt.

- Van kedvetek Roryval feljönni egy italra? Pihennem kell, de Angus veszettül dolgozik, és kénytelen vagyok segíteni neki. Ha átjöttök Roryval, abbahagyhatom.

Könnyen kitalálhatott volna valami kifogást, ami még csak kifogás sem kellett volna legyen, és kitérhetett volna, hogy Rorynak nehéz napja volt. Ehelyett csak ennyit mondott: - Nagyszerű lenne.

Ahogy felfelé sétáltak az úton, elismerte, örömmel várja, hogy lássa Gust. Most nem fenyegeti semmi. Gus már megismerkedett Roryval, és bár Sian tudta, hogy meg kell mondania neki az igazságot, erre nem ma este kell sort kerítenie. Ha pedig Fiona ott van, Gus sem ugrathatja, és kavarhatja fel a nyugalmát.

Fiona házában a rendezett káosz uralkodott. A viszonylag üres csűrt, amelynek kipakolásához Sian adta meg a kezdőlökést, most takarosan felhalmozott tárgyak, Fiona elmondása szerint jurták töltötték meg.

Fiona Sian kezébe nyomott egy gin-tonikot. - Úgy éreztem, valami erősre van most szükségem. Megmondom Angusnak, hogy megjöttetek. Megszállottan rendezkedik a padláson. Isten a megmondhatója, miért. Ha ki akarja dobni a szekrényeimet, sok lesz, amit le kell majd festened.

Sian nevetett. Besétáltak a házba, Rorv előttük szaladt, miután megtudta, hogy a vonatok most a melegházban vannak.

— Úgy bizony. És Melissa szinte mostanáig segített neki. De már elment.

Sianba villámként csapott a féltékenység, és majdnem a torkán akadt az ital, de még időben úrrá lett magán.— Ma délután átmentem Veronicához - mesélte. - Beépített szekrényekre szeretne rózsákat festetni, és az ebédlőben egy teljes falfestményt tervez.- Ivott még egy kortyot, és úgy érezte, most már eléggé összeszedte magát- Ilyet még nem csináltam.

Fiona előbb felkiabált a lépcsőn: szólt a fiának, hogy Sian megjött, és csak utána válaszolt. - De ez is csak olyan lenne, mint bútort festeni, nem? Csak nagyobban?

A melegházhoz értek, és Sian letelepedett a kedvenc helyére. — Én is ebben bízom.

- Szia!

Gus porosan bukkant fel az ajtóban, majd lehajolt Sianhoz, hogy arcon csókolja.

- Szia! - Siant kicsit megriasztotta Gus kitörő öröme. — Mit ügyködtél?

- Meghozták a holmimat, így azt raktam el. És most itt a padlás. El sem hinnéd, hogyanyám mennyi mindent tárol odafent! A kertben padláskiárusítást kéne csapni, hogy mindentől megszabaduljunk.

- Van, amit meg akarok tartani! - tiltakozott Fiona.

- Őszintén szólva a hely sokkal értékesebb, mint az a sok holmi, még ha egy részük antik is.
- Hm. Ha te mondod, drágám.
- Én mondom. És most kértek-e egy italt, mielőtt beugrom a zuhany alá? Sietek!

Sian gyorsan elhessegette a lelki szemei előtt feltámadó, zavarba ejtő képet Gusról a zuhany alatt.

- Miért szokták azt mondani, hogy „beugrom a zuhany alá"? Én sosem tenném. Félnék, hogy elcsúszom és elesem.

Amikor Gus visszajött, Rory már boldogan játszott a sarokban Gus régi játékaival, Sian meg Fiona a friss megrendelésekről beszélgettek, és összevetették a vidéki élet előnyeit a nagyváros ragyogó fényeivel. Gus azon a szilárd véleményen volt, hogy a legjobb a vadonban élni, ahol csak az eszed véd meg a veszélyektől. Sian szíve összefacsarodott a gondolatra, hogy a férfi esetleg ismét nagy utazásra készül.

Egy óra múlva Sian hazavitte az álmos Roryt. Már régen túl voltak a lefekvési időn, de Sian keblét anyai büszkeség dagasztotta, hogy Rory egyszer sem szakította félbe a felnőttek beszélgetését, és nem követelt percenként gyümölcslevet, igazán nagyon jó kisfiú volt.

Amint Rory mélyen aludt (ezen az estén csak egy mesére volt szükség), Sian befejezte a deszkák pácolását, és a ház falához támasztotta őket, hogy megszáradjanak. Remélte, hogy nem tévedtek a meteorológusok, és nem esik éjszaka.

Miközben lefekvéshez készülődött, rádöbbent, menynyire élvezte ma este a beszélgetést Fionával és Gusszal, hogy csak hármasban üldögélnek, jól érzik magukat egymás társaságában, és semmi sincs, ami megrémítené. Nem voltak feszültségről árulkodó pillantások sem. Vihar előtti csend, gondolta, mert úgy érezte, elkerülhe te de n a vihar, és tudta, nem sokat tehet az ellen, hogy a szél megtépázza. Most viszont hálás volt ezért a kis nyugalomért.

Tizennegyedik fejezet

A kézművespiac reggelén Sian akkor jelent meg Roryval Jodyéknál, amikor még normális ember nem volt fenn. Jody frissen fürödve, nyugodtan és útra készen, mogyoró vajas pirítóst majszolva került elő. Rory a karja alatt befutott a konyhába, és még csak vissza sem nézett az anyjára.

- Kérsz teát? - kérdezte Jody. - Vagy várjunk vele, míg odaérünk? Van ott egy büfé.

- Induljunk inkább. Rory láthatóan rendben van, nekem viszont elő kell készülnöm. Ha lehet, te menj előre, hiszen jártál már ott.

- Rendben, máris hozom a kulcsomat. Kár, hogy nem mehetünk egy kocsival.

Sian elmosolyodott. - Jó, hogy annyi az eladnivalónk, ami két kocsit tölt meg, különben kongana a bódénk.

A kézművespiac félig fedett volt, és már felállították az elárusítóasztalokat. Jody egyenesen a bejárathoz hajtott, és egy farmert meg nagyon bolyhos felsőt viselő nőtől megtudta, melyik az övék, aztán Sian ablakához lépett.

- Itt letehetjük a holminkat, aztán elmehetünk parkolni. Annié addig vigyáz a dolgainkra, ha van valami elcsórnivalód.

Sian sok kis festett darabot halmozott fel, zsámolyt, asztalokat és kis komódokat, valamint egy nagyobb, szintén Fionától kapott és kapkodva lefestett öltözóasztalt. Mivel a piacon már nyüzsögtek a készülődő emberek, akik igyekeztek minél érdekesebbé és hívogatóbbá tenni a bódéjukat, Sian is kirakodott a kocsiból. Reménykedett, hogy minden itt lesz még, amikor visszajön.

- Hűha, egyszerűen elképesztőek - ámuldozott Jody, amikor a maga térfelét telerakta a degeszre tömött, lustálkodásra hívogató, pazar párnákkal.

- Isteniek a párnáid! Talán együtt kellene valamit készítenünk. Válassz ki egy gyönyörű anyagot a párnának, én pedig festek egy hozzá való ágytámlát. — Sian már vagy századszor igazította meg azt a helyet, ahol majd ajtóra akasztható névtábláit akarta festeni, kívánságra. - Remélem, csak akad néhány vevőm! Kínos lenne, ha senki sem venne tőlem semmit.

Jody nagyot nevetett. - Árultad már a saját dolgaidat?

- Kaptam már megrendeléseket, de ez talán nem ugyanaz. Meghívtak, mert valószínűleg venni akarnak tőlem. De nem kellett azt mondanom, hogy „Gyertek, gyertek, vásároljatok!". - Sianban felmerült a kétely, és úgy érezte, mintha leforrázták volna.

- Mi baj?

- Nem hiszem, hogy ez megy nekem. Nem tudom eladni a saját munkáimat.

Siannak meg sem fordult a fejében, hogy a kézműves-piacon saját magának kell árulnia. Csak arra törekedett, hogy eladható tárgyakat szedjen össze, és mint a névtáblák esetében, valami szórakoztató egyediséget kölcsönözzön nekik. Nem gondolt arra, hogy beszélgetnie kell az emberekkel, rá kell vennie őket arra, hogy vásároljanak.- Tudod, hirtelen mehetnékem lett...

- Hallani sem akarok róla - jelentette ki határozottan Jody. — Hozz egy forró teát meg egy szalonnás szendvicset, és mindjárt jobban leszel.

- Azt hiszed?

- De mennyire. És ha feltankoltál, de még mindig be vagy rezelve, akkor cserélünk.
- Mire gondolsz?
- Eladom a te dolgaidat, te meg az enyéimet.

Siannak tetszett az ötlet. - Mondjam egy erre járó asszonynak, hogy új párnákkal feldobhatja a nappaliját, és a te párnáid kiválóan alkalmasak erre?

- Pontosan! És most fuss, és hozd a forró teát. Kérsz pénzt?

Sian már el is indult.- Nem, van nálam. Kérsz ketchupot a szendvicsedre? - szólt vissza.

Jody zseniálisan értett az eladáshoz. Lecsapott egy középkorú asszonyra, aki meggondolatlanul egy pillanatra megtorpant a stand közelében.

- Lefogadom, hogy van egy gyerek, akinek ajándékot szeretne venni!

Az asszony megállt, és óvatosan bólintott.

- És fogadok abban is, hogy megvan mindene, amit csak kis szeme-szája kíván, és több a játéka, mint ami hasznára válna.

Az asszony mély lélegzetet vett, hogy hangot adjon olyan érzéseknek, amiket általában kénytelen magában tartani.- Sajnos, valóban így gondolom! A gyerekeknek nem kell annyi drága játék, hogy boldoggá tegye őket. Néhány jó minőségű, tartós darab a gyerekkoruk végéig kitarthat.

- Szóval az unokájának vagy valaki másnak keres ajándékot?—faggatta szégyentelenül Jody. Sian elbújt egy halom párna mögé.

- A kereszdányom kislányának. Mindene megvan, még pónija is.Tényleg nincs, amit vehetnék neki.

- Miért nem vesz egy névtáblát az ajtajára?

Sian megmerevedett, lelkileg felkészült, hogy akcióba lendüljön, és egy olyan nevet biggyesszen az egyik előkészített táblára, mint a „Mellasina".

- Ó, van neki! - mondta az asszony.

Sian félig csalódottan, félig megkönnyebbülten elengedte magát.

- De a kolléganőm rá tudná írni a kislány nevét az egyik dobozra. Ehhez mit szól?

Istenemre, gondolta Sian, remélem, a gyereknek rövid neve van!

-Jó ötlet! Egy életen át kitart, nem? De a dobozok mind festettek. Nincs rajtuk hely egy névnek.

- Sian! — rendelte oda Jody. — Gyere elő onnan, és segíts a hölgy nek!

Sian pironkodva és izzadva került elő. - Elnézést, de éppen csináltam valamit. Miben segíthetek? Nevet szeretne az egyik dobozra? Megcsinálhatom. Melyik dobozra gondolt, és milyen nevet szeretne rá? Törölhetem a díszítést, és a helyére festhetem a nevet. Bár ehhez pár perc múlva vissza kellene jönnie.

Az asszony a fejét rázta, aztán észrevett egy nagyobb dobozt a bódé hátsó részében. - Ezen nincs annyi díszítés. Talán rá tudja festeni a nevet anélkül, hogy bármit is ki kellene törölnie. Sietnem kell.

-Milyen nevet szeretne?

- Zoe. Gondolja, hogy megvárhatom, míg elkészül vele?

Sian mély lélegzetet vett. Nem jelentett gondot, csak attól szállt az inába a bátorsága, hogy a vevő szeme láttára fessen.—Mit szólna hozzá, ha az egyik üres névtáblán

kipróbálnám, hogy megnézhesse, tetszik-e a betűforma, utána pedig körülnézhetne a piacon, míg elkészítem?

Sian keze szerencsére nem remegett, emlékezett, hogy rajzolja meg a „z-t, és még hely is maradt, hogy néhány pipaccsal egyénivé varázsolja a dobozt, miután kiderült, hogy a pipacs a kislány kedvenc virága. Még az „e" betűn levő umlaut is jól sikerült. Az asszony, hóna alatt a dobozzal, valamivel később boldogan vonult el. Az arcán elégedett mosoly ült.

- Felszámíthattad volna neki a névfestést - mondta a mindig gyakorlatias Jody.
- Tudom, de nem akartam.

Kiderült azonban, hogy a dobozzal csak megágyazott! További eladásóknak, többen is észrevették, hogy a nevet festi, és névtáblát akartak venni. Sian kezdett belejönni, már nem görcsölt, és hamarosan kívánságra és habozás vagy előzetes gyakorlás nélkül egyszarvúakat, csikóhalakat és szitakötöket festett. Egy csomó párnát is eladott, mert felfedezte magában a frenetikus kereskedőt, főleg, ha nem a saját árujáról volt szó.

Ebédtájban a korán érkezők már lassan elszivárogtak, Jody és Sian pedig kezdtek elfáradni és megéhezni. - Azt hiszem, elvégeztük a mai munkánkat - jegyezte meg Jody.

- Hány vevőt várhatunk még? - Sian még egyszeí elrendezte a megmaradt áruját, és felrázta Jody párnáiti amelyek olyan jól fogytak, hogy már kétszer kellett utánapótolni a készletet.
- Nem olyan sokat. Velünk szemben Milly már pakol. - Milly szappant, fürdőolajat árult, és sokat adott el a „partira megyünk, ajándékot kell vinnünk” vásárlóknak.

Már éppen engedélyezni akarták maguknak, hogy kövessék Milly példáját, amikor Gus és Fiona sétáltak oda.

- Nézd csak azt a régi öltözőasztalt! Mennyivel szebb lett - kiáltotta Fiona, aztán megcsókolta Siant, és bemutatta Gust Jodynak.
- Gyönyörű párnák, vennem kell egyet, de nézd csak, Gus, azt az öltözőasztalt!

-Muszáj? Nagyon szép, meg minden, de nem igazán értek az öltözőasztalokhoz. - Megcsókolta Siant, aztán Jodyt is.

- Csakhogy ez a miénk volt! Borzalmas narancsszínű tölgyfa. Siannak adtam, hogy fesse át.
- Azt terveztem, hogy visszaadom, Fiona. Ha tetszik, boldoggá teszel, ha elfogadod.
- Nem - szögezte le ellentmondást nem tűrően Gus. - Hacsak nem akarod a hálódba betenni. Szabadulni akarunk a sok ócskaságtól, és nem a számukat gyarapítani.

Fiona bosszúsan ingatta a fejét. - Na, de komolyan, Gus! — nézett a két fiatalabb nőre. — Felszámolja a padláson évek óta háborítatlanul felhalmozott tárgyakat!

Sian azonban tudta, hogy Fiona már szeretett volna a felesleges bútortól szabadulni, és sejtette, a gondot csak az jelenti, hogy Gus kicsit gyorsabb haladásra ösztökéli, mint amire Fiona egyedül hajlandó lett volna.

- Érdekel egy névtábla, Gus? - kérdezte, mert úgy érezte, az öltözóasztallal kapcsolatos basáskodó viselkedéséért büntetést érdemel. - Festhetnék egy Gust vagy akár Angust is két ecsetvonással. Benne vagyok a gyakorlatban.

Gus föléje tornvosult, és elgondolkodva dörzsölte az illát.

-Vagy nincs kedved egy párnához, Fiona? Az csak nem tekinthető fölösleges kacatnak, nem? - folytatta Sian. — Ez például remekül illene a melegházba.

- Bizony! Meg is veszem.

Mialatt fizetett, Gus behatóan tanulmányozta Sian megmaradt árukészletét. Felvette az egyes darabokat, és megvizsgálta őket. - Igen - szólalt meg váratlanul. -Szeretném, ha készítenél egy névtáblát.

- Nagyszerű! - válaszolta meglepetten Sian. Nem várta, hogy tényleg vesz egyet. - Milyen nevet szeretnél rá? Gust vagy Angust?

- Melissát - felelte Gus. — Kitűnő ajándék lenne.

- Ó! - mondta Sian, amikor meg tudott szólalni, ami jó pár másodpercbe beletelt. - Születésnapja lesz?

- Igen, és pillanatnyilag rengeteget segít. Szeretném valami széppel meglepni.

- Igazán hízelgő, és csodálom, hogy a szerény kínálatomat „szépnek" tartod - tette hozzá, mert hiába próbálta magába fojtani a csípős megjegyzést. — Azok után, ahogy az öltözóasztalra reagáltál - mondta még, hogy Gus ne gondolja, Melissa miatt féltékeny.

- Egyszerűen úgy vélem, hogy nincs rá szükségünk jelentette ki határozottan a férfi. - Van rá mód, hogy kis pónikat fess Lissa nevére? Mindig pónin képzelem el, ha rágondolok.

- Tudod, mit? Sokkal jobb munkát végezhetek, ha otthon készítem el - javasolta, mert a büszkesége megkövetelte, hogy Melissa neve tökéletes legyen, a pónik meg igazi Thehvellek, hordótestű kis állatok, levegőben lebegő dús farokkal. — Átviszem majd. Mikorra kéred?

- Ha lehet, péntekre. Meghívom egy születésnapi italra.

- Nagyszerű! Semmi gond. - Ragyogóan mosolygok mintha Gus is csak egy vevő volna.

- Rendben. Figyelj csak, Sian, arra gondoltam...

- Nézd csak! — kiáltott fel örömmel Sian. - Itt van Richárd!

Arra számított, hogy amint ígérte, visszajön Rory születés napjára, de bizonyára sikerült hamarabb hazajönnie. És éppen idejében érkezett!

- Szervusztok, lányok, szia, Gus - köszönt. - Ugye, nem bánjátok, ha elviszem Siant ebédelni?

Richarddal ebédelni általában nem volt különösebben izgalmas, bár a férfi kellemes társaság volt. Korábban is sokszor ebédeltek már együtt. De még ha a legunalmasabb is lett volna, akkor is megérte, hogy láthatja Gus arckifejezését. Sian elmosolyodott, és boldogan vonult el Richarddal a helyi bárba.

Bár tudta, hogy sok előnye van, Sian azt kívánta, bárcsak ne fogadta volna el Fiona ajánlatát, hogy Rory születésnapi zsúrját a kertjében rendezze. És ezt meg is vitatta az anyjával.

- Óriási felfordulással jár Fiona számára. Meg kellene mondanom neki, hogy inkább itt rendezzük.

- Ne tedd! Nagyon megbántanád. Egyébként is szeretnék megismerkedni vele. Miért nem akarod, hogy nála rendezzétek?

Sian nem mondhatta el az anyjának az okot. Tudta, hogy előbb-utóbb színt kell vallania, és valószínűleg el is mondja majd, amikor az anyja lejön ide Rory zsúrjára, de telefonon nem tehette. — Nem is tudom, de úgy erzem, nagy terhet rakok a vállára.

- Nem ajánlotta volna fel, ha nem akarja megrendezni - jelentette ki határozottan az anyja.

Sian az ajkába harapott, hogy némajátékosként ki ne mondja: „Ó, dehogy is nincs oka."

- Mellesleg szeretném a házát is látni - folytatta az anyja. - És ha esik, a te házad kicsi lenne. Felteszem, Richárd is jön. Olyan rendes ember.

Az, ismerte el magában Sian. Ha csak fele annyira foglalkoztatná a gondolatait, mint az utóbbi időben Gus! Richárdból tökéletes férj válna: megbízható, biztos támasz, szeretetteljes, minden, ami Gus sosem lenne. Látta, hogy Rory kedveli Gust, de még ha úgy érezte is, hogy Gusból jó apa válna, a „megbízható" és a „biztos támasz" — vagy akár a „hűséges" - semmiképp sem lett volna rá alkalmazható jelző.

Roryval éppen sütöttek, amikor Gus bekopogott a hátsó ajtón, és belépett.

Siant felkavarta, hogy betoppant. Amióta leszállította Melissa névtábláját, sikerült - rövid pillanatokat leszámítva - elkerülnie. Akkor is megtorpant a küszöbön, nem volt hajlandó bemenni, és csak átnyújtotta a táblát. De most itt volt a konyhájában, betöltötte a szűk kis helyet, áradt belőle az energia, és Sian elszörnyedve gondolt arra, hogy Fiona Roryval kapcsolatos határideje vészesen közeleg. Mi több, már másnap lejár.

- Sziasztok, gyerekek — köszönt Gus. - Szükségem van rátok.

- A munka közepén tartok - válaszolta Sian. - Rory születésnapi zsúrjára sütünk.

- Egy perc múlva nekifogunk, hogy cukormázzal kenjük be a sütit - közölte Rory. Még mindig csokis volt a szája, mert kinyalta a tálat, és a ruha ujja lisztes maradt.

- A főzés lányoknak való! - mondta Gus Sianra pillantva kétségkívül reakciót várt. - Férfimunkában várok segítséget.

- Akkor rám nincs szükséged - válaszolta udvariatlanul Sian. - És Rory, bár kétségkívül nagyfiú - nézett rá bátorítóan -, aligha tekinthető férfinak.

- Egyikőtök sem férfi, ezt a vak is látja, de így hirtelenjében csak ti vagytok kéznél. Gyerünk! - Láthatóan nem fogadott el kibúvókat.

- Mire kellünk? — kérdezte Rory, aki kétséget kizáróan, ha csak kis időre is, de férfi akart lenni.

- Segítségre van szükségem, hogy megépítsem a zsúrodra a kunyhót! Mamival úgy gondoltuk, jó buli lesz, ha valami mással állunk elő. A zsúrokon mindig bohócok, bűvészek és hasonlók vannak, és mi — na, jó, az én ötletem volt! - arra gondoltunk, hogy egy kunyhó, amiben játszhattok, sokkal szórakoztatóbb lenne.

- Ó! — mondta Sian. - Nekem itt sok a dolgom. Nem megy egyedül?

- Nem bizony! Túl soká tartana, és miért maradna le a születésnapos fiú a kunyhóépítéssel járó ritka élvezetről?

A születésnapos fiú az anyjára nézett, és látszott rajta, hogv nagyon szeretne Gusnak segíteni. Gus is ránézett, és Sian képtelen volt ellenállni a két szempár kérlelésének, főként, mert olyan egyformák voltak; egyébként is Rorynak már eleve nem tudott nemet mondani. Gus, aki a fia nagyobb változata volt más színű hajjal, ugyanúgy könyörgött a tekintetével, és ezzel csak felkavarta Sian nyugalmát.

-Gondolom, nem kell lemaradnia. — Sian megjátszott kelletlenséggel vette le a köténYt. - Kénytelen leszek azután bekenni ezeket cukormázzal, miután lefeküdtél, Rory. Biztos, hogy nem akarsz inkább itt maradni és befejezni?

- De mami! - Egyértelmű volt, hogy Rory mit szeretne. Kis idő múlva — valószínűleg nem sokkal az után, hogy elkezd iskolába járni - majd azt is hozzáteszi, hogy „te butus", hogy jelezze, milyen képtelenség az anyja kérdése.

Miközben megtisztogatta mindkettejüket, és előkereste Rory gumicsizmáját meg azt, amit ő kapott Fionától, valamint egy kertészkedéshez használt kesztyűt - amit Gus javasolt— már arra is ráébredt, mennyire örül, hogy látja Gust. Vajon ez jó vagy rossz jel, tűnődött magában.

— Vettem egy rendes gyerekülést a Landybe, ezt biztos örömmel hallod - mondta Gus. - Az eladó a boltban azt mondta, tizenegy éves koráig jó. - Becsatolta Roryt.

-Jaj, de kedves! - nyögte ki Sian.

-Azért vettem, mert sokkal jobb, mint a hevederöv. Célszerűbb.

Siannak nagy kő esett le a szívéről. Bár legalább annyira bízott Fionában, mint bárki másban, mindig ott motoszkált benne a félelem, hogy véletlenül kicsúszik valami a száján. Sian nem szerette volna, hogy Gus azért tegyen gyerekülést a kocsijába, mert tudja, hogy ő Rory apja, de Fiona ezek szerint semmit sem kottyantott el Gus sosem beszélgetett volna ilyen fesztelenül és nyugodtan, ha éppen most hallotta volna az anyjától, hogy Rorya fia. Sian még csak elképzelni sem tudta volnamicsoda felháborodással kellene szembenéznie, ha Gusnak így jut a dolog a tudomására, bár sejtette, hogy hamarosan át kell élnie. Ha holnapig, azaz a „nagy napig" nem szól Gusnak, akkor Fiona teszi meg helyette. Sian sóhajtva mászott fel az anyós ülésre.

- Hova megyünk? - kérdezte kis hallgatás után.

- Egy erdőbe, amit kiskorom óta ismerek. Megfelelő faanyagot kell szednünk. Mami kertjében találok ugyan gallyakat, de erős ágakat és avart is kell gyűjtenünk. Nagyon sok avart.

Sian meg akarta kérdezni, hogy szabad-e találomra bemenni az erdőbe és ágakat, avart szedni, de nem tette. Gus biztos gúnyt űzne abból, hogy engedélyt kell kérnie arra, amire kedve szottyan.

Néhány mérföld után végigzötyögtek egy földúton, és megálltak a fák közötti tisztásnál.

- Meg is érkeztünk. A legkedvesebb helyem - mondta Gus, és leugrott a földre, majd átment a túloldalra, hogy Siannak is segítsen.

-Tényleg? Pedig sok helyen megfordultál! És ez a kedvenced?

- Igen. Tudod, „de a legjobb otthon". A bátyámmal kijöttünk ide cserkésztáborozni, aztán, amikor csak tudtuk, a szüleinket is kicibáltuk magunkkal. És amikor már elég idősek voltunk, hogy bringával is kijöjjünk ide, szinte csak idejártunk.

- El sem tudom képzelni, hogy Rory egyedül kikerekezzen ide! - csodálkozott Sian. - Igaz, én Londonból jöttem. Vidéken biztos más a helyzet. — Valóban minden más?, tűnődött. Remélte, hogy igen.

- A szüleink persze tisztában voltak vele, hol vagyunk. Ez még az előtt történt, hogy minden gyereknél mobil lett volna, de tudták, hogy viszonylagos biztonságban vágyunk nevetett.- Bár volt egy eset, amikor elestem, és felszakadt a bőröm. A bátyám támogatott ki az erdőből. Addig sántikáltunk, míg egy házhoz nem értünk, ott bekopogtunk, és ők beengedtek. Rendes emberek voltak. Felhívták a szüleinket, szörppel és keksszel kínáltak, kimosták a sebemet. - Hirtelen elkomolyodva Sianra nézett. - Őszintén szólva az emberek

többsége jó, kedves, és azt teszi, amit kell. A fura fazonok, akikről az újságban olvasol, képezik a kivételt.

- Tudom! - bizonygatta könnyedén Sian.

- Helyes! — mondta Gus, amikor az erdőnek abba a részébe értek, amit a legjobbnak ítélt. - Két hosszú botot kell keresnünk, villás elágazással a végükön. Ha kell, le is vághatok belőlük. Á, már találtam is egyet. Látod, Rory? Még egy ilyet keress. Kiabálj, ha segítségre van szükséged a cipeléséhez. Sose feledd, hogy ha tudod, inkábba földön húzd. Nincs értelme nagyobb súlyt vinned, mint amit muszáj. Összeszedjük, amit kell, ide hordjuk, aztán elmegyünk a Landyért, és idehajtunk.

Sian örömmel és meglepetten látta, hogy veti bele magát Rory az ágak megkeresésébe, és milyen keményen töri magát, hogy nagyobbakat hozzon. Ő is nekilátott, és nem várt elégedettséggel töltötte el a munka.

- Rendben, ennyi elég is lesz. Vagy is inkább majdnem. Sian, nem félsz egyedül az erdőben? Roryval elmegyünk az autóért, utána pedig berakodhatunk. - A hátsó zsebéből fekete szemeteszsákokat vett elő, és Siannak adta őket. - Ezeket töltsd meg avarral. Jó sok kell. Még több zsák van, mindjárt hozom őket.

Roryt felvillanyozta, hogy elmehet Gusszal. Nagy erőfeszítéssel hosszabbította meg a lépteit, hogy ne maradjon el az új barátjától.

Sian nézte, ahogy együtt elmennek, és nem először tette fel magának a kérdést, hogy mi lesz, ha elmondja Gusnak, kicsoda Rory. Ugye, nem lesz baj?, kérdezte magától. Gus kedveli Roryt. Nem lehet kifogása az ellen, hogy megtudja, Rory a fia. Minden rendben lesz! Siant egyedül az aggasztotta, hogy eddig nem szólt Gusnak.

Vajon megérti, vagy sosem bocsát meg neki? Siannak sejtelme sem volt, hogy Gus megbocsátó típus-e. De Fiona nagyszerűen viselkedett, remélhetőleg Gus is így fog!

Sian meggyőzte magát - ha csak kis időre is -, és boldogan kezdett avart gyűjteni, s közben igyekezett nem gondolni arra, hogy mit szed össze bogarakban és csúszómászókban. Örült, hogy kesztyűt hozott. Megtöltötte a zsákokat, lenyomta a leveleket, és tömött még a tetejükre. Elégedett volt magával. Még a végén vidéki lány válik belőle!

Rory kétségkívül olyan remekül érezte magát, mint még soha. Mint Sian örömmel látta, jól bekötve ült az első ülésen, és így hajtottak oda az erdőn át a Land Roverben, arcáról csak úgy sugárzott a teljes és maximális boldogság. Egyetlen születésnapi ajándék sem szerzett még neki ekkora örömet.

— Helyes, gyerekek, akkor most rakjuk be a fát a csomagtartóba.

Fárasztó munka volt, annál is inkább, mert Gus még újabb fekete zsákokat hozott, amiket Siannak meg kellett töltenie. Sem Gus, sem Rory nem gondolták, hogy az avargyűjtés rájuk tartozik. Siannak egyre messzebbre kellett mennie, amint a közelben levő avar elfogyott. Hallotta Rory nevetését — minden bizonnyal Gus komisz megjegyzésén kacagott —, és Sian azzal vigasztalta magát, hogy Rory nemsokára úgy élvezheti az apa nyújtotta örömöket, hogy neki nem kell elviselnie egy férjet. Talán ez lesz az ideális megoldás! Sokáig igyekezett egyedül boldogulni, és azt is tudta, hogy továbbra is képes lenne, de most, hogy látta, milyen jól érzi magát Rory Gus társaságában, nem volt szíve megtagadni töle az apját. Úgy tűnt, hogy Gus itt marad, legalábbis a közeljövőben - a lába és a könyve miatt is -, így talán megkockáztathatja, hogy Rory a szívébe zárja. Ami őt meg persze Richárdot illeti, az már más lapra tartozik.

Visszamentek Fiona házához, és Gus egy olyan bejárathoz kormányozta a kocsit, amit Sian még nem látott: közvetlenül a kert végében volt.

- Kipakolunk, felmérjük, mink van, aztán meglátjuk, vissza kell-e mennünk még valamiért - vázolta fel Gus.

- Éhes vagyok- jelentette ki Rory.

Sian az órájára pillantott. - Mindjárt itt a vacsor ideje - mondta. — Én meg ölni tudnék egy csésze teáért. Vagyis nagyon szeretnék teázni - magyarázta Rorynak, akit zavarba ejtett a szóhasználata.

- Rendben, bedobunk egy teát, aztán mindent bele! -ígérte Gus. Elővett a kocsi végéből egy nagy batyut, és kiemelte a tábori főzőt.

Siannak megfordult a fejében, hogy kiköti: menjenek vissza a házhoz, és ne megint a természetismerettel foglalkozzanak, de aztán mégsem tette. Rory olyan boldog volt, ő pedig kivárhatja a teáját. Jó volt kempingezést játszani. Tudta ugyan, hogy Gus számára ez csak gyerekjáték, de Rory igazi kalandként élte meg, Siannak pedig szórakoztatóvá tette az, hogy tudta, bármikor visszamehet a háza kényelmébe.

Leült a fűre, bár szívesebben feküdt volna le, de nyirkos volt.

Gus éppen a vattát cincálta ki egy vattapamacs belsejéből, miután zsinór vastagságyi és különféle nagyságú gallyakból tüzet rakott. Akadt köztük olyan vastag is, mint a hüvelykujja. Láthatóan gyakorlott volt, és a tűzrakás sem tartott sokáig. Felpillantott Sianra, és elmosolyodott, aztán letette a gallyakat, fölegyenesedett, és visszament a Land Roverhez. Egyik felén vízhatlan, a másikon puha gyapjútakaróval jött vissza.

-Tessék,ülj erre.

- Arra számítottam, hogy vitorlavászonnal és egy halom kapókkal vagy hasonlóval állsz elő - jegyezte meg Sian. Kiterítette a takarót, és ráült.

- Nem kell mindig nomád körülményekhez ragaszkodnunk. Rory? Menj be, kérlek, a házba, és kérj egy kis tejet. Minden más van. És ha a mamám is szeretne feljönni ide egy teára, örömmel várjuk.

- Oké! - kiáltotta Rory.

- És hozz kekszet is - tette hozzá Gus.

- Oké! — kiáltotta megint Rory, és elrohant.

- Édes gyerek. Nagyszerűen neveled.

- Köszönöm - mondta Sian, és arra gondolt, talán most kellene elmondania. Aztán mégis úgy döntött, hogy nem teszi, mert Rory bármelyik pillanatban visszaérhet, ő meg addig esetleg nem fejezi be a magyarázkodást. És Gus esetleg rosszul reagál, ahogy ettől mindvégig tart. Nem akarta megzavarni ezt a boldog pillanatot és elrontani Rory napját. Egyébként is előbb a fiának kellene megmondania. Inkább hagyja, húzza, amíg lehet. Még ha tudta is, hogyr nem húzhatja örökké.

Rory a tejjel, keksszel, egy üveg borral és Fionával tért vissza.

- Nem akartam, hogy csak ti mulassatok - világosította fel őket Fiona. — Gondoltam, miv el itt a bor ideje, mindjárt hozok is egy üveggel.

Sian felugrott és megcsókolta. — Milyen kedves tőled! Bár fogalmam sincs, hogy fejezem be a cukormázat, ha bort iszom! A friss levegő agyonütött, és egyszerűen el fogok aludni.

- Nem lesz semmi baj. Elvégre nem a születésnapi tortáról van szó.

- Nem. Azt anyám hozza holnap.

- Kár, hogy apád nem tud eljönni. — Fiona kihúzta a dugót, és a zsebéből elővett három bádogbögrét.

- Tudom, de az évenkénti osztálytalálkozójára megy. Eddig csak egyről maradt le.

- Mikor? - nyújtott át Fiona Siannak egy majdnem csurig töltött bögrét.

- Amikor Rory született. De a születésnapi partiktól megkíméltük, mert olyankor nem tudjuk megrendezni, amikor otthon van. Nehezen viseli el őket. A zsúrok kisfiúknak valók.

- Való igaz - mondta Fiona, és a saját „kisfiára" pillantott.

Rory befalt egy zacskó krumpli szirmot, Sian ivott egy tábori teát meg egy pohár bort, és most úgy érezte, ideje hazamenni. Felállt, és kinyújtóztatta a lábait. — Gyere, Rory, indulnunk kell. Holnap nagy nap.

- Hé! Fel kell építenünk a kunyhót! Még nem mehettek haza!

- De Gus! Rory fáradt - tiltakozott Fiona.

- Roryt felmentem, végtére is mindjárt itt a születésnapja, de valaki kell, hogy segítsen megépíteni a kunyhót.

- Mennyi időbe telik? - kérdezte Sian, aki a cukormáz nélkül árválkodó süteményekre és más, még rá váró előkészületekre gondolt.

- Nem érdékes - nyugtatta meg Gus. - Leugrom a kocsmába, és felhívom a fiúkat. Seperc alatt megleszünk.

- De Gus, drágám, ismered a kocsmában a „fiúkat' ?

- Még nem, de hamar összemelegszünk — tette a kezét Gus az anyja vállára.—Ne aggódj, mami. Nagyon értek ahhoz, hogy a bennszülötteket rávegyem, segítsenek nekem. A szaktudásom része!

A két nő elkeseredetten nézett össze, de Sian nagyon őrült, hogy nem kell segítenie Gusnak kunyhót építeni, amikor inkább a fáradt fiát kellene lefürdetnie és ágyba dugnia. - Nagyon aranyos tőled - mosolygott szeretettel Gusra -, hogy ezt megteszed Rorynak. Ugye, Rory?

- Igen - bólintott Rory. - Köszönöm.

- Semmi gond, pajti, ez a legkevesebb. - Rorynak mondta, de utána olyan tekintettel nézett Sianra, amitől a lány szíve összefacsarodott. Hirtelen iszonyatos tehernek érezte, hogy Gus nem tudja az igazságot.

Tizenötödik fejezet

— Gyerünk, születésnapos fiú - mondta másnap Sian Rorynak. - Felvisszük ezt a sok mindent Fionához, aztán visszajövünk, és megvárjuk, hogy a nagyi telefonáljon. Ő hozza a tortádat.

- Sárkányos torta?
- Várjuk ki a végét, majd meglátjuk.

Sian és Rory felsétáltak az úton Fiona házához. Sian egy műanyag dobozokkal teli kosarat cipelt. A dobozokban Peter Rabbit formájú kekszek voltak, a nyulak kabátja pontosan olyan kék volt, mint a könyvekben, voltak formára vágott szendvicsek— Siannak nagy arzenálja volt süteményformákból -, koktélparadicsomok, amelyeket kivájt, és finomra reszelt sajttal töltött meg. Az anyja mesélte, hogyr az ő idejében senki sem fordított figyelmet a születésnapi zsúrokon az egészséges étkezésre, de Sian nem akart kockáztatni. Olyan anyákat is várt, akiket nem ismert. Jody vállalta, hogy szétosztja az óvodában a meghívókat, mivel ő mindenkit ismert. És Fiona még meghívta néhányr fiatal barátnőjét.

- Fiona is sütött tortát, de nem mutatta meg -zsémbelt Rory.
- Tudom. Aranyos tőle.
- Azt is mondta, hogy Gus már nem akar érdekes tortákat. Kedvelem Gust. Olyan jó mulatság volt összeszedni a kunyhóhoz a fát, nem?
- De igen, drágám.
- És Annabelle is eljön? Meg a nagy fivérei? - Amióta Rory Annabelle-nél töltötte a napot, amikor Jodyval a kézművespiacra mentek, Rory rajongott Annabelle bátyjaiért.

-Nem tudom. De azt igen, hogy Fiona meghívott olyanokat, akiket nem ismerünk, hogy még nagy obb legyen a mulatság.

Sian valójában ideges volt, hogy Fiona barátnőinek fiaival és lányaival kell találkoznia; biztosra vette, hogy az anyák lebarnult, karcsú, vonzó „szexi mamák” lesznek, és lenézik majd.

-A gyerekek nagyobbak nálam?

-Azt sem tudom. De biztos kedvesek lesznek, és sokat az oviból ismersz. Fiona csakis kedves embereket hív meg. - Sian arra gondolt, Fionában ugy anakkor megvan az adottság, hogy csak a jót lássa az emberekben, és ez problémát okozhat. Látta Roryn, hogy ő is ideges.

De amint odaértek, rögtön jobban érezték magukat. Fiona megölelte, megcsókolta Roryt. - Boldog születésnapot, drágám!

Gus feldobta Roryt a levegőbe. - Szia, pajti! Milyen ötévesnek lenni? Gondolom, oly an, mint négy és háromnegyed évesnek! - Letette Roryt, és megborzolta a haját.- Szia, Sian!

- Szia! Sziasztok! - köszöntött Sian mindenkit, érzése szerint lenyűgöző fesztelenséggel. Örült, hogy nem próbált sumákolni Rory életkorával kapcsolatban. Minden mást leszámítva Fiona sem hagyta volna, az anyja pedig csak annyit mondott volna: „Ne butáskodj!”

- Elvihetem Roryt, hogy megmutassam neki a kunyhót, amit neki építettem? Szeretném, ha látná, mielőtt a többi srác megjön.

Siannak elég volt egy pillantást vetnie a fiára, hogy tudja, mennyire szeretne menni, és egy másodperc múlva már azon sem tépelődött, hogy Gus megtudja-e Rorytól, hogy ő az

apja, mivel a kisfiú sem tudta. És ha a zsúr túlzottan kifárasztaná is Roryt, legalább előtte jót szórakozik.

- Hát persze — válaszolta.

—Jó, hogy annyi időt töltenek együtt, hogy szorosabb lesz köztük a kapcsolat - jegyezte meg Fiona, amikor a fiaik elmentek. — Ugye, elmondod neki?

— Igen! Megígértem.

Sian valójában éjszaka, ahányszor csak felriadt - vagyis óránkénti rendszerességgel -, már elpróbálta, mit mond majd. Sajnos, egyik változat sem volt alkalmas arra, hogy hangosan is elő adja. „Biztos eltöprengtél már, Gus, hogy ki lehet Rory apja! Hát te vagy az! Ehhez mit szólsz?, vagy „A minap Rory arra volt kíváncsi, ki az apja, így megmondtam neki, hogy te. Teljesen felvillanyozta a hír! Es sosem fogod kitalálni, hogy nem hazudtam! Mert tényleg te vagy az!"; vagy „Emlékszel, amikor oly sok éve elszakadt az óvszer? Nahát, én akkor teherbe estem, és megszültem Roryt!". Egyikkel sem volt elégedett, bár volt oka, hogy ne mondja el a kész magyarázatot: képtelen volt felvenni Gusszal a kapcsolatot. Hosszú idő telt el addig, míg ismét találkozott vele, és ettől vált olyan nehézzé, hogy rögtön kitálaljon mindent.

- Kicsit idegesnek látszol - mondta Fiona. — Azért, mert el kell mondanod Gusnak, a születésnapi zsúr miatt, vagy más oka van?

— Aggódom, hogy közölnöm kell Gusszal, és nem tudom, hogy fogadja majd. Ez csak természetes. És a gyerekzsúrok mindig nagy feszültséggel járnak. Bár te a feszültség javát feloldottad... - Elhallgatott, és az ajkát harapdálta.

- De van még más is?

Sian felsóhajtott. - Szorongással tölt el, hogy megint szednünk kell a sátorfánkat, és odébb kell állnunk egy házzal. Éppen akkor, amikor kezdtünk itt megállapodni, barátokat szereztem, élveztem a kézművespiacot, aztán itt vagy te is, és...

- És Rory apja - sugallta gy öngéden Fiona.

-Igen. - Ez utóbbi nem szerepelt Sian okai között, mint olyasmi, ami miatt nem akart költözni, de Fiona bizonyára nem így látja. Sian a lelke mélyen tudta, hogy ma leginkább az nyugtalanította, hogy el kell mondania Gusnak, de a kettő közül könnyebb volt bevallania, hogy az otthonuk elvesztése jobban aggasztja. És ami azt illeti, tényleg ideje volt komolyan fontolóra vennie. Nem fért hozzá kétség, hogy Luella el akarja adni a házát, és ha hamarosan nem kezd keresni valamit, beköszönt a szeptember, Rory elkezdi az iskola-előkészítőt, és nem lesz hol lakniuk. Sian megborzongott.

- Szerintem nem kellene túlságosan aggódnod emiatt- fogta meg Sian kezét Fiona, és bátorítóan megszorította.

—Miért nem? Még ha nem aggódom is, el kellene kezdenem lakást keresni. Nem akarom, hogy Rory megszokja az iskola-előkészítőt, aztán egy fél év után máris kiveszem és átíratom. Hozzá kell látnom a házkereséshez.

- Bízz bennem! Ne cselekedj elhamarkodottan, és ne írasd be Roryt másik iskola-előkészítőbe! A csontjaimban érzem, hogy minden jól alakul.

Siannak enélkül is volt min rágódnia, ezért úgy döntött, megpróbál elfeledkezni küszöbönálló hajléktalanságáról, és bízik Fiona csontjaiban. - Oké.

- Igyunk egy kis bort, hogy bulizós hangulatba kerüljünk - javasolta Fiona, aki biztos restellte, hogy Siant nyaggatja.

- Inkább nem - mosolyodott el Sian, hogy jelezze, megbocsátott neki.-Tartsd, kérlek, szemmel Roryt, amíg hazaugrom, és megvárom mamit.

- Angus nagyon felelősségteljes. Rorynak nincs még rám is szüksége.

- Tudom, de nem szóltam Rorynak, bár esetleg emlékszik rá, hogy még vissza kell mennem.

- Minden rendben lesz. Menj csak.

Sian tizenöt perccel később szaladt elő a házból. Boldog volt, hogy látja az anyját. - Szia, mami!

Szeretettel megölelték egymást, aztán ellenőrizték, hogy egyben van-e a torta. Úgy döntöttek, mindjárt áthajtanak vele Fionához, bár gyalog gyorsabb volt az út. A torta olyan gyönyörű volt, hogy Sian attól tartott, valami baja esik, ha gyalog próbálják átvinni.

Kikísérte az anyját a hátsó ajtón, és be akart zárni, amikor rettenetes gondolata támadt. — Mami!

- Mi az? - fordult meg az anyja, akit meglepett a Sian hangjából sütő szorongás.

- Van valami, mami, amit el kell mondanom.

- És mi az? Spenót tapadt a fogamra? Vagy korpás lett a ruhám? Mi olyan halaszthatatlan?

Sian még mindig az ajtógombot szorongatta.- Roryról van szó. - Látta, hogy az anyja elsápad. - Nincs baja! Az apjával kapcsolatos...

Penny ettől sem lett boldogabb. - Hírt kaptál róla?

Mielőtt elindultak, Sian rádöbbent, hogy nem mehetnek át úgy a zsúrra, hogy előbb nem szól az anyjának. Fiona azt hiszi majd, hogy Penny már mindenről tud, és esetleg elejt egy megjegyzést. Az anyját mélységesen megsértené azzal, ha egy idegentől tudná meg, még ha az a másik nagymama is.

- Úgy valahogy - mondta Sian. - Itt lakik a szomszédban. Fiona fia, Gus.

Penny a szája elé kapta a kezét, köhögött, aztán megdörzsölte a homlokát. - Értem. És ez pusztán véletlen?

- Majdnem. Gusszal Richárd partiján ismerkedtem meg.

-Á!

- De Gus nem tudja. Fiona viszont igen, feltűnt neki a hasonlóság, és megígértette velem, hogy hamarosan szólok Gusnak. Ma jár le a határidő. Fiona szerint Gusnak tudnia kell, mert nem tisztességes, ha eltitkolom előle.

- Azt hiszem, igaza van - harapdálta az ajkát Penny.

- De ne beszélj erről, jó? Elfogadom, hogy szólnom kell, de...

- Persze, hogy nem szólok, drágám, de jól kiválasztottad a pillanatot, hogy velem közöld! - jegyezte meg teljesen összezavarodva Penny.

-Tudom. Ha nem éreztem volna úgy, hogy ma muszáj szólnom Gusnak, akkor alkalmasabb pillanatot is választottam volna. De úgy gondoltam, előbb kell tudomást szerezned róla. És személyesen akartam elmondani.

Rettenetes bűntudat gyötörte, hogy nem értesítette korábban az anyját, főként azok után, hogy a szülei az évek során szívvel-lélekkel mellette álltak. Tudnia kellett volna, hogy az anyja nem ítéli el, nem tartja rossz embernek.

Penny a lányához sietett, és átölelte. - Gyere, induljunk. Várnak ránk.

Fiona olyan szeretettel fogadta Sian anyját, mint Siant, és Sian büszke volt az anyjára, hogy úgy viselkedett, mintha nem egy perce jutott volna a tudomására a döbbenetes hír.

— Hol a születésnapos fiú? — kérdezte Penny, miután megkínálták egy pohár borral.

— A fiammal, Angusszal játszik - mondta Fiona. -Egy perc, és itt lesznek. Most küldtem sms-t, hogy várjuk őket.

— Sian mintha azt mondta volna, hogy a fiad neve Gus -jegyezte meg Penny.

— Sokan hívják így, de én jobban szeretem az Angust. Hála az égnek, mindkettőre hallgat. - Csengettek, mielőtt Penny értésére adhatta volna, hogy tudja, hogy Gus Rory apja. - Á, az első vendégek! - kiáltott fel Fiona. -Be kell engednem őket. Hol vannak a fiúk?

Fiona az ajtóhoz sietett, Penny pedig néma szájmozgással jelezte Siannak, milyen elbűvölőnek találja Fionát. Sian azt is látta, hogy amint megemésztette a hírt, az anyja határozottan örülni kezdett. Ha ilyen bájos az anya, Rory apja is csak „rendes fiú lehet.

Fiona Richarddal a sarkában tért vissza. - Tölts magadnak egy pohár bort, aztán menjetek át mind a melegházba. Mivel szép idő van, kint eszünk. - Megint megszólalt a csengő.- Miért jön mindenki egyszerre, és hova a csudába tűnt Gus és Rory ?

Richárd megpuszilta Siant. - Jó napot, Penny - köszöntötte Sian anyját, és őt is megpuszilta. Sian arra gondolt, hogy szinte a szeme láttára válik Richárdból vő. Nem tudta eldönteni, hogy a mai ittlétével gátolja-e vagy segíti. Vajon lesz-e Gusszal négyszemközt két perce, hogy elmondja, és Richárd mit szól majd, ha rájön? Valamikor neki is el kell mondania.

Angus és Rory piszkosan kerültek elő, és a két anya elküldte őket megmosakodni. Ám addigra sem jöttek vissza, mire Jody és Annabelle megérkeztek, éspedig a nagy fivérek nélküli Roryt ugyan csalódás fenyegette, de Annabelle testvérei és apja „fiús" napot tartottak.

- Be kell vallanom, kicsit ideges vagyok, hogy ennyi ismeretlennel kell találkoznom - mondta Sian Jodynak és Fionának. Penny és Annabelle a lépcső aljához mentek, hogy felkiabáljanak Gusnak és Rorynak.

-Nem kell nyugtalankodnod! - nyújtott át egy pohár bort Jodynak Fiona. - Mind nagyon kedvesek, és ami igazán remek sakkhúzás: meghívtam Rory iskola-előkészítőjéből az igazgatónőt! Nincsenek gyerekei, de boldogan eleget tesz a meghívásnak!

- Miért jönne bárki egy gyerekzsúrra, ha nincsenek gyerekei? - kérdezte Sian. - Elhívtam Emilyt is, tudjátok, aki a napközit vezeti, és azt mondta, „már más programom van". Nem hibáztatom.

- Meglep, ki mondott viszont igent! Melissát lehetetlen volt lebeszélni.

- Meghívtad Melissát? — Sian nem tudott uralkodni magán, és a hangján érezhető volt az elszörnyedés.

- Tulajdonképpen nem, de egy boltban megemlítettem, mialatt Rory tortájához ezt-azt vettem. Ő pedig önként jelentkezett. Hangsúlyoztam, hogy szabadban rendezzük, és Angus egy csomó piszokkal járó játékot játszik a gyerekekkel. Nevetett, s azt mondta, nem akar kimaradni, amikor Angus piszkos dolgokat művel.

- Szórakoztató lány lehet - jegyezte meg Jody.

Sian a homlokát ráncolta. Nehezére esett elismerni, hogy Melissa valójában nagyon mulatságos is tud lenni, mert még mindig bosszantotta, hogy elszedte előle a házát, és még csak meg sem fordult a fejében, hogy ez Siannak gondot okoz. De Melissa egy remek megrendelést is szerzett neki. Kíváncsi volt, vajon Gus és Melissa mennyire élvezték a lány

születésnapi kocsmai kiruccanását, de aztán félresöpörte a gondolatot. Nem rám tartozik, szögezte le. - Őt legalább ismerem - mondta.

- Az igazgatónőt? - kérdezte Jody. - A fillholloy-i iskolából? Miss Andrewst? Kiváló pedagógus. A fiúk imádják.

- Úgy van, Felicityt - helyeselt Fiona. - Aztán még két család lesz itt. Tom és Meg, a lányukkal, Cassandrá-vai, aki Roryval fog egy osztályba járni, valamint itt lesz Immi és Peter, akiknek a legnagyobb gyerekük már iskolás, a kicsi meg jövőre kezd. Aranyos emberek.

- Csak ennyien? - könnyebbült meg Sian. Nem is kell olyan sok emberrel megismerkednie. És bár még nem mutatkozott be a napközis anyák közül némelyiknek, látásból ismerte őket, és Jody megnyugtatta, hogy kedves emberek. Butaság, hogy ennyi év után is még zavarba hozza, ha el kell mondania, egyedül neveli a fiát, ám amikor megismerkedett valakivel, mindig nagyron ideges lett.

- Minden rendben lesz, drágám - csitította Penny, aki tudta, mit érez Sian. - Légy önmagad. Szeretni fognak.

A melegház tökéletes hely volt a zsúrhoz. Az emberek kiáradtak a kertbe, a gyerekek kirohantak játszani a különféle kerekes játékokkal és a pancsolóval, amit Fiona kért kölcsön. Sian meg volt hatva, és hálás volt. Képtelen lett volna ilyen eszményi környezetet teremteni. Sem megfelelő hely nem állt rendelkezésére, sem a kapcsolatok.

Végül Rory és Gus is elő kerültek, vizes hajjal, de nagyon tisztán.

- Bocs, hogy elkéstünk - szabadkozott Gus.

- Zuhanyoztunk - csipogta Rory. - Olyan piszkosak voltunk!

- Jobb későn, mint soha - jegyezte meg Penny. - Maga bizonyára Gus. - Kezet fogtak, mielőtt Penny Rory hoz fordult volna. - Szia, születésnapos fiú!

- Szia, nagyi! - sikította Rory - Nagypapi is itt van?

- Nincs, drágám. Nem tudott eljönni. De később, amikor kibontod az ajándékaidat, van számodra egy nagyon különleges meglepetésem!

-Jaj, ajándékok! - rikkantotta Rory, aki a nagy izgalomban, hogy láthatja a kunyhót, és Gusszal játszhat, meg is feledkezett róluk.

A gyerekek kint voltak, és Gus összeterelte őket, aztán meghagyta, hogy várjanak, amíg mindenki megjön, hogy együtt menjenek a kunyhóhoz. Sian elfeledkezett a félénkségéről. Mindenki boldogan csevegett, bort ivott, és burgonyaszirmot ropogtatott. Még Richárd is jól érezte magát, pedig ő nem szokott hozzá a gyerek- és szülőtársasághoz.

-Gyertek el Richarddal hozzánk vacsorára - hívta őket Immí. - Nem mintha tudnék főzni, de mindig sokat iszunk, így senkinek sem tűnik fel!

- Azért még nem vagyunk alkoholisták - tette hozzá Péter -, és ha a gyerekek jól kijönnek egymással, Rory alhat Hamish alsó ágyán, és akkor bébiszittert sem kell keresnetek.

- Remekül hangzik - lelkesedett Richárd. - Sian, Rory meg én boldogan eljövünk.

Sian igyekezett elfojtani a „férji" magabiztosság nyomán feltámadó bosszúságát.

- Á, megjött Melissa! - morogta a bajsza alatt Immi.

- Mindig kövérnek és slamposnak érzem magam mellette, ami egyébként igaz, de nem szeretem, ha emlékeztetnek rá.

- Egy általán nem vagy kövér, vagy slampos! - Sian egyre jobban megszerette új barátnőjét.

- Sziasztok, gyerekek! - kiáltotta Melissa, aki elragadóbb volt szexis szafarióltözékében, mint Sian a legjobb ruhájában. - Erre az alkalomra még a lábam is csupaszon hagytam! - emelte fel, hogy mindenki lássa.

- Az a baj a sorttal - mondta Immi -, hogy bár mesésen fest, ha az embernek jó a lába, mégis kénytelen napbarnítóval alaposan bekenni.

Az, ahogy mondta, mintha arra utalt volna, hogy Melissának nem jó a lába a sortban, bár Sian úgy látta, nincs semmi kivetnivaló benne.

- A minap jártam a St. Tropez Szépségszalonban -nézett végig kritikusabban a lábán Melissa.

- Nagyszerűen fest! - szólalt meg Sian, és igyekezett nem csikorgatni a fogát.

- Nem lett csíkos? Szuper. - Melissa ellenőrizte, hogy az összes férfi őt nézi, majd így folytatta: - Jaj, Sian, Angustól megkaptam a névtáblát, amit nekem festettél! Olyan éééédes! - Kuncogva a többiek felé fordult.

- Cuki kis pónik vannak rajta, olyanok, mint a Thelwell pónik! Kiskoromban imádtam azt a rajzfilmet, és mindent, ami pónikkal kapcsolatos. Még ma is odavagyok értük! Az őrületbe kergettem anyámat.

- Érdekes - jegyezte meg Felicity Andrews, az igazgatónő. - Érdekelne esedeg, hogy a fogadó osztály számára névtáblákat készíts? Általában kartonpapírból csináljuk, de sokkal szebb lenne fából. A szülők össze is adtak egy kis pénzt erre a célra. A gyerekek odáig lennének, ha a szokásos, hétköznapi hajóktól és vonatoktól eltérőt kapnának. Okvetlen fel kell írnom a telefonszámodat, Sian, és megbeszélünk egy találkozót, ahol tisztázhatjuk, hogy mit tudnál készíteni nekik.

Még egy darabig a névtáblákról, és arról folyt a beszélgetés, milyen mintaválaszték válna be a legjobban, majd Melissa elunta, hogy nem ő áll a figyelem középpontjában.

- És mi a helyzet a kunyhóval? - kérdezte. - Angus mesélt róla, és alig várom, hogy lássam!

-Akkor gyere - hívta Gus, aki meghallotta a megjegyzését. - És aki még akar, tartson velünk

-Nem sok értelme volt megmosakodni — jegyezte meg Penny, ahogy Fionával a gyerekcsapat után néztek, amit Angus vezetett, és Peter meg Melissa követett.

Sian is elindult utánuk. Richárd elment Rory ajándékáért, amit a kocsiban hagyott. Sian fesztelenebbül érezte magát Richárd nélkül, a kedve ellenére volt, hogy Richárdtól mozdulni sem bír, de nem tudta, hogy szabadulhatna tőle úgy, hogy ne tűnjön udvariatlannak.

Amikor először pillantotta meg a kész menedéket, leesett az álla. Dombocskának tűnt, amit száraz levelek borítottak, a bejárat sötéten ásított. A levélréteg olyan vastag volt, hogy Sian úgy sejtette, Gus vagy más valaki biztosan sokat szedett még. Négykézláb kellett bemászni, bár - mint kiderült - belül ketten is elfértek. Sianra nagy hatással volt, de ezt nem árulta el Gusnak, a többiek így is egekbe dicsérték.

Gus és a többiek ki-be másztak, és hamarosan olyan piszkosak lettek, ahogy Penny megjósolta. Még szerencse, hogy alkalomhoz illő ruhát vettek fel, vagy legalábbis néhányan megfelelően öltöztek. Siannak nem volt ínyére, hogy amikor Melissa mászott ki-be, közszemlére bocsátotta a hosszú lábait és a formás fenekét.

Gus a nyakába vette Roryt, és amikor letette, Rory a szőnyegre esett, és sikítozva nevetni kezdett. A végén mindketten a földön hemperegtek.

-Jaj, ti ketten! - mondta Melissa.- Teljesen egyformák vagytok! - Hirtelen elhallgatott, és rájuk bámult.-Tényleg egy formák vagytok. Vajon miért?

- Szó sincs róla - szólalt meg gyorsan Penny. Sian visszafojtotta a lélegzetét, Fiona pedig nyugtalanul pillantott a fiára. - Rory olyan szőke!

- De komolyan kérdezem, Angus, mit műveltél öt évvel ezelőtt? - meredt áthatóan Gusra Melissa.

A többiek mind odafordultak, hogy a szőnyegen fekvőkre nézzenek.

Sian képtelen volt tovább elviselni. Lerázta magáról Richárd kezét, és elsietett a ház felé, de előtte még látta, hogy Gus lenéz a fiára, és ráismer.

Sian befutott a földszinti mosdóba, magára zárta az ajtót, és sokáig mosta a kezét, vizet lötykölt az arcára. Vonja félre Gust, és mondjon el mindent neki, ahogy Fionának megígérte? Hiszen most már tudja! Nem kell elmondania neki. De Sian tisztában volt azzal, hogy ez már nem választási lehetőség. Szembe kell néznie Gusszal. Megacélozta a szívét, és kinyitotta az ajtót.

Meg sem lepődött, hogy Gus kint várja. - Nos? El akartad mondani? Valamikor is?

Dühös volt. Nem látott a méregtől. És Sian hirtelen úgy érezte, hogy Gus reakciója ésszerűtlen. És ebből bátorságot merített. - Nyugodj meg. El akartam mondani, amikor megfelelőnek éreztem volna a pillanatot. És most igazán nem tudok erről beszélni. Születésnapi zsúron vagyunk.

-Tényleg? Ás mikor jött volna el a megfelelő pillanat? Amikor Rory egyetemre megy?

- Ma lett volna, ha tudni akarod. Ma akartam elmondani - védekezett Sian.

-Igen? Furcsa választás! Hiszen születésnapi zsúron vagyunk!

-Megígértem Fionának...

-A, szóval az anyám már tudja, igaz? És a te anyád is, abból ítélve, milyen bűntudatos arcot vágott az előbb. Az egész istenverte világ tudja, hogy én vagyok Rory apja, csak én nem!

Sian fölé tornyosult, aki a hátát a vécéajtónak vetve állt előtte. Sian egyszerre ostobának és sebezhetőnek érezte magát. A többiek körültekintően, de Sian számára szerencsétlen módon távol tartották magukat. Senki sem fogja ebben a válságos helyzetben megzavarni őket!

— Esküszöm, hogy nem mondtam el Fionának -mondta Sian csendesen. - Ő vette észre. És az anyámnak is csak most árultam el, mielőtt idejöttünk volna.

-Mégis én vagyok az utolsó, aki megtudja. Nekem kellett volna az elsőnek lennem. Évekkel ezelőtt el keltett volna mondanod! Pontosabban öt évvel ezelőtt!

- Nem tudtalak megkeresni. Tudod jól. Oktalanul viselkedsz.

- Nem! Most jöttem rá, hogy annak a gy ereknek az apja vagyok, akit öt évig rejtegettél előlem! És ezért vagyok dühös. Minden jogom megvan hozzá.

- Nincs! Nézd, Gus, sehogyan sem tudtam közölni veled. Azt hittem, soha többé nem látlak. Úgy határoztunk, hogy ez lesz a legjobb. Te is egyetértettél.

- De ismét találkoztunk. Akkor kellett volna elmondanod.

- Igazán? „Szia, Gus, milyen elképesztő, hogy ennyi idő után látlak. Erről jut eszembe, van egy kisfiam, aki tőled született.” Ugye, így jó lett volna?

- Nagyon jó lett volna, és ha nem szóltál azonnal, nem volt okod arra sem, hogy mostanáig vártál vele. Miért tetted? Szándékosan tartottál távol tőle? Hiszen hetek teltek el!

- Nem! - Siannak a beszélgetés során most először csúszott ki hazugság a száján, aztán rájött, hogy tartozik Gusnak az igazsággal. Hosszan kifújta a levegőt, és kerülte a férfi átható tekintetét. - Nem ismertelek, Gus. Nem tudtam, hogy reagálsz majd, milyen apa leszel. Nem akartam, hogy Rory kötődjön valakihez, aki nagy valószínűséggel ismét felfedező útra indul.

Gus parázsló tekintettel meredt rá, és Sian elhúzódott tőle.

- Felfedező vagy — emlékeztette óvatosan Sian. - Ez a foglalkozásod. Nem olyan légből kapott arra gondolni, hogy elutazol.

- Már nem vagyok az! - fortyant fel dühösen Gus.

Sian már éppen hozzáfogott, hogy felvonultassa az érveit, amikor Richárd jelent meg.

- Mi folyik itt? - kérdezte. - Kiabálást hallottam.

Sian nem tudta, örüljön-e, hogy ott látja, vagy sem. Ahogy azt sem, mit mondjon neki.

- Sian felvilágosítással szolgált. Olyan hírrel, amit már rég el kellett volna mondania - közölte Gus.

- Gus, ez esztelenség!

- Szerintem a komoly beszélgetéseknek nincs helyük gyermekzsúrokon -jelentette ki Richárd. - Sian drágám, Rory szeretné kibontani az ajándékait. Azt hiszem, ott a helyed.

Gus átnyomakodott mellettük, kiment a hátsó ajtón, és bevágta maga mögött.

- Mi baja? — tudakolta Richárd. — Mi az ördögről beszélgettetek?

Sian odafordult hozzá. - Ne most, Richárd! Képtelen vagyok beszélni róla.

A férfi a homlokát ráncolta. - Fontos lehet. Miért nem tudod egyszerűen közölni velem?

- Bonyolult dolog. - Sian hangja éles volt. Most már egyforma bűntudat kínozta, hogy Richárd és Gus érzéseibe is belegázolt. Elment Richárd mellett, hogy csatlakozzon azokhoz, akik körülállták az ajándékokkal megrakott asztalt.

- Nagyapa és az én ajándékom: jegyek az Eurodisneybe -mondta éppen Sian anyja.

Richárd odalépett mögé, és a vállára tette a kezét, kétségkívül megbocsátotta már előbbi váratlan kifakadását.

Siannak sikerült valahogy megfelelően reagálnia, és arra sarkallnia Roryt, hogy köszönje meg az ajándékokat, ha bontogatás közben megfeledkezett róla. Észrevette, hogy az anyja leírja, melyik ajándékot ki adta, hogy később illendően levélben is köszönetet mondjanak. Sian végtelenül hálás volt, hogy az anyja és Fiona átvették tőle a lebonyolítást. Nem tudta, hogy a többiek tisztában vannak-e az igazsággal, de hálás volt, hogy nem méregetik különös pillantásokkal, és nem fokozzák a zavarát.

A gondolatai és az érzelmei örvénylettek, és képtelen volt tisztán gondolkodni. Richárd gyöngéden masszírozta a vállát, ami ellazította. Az, hogy Gus nem volt jelen, sokat javított a helyzeten. Ekkor tűnt fel csak, hogy Melissa sincs a vendégek között. A pozitívum az volt, hogy nem tesz fel kellemetlen kérdéseket, ám Sian sejtette, hogy Gust faggatja, részleteket csikar ki belőle, és ha Gus válaszol, siet rögtön megvigasztalni.

- És most lássuk a tortákat! - jelentette be Fiona, amikor az utolsó csomagolópapírt is összehajtogatták, és Rory zihálva elrebegte az utolsó köszönömöt is. - Szerencse, hogy kettő készült!

És még jó, gondolta rögtön Sian, hogy senki sem mondta: „Egy-egy a két nagymamától", amire könnyen sor kerülhetett volna, ha Melissa ott van köztük. Mindenki igyekezett fátylat borítani arra, ami korábban történt.

- Micsoda fantasztikus torták! - ámuldozott Jody. -Nézd csak, Annabelle! Egy sárkány! És egy kunyhó, pontosan olyan, mint amit Gus épített, és amiben játszottatok! Bámulatosak!

- Bizony, mami — szedte össze magát kicsit Sian, aztán megkerülte az asztalt, hogy megölelje az anyját. -Egyszerűen csodálatos! És neked is köszönöm, Fiona! A kunyhó maga a tökély! Még egy kis tűz meg egy teáskanna is van a bejárata előtt!

- Remekül szórakoztam, míg csináltam! A hosszú mentás kis kukacok kiválóan alkalmasak ágaknak, és a feldarabolt, áttört Cadbury csokiszeleteket is jól tudtam használni.

- Nem macskanyelvet használtál? Én rendszeresen azt szoktam a tortakészítéshez - mondta Immi. Fiona a fejét csóválta. — Azzal kezdtem, de túlzóttan szabályosak voltak. Rémes lett, így kénytelen voltam megenni őket!

Mindenki nevetett. - Hogy az embernek miket kell tennie, ha nagymama, azaz pótnagy mama - javította ki magát gyorsan Fiona. - Önfeláldozás a köbön.

- És miből készült az avar? - kérdezte Peter. - Csak reszelt csokoládé?

- Csak? Mi az, hogy csak! - kapta fel a fejét Fiona. - Órákig reszeltem és aprítottam, és amikor a darabok kicsik lettek, kénytelen voltam azokat is megenni! Kárba veszett munka volt. - Megölelte Roryt. - És most nézzük meg ezt a sárkányt! Gy nyörű! Olyan, mint egy Fabergé sárkány.

Penny büszkén nézett le a tortájára. — Látjátok, sok kis színes, rombusz alakú cukorreszeléket használtam fel hozzá. Remekül kirakható belőlük a tüskés hát.

- Ez egy dinoszaurusz! - kiáltott fel Annabelle.

- Nem, csak emlékeztet rá - javította ki Sian.

-A mintát a dinoszaurusz adta - ismerte el mosolyogva Penny. - És valószínűleg elragadtak a cukordarabkák.

- De hol vannak a gyertyák? - kérdezte Rory, akit láthatóan aggasztott, hogy mindkét tortáról hiány oznak ezek a létfontosságú kellékek.

-Itt - vett elő Fiona két tányért. Az egyiken öt csíkos gyertyra volt cukormázzal, a másikon egy nagy ötös szám tortából, amibe öt, szobában is használható csillagszórót tűztek.

- Mi ez? - kérdezte az egyik apa. — Hisz ez csalás!

- Kiskoromban csak a gyertyákat szúrtuk a tortába -Mesélte Felicity Andrews. - De az iskolában más a szokás. Gyakorlatilag poroltóval kell készenlétben állnunk, ha egyáltalán gyertyákat szeretnénk használni.

- Penny és én külön-külön úgy döntöttünk, hogy nem akarjuk a remekművünket gyertyával elrontani - magyarázta Fiona.

- Akkor hát fújd el a gyertyákat, Rory, és felvágjuk a tortákat - javasolta Penny. Megfogta az unokája kezét, és odavezette az asztalhoz, amit szalvéták, tányérok és a két pompás torta díszített.

- Helyes! - kiabálta a többi gyerek, és odasereglettek.

- Sosem rajongtam az ötletért, hogy a születésnapos fiú összeköpködje és bacilusokkal szórja tele a tortát, amikor elfújja a gyertyákat - morogta Penny, aki nem címezte a szavait senkinek sem.

Mialatt a férfiak beszélgettek, a nők felvágták a tortákat, és körbekínálták. A többség haza szerette volna vinni, így Siant ráállították a csomagolásra. A bonyolult mértani formák kivágását csaknem lehetetlenné tette rettenetes feldúltsága.

Amikor az utolsó férfi, nő és gyerek is elvitt egy darab - sőt sok esetben két darab - tortát (mindegyikből egy-egy szeletet), Richárd Fionához fordult: - Nem baj, ha most hazaviszem Roryt és Siant? Sian kimerültnek látszik, és biztos Rory is az.

- Igaz, de nem mehetek el úgy, hogy nem takarítottam össze - tiltakozott Sian, aki teljes szívvel azt kívánta, bárcsak távozhatna. - Jól vagyok, és Rory leülhet a tévé elé, ha pihenni szeretne.
- Menjetek csak - válaszolta Fiona Richárdnak, tudomást sem véve Sianról.
- Igen - értett egyet Penny is. - Én majd segítek Fionának, és van kulcsom, hogy haza tudjak meniü. Te vidd csak el, és fektesd le Siant.
- Úgy van - szólalt meg a váratlan előbukkanó Gus- Vidd csak ágy ba Siant, Richárd!

Tizenhatodik fejezet

Amikor az óra végül már hajnali fél hatot mutatott, Sian megkönnyebbülten kelt fel. Nem kellett tovább gyötrődnie, alvást erőltetnie magára: nyugodtan feladhatta a harcot, és ébren lehetett. Végül is majdnem hat óra van, ilyenkor már fel lehet kelni.

Főzött egy teát, és kiment a kertbe. A hálóingére felvitt egy sok mosástól kibolyhosodott kasmírkardigánt. Gyönyörű idő ígérkezett, mégis reszketett, hogy a hűvöstől-e vagy a lelki nyomorúságtól, nem tudta eldönteni.

A harmat olyan puhaságot kölcsönzött a kertnek -még a gyomoknak is -, mintha ékkövekkel kirakott bársonyruhát öltöttek volna. Minden szépséget, frissességet és lehetőséget sugallt, a kerti lugas rózsáitól a babpalántákon át, amelyekről Rory pár napja szedte le a termést, egészen a komposzthalomig.

A kert láttán Sian sírva fakadt, bár éjjel hősiesen igyekezett visszafojtani a könnyeit.

Melegséget remélve szorította a bögréjét, aztán maga alá húzta a lábát, és lesimította a térdén a hálóingét. Normális, békés lesz-e valaha is újra az élet?

A szeme sarkából mozgást látott a kertfal fölött: egy sötét fej mozgott le-fel, valaki futott. Bár még nem látta az arcát, tudta, hogy Gus az. Ha majd feljut a dombra, egy vonalban lesz vele, és ha felnéz, észre is veheti.

Majdnem bement, hogy elkerülje ezt, de aztán arra gondolt, minek tenné! A kertjében élvezi a kora reggelt. Nem hagyja, hogy elkergesse valaki, akinek valószínűleg fogalma sincs, hogy itt van. Még hat óra sem volt. Ha nem mozdul, Gus talán fel sem figyel rá.

A fej megállt. Két másodperccel később Gus belépett a kertbe. Sortban, edzőcipőben és szakadt pólóban volt.

— Szia.

Sian összehúzta magát. Nem volt felöltözve, ettől sebezhetőnek érezte magát, és látta, hogy Gus semmivel sem kevésbé dühös, mint amikor utoljára találkoztak. Izzadt, és ezzel együtt olyasmit sugárzott, amit Sian mélységes gyűlöletként és haragként értelmezett.

— Szia - köszönt vissza óvatosan.

- Richárd itt van?

. - Nincs - ráncolta a szemöldökét Sian. — Miért lenne? Beszélni akarsz vele?

A férfi feltette a lábát egy virágcserepekkel teli doboz szélére, és mintha egy szemernyit engedett volna a feszültsége. - Csak azt hittem, itt maradt éjszakára, miután „ágyba vitt".

- Nem erről volt szó. Te is jól tudod. Egyébként is nálam lakik az anyám. Becsületszavamra. - Miért vonják mindig a helytelen következtetést?

A férfi vállat vont. - Rájöttem, hogy nem sokat tudok rólad, vagy, hogy mit tekintesz, vagy nem tekintesz elfogadható viselkedésnek. Semmi sem igaz, amiről eddig azt hittem, tökéletesen ismerem. Tegnap óta tótágast állt velem a világ.

Sian is osztozott az érzéseiben, de ennek nem adott hangot. Bármilyen zűrzavar tombolt is benne, Gus sokkal rosszabbat élt át. - Sajnálom.

De nem úszhatta meg ilyen egy szerű kijelentéssel. - Sajnálnod is kéne, a fenébe is! És beszélnünk kell.

Sian felsóhajtott, mert biztosra vette, hogy annyira sajnálja, amennyire Gus szeretné, de azt már nem tudta, kifejezésre tudja-e úgy juttatni, hogy Gus valaha is beérje vele. - Beszélgetünk.

- Úgy kell beszélgetnünk, hogy ne kelljen lehalkítanunk a hangunkat.

Igaza volt. Suttogva Gus képtelen kifejezésre juttatni a felháborodását, ő pedig képtelen volt elsorolni, milyen döntéseket hozott, amióta felfedezte, hogy terhes. Sian eltöprengett, mi volna a leghelyesebb. Nem akart találkát megbeszélni Gusszal, jobb, ha mielőbb túlesik rajta.

- Rendben van. Szólok édesanyámnak, hogy elmegyek, és vigyázzon Roryra, ha felébred, aztán felöltözöm. Elmehetünk sétálni.

- Siess!

Otthagyta Gust a kertben, aki úgy járt fel s alá, mint egy ketrecbe zárt oroszlán, és bement az anyjához, hogy felébressze.

- Mami - suttogta. - Gus itt van - folytatta, az anyja mormolására válaszképpen. - Beszélni akar velem. Tartozom neki ennyivel. Vigyázz, kérlek, Roryra, ha felébred, mielőtt visszajövök.

-Természetesen, drágám - ült fel az anyja, és megrázta a fejét, hogy magához térjen. - Sok szerencsét.

Sian gyorsan magára kapkodta a ruháját. Farmert vett, pólót, edzőcipőt, végül kardigánt kapott fel. Lehet, hogy később nagyon melege lesz, de a puha anyag megnyugtta, és most erre volt szüksége.

Fésülködés helyett az ujjaival beletúrt a hajába, fogatmosott, az arcára kent egy kis hidratálókrémet, és már készen is volt. Az arcfesték most nem segít. Jobb, ha festetlenül áll Gus elé.

- Hova megyünk? - kérdezte, amikor visszament a kertbe.

- Megkerüljük a falut. Nem érdekes, úgysem a tájban gyönyörködünk.

Sian megkeményítette a szívét, hogy el tudja viselni a következő órát. Úgy érezte, többet nem bírna el, hamarabb pedig biztos nem szabadul.

Kiléptek a kapun, és elindultak az úton a falu felé, egyre távolodva Fiona házától. Még pár métert sem haladtak, amikor Gus belekezdett.

- Na jó, először is azt szeretném tudni, miért nem szóltál, amint lehetőség szerint tudtál volna. - Gus olyan hangon beszélt, mint aki igyekszik minden erejével nyugodt maradni, de ez nagyon nehezére esik.

Sian úgy érezte, hogy bármilyen sokáig és ékesszólóan magyarázza is, Gus sosem fogja megérteni, mégis meg kellett tennie minden tőle telhetőt. - Sok mindent tisztáznom kellett magamban. Nem számítottam arra, hogy valaha is viszontlátlak. Mindig is azt feltételeztem, hogy egy edül, apa nélkül nevelem fel Roryt.

- És Richárd? Kétlem, hogy ő ilyesmiket feltételezne.

- Richardnak semmi köze ehhez! - Sian letépett egy útszélen virágzó lizinkát, hogy a kezét lefoglalja.

- Nincs? Szerintem nagyon is van köze. Azt hiszem, ő a férjednek és Rory mostohaapjának tekinti magát.

Sian nem válaszolt azonnal. Tudta, hogy Gusnak igaza van, és azt is, hogy ebben az egész ügyben eddig nem vette figyelembe Richárd szerepét. Mivel tisztában volt vele, hogy nem szereti Richárdot - legalábbis nem úgy -, az ő érzéseit félretette. Kérdés, hogy bölcsen

cselkedett-e. Felidézte a Richárd arcán tükröződő sértettséget és zavart, amikor előző este, miután hazakísérte, mindent elmondott neki. Megbántott volt, amiért a lány korábban nem érezte úgy, hogy elmondhatja neki, és zavart, mert nem tudta, milyen hatással van mindez a Siannal és Roryval kialakult kapcsolatára. Sian megkönnyebbült, amikor Richárd nem faggatta a részletek felől, és nem sokkal utána el is ment.

- És miért ne tekintené annak magát? A fiúknak szükségük van férfi példaképre - folytatta Gus.

-Ne kezdd már te is! Mindenki ezt hajtogatja. Ez nem jelenti azt, hogy férjhez kell mennem! És Richárd sem azért venne el, hogy megfelelő példaképül szolgáljon Rory nak. - Torkig volt azzal, hogy megmondják neki, mi jó és mi nem jó a fiának. A fiának, akit tökéletesen jól nevelt az elmúlt öt évben, természetesen a szüleitől kapott segítséggel.

- Szó sincs róla, Richardnak te kellesz - morogta dühösen Gus. — Roryt csak azért vállalja, mert csak vele együtt tud téged megszerezni.

- Ettől még nem rossz ember!

- Ó, pontosan tudom, milyen istenverte szent ember Richárd! De bármilyen erényei vannak is, nem Rory vér szerinti apja!

-Én is tudom - mondta csendesen Sian. Abban reménykedett, hogy ha lehalkítja a hangát, Gus is így tesz.

-De én tudtam meg utolsónak, igaz?

-Rory sem tudja.

- De neki is el kell mondanod. Mégpedig nemsokára. Öt évet mulasztottam el az életéből, többet nem vagyok hajlandó, és nem hagyom, hogy úgy tüntess fel, mint a család barátját!

- Nem szándékosan fosztottalak meg tőle! Nem tudtalak elérni! Már egyszer lefolytattuk ezt a beszélgetést. Valójában volt köztünk egy hasonló, hat évvel ezelőtt!

Sian már lihegett, de nem akart rászólni Gusra, hogy lassítson, mert lehet, hogy a férfi számára az lenne az utolsó csepp a pohárban. Majdnem futott már mellette, hogy ne maradjon el hosszú, dühös lépteitől.

- Rendben, hogy azt mondod, nem tudtad közölni velem, hisz ezt én is jól tudom. De megrázott, ami történt. Öt éves fiam van! Akit talán sosem ismertem volna meg, ha a véletlen nem sodor a családi otthonom mellé!

- Tudom. Nekem is nagy megrázkódtatás volt, hogy viszontlátom egy vidéki vacsoravendégségen a férfit, akiről azt hittem, sosem látom többé. Az isten szerelmére, hiszen Fiona barátnője voltam, azaz vagyok! Fogalmam sem volt, ki a fia. Miért nem hiszel nekem? - A sövényre tette a kezét, és megszúrta egy csalán. Percekkel később már örült, hogy a csípés eltereli a figyelmét.

De Gus nem hagyta, hogy levegőhöz jusson. — Igaz, de volt idődd magadhoz térni. Ha anyám nem adott volna ultimátumot, sosem szóltál volna.

Sian nem válaszolt.

- A fenébe is, tulajdonkeppen meg sem mondtad! Hagytad, hadd jöjjek rá magamtól!

- Szóltam volna. Ha Melissa nem veszi észre a hasonlóságot, és nem teszi azt a buta megjegyzést...

- Ne hibáztasd ezért Melissát! Nagyszerűen mellettem állt, és támogatott.

- Helyes. — Sian gyorsított, mintha le akarta volna hagyni. Érezte, hogy nő a haragja.

Gus is megszaporázta a lépteit, és gyorsan utolérte.- És miért nem akartad, hogy tudjak Roryról?

- Szó sincs róla, hogy nem akartam, vagy nem akarom, hogy tudj Roryról, csak a megfelelő pillanatot vártam. Nem mintha létezne ilyen, ezt most már belátom!

- Engem okolsz, hogy dühös vagyok?

- Nem! De azt kívánom, bárcsak belátnád, milyen nehéz volt megtalálnom a kellő pillanatot!

A férfi nem válaszolt azonnal. - Nagy megrázkódtatás volt.

Gus mintha kezdett volna lecsillapodni. Talán mégis meg tudják ezt civilizált módon beszélni. - Bevallom, én is hasonlón mentem át.

De Gust még mindig fűtötte a harag. - Aligha egy és ugyanaz! Te tudtad, hogy én vagyok Rory apja. Nekem viszont fogalmam sem volt, hogy van egy fiam.

Sian megállt, és felnézett rá. — Mit szeretnél, mit mondjak? Nem hajtogathatom, hogy sajnálom, mert ez már semmit sem jelent, pedig tényleg nagyon sajnálom, hogy ez az egész ilyen nagy megrázkódtatás volt, amiért nem találtam el a kellő pillanatot, hogy elmondjam, mielőtt rájöttél volna. De nem kérhetek több bocsánatot!

Szótlanul mentek tovább. Sian azon törte a fejét, mikor múlik el Gus sértettsége, mikor fordulhatnak vissza, és mehet végre haza.

- Meg kell beszélnünk, hogy láthatom rendszeresen Roryt.

Sian lenézett, és most először vette észre Gus lábán a sérülést.

- Láthatásra gondolsz?

- Nem! A fenébe is, nem a láthatásra céloztam! Úgy hangzik, mintha elváltunk volna, és minden második hétvégét egy átkozott élményparkban vagy McDonald'sban töltenénk! Látni szeretném a fiamat. És szeretném, ha todná, én vagyok az apja.

- Megmondom neki...

- Mikor? Amikor betölti a tizennyolcat? Amikor rákérdez? Azt akarom, hogy most tudja meg!

- Még csak ötéves!

- Aligha fogom elfelejteni. - Gus kis szünetet tartott - Nézd, nagyon szeretem Roryt, de szeretném megismerni. Mint a fiamat.

- Úgy lesz. Bár ha messzire költözünk innen, ez nehezebbé válik.

- Ne aggódj a költözés miatt, minden rendben lesz.

Annyira félvállról vette ezt a nagyon is komoly veszélyt, hogy Sian megint mérges lett. — Nem tudhatjuk! Ha csak Melissa azt nem mondta neked, hogy már nera akarja megvenni a házat.

- Nem. Még mindig meg akarja szerezni.

- Akkor pedig kénytelenek vagyunk elköltözni. És nem tudom, hogy találunk-e olyat a közelben, amit ki tudok fizetni. Most pedig vissza kellene mennünk - tette hozzá sarkon fordulva. — Rory nem érti majd, hova lettem.

- Visszajöhetnék veled...

- Nézd, megmondtam, hogy nem tagadom meg tőled a láthatást, vagy mindegy, hogy hívod, de Rory biztosan fáradt a zsúr után. Mindkettőnknek nagyon alaposan végig kell ezt gondolnunk.

- Én már végiggondoltam.

- Nézd, én már nem győzöm ezt tovább. Most nem. Szükségem van gondolkodási időre. Menj haza, zuhanyozz le, reggelizz meg. Én is ezt teszem. Majd találunk valami megoldást.

Bár Gust ez a válasz nem elégítette ki, bizonyára belátta, hogy most be kell érnie ennyivel. Az arca kissé ellágyult, és beleegyezett. Csendben indultak vissza az úton, a hallgatásuk ha barátságos nem is, de ellenséges sem volt.

Gus nagy léptekkel elindult az anyja háza felé, és búcsúzóul még csak oda sem biccentett.

Hát ez jól ment, gondolta Sian, ahogy behúzott nyakkal megindult a nyaraló felé.

- Szia, mami! Sétálni voltál?

Sian levette a kardigánját - ennyit a vigaszt nyújtó cumirongyról! —, a konyhaszék támlájára terítette, és megpuszilta Roryt. - Igen, drágám. Mit ettél reggelire?

- Tojásos kenyeret sziruppal.

- Nagyon ragacsos volt, sajnos - szúrta közbe Penny. - Neked mit hozzak?

- Csak a szokásos pirítóst és Marmite-ot. És persze teát. — Leült az asztalhoz, és hálásan az anyjára mosolygott. - Olyan csodálatos, hogy kiszolgálnak! - Valójában azt akarta mondani, hogy jó, hogy anyáskodik felette. A második teánál tartott, amikor megcsörrent a telefon.

- Bocsáss meg, hogy ilyen korán hívlak - mondta Richárd -, de egy órán belül a repülőtéren kell lennem. Beszélnünk kell.

Most még ő is.

- Hiszen beszélgetünk.—Szelíden felnevetett, és közben abban reménykedett, hogy nem pattan el nála a húr. Nem lenne tisztességes Richarddal szemben, ha Gusszal kapcsolatos érzéseit rajta vezetné le.

- Tudom, persze, de én komolyan szeretnék. A jövőről. Az, hogy kiderült, Gus Rory apja, változtatott a helyzeten.

- Igen? Úgy érted, közöttünk?

Richárd nem válaszolt azonnal, és Sian szinte hallotta, ahogy fontolóra veszi a következő mondatát.

-Azt hiszem, rendeznünk kellene a dolgokat. Rory kedvéért.

— Mire gondolsz?

- Arra, hogy ha költöznöd kell... ha összeköltöznénk, akkor nem kellene máshova menned. Rory ugyanoda járhatna meg minden.

Mi ez vajon, házassági ajánlat, vagy csak közös lakásbérlet? -Bocs, Richárd, hogy lassú a felfogásom,de...

A férfi gyorsan és idegesen vágott közbe. Sian sejtette, Richárd eleve tisztában van azzal, hogy nem így kellene megbeszélnie vele a dolgot, de nem bírt úgy elutazni megint, hogy nem próbálja meg legalább elmondani, ami a szívét nyomja, vagy ne jelentené be, hogy igényt tart rá. - Beszélünk majd, ha megjövök. Most rohannom kell. Vigyázz magadra!

Sian elcsigázottan és összezavarodva ment vissza a konyhába. Két férfi volt az életében, mindkettő azért harcolt, hogy a gyermeke apja legyen, ha azt, amit Richárd mondott, helyesen értelmezte. Tudta, hogy Richárd mennyire szeretné, ha a kapcsolatukat rendeznék és nyilvánosságra hoznák, ahogy azt is, hogy nagyon szereti Roryt, de eddig sosem

kényszerítette rá az akaratát, és Sian is beérte annyival, hogy hagyja így csordogálni az eseményeket. Vajon most végre Richárd siettetni próbálja? Ujabb döntést csikar ki belőle, amire még nem áll készen? Miért nem nevelheti fel egyedül Roryt? De tudta, hogy ez lehetetlen, legalábbis Gus tekintetében, aki mostantól már szerepet játszik majd Rory életében, akár szeretné ő, akár nem. És Sian tulajdonképpen szerette volna, ha Gus Rory életének részévé válik. Rory kedvéért, még akkor is, ha Gus jelenléte az ő életében nem használ a lelkiállapotának.

Visszament ugy an a konyhába, de mielőtt leülhetett volna, meghallotta, hogy csattan a levélbedobó fedele. Meghozták a postát. Odament érte, mert remélte, hogy egy megbízás visszaigazolását, egy csekket vagy akár egy vidám katalógust kap, amit olvasgathat, míg megissza a teáját.

Vastag, krémszínű boríték érkezett, amire a nevét gépelték. Rögtön érezte, hogy rossz hír, mielőtt még felvette volna a lábtörlőről.

- Mi az? Valami kellemes? - kérdezte az anyja, aki nedves törlőruhát hozott az asztalhoz, hogy erősen letörölje a kicsi ujjait.

-Aligha. - Sian kibontotta a levelet, és elolvasta. -Nem bizony. Megerősítik, hogy Luella eladja a házat. Szeretné, ha októberig kiköltöznék. Decemberig maradhatok, de fizet valamit, ha korábban megyek, és ki akarna karácsonykor költözni. - Lerogyott a konyhaszékre. Mi rosszabb jöhet még ma?

- Nagyon korai! - jegyezte meg az anyja, és aggódva nézte. Miután ellenőrizte, hogy az unokája tiszta, megborzolta a haját, és elhúzta a székét az asztaltól, hogy lemászhasson róla. - Menj, és fess egy képet, Rory, mielőtt indulunk a napközibe, rendben?

Rory tekintete egyikükről a másikukra vándorolt. -Ugye, beszélgetni akartok?

- Igen. Unalmas dolgokról - bizonygatta Sian. - Fess valami szépet, drágám! Tudom már, fesd le a születésnapi tortáidat! Egyet oda is adhatnál Fionának, hogy megköszönd.

Roryt felajzotta az ötlet, és átment az ebédlőbe, hogy megkeresse a festékeit.

Pár perc múlva Penny letett egy bögre friss teát Sian elé, aki belekortyolt. Örült, hogy van valami ürügye, és kis ideig nem kell beszélgetnie vagy döntést hoznia. Korábban nagyjából körvonalazta az anyjának a Gusszal és Richarddal folytatott beszélgetését.

- Mondok valamit — szólalt meg Penny — Gyere haza pár napra Roryval. Apát boldoggá tennéd, ha láthatna benneteket, te pedig kapnál egy lélegzetvételnyi időt, hogy átgondolhasd a választási lehetőségeidet.

Sianban hirtelen feltámadt az ellenállhatatlan vágy, hogy hazamenjen, az igazi otthonába, ahol a gyermekkorát töltötte.- Van még munkám, és a tegnapi zsúr után segítenem kell Fionának eltakarítani - válaszolta lélektelenül. Arra számított, hogy az anyja puszta kifogásként félresöpri az indokait.

- Majd én megcsinálom. Rory elmegy a napközibe, te dolgozol, én pedig segítek Fionának. Nagyon megszerettem, és biztos nem bánja, ha felváltalak. Aztán ma délután kocsival hazamegyünk. Ne hozd a tiédet, majd visszajössz vonattal, vagy elhozlak autóval.

Siannak hirtelen sírhatnékja támadt. Úgy örült, hogy itt volt az anyja! Ő mindig tudta, mire van szüksége.- De ugye nem úgy fest, mintha elmenekülnék?

- Mi elől? Teljesen normális, hogy meglátogatod a szüleidét. És amikor majd nálunk leszel, végigböngésszük az internetet, hogy a közelben találjunk valami lakást. Es Mrs.

Florence is említette, hogy szeretné kijavíttatni azt az asztalt, amit lefestettél neki. Azt hiszem, letört egy darab az egyik lábából.

- Akkor hát a munka szólít el! Jaj, mami, nagyon köszönöm! - Megkerülte az asztalt, és megölelte az anyját.

- Hisz jól tudod, nincs szükséged meghívóra, hogy nálunk tölts egypár napot - paskolta meg Penny a lánya hátát.

-Tudom, de jó ötleted támadt, és ettől minden rendben lévőnek tűnik.

Elment megkeresni a fiát, hogy elvigye a napközibe, és amióta Gus rájött, kicsoda Rory, először csillant fel előtte a remény. Talán végül minden jóra fordul! És ha elmegy innen, más megvilágításban látja majd a dolgokat. Legalábbis ebben reménykedett.

Rory a hátsó ülésen aludt, Sian pedig kihasználta a csendet, és elmerült a gondolataiban. Az anyja, aki tudta, miért hallgat, nem erőltette a beszélgetést, csak néha kért egy-egy mentolos cukrot.

Mi lenne a legjobb döntés? Hagyja, hogy Richárd levegye a válláról a terheket, jó nevelőapja legyen Rorynak, neki pedig a támasza? Richárd nagyszerű lenne. Sosem felejtene el egyetlen év-fordulót sem, szép helyekre vinné nyaralni, jó szállodákba, és egyszer sem késnék le a gépet.

Ha egy futó viszonynál többet akarna Gustól, akkor havas hegyeket mászna, az átfázott és siránkozó Roryval a hátuk mögött, apró tábortüzek fölött főzne konzervdobozok, hántolt nyírfa ágak és esetleg egy zokni segítségével, amivel kiszűrhetné a zuzmót a vízből.

És nem pusztán erről van szó, hanem az elkötelezettségről. Richárdnál ez nem okoz problémát. Elkötelezné magát mellette, Rory és családi életük mellett.

De Gus? Mik az esélyek? Mennyi ideig marad meg egy nő mellett? Nehéz lenne megmondani, de Sian nem hitte, hogy sokáig. Amikor megismerkedtek, szenvedélyesen érdeklődött iránta, most viszont Melissáról mondja, hogy nagyszerűen mellette áll, és támogatja mindenben.

Ez fordítva is igaz. Nem támogatta Gust, hanem öt éven át távol tartotta a fiától. És ha Gus megbocsátja is neki az első négy és három negyed évet, mert Sian nem értesíthette volna, az, hogy nem szólt azonnal, amint Gus hazatért, mindig tüske marad benne.

Az nem jelentett igazán gondot, hogy sosem érzett úgy Richárd, ahogy Gus iránt, amikor megismerkedtek- Azt az érzést a feromonoknak és a pillanatnyi elmebajnak tudta be. Ahogy az sem probléma, amit még most is érez iránta. Majd elmúlik. Kénytelen lesz túltennie magát rajta.

És itt volt még a lakáskérdés. - Mennyi az esélye, hogy egy szép otthont találok, amit ki is tudok fizetni, és mégis a környéken maradhatok? — mondta ki hangosan, és örült, hogy Rory még most sincs a hallgatóság soraiban, és irigyelte is, amiért gyerekként ilyen háborítatlanul tud aludni.

Penny nem válaszolt azonnal, s úgy tett, mintha lekötné, hogy egy nagy kamiont előz meg, de Sian tudta, hogy igyekszik derűlátóan megfogalmazni azt a választ, hogy „Nem sok".

- Komoly kihívást jelent majd - ismerte el Penny. -Azonban ismersz engem meg az internetet, én ott bármit megtalálok.

- De Luella nyaralója elképesztően olcsó volt! Nem is fogtam fel, mennyire, amíg nem laktam ott már egy ideje.

- Kompromisszumot kell kötnöd. Esetleg nem lesz olyan nagy a kert, de szebb lesz a konyha.

- A környék a legfontosabb. Rory barátokat szerzett, én is, és ott van még az iskola. Az igazgatónő kitűnő. Rorynak tökéletes lenne.

- Kocsival is fuvarozhatod. Attól nem dől össze a világ.

Hallgattak egy sort. Aztán Penny szólalt meg, és azt a kérdést visszhangozta, amit először is feltett, amikor megtudta, hogy Rory úton van. - És mi a helyzet Gusszal? Természetesen elragadó pasi, de vajon ő-e az igazi számodra? - Az anyja hangot adott annak, ami Siant is foglalkoztatta. Végre nyíltan kimondták.

- Még azt sem tudom, hogy akar-e engem. Egyelőre csak Rory apja szeretne lenni. Nem vagyok biztos benne, hogy a megállapodás kiterjed-e rám is.- Minden úgy összekuszálódott. Képtelen volt tisztán gondolkozni, és nemcsak arról az egyszerű kérdésről volt már szó, hogy „szeretem-e, szere t-e". Tudta, hogy amit azon az éjszakán érzett, fantasztikus volt, ahogy azt is, hogy a szexuális vágy könnyen tűnhet szerelemnek. Rory kedvéért félre kell tennie ezt a szenvedélyt, és azt kell eldöntenie, hogy mi a legjobb.

- Neked mi erről a véleményed? - kérdezte óvatosan Sian anyja. - Hogy Rory apja nagy érdeklődést mutat Roiy iránt?

-Természetesen örülök, hogy találkozik Roryval. -Ezt nyugodtan, az igazsághoz híven állíthatta. - Semmi okom az ellenkezőjére. Ugy anakkor...

Penny rápillantott. — Igen?

- Itt van Richárd. Most ő is meg akar állapodni mellettem és Rory mellett, és vele fantasztikus lenne. Megbízható, elkötelezett, gondoskodó. Ha hozzá költöznék, sőt ha hozzámennék, a környéken maradhatnék. Sokat van távol, így bőven lenne időm magamra is, amit sokra tartok. Hagyna dolgozni is. Tökéletes lenne!

- Nem kell egekbe dicsérned.

- Hogyhogy?

- Arra céloztam, hogy felsorolod az erényeit, de nem mondod a legfontosabbat: szereted?

- Kedvelem! Tisztelem. A barátom, a legjobb barátommá is válhat. Meg is szerethetem. Előfordul az ilyesmi.

- Tudod, hogy apáddal mi a véleményünk Richárdról. Nagyon kedveljük, de miért kötnél kompromisszumot? Miért élj egy olyan emberrel, akibe nem vagy szerelmes? Még ha szeret is, mert azt hiszem, szeret. Néztem a zsúron: nem vette le rólad a szemét. Jó ember.

- Tudom.

- Amivel nem azt akarom mondani, hogy Gus rossz ember. De jó férj lesz-e?

Sian nem válaszolt. Ez volt az egy millió dolláros kérdés.

Tizenhetedik fejezet

Amikor Sian és Rory pár nappal később vonaton visszautaztak, Sian erősebbnek érezte magát, és úgy vélte, jobban meg is tud birkózni a problémáival. Semmi sem ér fel azzal, ha az embert néhány napig kényeztetik, helyreállítják az optimizmusát és a pozitív gondolkodását.

Megjavította Mrs. Florence kicsorbult asztallábát (hogy a javítást elfedje, egy kerubot tett rá), és néhány más megbízást is elvállalt. Az egyik, ahol indát kellett egy ablak köré festenie, olyan jól sikerült, és olyan szép lett, hogy Sian lefényképezte, hogy a képeket a portfoliójához csatolhassa. A másik munka - egy régimódi vécé tartályra kúszó minta, amiben egy kígyó is volt - élvezetes lesz ugyan, de Sian nem jósolt neki nagv népszerűséget.

Penny felhajtott néhány ingatlant is, közel az iskolához, és éppen csak megfizethetők voltak. Sian már alig várta, hogy megnézhesse őket.

Rory is imádott a nagyszüleinél lenni, akik agyonkényeztették, és az érte rajongó nagyapjával egész napokra eltűnt, míg az anyja dolgozott. Mindketten éhezték a vendégeskedést.

Fiona ment értük az állomásra, de hiába hívta Sian, nem ugrott be egy teára.

- Nem tehetem, drágáim - mentegetőzött. – Most szépen fújjátok ki magatokat. — Amikor Rory kiszalad a kertbe, hogy megnézze a babot, amit Fiona öntözött míg távol voltak, a szavait gondosan megválogatva fordult Sianhoz.- HaGus meglátogat, Sian, kérlek, engedd be. Már valamennyire magához tért a megrázkódtatásból, és megfogadta, hogy nem kiabál veled. Szeretné jobban megismerni Roryt, hogy amikor majd megmondod a gyereknek, szóval, amikor eljön az ideje, akkor a kicsit ne érje váratlanul.

Sian kihúzta magát. Erősebb lett, amióta a sétájuk után elbúcsúzott Gustól. Felnőtt, aki meg tud ezzel birkózni. Sokan képesek rá. Egy napja a szüleinél egy újságban olvasta egy hozzá hasonló nő történetét.

- Rendben! Azt hiszem, ez nagyon józan elhatározás. De Rory máris szereti Gust.
- Tudom, de Gus úgy szeretne találkozni vele, mint a fiával, és nem mint egy helyes kisfiúval.
- Amíg helyesnek tartja, semmi akadálya! - mosolyodott el Sian.

Gus néhány nappal később, egy délután nézett be. Rory éppen Annabelle-nél volt.

— Szia! Rory itthon van?

— Sajnos nincs. - Sian akaratlanul is elmosolyodott. Úgy hangzott, mintha Gus azt akarta volna kérdezni:- Tessék mondani, Rory kijöhet játszani?

Gus siralmasan elvigyorodott. Valószínűleg az ő fülének is így hangzott.—Van idődd, hogy főzz egy teát? Ígérem, hogy nem kiabálok.

Sian szélesebbre tárta előtte az ajtót. A köztük levő feszültség ellenére is hirtelen elöntötte az öröm, hogy látja. - Szerencséd van. Éppen szünetet akartam tartani. Festettem.

- Megnézhetem?

Sian felvezette az emeletre, ahol egy kis komódot pónikkal és a lovasaikkal festett tele, az apró lovasok pontosan olyanok voltak, mint Annabelle. - Akkor támadt az ötletem, amikor

Melissa névtábláját festettem. Amikor leköltöztem vidékre, rájöttem, milyen sok pónirajongó lány van, és hogy kiaknázhatom ezt a keresletet.

- Nagyon tehetséges vagy. Soha nem akartál képeket festeni?

Sian a fejét rázta. - Nem. Imádom az illusztrációkat. Azt hiszem, a belső nyugtalanságomat nem tudnám a vásznon festékkel kifejezni. - Gyorsan elmosolyodott, bárcsak ne említette volna a „belső nyugtalanságot"! -De remekül mulattam Londonban.

- Igen?

Sian bólintott. - Nemcsak anyámmal és apámmal lehettem együtt, de szereztem egy nagyon jó megrendelést is.- Leírta a szőlőindát és a kígyót.—És találtam néhány megnézhető ingatlant is a neten.- Elhallgatott, majd így folytatta: - Természetesen nem olyan szépek, mint ez, de talán a konyha jobb. Menjünk le, és felteszem a teát.

-Bármilyen ingatlant találsz, helyre van szükséged, hogy dolgozhass.

- Persze, de Fionának és neked köszönhetően a nagyobb darabokat lefesthetem a csűrben.- Pillanatnyi szünet után ijedten kérdezte: - Hacsak nincs rá szükséged.

- Most semmi esetre sem - rázta a fejét Gus. - Kizárólag a tied.

Sian teát főzött, és kivitte a kertbe. Nagy kő esett le a szívéről, hogy nyugodtabban tudnak beszélgetni. Nem jó, ha nagy a feszültség közöttük, Rory sínylené meg.

- Hiányzik majd ez - nézett körül a felásott és beültetett kerten, a nemrégiben leszedett babon és epren.

- Kifejezetten ez a kert? Vagy általánosságban?

- Kicsit éppen ez. Olyan sok munkám fekszik benne. De azt hiszem, ha lenne egy kis földterület, ahol Rory játszhat, én meg elpiszmoghatnék, akkor nem kívánnék mást.

- Szóval - kezdte Gus, miután egy darabig csendben üldögéltek - rátérek a látogatásom okára. Mit gondolsz, Rorynak lenne kedve ma éjjel a kunyhóban aludni? A születésnapján azt ígértem, hogy ott alszunk egyszer, de megnéztem az időjárás-jelentést,és nem sokáig marad ilyren szép az idő. Vagy ma éjjel ütjük nyélbe, vagy soha.

Siant hirtelen elfogta a páni rémület. Józanul kellene gondolkodnia, engedélyeznie kellene a láthatást, de ez túl sok volt így egyszerre. - Igazán kár lenne — mondta visszafogottan. - Mi történik esőben a kunyhóval?

- A kunyhó nem ázik be, de körülötte nagy lesz a sár. A tapasztalatlan kunyhólakók dolgát igencsak megnehezíti.

- Az biztos! - Önmagával hadakozott, de elfordult Gustól, hogy ne lássa az arckifejezését, mert attól félt, eltorzul a belső gyötrelemtől. - Az a gond, hogy szerintem Rory még nem bírja ki reggelig a kunyhóban. Még akkor sem, ha te mellette vagy - tette hozzá.

Gus láthatóan felkészült erre az ellenvetésre. - Akkor neked is jönnöd kell. Mamival megbeszéljük, hogy ha nincs ínyünkre tovább, egyikünk vagy mindannyian visszatérhetünk a házba.

Ez még rosszabb volt. „Láthatáson" egyáltalán nem arra gondolt, amikor azt a meggondolatlan ígéretet tette a londoni utazása előtt, hogy Gusszal és Roryval tölti az éjszakát egy szűk helyen.

- Ne vacakolj már - unszolta Gus. - Veszek virslit meg egyebet, és a tűzön megsütjük. - Elgondolkodott.

- Megígértem Rorynak! Nem akarom, hogy azt higgye, elfelejtettem. Fontos, hogy olyannak lásson, akiben megbízhat.

Ez vitán felül állt. - Rendben. Hozok valami édességet. Fiona velünk eszik?

Gus megrázta a fejét. - Elmegy hazulról. Csak mi leszünk. Gardedám nélkül.

- Lehet, hogy tréfásnak gondolod, de mit gondolnak majd rólunk, ha megtudják, együtt töltöttük az éjszakát?

- Egy kalyibában Roryval? Semmi különöset. És kikre gondolsz?

Sian megnyugodott, meglepte, hogy viccelődni is tud Gusszal. Tényleg szüksége volt Londonra. - Igazad van - mondta.

- És talán jó alkalom lesz, hogy megmondjuk Rorynak, hogy én vagyok az apja - puhatolódzott Gus, és kérdőn felemelte a hangját.

Sian nem válaszolt. Bár kétségkívül erősebbnek érezte magát, és bármennyire hajlandó volt is később Roryval a kunyhóban aludni Gus mellett, még nem akart ezzel a kérdéssel foglalkozni. Az órájára nézett, és felállt.

- Meglátjuk, rendben? Most el kell mennem Roryért. Mit hozzak?

- Rorynak hozz egy hálózsákot, de egyébként minden van, még egy nagyon drága hálózsák is, amit anyám csak egyszer használt.

-Jól hangzik. Akkor hét körül jövünk, helyes? Vagy még korai? Utána nem sokkal szoktam Roryt lefektetni.

- Várlak benneteket.

Rory izgatott lett, amikor megtudta, hogy a kunyhóban töltik az éjszakát, kivált, amikor hallotta, hogy az anyja is ott lesz. - Hozhatom az elemlámpámat?

— De mennyire! A hátizsákodat megpakoljuk hasznos tárgyakkal.

— Macival?

- Ühüm. Nem hagyhatjuk itt, különben míg élek, ezt hallgathatom.

— Olvasnivalóval?

- Gus biztosan olvas majd neked. Tedd be.

Végül a hátizsákot lehúzta a sok minden, amit Rory elengedhetetlennek talált a szabadban töltött éjszakához. Sian, aki nem volt hajlandó átcserélni a kissé festékpettyes tréningruháját, nagyon keveset készített össze. A zsákba egy elemlámpát, éjszakai arckrémet és egy csomag nedves törlőkendőt tett be. Nem hitte,hogy tényleg egész éjjel a kunyhóban kell aludnia. Biztosra vette, hogy Rory nak elege lesz, és vagy haza akar jönni, vagy Fiona vendégszobájában akar aludni. Tudta, hogy Fionától biztos kérhet hálóinget meg néhány fontos apróságot, ha nem jönnek vissza a nyaralóba.

Egy fekete ribiszkés morzsatortát vitt magával, még azon forrón, ahogy a sütőből kivette, mert azalatt kellett megsütnie, amíg Rory készülődött. Rory már evett Annabelle-nél, de Sian biztos volt benne, ha meglátja, nem bír a virslinek ellenállni.

Gus - valószínűleg Fiona ötletétől vezérelve - teamécsesekkel rakta ki az utat a kert tetejéig, ahol már égett a tábortűz. Sian ellenérzéseit félretéve bevallotta magának, hogy hihetedenül varázslatos.

- Szia, Rory! - kapta fel Gus a kisfiút, és fellendítette a magasba. — Szia, Sian! - Letette Roryt, aztán megpuszilta Siant. - Örülök, hogy látlak benneteket. Muszáj volt nélküled meggyújtanom a tüzet, Rory, különben nem tudtunk volna min főzni, és evés nélkül nyomott volna el a buzgalom.

- Forró! - ugrált izgalmában egyik lábáról a másikra Rory.

- Így szeretjük. Ülj le, Sian, és kapsz egy pohár bort. Kérsz egy széket, vagy leülsz a földre?

- A földre — vágta rá Sian, és azonnal letelepedett egy párnára, amit a férfi figyelmesen a földre tett.

Gus sokat törte magát, hogy teljes kényelmet biztosítson. A tüzet leszámítva, ami akkora volt, hogy Sian szerint akár egy ökröt is megsüthettek volna rajta, voltak még hálózsákok, párnák, amikre le lehetett feküdni, és egy farönk, aminek egy szelete asztalként szolgált. A közeli fákról gyertyás lampionok lógtak, és több palack bort, valamint Rorynak gyümölcslevet is látott.

- Tyűha! — kiáltott fel. - Már csak valami halk háttérzenére van szükségünk, és máris kész a hangulat egy... -Majdnem kicsúszott a száján, hogy „romantikus estéhez", de idejében visszaszívta, amit mondani akart, és így fejezte be: - ...partihoz.

- A zenéhez csak meg kell nyomni egy gombot. Ha utazom, mindig magammal viszem az iPodomat.

- Nem, nem, ne kapcsoljunk be zenét. Nem érzem idevalónak, hacsak nem gitározol vagy ilyesmi. - Sian nevetett magán, és kezdett ellazulni. — Félek, az elképzelésem, hogy mi helyénvaló a tábortűz mellett, egy csomó westernen alapul.

- Akkor nem kellene bort innod - tanácsolta Gus, és elhúzta a poharat, amit felé nyújtott.

- Csak kávét - hagyta rá Sian, de ettől függetlenül elvette a poharat.

- És jóféle whiskyt az üvegből - terte hozzá Gus. -Rory? Kérsz bodzaszőrpöt vagy valami mást?

- A Fecskék és fruskákban grognak hívják! - mondta a kisfiú.

Sian kényelmesebben helyezkedett el, a borát kortyolgatta, és magában azt kívánta, bárcsak több gondot fordított volna a külsejére; egy ilyen gyönyörű környezethez a régi farmerja és a kapucnis felsője túlságosan sportos volt.

- Apám miatt van - magyarázta Sian. - Csakis olyat olvas Rorynak, amit ő is szeret, így Rory sok olyan könyvet hall, ami idősebbeknek való.

- Én is szeretem a Fecskék és fruskákat - mondta Gus.

- És most, hogy nagyapád nincs itt a közelben, szívesen olvasnék neked ezekből a könyvekből.

- Király - mondta Rory, a bodzaszörpét iszogatva.

- És most lássuk a kaját! - Gus a farönkasztal mögé nyúlt, és elővett egy hosszúkás, fedeles bádogdobozt. -Van virsli, hússzelet, marhaszelet és házi fasírt. Anyám készítette. És salátát is csinált.

- Én meg desszertet hoztam, a táskámban van - tette hozzá Sian.

- Azt hittem, itt főzzük meg! - méltatlankodott Rory.

- Igaz, de már késő́re jár, nemsokára lefekvési idő van - nekem legalábbis —, és úgy gondoltam, az sokáig tartana. Van azonban olyasmi, amit tűzön süthetünk, de arra gondoltam, édesanyád majd éhen hal, és szeretne bekapni valamit most rögtön.

- Ami azt illeti, elég éhes vagyok! Te ettél Annabelle-nél, Rory, így biztosan tudsz tovább várni.

- Rendben, a mami ehet most, de én szeretném megsütni a virslimet.

- Legyen. - Gus átadott egy zsemlét Siannak. — Mit szeretnél bele? Hússzeletet? Vagy virslit?

- Egy virslit kérek, és nem kérek ketchupot vagy ilyesmit.- Egy pillanat múlva beleharapott. - Isteni!

- Nincs is a szabadban készített ételnél finomabb. Persze jobb, ha előtte nagyot kirándultál. És most ezt süsd meg, Rory! - Egy lehántott kérgű botot nyújtott oda, amire virslit tűzött. - Tartsd a vöröslő zsarátnokok fölé, ahol már nincsenek lángok. Szólj, ha elfárad a karod, és akkor felállítunk valamit.

- Elfáradt a karom - mondta Rory másodpercekkel később.

- Rendben. — Gus, mint egy varázsló, a farönk mögé nyúlt, és elővett két, villás végű botot. Gondosan kiválasztotta a helyüket, és a földbe szúrta mindkettőt, majd lejjebb tolta a virslit a boton, felhúzott rá még kettőt, és a nyársat a két villára fektette. - Tessék! Egy forgatható grillsütő, ami nem forog.

Rory kérdőn pillantott rá.

- A forgó grillsütő körbe-körbe forog a virslikkel, vagy bármivel, amit rátűzöl, hogy az minden oldalán megpiruljon - magyarázta Sian. - Ennél Gusnak meg kell fordítania a virsliket, ha egyik oldalukon megpirultak. De ez nem gond. Megszokta.

- A hússzeleteket is tűzön sütötted? - kérdezte a kisfiú.- Egy grillsütőre tetted?

- Nem, hanem erre - varázsolt elő Gus egy felcsapható tetejű grillsütőt.

- Ilyesmit biztos nem teszel a hátizsákodba, amikor a vadonban túrázol - jegyezte meg Sian.

- Nem, de próbálj a tűzön húst sütni valamiféle grillező nélkül, majd meglátod, hogy boldogulsz. - Megfordította a virsliket. - Egy őzcombot persze könnyen megsütök, csak ezek a finomkodó kis szeletek nehezebben mennek. Kérsz még bort?

- Megvallom, ez egy igazi luxuskemping- tartotta oda a poharát Sian. Ha kell, Roryval csak a házig kell mennie, és kezdte jól érezni magát. Az egyik hátránya annak, hogy egyedül nevelte a fiát, az, hogy mindig ő volt a döntéshozó, a felelősségteljes, a sofőr. Minden pillanatot élvezett, amikor kicsit elengedhette magát. Még ha csak egy este erejéig, de akkora megkönnyebbülés volt itt üldögélni Gusszal, fesztelenül beszélgetni, és a hangulatot nem rontotta el a feszültség. Rory jelenléte megnyugtatóan hatott. Hétköznapi kis család, ahogy Melissa mondta volna. Sian megrázta magát, nem akart Melissára gondolni, vagy a jövőre, és arra, mit hoz, vagy mit nem. Egyszerűen élvezni akarta a harmonikus pillanatot.

- Arra gondoltam, Rory élvezi majd a földhözragadt, férfias környezetet, te pedig jobban szeretsz egy kis kényelmet - mondta Gus. — Egyszer majd Roryval elmegyünk a vadonba. Már ha a mamád nem bánja.

- Mami? — Rory, aki már kezdett elálmosodni, és az fenyegette, hogy elalszik, mielőtt a virslije elkészül, éberen ült fel. - Elmehetek Gusszal?

- Hát persze - vágta rá Sian. És amint kimondta, rájött, hogy úgy érzi, Rory tökéletes biztonságban lenne Gus mellett. Talán nem is olyan nehéz, ha Rorynak van apja, gondolta. Csak ne legyen ott mindig.

Már majdnem besötétedett, és Gus arckifejezését nehezen tudta kivenni, de érezte, milyen gyengéd lehet.- Kösz, Sian - mondta. - Örülök, hogy nyugodtan elengedsz minket, fiúkat.

- Roryt gyakorlatiasan neveltem, és Fionát ismerve, gondolom, ő is így volt veled. Biztos, hogy meglesztek- nevetett. - Szívem! - szólt oda Rorynak. - Azt hiszem, lassan bele kellene bújnod a hálózsákodba. Aztán edd meg a virslidet, és feküdj le szépen.

- Fáradt vagyok - vallotta, be Rory. - Kaphatok zsemlét és ketchupot?

- Persze.

Mialatt Gus a virslit készítette össze, Sian belebújtatta Roryt a hálózsákjába. — Felülhetsz az evéshez, aztán tekergőzz be a kunyhóba. Gus majd segít.

Rory nagy kuncogás, fészkelődés közepette - úgy tett, mintha hernyó lenne - bemászott a kunyhóba, aminek az alját vízhatlan takaróval terítenék le. De amint bent volt, rögtön úgy érezte, hogy nagyon sötét van. - Ugye, nem mentek el? - kérdezte idegesen, még mindig a mama kicsi fiaként.

- Nem - nyugtatta meg Gus. - Mindketten itt vagyunk. Látsz is minket a tűz mellett. És később melletted alszunk a kunyhóban. Nem leszel egyedül.

-Mesét szeretnék!

- Kicsit nehéz ilyen kevés fénynél mesét olvasni, drágám - emlékeztette Sian.

- Becsomagoltál könyvet a hátizsákodba? - kérdezte Gus.

- Igen! - Beleásott a zsákba, és előhúzta a könyvet. -Mami mondta, hozzak könyvet, te majd esetleg olvasol nekem! - jegyezte meg reménykedve.

- Akkor gyere ki a kunyhóból. - Gus is keresgélni kezdett.— Melyik könyvet hoztad?

- Brer nyúl- válaszolta Rory, és a hálózsákjában megjelent a kunyhó bejáratában. - Nagypapié.

-Úgy érti, olyan könyv ez is, amit a nagyapja olvashatónak ítél — igazította helyre Sian.

- Tessék. — Gus egy vastag gumiszalagot nyújtott át Rorynak. Amikor a magáét feltette, Sian látta, hogy fejlámpa. - A fejlámpa elengedhetetlen a sötétben, ha a vadonban vagy. Látnod kell, hova teszed a lábad, a kezedet pedig szabadon kell hagynod. Mellesleg ez a tied jegyezte meg mintegy mellékesen Gus, miközben hátul megszorította a szíjat, hogy le ne csússzon Rory homlokáról.

-Jaj, Gus, milyen kedves tőled!

- Köszönöm, Gus, igazán kedves tőled! - visszhangozta Rory, és Sian keblét dagasztotta a büszkeség és a megkönnyebbülés, hogy nem kellett Ront udvariasságra ösztönöznie.

- Első alkalommal én kapcsolom fel, mert kissé komplikált.

Sian lefeküdt, és egy fasírtot rágcsált, mialatt apa és fia a fejlámpákkal a homlokukon összebújtak. Ki ne olvadna el ilyen látványtól? Siant torkát hirtelen a sírás fojtogatta, mialatt a fasírtból csipegetett. Igazán semmi szükség az érzelgősségre, rótta meg aztán magát.

Gus nagyon jól olvasott fel, eljátszotta a különböző hangokat is. Rory nagyokat kacagott, aztán egyre jobban elálmosodott, a feje le-lekókadt, majd ismét felkapta, amikor felriadt. A mesének vége lett, és Gus levette Rory fejlámpáját. - Gyere csak, pajti. - Felemelte Roryt, és visszatekergőzött vele a kunyhóba.

Bár úgy látszott, mintha Rory mélyen aludna, még ennyit motyogott: - Bekapcsolva maradhat az elemlámpa?

- Persze, ha akarod — felelte Gus. - De látod a tüzet, az szebb fényt ad. A mamival itt vagyunk a közeledben. És amikor felébredsz, melletted leszünk.

- Oké - válaszolta Rory, és már aludt is.

- Be kell vallanom, hogy nagyon szépen bánsz vele- mondta csendesen Sian, amikor Rory elszenderedett.

Gus vigyorogva fogadta a dicséretet.

- És azt hiszem, ennek semmi köze alhhoz, hogy az apja vagy - folytatta Sian. - Egyszerűen értesz a gyerekek nyelvén. Észrevettem már a születésnapon is. Veled született érzéked van hozzá.

- Roryval kapcsolatban erős kötődést érzek, de valóban szeretem a gyerekeket - mondta, aztán felsóhajtott. -Van egy álmom...

Sian úgy érezte, vidámabbá kell tennie a hangulatot. - Micsoda? Egy rakás kölyköt akarsz nevelni Nyugaton?

Gus gyászosan vigyorgott. — Hát azt is, de a közelebbi álmom az lenne, hogy gyerekeknek tartanék vadonbeli túlélő tanfolyamokat. Szeretem megmutatni nekik, hogy kell helyesen csinálni valamit, ugyanakkor mulatságnak is tekinteni. Sok gyerek, főleg a városiak, nem tudják, hogy sokkal szórakoztatóbb dolgokat is lehet egy késsel csinálni, mint a társunkat megszúrni.

- A Roryval egykorú gyerekek nem kicsik még ehhez?

- Meglehet. Amikor kettesben vagyunk, sokkal többet meg lehet tanítani, de én kilenc-tíz éveseknek szerveznék tanfolyamokat, mielőtt olyan dörzsöltek nem lesznek, hogy már nem akarnak az erdőben játszani.

- Szerintem zseniális terv! A gyakorlatban használhatnád a készségeidet, és sok jót tennél a világgal is. - Vállat vont. - Tudod, hogy értem. A gyerekek megtanulnák becsülni a természetet, a vadvilágot, nem szemetelnének. Nagyon fontos munka.

- Szerintem is.

- Akkor hát mi akadálya, hogy belefogj? - kérdezte Sian. Olyan szenvedély fűtötte a férfi szavait, amikor a terveiről beszélt. Sian megtisztelőnek érezte, hogy megosztja vele, és biztosra vette, bármire szánja is rá magát, azt el fogja érni. Aztán hirtelen eszébe jutott a jurtákkal teli csűr, és elmosolyodott. - Jurtád biztosan van elég, hogy elhelyezd őket!

- Igaz. — Gus nyújtózkodott, és áthelyezte a testsúlyán - Sajnos, a jurta nem az egyetlen, amire szükségem van. Először is egy telek kellene. Az induláshoz bérelhetek is, de nem lehet egy vállalkozást beindítani, ha az ember tőke híján van. Ezért is megy csődbe olyan sok.

Sian elgondolkodott. - Az iskolában Felicity biztos segítene. Talán elvihetnéd a végzős osztályát kirándulni. Gyakorlatot szerezhetnél. Meglátnád, tetszik-e nekik, mire képesek, mire nem. Felicity elmesélhetné a többi iskolaigazgatónak, több gyereket szervezne be.

- Nagyszerű ötlet! Sok szülőt kéne rávennem, hogy vegyenek részt, segítsenek, de biztos, hogy ez nem jelent gondot.

- És hol tartanád a tanfoly amot? Ha lehetne?

- Ha választhatnék, az erdőben, ahova Roryval vittelek benneteket. A baj csak az, hogy nem tudom, kié.

- Állítsd rá anyámat - kuncogott Sian —, ő majd kideríti. Internetes varázsló! Add meg a címet, vagy a legközelebbi kiindulási pontot, amit tudsz, és biztos, hogy kinyomozza.

- Hogy sikerült ilyen tökélyre fejlesztenie az internetes nyomozást?

Sian vállat vont, és rákönyökölt egy párnára. - Gyakorlattal. És ő maga mondja, hogy szörnyű kíváncsi. Ha van valamiről információ, azt meg akarja szerezni.

- Hát ez nagyszerű kiindulási pont lehet - ismerte el Gus. - Ha egy hétvégére kibérelhetném vagy kölcsön-vehetném azt az erdőt, ki is próbálhatnánk. De akkor is szükségem van tőkére.

- Fiona nem tud segíteni?

- Dehogynem, azonban már kinőttem abból a korból, amikor elfogadhatónak tartom az anyai apanázst.

Sian felsóhajtott. - De ez nem apanázs lenne, nem? Visszafizetnéd. Amikor Rory megszületett, a szüleim nélkül nem boldogultam volna. Minden lehetséges módon mellettem álltak.

- Az én esetemben azért más a helyzet - mondta Gus, akinek az idegeit Sian magányos anyaságának említése még mindig felborzolta. - Nő vagy, babát vártál. Én nem vagyok időben így bekorlátozva, és a segítsége nélkül kell összeszednem a pénzt.

- Rendben - mondta Sian, amikor belátta az érvei helyességét. - Akkor törjük együtt a fejünket. Van valami, amit el tudnál adni? A sok jurta, a kenu, az utazásaidon gyűjtött holmik? Szükséged van rá, hogy mindet megtartsd?

- Nem igazán. De nem hoznának sokat a konyhára, és a kenut a két kezemmel faragtam! Egy örökkévalóságig tartott elkészíteni, a fenébe is! Nem fogom eladni!

- Megértem. És mi a helyzet a könyvvel, amit írni fogsz?

- Kétlem, hogy annyit kapnék érte, amiből el lehet indítani egy vállalkozást. — Felvett valamit, egy kanalat, amit korábban faragcsált. Előkapta a kését az övéből, és elkezdett dolgozni rajta. Sian arra gondolt, hogy pontosan olyan, mint Rory, aki egy percig sem tud nyugton ülni, mindig foglalatoskodnia kell valamivel. Kezdett rájönni, mennyire egyformák, még ha nem tudta is eldönteni, hogy ez milyen érzést ébreszt benne. - Végül talán hoz pénzt, de nem azonnal - folytatta Gus.

- Kértél a banktól kölcsönt?

- Viccelsz? Egyetlen bank sem adna kölcsön, főleg nern a jelenlegi pénzügyi helyzetben, még talán akkor sem, ha a mami házára vennék fel jelzálogkölcsönt, amit ő fel is ajánlott, de amit én végképp nem vagyok hajlandó elfogadni.

- Egy gazdag jótevő?

- Hol lehet ilyet találni?

Sian nevetett.

- Végül majd csak találok támogatót, csak pozitívan kell gondolkodnom, és folyamatosan szaglásznom kell.

- Fárasztó lehet!

Gus felnevetett. — Szerencsére, mint felfedező, hozzászoktam a kényelmetlenségekhez! Alig ettél valamit. Tessék, egy szelet hús.

- Mit szólnál a desszerthez? Rory kénytelen lesz reggel megenni.

- Szó sem lehet róla, reggelire valami jobbat találtam ki. A pászkához hasonlít, olyan, amit a cserkészek szoktak készíteni.

- Azt hiszem, én inkább morzsatortát eszem. Felmelegítjük? Vagy esszük hidegen?

- Úgy esszük, ahogy van.

- Akkor hát tessék. Richárd biztos sodót kérne hozzá. De hoztam tejszínt.

- Én a tejszínt szeretem. - Gus furcsa pillantást vetett rá.

- Még azt is megkockáztatom, hogy félreértesz -mondta később Gus, miután megitták a bort, és elpusztították az étel nagy részét-, de ideje lefeküdni.

Sian felsóhajtott. Nem tudta volna megmondani, hogy a bor teszi-e, vagy a felfellobbanó lángok, vagy a romantikus hangulat, de a szíve mélyén, vagyis a benne rejlő nő és nem az anya vágyaitól hajtva szívesen lefeküdt volna Gusszal. Úgy, ahogy évekkel ezelőtt tette. Fantasztikus emlék. És Gus elemében volt itt, a legjobb formáját hozta, a halvány fény csak kiemelte, vonzóbbá tette jóképű markáns vonásait. De Sian most már anya volt, és nem viselkedhetett ösztönösen, amikor a tettei árthatnak Rorynak Emellett nagyon rosszul is elsülhet a dolog. Mi történik, ha Gus ráun, és elhagyja? Esetleg Melissa Lewis-Jonesért? Nehezen engedné Gushoz Roryt, ha ismét beleszeret Gusba, és a férfi otthagyja. Igaz, hogy legutóbb nem hagyta ott, de megbízhat-e benne? Szívvel-lélekkel? A gondolatai nem voltak tiszták - kettesben elszopogatták a bort -, de tudta, hogy semmiképpen sem fekhet le Gusszal, még ha most belátja is, hogy kívánja. Egy ötéves gardedám mellett szerencsére ez a kérdés fel sem merült.

-Visszamegyek a házba, mosakodni meg ilyesmi — mondta. Gus felsegítette. Sian kicsit bizonytalanul állt a lábán.

- Csak azért billegsz, mert görcsös testtartásban ültél - jegyezte meg.

Sian elmosolyodott a sötétben. — Akkor hát semmi köze a borhoz?

- Ugyan, hogy képzeled! Felkísérjelek a házhoz?

- Nem! Megleszek.- Elindult a teamécscsekkel megvilágított ösvényen. - Hamar visszajövök.

A mosdás arra is kiterjedt, hogy bőven lötyköljön hidegvizet az arcára, és nem csak a tüz miatti kormot mosta le. Biztos akart lenni abban, hogy ura önmagának, amikor visszamegy. Azért a mosdás után befújta magát kölnivel, hogy Gus vagy a maga kedvéért, nem tudta, és nem is firtatta.

Bemászott a kunyhóba, és beledugta a lábát a hálózsákba, amit Gus készített oda. Addig fészkelődött, amíg kényelmesen elhelyezkedett, és örült, hogy Gus rendes párnát is hozott. Hallotta Rory egyenletes szuszogását, és tudta, hogy mélyen alszik.

- Oké? Kényelmesen vagy? Maradt nekem hely? -kérdezte Gus.

- Van még hely. Roryval nem foglalunk el sokat.

Gus viszont sokat foglalt el, és nem csak fizikailag.

Sian hallotta, hogy elhelyezkedik, aztán csend lett.

Bár Sian álmos volt, és talán kicsit részeg is, amikor lefeküdt, most éber lett, és nagyon is érezte, hogy avar veszi körül, és abban nyüzsögnek a bogarak. El sem hiszem, gondolta, hogy itt vagyok, hogy megvédjem Roryt a mumusoktól, ő mélyen alszik, én meg a szememet a sötétbe meresztve a százlábúaktól rettegek!

Bár a lehető legcsendesebben igyekezett feküdni, és próbálta elengedni magát, Gus érezte, hogy még fent van.

- Minden rendben?-kérdezte, mintha megérezte volna, hogyr Sian egy re feszültebb és egyre éberebb lesz.

- Azt hiszem. Csak aggódom, hogy rám hullanak a bogarak.

. - Mifélék?

- Tekergőzök.

- Szerintem itt nincsenek, vagy hallanánk, amikor ránk esnek.

Logikus volt, és Sian igyekezett vigasztalást meríteni belőle. - Oké. Akkor behúzom a fejem a hálózsák tartójába -jelentette ki. Miért nem jutott ez már korábban az eszébe?

- Nem lesz nagyon meleged?

Valószínűleg ezért nem takarózott meleg nyári éjszakákon pehelypaplannal. Igaz viszont... - Nem bírom elviselni a tekergőző rovarok gondolatát! Jaj, istenem, valami leesett! Egész biztosan.

- Várj csak. Nyugodj meg! Mindjárt intézkedem.
- Nyugodt vagyok! - suttogta Sian, de egyiküket sem csapta be.
- Oké, dugd be a fejed egy pillanatra a zsákba, máris megnézem, mit tehetek.

Sian számára úgy tűnt, mintha órákig várt volna, de tudta, hogy csak perceket, míg Gus visszajött. Megkockáztatta, hogy fél szemmel kisandítson a zsákból. Gus a fejlámpát viselte, és valamit cipelt.

- Hoztam egy ponyvát. Kibélelem vele a tetőt. Bárcsak elmondtad volna, hogy félsz, hogy rád esik valami. Könnyebb lett volna úgy feltenni, hogy nem botlok meg Roryban. Egy ébként elképesztő, hogy átalussza ezt az egészet.
- Kimászom - ajánlotta Sian. - Ugyr több helyed lesz.

Tíz perccel később Sian - levelektől, ágaktól és százlábúaktól védve - visszamászott a kuny hóba.

- Azt hittem, Rory fél majd, de én vagyok megijedve -mentegetőzött.
- Szükségtelen, itt vagyok, hogy megvédjelek.
- És a ponyva!

Gus halkan kuncogott. - Ó, persze, és a ponyva.

- Ne beszélgessünk, nehogy felébresszük Roryt.
- Oké, jó éjt, John fiú.

Sian nevetett. - Nem néztem ki belőled, hogy a *Waltonékért* rajongsz!

- Dehogymem. Láttam az összes ismétlést. — Kis szünet után így folytatta: — Szóval jó éjt, aludj jól, és verd vissza a százlábúak támadását.
- Hallgass! - suttogta Sian.

Gus nevetett.

Az éjszaka során Sian mozgolódást hallott. Gusszal Rory jobb és bal oldalán feküdtek. Sokára aludt csak el, és Gus már régóta halkan horkolt, mire őt is elnyomta az álom. Most olyan mélyen aludt, hogy nem ébredj fel teljesen, és hagyta, hadd folyjon a mozgolódás nélküle. Kicsivel később aztán mégis felneszelt. Rory már nem volt mellette, és Gus a hálózsákja mögött gömbölyödött össze.

- Hol van Rory? - kérdezte bűntudatosan, hogy tovább aludt, amikor a gyermekének szüksége volt rá.
- Nyugodj meg! Felébredt, és be akart menni a házba. Ágyba dugtam a vendégszobában. Jól megvan ott.
- Igen, de ha...
- Nála van a mobilom, és felhívhat, ha nyugtalanítja valami. De szinte azonnal elaludt. Megvártam, míg meg nem bizonyosodtam róla.

Sian agya felfogta, hogy minden rendben, de meg kellett várnia, hogy az izgalma enyhüljön, és ne kapkodja a levegőt.

- Mégsem kellene egyedül hagynunk a házban!
- Nincs egyedül. Mami hazajött, és megmondtam neki, hogy vendége van.
- Értem. - Most, hogy a fia biztonságban volt, Sian nem látta okát - legalábbis olyat nem, amit magának beismert volna -, hogy miért kellene visszamennie a házba. De még mindig zaklatott volt, és bár tudta, hogy nem Rory miatt, úgy kapaszkodott az anyaságába, mint egy mentőövbe. - Be kellene mennem...
- Semmi okod rá. Nagyszerűen megvan.

Sian nem felelhette, hogy ő viszont nem, és hogy saját maga miatt akar visszamenni a házba, ezzel az erővel azt is bevalhatta volna, hogy túlságosan... erotikusnak találja, hogy kettesben van Gusszal a sötétben. Még érezte, ahogy Gus percekkel korábban a teste köré gömbölyödött.

Meg akart szólalni, de fátyolos volt a hangja. Megköszörülte a torkát, és újra próbálkozott. - Igazán kedves tőled, hogy gondoskodtál Roryról. Nagy on szépen köszönöm.

Sian érezte, hogy Gus megrándul. - De hiszen a fiam! Szó sincs kedvességről.

- Igenis ez kedvesség! Sok apa várja el, hogy a mama vállalja az éjszakai műszakot.
- Kétségkívül nem tartozom a többségi papákhoz.
- Hát nem. - A „papa" szó olyan családias volt, hogy Sian igy ekezett belekapaszkodni. Elképzelt egy apát csíkos pizsamában, skót kockás köntösben, papucsban. A papák ilyenek, gondolta, és nem olyanok, mint Gus.

Sian próbált tudatosan ellazulni, egyenletesebben lélegezni, de ettől csak rosszabbul lett.

Végül Gus változtatott a helyzetén, és megjegyezte: - Hirtelen olyan felspannolt lettél. Talán százlábú mászott a hálózsákodba?

Nevetéssel elegy sikkantás tört fel Sian torkából.- Ha így lenne, nem feszült lennék, hanem sikítozva járnék indiántáncot a füvön.

Gus megpaskolta a zsákon keresztül. - Hát erre befizetnék!

- Nem adok rá esélyt. Felkelek, és bemegyek a házba. És lefekszem Rory mellé.
- Miért csak Rorynak jut a jóból?
- Mi ebben a jó? Csak aludni fogunk. Őrültség itt maradni, amikor... - Elhallgatott. Nem volt biztos abban, hogy mit akart volna mondani, de afelől nem volt kétsége, hogy nem mondhatja ki.
- Amikor micsoda?-Gus hangja suttogásnál alig volt erősebb.
- Amikor Rory nincs itt. - Nem hangzott meggyőzően.
- De valójában nem erről van szó, igaz?
- Hogy érted?
- Ne beszélj mellé. Nyugtalanít, hogy kettesben maradtál velem.
- Nem is...
- Mert nem tudod, mi történhet. Nem tudod garantálni, hogy ami hat éve történt, nem történik meg újra.

Sian felháborodásán semmit sem csökkentett a tudat, hogy Gusnak igaza van. - Butaság! Egy általán nem félek attól, hogy rám veted magad! Az isten szerelmére, Gus...

- Nem tőlem félsz, hanem magadtól.
- Hát ennél nagyobb képtelenséget még nem hallottam. És most alszom. Jó éjszakát.

Mint felfedezte, az igazság sosem jó altatószer. Feszülten összegömbölyödve feküdt a hálózsákjában, és fülelt, hogy a százlábúak hogyan potyognak a feje felett a ponyvára.

Tizennyolcadik fejezet

Angus becsületére legyen mondva, gondolta Fiona, amikor eljött otthonról, reggelit tálalt fel az éjszakai vendégeinek, bár a feszültség akkora volt, hogy a levegőt — és nem a kenyeret - késsel lehetett volna vágni. Bárcsak túl tudnának lépni a sok butaságon, ami elválasztja őket, akkor egyszerűen tökéletes párt alkotnának, Fiona ebben biztos volt! A fiatalok néha olyan csacsik. De legalább Gus már tudja, hogy Rory tőle van.

A város és a könyvesbolt felé indult. Eljött a napja, hogy viszonozza James kedvességét, és már alig várta. „Milly-Molly-Mandy Boltost Játszik" mindig is a kedvenc meséje volt.

De ettől még ideges volt. Pontosan olyan érzéssel nyitott be a bolt ajtaján, mintha új állásba lépne. Bizonyos értelemben így is volt, bár természetesen nem számított, hogy jól végzi-e munkáját vagy sem. De James kedvéért kiválóan meg akart felelni. James olyan rendes és kedves volt. Megérdemelte, hogy ne sajnáljon semmi erőfeszítést.

- Jó reggelt! — köszöntötte James. — Rendkívül pontos. Sőt még korábban is érkezett.

- Éjszakai kempingezők jártak nálam. Angus kunyhót eszkábált Rory születésnapi zsúrjára, és múlt éjjel mind abban aludtak. Nem valami jól, abból ítélve, hogy lyen korán ébredtek.

- Szégyenkezve vallom be, hogy a kempingezés olyan mesterség, amit sosem sajátítottam el - rakta takaros halomba a papírlapokat James, és ellenőrizte, hogy elég kihegyezett ceruza áll-e rendelkezésükre.

- Én sem, de Angus imádja. Sokat jelentett neki, hogy Rory és Sian a kunyhóban töltötték az éjszakát, vagy Rory esetében az éjszaka egy részét.

- Szóval kezdenek összemelegedni Roryval? - Fiona elmesélte Jamesnek, hogy Gus Rory apja, amikor James azt a szívességet kérte tőle, hogy vigyázzon a boltra. Könnyített a lelkén, hogy beszélhetett Jamesszel erről, mert Gus idegesítően zárkózott volt e témában, és bár Fiona remekül kijött Pennyvel, olyan régóta még nem ismerték egymást, hogy bizalmas dolgokról beszélgessenek.

- De mennyire! Szerintem Rory nem vett észre különösebb változást Angus viselkedésében, de látom, Angusnak szent elhatározása, hogy kiváló apa legyen. - Letette a táskáját egy székre. - El sem mondhatom, mekkora megkönnyebbülés, hogy Angus tudja.

- Láttam, amikor a napokban beszéltünk, mennyire nyomasztja ez a dolog.

- Olyan bűntudat gyötört, mintha az én titkom lett volna. Mellesleg talán hozzá is kezdhetnénk. Nem akarom feltartani, de azt sem szeretném, ha rohannia kellene, mert engem tanított a pénztárgép meg a többi kezelésére.

- Aligha lesz sok dolgunk. A forgalom jórészt az interneten bonyolódik. Csak a helybeliek kedvéért tartom fenn a boltot, és mert megengedhetem magamnak.- Bánatosan elmosolyodott. - És mivel azt hiszem, régi vágású vagyok.

- Ennek őszintén örülök - mondta Fiona. - Úgy érzem, bizonyos fokig én is az vagyok. Bár nem rossz értelemben — tette hozzá sietve.

- Hadd mutassam meg, hova teheti le a holmiját. Van egy irodám. Tele kacattal, és szörnyű a rendetlenség, amiért elnézést kérek.

-Az én házamban persze makulátlan tisztaság uralkodik, és megdöbbent, ha pár dolog elmozdul a helyéről - jegyezte meg szárazon Fiona, és James nevetett.

- Van olyan nő, aki ettől elszörnyed. Egy céggel takaríttatom a boltot, de ide sosem engedem be őket. Helyes - folytatta élénken. - Ide akaszthatja a kabátját, ha nem akarja inkább magán tartani. A bolt később felmelegszik, amikor már idesüt a nap, de reggel még hűvös.

- Igen, egyelőre még ragaszkodnék hozzá. Meg aztán a megjelenésem szerves részét képezi! Nem biztos, hogy az öltözékem harmóniája nem bomlik-e meg nélküle.

James elgondolkodva nézte egy pillanatig. - Nagyon szemrevaló. De egészen biztosan a kabát nélkül is vonzó, ha később meleg lenne.

- Köszönöm. Nem is tudom, miért említettem. Van magában valami, ami miatt olyasmiket mondok, amilyeneket általában nem szoktam.

- Remélem, ezt jó értelemben érti.

- Nem tudom, jó-e, de bizonyára azt jelenti, hogy megbízom magában. És remélem azt is, hogy ez kölcsönös! - Valójában azt kívánta, hogy normálisan tudjon Jamesszel csevegni, és ne térne át hirtelen más tárgyra, vagy ne mászna ingoványos talajra. Maradj a tárgynál, Fiona, szólt magára keményen.

- Persze, hogy megbízom magában, Fiona. Máskülönben nem hagynám itt magára a boltot.

Fiona úgy érezte, színt kell vallania.-Teljesen őszinte leszek magával: nem megy valami jól a számolás, és a pénztárgép a frászt hozza rám.

- Oké, oda is eljutunk. Itt a teáskanna, különféle teafilterek, kávé, forró csokoládés zacskók - szerintem különösen télen elengedhetetlenek - és a keksz. Elsősorban magára gondolva nagyon finomakat vettem, így meg is kell ennie őket. Ez pedig a kis hűtő, amiben a tejet tartom.

- Milyen remek. Akár egész nap itt ülhetek, olvasgathatok, és kekszet majszolhatok!

- Úgy van. És ha elfogy a keksz, amikor ebédidőben bezár, az aprópénzt tároló perselyből vásárolhatja meg. - Egy csodálatosan régimódi fekete bádogdobozra mutatott, ami már akkor ódon lehetett, amikor Fiona még kislány volt.

-Jaj, de imádom! - fogta meg Fiona. - És biztonságos így?

- Nem igazán, de nincs sok benne, és amikor elmegyek innen, becsapom, és bezárom a széfbe.

- Ez nekem nem fekszik. Inkább magammal viszem, ha kimegyek,

- Nehéz és terjedelmes lesz.

- Mégis inkább ezt teszem.

James nem erőltette tovább. - És most lássuk a pénztárgépet.

A gép elég félelmetesnek tűnt, de kapott Jamestől egy noteszt és egy tollat, hogy feljegyezhesse a tételeket, ha bármi balul sülne el.

- És a kártyaleolvasó használatát is meg kell tanulnom? — Fiona alig merte feltenni a kérdést.

- Nem. Ma kivételesen nem fogadunk el kártyás fizetéseket. Ha törzsvásárló az illető, írja csak le az adatokat, és később rendezzük. Ha idegen, majd máskor visszajön.

- De jelentős üzlettől eshet így el!

- Ugyan. Az igazi gyüjtők vissza fognak jönni. Komolyan, Fiona, ne aggódjon emiatt. - Kedvesen az asszonyra mosolygott. — Természetesen be is csukhatnám a boltot, de annyira

ragaszkodott ahhoz, hogy meg akarja hálálni, amiért megmentettem, és egyébként tényleg nem szeretek bezárni. Ha idejön valaki, és nem tud bejutni, többé nem jön vissza.

- Igaz. Egyszer be akartam menni egy teázóba - csak egy egyszerű teázó volt! -, és éppen zártak. Alig múlt fel öt. Nem arra gondoltam, hogy rendben, akkor majd eljövök legközelebb, amikor nyitva vannak. Teát kértünk, de az asszony azt válaszolta, hogy most akarta megfordítani a táblát, és nem akart beengedni. — Fiona felsóhajtott az emlék hatására. - Ha később lett volna, nem csinálok belőle ügyet, de délután közepén történt!

- A rossz kiszolgálás mindig bosszantó, amikor olyan könnyű jól dolgozni. - Megint elmosolyodott. Fiona arra gondolt, mennyi félénk báj van a férfiban. Biztos akadnak olyanok, akik azért jönnek ide használt könyvet venni ahelyett, hogy az interneten keresgélnének, mert James annyira kedves.

James végül kénytelen volt elmenni, és Fiona magára maradt. Ide-oda járkált a boltban a könyvespolcok között, és igyekezett kideríteni, hogy mi hol van.

Megtalálta a szakácskönyv részleget, ami a többinél nagyobb volt. Bizonyára erre szakosodik, gondolta Fiona. Szeretettel gondolt a kis kötetre, amit James a vacsoraparti után küldött postán. A könyv csodálatos ajándék! Levette Elizabeth Dávid *Mediterrán ízek* című kötetének korai kiadását, és eszébe jutott, hogy amikor az anyja az ötvenes években főzött, olívaolajat még csak a drogériákban lehetett kapni, és a fokhagyma rémesen szezonális volt. Most meg a legkisebb sarki bolt is többféle olívaolajat, valamint más egyebet tart.

A szakácskönyvek után a kertészetiek következtek, ahol elég sok időt töltött. Volt egy vadvirágokról szóló, amelyben a latin nevek mellett a régi vidéki nevűk is szerepelt: „kenyérbél-cickafark", „büdös libatop" vagy „borzas vitéz”.

Lassan végigjárta az összes részleget, részben azért, mert érdekelte, részben mert úgy érezte, ha legalább egyszer járt mindenütt, könnyebben oda tudja irányítani az embereket. Az emberek többsége James szerint pontosan erre vágyott: hogy megtalálják azt, ami szenvedélyesen érdekli őket.

Végül kihúzott egy könyvet, aminek ez volt a címe: *Mrs. Beetan Mindentudó Szakácskönyve*. Nem volt rajta dátum, de a benne levő hirdetések alapján - az egyikben egy Tomi nevű töltelékkeveréket reklámoztak - a harmincas évekből származhatott. Felcsapta, és talált egy ökörínyre szóló receptet, valamint a pacal háromféle elkészítési módját is. Gyorsan továbblépett a szuflékhoz, ott nyolcat talált.

Szándékosan nem választott ki egy regényt sem, mert félt, hogy nagyon belemerül egy másik világba, holott a boltra kell ügyelnie. Bár észrevett egy csomó Ethel M. Dells-regényt, amelyek szinte ellenállhatatlanul vonzották. Jóllehet eljárt felettük az idő - majdnem az anjja nemzedékéhez tartoztak—, Fiona mindig is rajongott értük. Talán máskor majd megveszi őket.

Az első két vevő körbesétált, nem vett semmit, és nem jelentett gondot. A következő ajándékot keresett a nagynénjének, és Fiona el tudta irányítani a kertészeti és a szakácskönyvekhez. A nő kellemes volt, készpénzzel fizetett, és Fionának a pénztárgéppel sem gyűlt meg a baja. Nagyobb önbizalommal folytatta a munkát. Az órájára pillantott. Meg két óra, és ebédszünetet tarthat.

Már azon törte a fejét, hogy érdemes-e elmennie ebédelni - az üzlet bezárásának bonyolult volta ettől kissé visszariasztotta amikor belépett egy nő.

Vele egykorú lehetett, vonzó volt és jólöltözött, és egy fóliával letakart pástétomsütő tálat tartott a kezében.

- Ó! - kiáltott fel, amikor megpillantotta Fionát. -Hol van James? - Rendkívül bosszúsnak tűnt, hogy James nincs ott, ahol számított rá. - Mindig itt van!

Fiona szabadkozva mosolygott. —Aukcióra ment. Én vigyázok helyette a boltra. Segíthetek valamiben? - Zavaró volt a még forrónak tűnő tál.

- Ó! — ismételte meg az asszony. — Egy pástétomot hoztam. Csirkés-gombásat. Ebédre. Nagyon szereti a pástétomaimat. Azt mondja, jó érzékkel, könnyű tésztát készítek.

Elbájolóan régimódi és Jameshez illő idézet volt. - Nos, beteszem a hűtőbe. Majd felmelegítve megeszi, amikor visszajön.

A nő eltöprengett. - Fele olyan finom sem lesz, mint most, frissen sütve.

Fiona tartózkodott attól, hogy azt mondja a nőnek, vigye a pástétomot az aukcióra, ha azt szeretné, hogy James frissen egye meg. A pástétom étvágygerjesztő illatot árasztott, és Fionát az ebédidőre emlékeztette.

- De akkor is sokkal finomabb lesz, mint bármilyen boltban kapható pástétom. Tényleg ön készíti hozzá a leveles tésztát?

- Ó, igen! Manapság az emberek többsége készen vásárolja.

A nő olyan beképzelten mondta ezt, hogy Fiona rögtön rávágta: - Én is. Sőt előre feltekertet veszek. - Elhallgatott, mert menthetetlenül igazmondó volt. - Viszont az omlós tésztát magam gyúrom.

- Fogalmam sincs, most mihez kezdjek vele- jegyezte meg a nő. James távolléte elrontotta a napját.

Bár végtelenül bosszantónak találta az ismeretlent, Fiona nem akarta, hogy még feldúltabb legyen, és igyekezett kedves lenni hozzá.- Főzök magunknak teát vagy kávét, és megehetjük!

A nő akkor sem lehetett volna jobban elszörnyedve, ha Fiona azt javasolja, hogy lopják el a bevételt, és tivornyázzanak belőle. - Nem! Ez ajándék lett volna James-nek! - Bosszúsan vonta össze a szemöldökét. - Bocsásson meg, de maga kicsoda? Még sosem láttam a boltban.

Fionát szörnyű bűntudat fogta el, bár tudta, hogy butaság. - James barátja —mondta bocsánatkérően. - Megkért, hogy egy napra álljak be helyette.

- És miért nem kért meg engem?

Fionának fogalma sem volt, ki a nő, és milyen kapcsolat fűzi Jameshez, illetve egyáltalán nem tudott róla semmit sem, kivéve azt, hogy könnyű leveles tésztát gyúr. Így aztán nem igazán tudott segíteni.James esetleg azért nem kérte meg, mert olyan rámenős és furcsa? — Azért kért meg engem, mert tartoztam neki egy szívességgel.

- Igen? Mifélével?

Fionának esze ágában sem volt elmondani a részleteket, de ideje sem volt, hogy kitalálja a választ. - Egyszerűen tett értem valamit.

- Nagyon sajnálom - jelentette ki a Pástétomos asszony, amit úgy értett, hogy egyáltalán nem sajnálja, hanem igen dühös. - Azt hittem, James összes barátját ismerem!

- Fiona vagyok - mutatkozott be Fiona, és reménykedett, hogy ennyi elég lesz. Most döbbent csak rá, milyen keveset tud James magánéletéről. Őszintén remélte, hogy ez a nő nem James barátnője vagy ilyesmi, részben mert úgy viselkedett, mintegy elmeháborodott, de

azért is, mert Fiona csak most jött rá, hogy nem szeretné, ha Jamesnek lenne egy másik fontos nő az életében.

- De honnan ismeri?- Arra utalt, hogy Jamesnek nem lehetnek olyan barátai,akiket nem a megfelelő úton-módon ismert meg.

- Átválogatta a könnyvtáramat. Munka kapcsán ismertem meg.—Jól hangzott, ráadásul úgy, mintha a könyvtár miatt vigyázna a boltra, és nem más okból. Feltűnt az is, hogy a Pástétomos asszony teszi csak fel a kérdéseket, ideje lenne neki is beszállnia. - És ön hogyan ismerkedett meg Jamesszel?

- Ismerem, amióta csak ideköltözött.

És emiatt már azt képzeled, lestoppolhatod magadnak, gondolta Fiona. Hangosan azonban ennyit mondott:— Kérem, foglaljon helyet. És nagyon kérem, tegye le a pástétomot. Biztosan nagyon finom lesz felmelegítve, James éppen ilyet kívánna egy hosszú aukciós nap után. Beteszem a hűtőbe.

- Nem is tudtam, hogy van itt hűtője. — Az asszony hangján bosszúság érződött, mintha ismernie kellene James összes háztartási gépének a helyét.

- Csak egy kis hűtő. Az irodában áll. Tejet tart benne a teához és a kávéhoz. Biztosan nem kér valamit? -Fiona most már úgy sóvárgott a pástétomra, mint még életében semmire.

- Mikor jön vissza? - A nő görcsösen kapaszkodott a pástétomba. Nem hagyja, hogy meleg ital felkínálásával rávegyék, hogy elengedje!

- Nem tudom. Nem mondta biztosra. Azt hiszem, attól függ, hogy mit akar venni, ha egyáltalán akar valamit.

- Szóval elad?

- És vásárol. Nem kellett volna elmennie, ha csak elad, nem?

A Pástétomos asszony a homlokát ráncolta. — Gondolom...

- Nézze, ebédidő van. Éppen fel akartam tenni a teavizet, hogy igyak valamit. Hadd kínáljam meg önt is.

- Ebédidő? Ki akar menni? Szívesen vigyázok egy órát a boltra! - ajánlkozott rögtön lelkesen a nő.

Bár Fiona nem akarta megszerezni Jamest, és joga sem volt, hogy a magáénak tekintse, úgy érezte, hogy nem hagy hatja, hogy ez a pástétomsütő akár csak egy órára is, de ura legyen a boltnak. Hiszen ha James valóban jól ismeri ezt a nőt, akkor miért nem kérte fel arra, hogy helyettesítse a boltban? Pedig nyilvánvalóan nem kérte meg erre. És valószínűleg jó okkal. - Nagyon kedves, de a riasztórendszer igen bonyolult. El sem tudnám magjarázni. Ezért is döntöttem úgy, hogy nem hagyom el a boltot.

A Pástétomos asszony körülbelül ugyanakkor fedezte fel az érvelés gyenge pontját, mint Fiona. - Nos, ha én itt vagyok, nem is kell bezárnia. Mindent átveszek magától.

Volt valami visszataszító mohóság abban, ahogy a nő ott akart maradni a boltban, hogy vigyázzon rá, és Fiona megérezte, hogy James bizonyára ezért nem kért tőle segítséget.— Biztos kiválóan megállná a helyét, de nem tehetem.

- Nem értem, miért! Sokkal hosszabb ideje ismerem Jamest, mint maga!

- Honnan tudja? — Az, hogy valószínűleg ez volt az igazság, nem vont le a kérdés szemtelenségből. - Hol ismerkedtek meg? Nem is mondta. - Fiona is szemtelen hangon kérdezősködött, de kezdte elveszíteni a türelmét. Ha ez a nő nem teszi le a pástétomot, vagy

nem megy ki a boltból, vagy lehetőleg mindkettőt, akkor valami erőszakos cselekedetre ragadtatja magát, fogadkozott.

A felmentő sereg nem várt alakban jelent meg. Csilingelt a bolti csengő, és belépett Róbert Warren.

Fiona és Róbert egymásra pillantottak: Fiona megkönnyebbülten, Róbert meglepetten.

— Á, Fiona! Jó napot!

—Jó napot, Róbert! - Fiona nagyobb örömmel üdvözölte, mint egyébként tette volna. - Milyen jó, hogy látom!

A Pástétomos asszony ugyanolyan vádló tekintettel meredt Róbertre, mint amivel mindeddig Fionát méregette. - Maga is James barátja?

— Hm... nem. Egy régiségekkel foglalkozó könyvet szeretnék venni - mondta Róbert.

Fiona azon tanakodott magával, emlékeztesse-e Robertet, hogy valójában már találkozott Jamesszel, vagy hagyja boldog tudatlanságban. A Pástétomos asszony pillantása azonnali döntésre késztette. - Pedig találkoztak már, Róbert. A vacsorapartimon.

-Tényleg! Emlékszem már! A bornál segített. El is felejtettem, hogy azt mesélte, könyvesboltja van.

— Pontosan - erősítette meg Fiona, amit a Pástétomos asszony utálkozó pillantással nyugtázott.

—Jól kell ismernie Jamest, ha már vacsorázott magánál, és a bor kiválasztásában is segített - szögezte le a Pástétomos asszony. Nem tette hozzá, hogy ez egyenértékű azzal, mint ha Fiona ágya alatt hagyná a cipőjét, de nyilvánvalóan ez volt a mögöttes gondolat.

- A könyvtáramban dolgozott — közölte kimérten Fiona, aki folyékonyan olvasott a gondolataiban.

- Most már emlékszem rá - szóialt meg Róbert. - Nagyon érdekelték a régi épületek.

- A helyi történeti társaságban ismerkedtünk össze. Régi könyvekről tartott nekünk előadást - mesélte kissé ellágyulva a Pástétomos asszony.

- Szóval maga Fiona barátnője? - Róbert tudta, hogy viselkedjen elbűvölően, és úgy tűnt, őszintén szeretné megismerni a Pástétomos asszonyt.

- Ó, dehogy - mondta sietve Fiona. - Még csak a nevét sem tudom. - Elmosolyodott, és ezzel arra biztatta a nőt, hogy ő is megmondja a nevét. - Fiona Matcham vagyok.

- Miriam Holmes - mondta az asszony, mintha harapófogóval húzták volna ki belőle.

- Hadd mutassam be Róbert Warrent - mondta Fiona. - Miriam - szólíthatom így? - nagyon ért a leveles tésztához. Ő mesélte!

- Milyen nagyszerű! - Róbert bizalmas és hízelgő mosolyával nézett rá.

- És maguk hogy ismerkedtek meg? - kérdezte Miriam még inkább megpuhítva.

- Az interneten-válaszolta Róbert, mielőtt Fiona valami kevésbé gyanús felelettel előállhatott volna.

Miriam elsápadt, ahogy felfogta a borzalmas valóságot. - Ugye, nem azt akarja mondani, hogy Jamesszel is az interneten ismerkedett meg? Hiszen ez undorító!

- Nem az!-védekezett Fiona. -így ismerkedtem meg Róberttel. - Nagy nehezen kiseperte az emlékeiből a hasonlóképpen megismert aljas és gonosz Evan emlékét.-És mondtam már, sőt folyton ezt hangoztattam, Jamest onnan ismerem, hogy rendszerezte a könyvtáramat.

- Csak nem hiszi, hogy James az interneten keres nő-ismerősöket?- Miriamot egyáltalán nem nyugtatták meg a szavai.

- Ebben egészen biztos vagyok - jelentette ki Fiona határozottan.—Számtalan más módon ismerkedhet meg nőkkel, ahogy azt mindketten tanúsíthatjuk. Most pedig, kérem, engedje meg, hogy későbbre betegyem a pástétomot a hűtőbe, vagy esetleg haza akarja vinni?

Miriam kelletlenül engedte el a tálat. - Nem. Jamesnek készítettem. Azt akarom, hogy ő egye meg. Van papírja, tolla? Akkor hagyok neki üzenetet.

Fiona fürgén átnyújtotta, majd Róberthez fordult. -Segíthetek valamiben? Ma én adok itt el.

- Hm, igen. Van régiségrészleg?

- Hogyne! Jöjjön velem - mondta Fiona, és örült, hogy tudja, merre van.

- Nem is sejtettem, hogy Jamesszel ilyen jó barátok - jegyezte meg Róbert helytelenítően, ahogy a polcok között követte.

- Nem is vagyunk - válaszolta nyájasan Fiona. - Csak viszonzom egy szívességét.

-Mifélét?

- No de Róbert, ehhez igazán semmi köze. - Fiona mosolygott, és közben azt kívánta, bárcsak kitalált volna egy elfogadható szívességet, amit James tett neki, és ne kellett volna ilyen gorombán válaszolnia, ami egyáltalán nem vallott rá.

Amint odavezette Robertet a régiségrészleghez, visszament a pulthoz, és átvette az éppen elkészült és elég hosszúra sikerült üzenetet. Úgy döntött, amint Róbert és Miriam magára hagyják, megeszi a pástétomot.

- Nem ettem meg az egészet — szabadkozott pár órával később Jamesnek—,de majd éhen haltam!

James falrengetőnek tartotta az egészet. - Jöjjön fel egy italra! Bezárom az üzletet, és elmondhatja újra. De egyetlen részletet se hagyjon ki!

Amint James a kezébe nyomta a nagy pohár fehérbort, és Fiona látta, hogy a pástétom minden baj nélkül a konyhába kerül, lassanként már ő is az eset mulatságos oldalát látta. - Az előbb sem hagytam ki sokat. Milyen dühös volt, hogy a boltban talált! Meg is ölne, ha megtudná, hogy megettem a pástétomot! Ki ez a nő?

James átkísérte a nappaliba. - Miriam? Ijesztő nőszemély, férjre vadászó, meghatározatlan korú asszony.

Fiona már a kanapé felé tartott, de most megmerevedett. - Ezt rólam is el lehet mondani!

- Tudom, de szerintem maga nem vadászik férjre, és nem lehet azt mondani, hogy ijesztő volna.

- Ezt egyáltalán nem tartom hízelgőnek! - háborodott fel Fiona. - Kifejezetten elszánt tudok lenni, ha egyszer eltökélem magamat!

- És ha nem, akkor kifejezetten imádnivaló. - James váratlanul, figyelmeztetés nélkül kivette a kezéből a poharat, egy közeli asztalra tette, és megcsókolta.

Fionának pár másodpercbe telt, mire felfogta, hogy James csókolja, és nemcsak barátságosan arcon puszilja, hanem szorosan átöleli, és a száját az övére szorítja.

Még arra is volt ideje, hogy eltűnődjön, milyen régen csókolták utoljára így, és vajon tudja-e még, mit kell ilyenkor csinálni, aztán már nem gondolkodott többé.

- Ó, istenem! - sóhajtott fel, amikor James elengedte.- Ez teljesen váratlanul ért.

- De ugye nem kellemetlenül?

Fiona kicsit megrázta a fejét, és lerogyott a kanapéra. Ismét felvette a poharát, és ivott egy kortyot.

- Bocsáss meg, ha megdöbbentettelek - mentegetődzött James. - Már régóta meg szerettem volna tenni.

- Komolyan? - A második korty nagyra sikerült, úgy meglepődött. - Sejtelmem sem volt!

James ezt nehezen hitte el. - Ugyan már, biztos felismerted a jeleket. Gondolom, így akran megtörténik.

- Szó sincs róla! És azt hittem, csak barátok vagyunk. Fogalmam sem volt, hogy meg akarsz csókolni!

James felvette a poharát, és leült mellé. - Ezenfelül pedig...

Fiona elpirult, és esztelenül, lázasan próbálta felidézni, milyen fehérneműt vett fel.

- Amióta először beléptél a boltomba, kívántalak.Többek között ezért is rendezgettem olyan sokáig a könyveidet. Erről jut eszembe, hogy tekintélyes összegről szóló csekkem van neked. Az a kis könyvgyűjtemény szépen hozott a konyhára.

Fiona összecsapta a kezeit.- Nagyszerű munka! Örülök. És levontad belőle a jutalékodat meg a többit?

- Igen, az összes költséget.

- Nagyon köszönöm. Igen hálás vagyok. - Fiona már az utolsó cseppeknél tartott.

- Nézd, Fiona, érzem, hogy elképesztettelek. Bocs, de képtelen voltam ellenállni.

- Nem, minden rendben. Egyáltalán nem bántam, hogy megcsókoltál.

James biztos helyre tette Fiona poharát. - Akkor nem bánod, ha megismétlem?

Fiona nem válaszolt.

- A kanapén való csókolózást érdemtelenül becsülik le - jelentette ki kis idő múlva Fiona.

- Hm. - James ebben nem volt olyan biztos. - Inkább azt kívánom, bár lenne egy sezlonom.

- Miért?

- Nos, a zűrzavar után...

- Ó, a franciaágy mélységesen mély békéjére célzol!

- Nem csoda, hogy imádlak. Mindig elérted az irodalmi utalásaimat.

Fiona kuncogott. - Mrs. Patrick Campbellre gondolsz? Ez a „meghatározatlan korú" hölgyekkel járó előny!

-De ugye nem veszed magadra a célzást? — James gyengéden kisimította Fiona haját az arcából.

Fiona nyelt egyet. — Ez rettenetesen váradanul ért, James.

- Tudom. Siettetlek, ugye?

- Csak egy kicsit.

- Akkor vacsora? Gondolom, nem akarsz csirkésgombás pástétomot enni.

A bor, a feszültség utáni felszabadultság és a tény, hogy mulatságosat mondott, kicsit hisztérikus nevetésre ingerelték Fionát.

- Azért nem riasztottalak el teljesen, ugye? - töltötte ismét tele a poharát James.

- Nem. Távolról sem. Csak szoknom kell a gondolatot...

- Kukkantsunk be a hűtőbe, hátha van valami, amit a maradék pástétommal megehetünk.

- A fagyasztott borsó jól menne hozzá-jelentette ki Fiona, és kinyitotta a fenti, apró mélyhűtő rekeszt. - Mi az? - James furcsán nézett rá, mintha nevetni akarna, de mégsem.

- Bocs, de ezt meg kell tennem. - Átölelte, és ráérősen megcsókolta.

Szóval ezt jelenti az a pillantás, döbbent rá Fiona, miközben visszacsókolta.

James vacsora után kocsival vitte haza. Fiona nem hívta be, de - szívét-lelkét beleadva - megcsókolta, mielőtt kiszállt. Nevetős, boldog hangulatban volt, és amint belépett a házba, és eltávolodott a helyzettől, azt kívánta, bárcsak lefeküdt volna Jamesszel, mindegy, milyen állapotban van a fehérneműje. Ilyen alkalma valószínűleg nem adódik ismét, vagy bátorsága nem lesz hozzá. A konyhába ment, hogy főzzön egy teát, és úgy érezte, ha egy kicsit merészebb, az estéje sokkal izgalmasabban is végződhetett volna.

Tizenkilencedik fejezet

Sian névcímkéket varrt a kertben. Lassan sötétedett, és a nagy citronellagyertya, amit az asztalra állított, már nem sok fényt adott. A kardigán és a farmer ellenére is fázott. Korábban meleg volt, és makacsul kapaszkodott a nyár utolsó pillanataiba, mert tudta, hogy nemsokára be kell mennie.

- Helló! - jött át Gus.
- Helló neked is! - Sian tovább varrt, és reménykedett, hogy Gus nem vette észre, mennyire megdobbant a szive örömében, amikor meglátta.
- Mit csinálsz idekint? Nincs valami nagy meleg.
- Látod, mit csinálok. Korábban meleg volt, és ki tudja, miért, nem akaródzott bemennem. Olyan szép este van. Mit keresel itt?
- Gondoltam, magányos vagy Rory nélkül.

Sian elharapta a cérnát. - Hiányzik, de tudom, hogy remekül érzi magát. Mami hívott, és beszélgettünk is.

- Szóval édesapád bírja az iramot az Eurodisneyben?
- Azt hiszem, beletörődött. De bármit megtenne Roryért, így valószínűleg jól megvan. Párizsban legalább bort lehet kapni.
- Jut eszembe - húzott elő egy üveget a háta mögül Gus. - Van kedved meginni velem?
- Ezeket be kell fejeznem - mutatott Sian egy nagy halom pólóra és zoknira meg egy kisebb halom névcímkére. - De részegen nem lehet tűt-cérnát a kezembe adni!

Gus nevetett. - Menjünk be. Nem is látod, mit csinálsz, és a székek sem kényelmesek itt kint.

- Oké, megadom magam. Hamarosan vége a nyárnak, igaz? Amint Rory elkezdi az iskolát...
- Ez az egyik, amiről beszélni szeretnék.

Sian nyugodt maradt, bár Gus hanghordozása mintha nem szolgált volna jó hírrel. - Feltehetően sejtem, miről, és egyet is értek veled.

- Tényleg? — Gus láthatóan nagyon meglepődött.
- Igen. Hozd a bort, én meg hozok poharakat.
- Ha nem bánod, begyújtok a kandallóba. Tudom, hogy csak augusztus van, de olyan dohos itt a levegő.

Sian percekkel később bement a nappaliba Gushoz, a kezében két pohárral, egy csomag krumpliszirommal és Rory iskolai ruháival. A cérnát a zsebébe dugta, a tűt a hajtókájába szúrta. Ropogott a tűz, és látta, hogy Gus meggyújtotta a gyertyákat a kandallópárkányon,és a kanapé mellett felgyújtotta a lámpát.

- Kissé dohos ez a ház- ismerte el Sian, amikor hátradőlt a kanapén, és elrendezte a varrást az ölében. - Mindenkitől ezt hallottam, de csak most kezdtem észrevenni. Lehet, hogy itt csak nyáron lehet lakni.
- Lehet.
- Amúgy sem érdekes. Légy szíves, töltsd ki a bort.
- Ettél már?

Sian vállat vont. - Pirítóst Marmite-tal. Sajnos, ezen élek, amikor Rory nincs itthon.

- Összeütök valamit.
- Nem, jó így. Meg kellene beszélnünk, hogy mondjuk meg Rorynak Együtt, vagy mondjam meg én?
- Úgy érted, hogy mondjuk meg Rorynak, hogy én vagyok az apja? Erre gondoltál? - kérdezte meglepetten Gus.

Sian hirtelen összezavarodott. Mi másról akarhat Gus beszélni, kérdezte magától. — Igen, hát nem erről akartál beszélni? Én is úgy döntöttem, hogy mielőtt iskolába megy, tudnia kell. — A szemöldökét ráncolta. - Miért, te hogy értetted?

- Ne bonyolódjunk vitába, míg nem ittunk legalább egy pohár bort!
- Szóval vitára számítsak? Akkor nem árt összeszednem az erőmet! - Sian megengedett magának egy gyors, kacér mosolyt, és fölemelte a következő tréning felsőt.
- Nem lehet! - jelentette ki határozottan Sian, amikor Gus korábban kinyilatkoztatta a szándékát. - Mindenki azt hiszi majd, hogy az apja vagy...

- Mert az is vagyok! — erősködött Gus. - Mi ezzel a gondod?

- Tudom, hogy az vagy, és velem együtt a fél megye, de amikor beírattam Roryt, nem írtam be a nyomtatványra a nevedet.
- Nevetséges! Senki sem fogja tudni, és nem is érdekli őket, hogy mit írtál arra az átkozott nyomtatványra. Problémát csinálsz ott is, ahol nincs!

Sian nem hagyta kizökkenteni magát a nyugalmából. - Nem én. Az iskola nem kívánja, hogy találomra megjelenjen ott akárki. Lefogadom, hogy az első iskolai nap maga lesz a pokol!

Gus felállt, és megpiszkálta a tüzet, hogy úgy álljanak a rönkök, hogy a végük is égjen. - Rory azt szeretné, ha eljönnék. Megkérdezte, hogy jönnék-e.

Rory elmondta ezt Siannak, és Sian sokáig magyarázta, miért nem lehetséges. Az érv nem győzte meg Roryt, de végül belenyugodott, hogy az anyja nemet mond, és ezt komolyan is gondolja. - Nem kaphat meg mindent, amit csak akar. Ez az élet első szabálya.

- Lehet, de nem esztelenség, ha azt akarja, az apja is ott legyen, amikor először iskolába megy.
- Nem tudja, hogy az apja vagy! Ennek semmi értelme — ráncolta a szemöldökét. - És muszáj megmondanunk neki, mielőtt valaki tévedésből elkottyantja.
- Tudom — sóhajtott fel Gus.
- És azt is tudom, hogy nekem kell megmondanom neki. Csak még nem találtam ki, hogyan.
- Szóval akkor most neked kell elmondanod? Nem „nekünk"?

Mindig is Sian mondta el a fontos dolgokat Rorynak. Egyedül, társ nélkül. — Tudom, hogy fel lesz dobva, de hagyd rám, hogy eldöntsem, melyik a legalkalmasabb pillanat. Én vagyok az anyja.

- Várj csak! Nekem egyáltalán nincs ebbe beleszólásom? Én vagyok az apja!
- Nem felejtettem el.
- Oké, akkor elmondjuk Rorynak, hogy én vagyok az apja, és együtt kísérjük el az iskolába.
- De én azt mondtam Rorynak, hogy csak kettesben megyünk el. — Sian most már kevesebb meggyőződéssel beszélt.
- Elmondhatod, hogy megváltoztak a dolgok. Előfordul.

- De nem élünk együtt. Ha a legelső reggelen ketten jelenünk meg Roryval az iskolaudvaron, az emberek úgy tekintenek majd ránk, mint egy párra. Pedig nem azok vagyunk.

— Semmiség miatt aggódsz.

Gus váratlan mosolyától megdobbant Sian szíve. És talán tényleg hiábavalóan aggódik. Csábította a lehetőség, hogy Gus is ott legyen, Rory első iskolai napja különleges alkalom lesz, ugyan akkor furcsa is, és Gus bizonyosan ünnepivé varázsolja, ahelyett, hogy Sian magányosnak érezné magát. Elfordult, és felvette a következő tréningfelsőt. - Tudod, mit? Eljöhetsz, ha felvarrsz egy nevet. Varrd rá egy tréningre, kevésbé vacakolós, mint egy zoknira.

Gus összehúzta a szemét, és fenyegető arcot vágott, aztán felvette a ruhadarabot, amit Sian nyújtott oda, a tűvel meg a cérnával együtt. Elfordult Siantól, és a varrás fölé hajolt, hogy Sian ne lássa, mit csinál.

- Hozok még be fát — mondta Sian, mert képtelen volt tétlenül üldögélni, míg Gus a tűvel bajlódott.

A fáskamrában megtöltötte a tavaly télről maradt, csodálatosan száraz fahasábokkal a kosarat, és azon tűnődött, nem volt-e lelketlenség tőle ilven próbatételnek kitenni Gust, végtére is a férfiak nem tudnak varrni.

Amint visszaért a házba, megszólalt a telefon. Melissa kereste.

- Szia, Sian, hogy vagy?

- Jól. És te? - Az udvariasság kedvéért Sian igyekezett egy kis lelkesedést vinni a hangjába.

— Borzasztó izgatottan! A házeladás pazarul megy, mert készpénzes vevő vagyok, és az ingatlan azonnal beköltözhető.

- Ó!

- Jaj, bocs! Kicsit tapintatlan voltam. Neked ez természetesen nem jó hír, de biztos találsz valamit. Rengeteg kiadó ingadan van pillánatnyilag, mert senki sem tud eladni. Ellenőriztem, hogy a bérbeadói piac még mindig virágzik-e, arra az esetre, ha ki akarnám adni a nyaralót.

Mintha kést forgattak volna a szívében. - Azt hittem, tényleg itt akarsz lakni! Bár ha nem, akkor bérbe is vehetném tőled, és nem kéne elköltöznöm.

- Ó, arról szó sem lehet! Csak a puszta falakat akarom meghagyni, és nagyon sok a tennivaló vele. Persze ha valóban úgy döntenék, hogy nem akarok benne lakni, akkor később még mindig kiadhatom - mondta, majd sietve hozzáfűzte: — De sajnos akkor jóval többet kell majd fizetned érte.

- Akkor hát ez a megoldás nem jöhet szóba. - Sian kis szünetet tartott. - Miért is hívtál? — Nagyon jól tudta, hogy Melissa nem említette, és szeretett volna mielőbb túlesni a beszélgetésen.

- Jaj,bocsiii! Nem mondtam még? Szeretnék egy építési vállalkozóval és egy belsőépítésszel, ha lehet, egy építésszel átjönni. Apám ismer egyet, aki jóformán ingyen megcsinálja.

- Milyen szerencsés vagy.

- Ugye?—Melissa észre sem vette, hogy Sian gúnyolódik—Mellesleg csak jövő hétfőtől egy hétre tudok mindenkit összecsódíteni. Neked megfelel?

Sian, aki arra vágyott, bárcsak azt mondhatná, hogy nem, felsóhajtott. Amúgy is pocsékul és minden bizonynyal nyomorúságosan érzi majd magát, akkor miért ne lepné el az otthonát Melissa és lelkes segítőtársainak kis csapata? Neki itt sem kell maradnia. Kisírhat Fionából egy csésze kávét, mialatt darabokra szedik az otthonát, még az is megeshet, hogy szó szerint. - Fél tízre jöhettek.

- Előbb nem? Tudod, az építőmunkások hihetetlenül korán kezdenek. Fél kilencre?

- Kizárt. A fiam első iskolai napja lesz, és fél kilenckor mindketten nagyon elfoglaltak leszünk. És most mennem kell. Az egy hét múlva hétfői viszontlátásra. - Kicsit erélyesebben tette le a kagylót, mint ahogy akarta. A fene vigye Mellssát.

Visszament a fahasábokkal a nappaliba. A székén ott volt a tréningfelső a gyönyörűen bevarrt névvel. A tetején egy póló, szintén névvel ellátva. Gus éppen egy tornanadrágot vett fel, és az asztalon kunkorodó gombolyagról levágott egy újabb nevet.

- Á! Szóval tudsz varrni! - kiáltott fel Sian. Úgy tett, mintha nem volna lenyűgözve, de egyiküket sem tudta becsapni.

- Ami azt jelenti, hogy eljöhetek veled, amikor Rory először iskolába megy - mondta Gus határozottan.

- Oké, nem bánom - sóhajtott fel Sian legyőzve. - Bár az összeset veled csináltattam volna meg, ha tudom, hogy ilyen jól értesz a varráshoz — tette hozzá elevenebben.

Gus a szemöldökét ráncolta. - Ugye, nem vagy mérges, hogy tudok varrni? Mi a hézag?

- A barátnőd, Melissa. Az előbb ő hívott telefonon -mondta, és elmesélte a beszélgetést.

- Macerás dolog, de nem meglepő, igaz?

- Gondolom, igaz. Tudtam, hogy át akarja alakítani a konyhát.

- Szerintem éhes vagy - állt fel Gus. — Hallgass rám: sose vitatkozz egy éhes nővel! Készítek egy szendvicset.

Sian visszafojtotta a nevetését, míg Gus ki nem lépett a szobából.

Mire a férfi visszajött két megrakott tányérral, Sian végzett is a nevek bevarrásával. Kíváncsi volt, mit talált

Gus a mostanában szinte üresen kongó hűtőjében, de úgy látszik, csak akadt valami.

- Nem csoda, hogy ilyen rossz a kedved! Nincs semmi ennivaló itthon!

- Akkor az mi, ha nem ennivaló?

- Bab pirítóson, ráolvasztott sajttal, de nem a megszokott módon kellett felvágnom a kenyérhéjat.

- Nagyon gusztusosat készítették — Most, hogy látta és megérezte a bab illatát, hirtelen farkaséhes lett.

- Láss hozzá! - Ismét teletöltötte a poharát.

Miután a férfi megette a második szelet pirítóst, Sian megjegyezte. — Te is éhes voltál.

- Én mindig éhes vagy ok.

- Akárcsak Rory ! - szaladt ki a száján, és felállt, mert azt kívánta, bárcsak ne mondott volna semmit. - Keresek valami édességet.

- Ah! Bármibe fogadok, nem sikerül találnod!

Szerencsére az elhamarkodott ígéret után mégis talált fagylaltot, és akadt csokiöntethez való is. Gyorsan pörkölt egy kis mandulapelyhet, majd az egészet összekeverte egy-egy kehelyben.

-Ta-da-da! Csokoládés-mandulás fagylaltkehely! -jelentette be büszkén, amikor behozta őket.

- Azta! A kedvencem. - Gus elvette az üvegkelyhet és a kanalat, és szemügyre vette. - Gyümölcskocsonya nincs?

- Nincs. Hosszú időbe telt volna, mire a zselatin megdermed. Légy hálás azért, amit kapsz! És edd meg, mielőtt elolvad. - Olyan érzés volt, mintha egy idősebb Rory lett volna a házban. Apa és fia elképesztően hasonlítottak egymás ra.

Amikor olyan óvatosan nyomta bele a kanalát a fagylaltba a kehely oldalánál, hogy csak egy kicsit csordult ki, hirtelen észrevette az asztalon heverő vázlatfiizetét. - Á, szóval körül szimatoltál!

- Igen — felelte a férfi elfogultság nélkül. - Tényleg nagyon tehetséges vagy! Rajzolni is tudsz, nemcsak festeni.

Sian egy pillanatig fontolgatta a választ. - Nos, igen. Az egyik gyakran megelőzi a másikat. Bár nem mindig - tette hozzá örökösen pontosságra törekedve. - És nem mindenki esetében.

- A rajzolás mindig varázslatnak tűnt számomra -mondta Gus. - Egyszerűen képtelen vagyok rá. És aki ért hozzá, azt varázslónak tekintem.

- Mindenkinek máshoz van tehetsége. Én így vagyok a matematikával. - Felkapta a vázlatfüzetét, és végigpergette a lapjait. - Te pedig az íráshoz értesz.

- Gondolod? Bár az ügynököm nagyon lelkes, én szörnyen félek tőle. A vadonbeli túlélő-ismeretekről írni egészen más, mint a gy akorlatban csinálni.

--De fényképek is lesznek, nem? Azt mondtad, rengeteg fényképed van.

- Hát persze. A könyv nagyon szép lesz, csupa színpompás, gyönyörű naplementés meg hasonló kép, de a technikai részletek - amit valóban közvetíteni szeretnék az olvasók felé - elvesznek majd bizonytalan prózámban.

- Akkor viszont árnyékolás nélküli vázlatokra lesz szükséged!

- Ugy van! — nézett rá Gus.

Sian későn döbbent rá, hogy esetleg önként kellett volna jelentkeznie. — És azt szeretnéd, ha én rajzolnám? - Alig bírta leplezni a lehetőség nyomán támadt izgalmát.

- Hát, ha van rá idődd. Tudom, hogy bizonyára unalmas...

- Éppen ellenkezőleg! Szerintem lenyűgöző lesz, és boldogan elkészítenem neked a rajzokat! - Hirtelen nem is tartotta akkora butaságnak a lelkesedését.

- De nem tudok fizetni...

- Jaj, ne már, Gus! Ilyesmire ne is gondolj, amíg el nem adod a könyvet, és nem kapsz érte pénzt!

- Megpróbállak hasonlóval kompenzálni.

- Buta vagy!

Gus megsértődött. Felállt a helyéről, odajött Sianhoz, és nagyon ismerős arckifejezéssel ült le Sian székének karfájára. - Szóval azt hiszed, buta vagyok?

Sian felállt. A férfi túlságosan közel volt. Nem akarta, hogy Gus észrevegye, gyorsabban vesz levegőt. De hibát követett el. A férfi is felállt, és elkapta. Sian úgy érezte, alig bír megszólalni. - Igen! - A választ zihálva mondta ki.

- Szerintem meg te is buta vagy. - Aztán Gus átölelte, és hosszan, keményen, a részletekre sokat adva megcsókolta.

Sian csókolózás közben felhagyott a védekezéssel. Már nem g ermekét egyedül nevelő anya volt, aki az önállóságáért küzd, hanem egyszerűen csak egy nő, aki annak a férfinak a karjában van, akit nemcsak kíván, de szeret is. Végre beismerte maga előtt, hogy ennyi éven át egyetlen pillanatig sem szűnt meg szeretni Gust, bár nagyon igyekezett. Amikor a férfi később feltette a kérdést, hogy-„Szeretnéd, ha...?", Sian tétovázás nélkül igennel válaszolt, és felvezette Gust a hálószobájába.

A hat évvel korábbi szenvedélyes vonzalom ugyanúgy megmaradt, bár Sian számára még lángolóbbá vált, hiszen azóta senkije sem volt. Az első szeretkezésük gyors, heves, szenvedélyes és kunsztokat nélkülöző volt, de utána már nem sajnálták rá az időt, és felfedezték, újra megismerték egymás testét.

- Hosszú ideje ez az első alkalom, hogy igazán nőnek érzem magam, és nem csak anyának.
- Milyen hosszú ideje?
- Majdnem hat éve.
- Milyen megindító! — csókolta meg a férfi Sian meztelen vállát.
- Tudom. - Sian nem vallotta be, hogy a férfi után elment a kedve mindenki mástól. Van, amit jobb, ha megtart magának, gondolta.

Lassan és későn ébredtek fel, és mindketten nagyon éhesek voltak. - Nincs itthon ennivaló - sóhajtott fel Sian. — Kenyér sem maradt.

- És mi van?

Sian hanyatt feküdt, és próbált az ennivalóra összpontosítani. - Van tej a fagyasztóban. Olyasmi, mint liszt, cukor. Dzsem. Marmite, mogyoróvaj. Ami jó a pirítóshoz.

-Tojás?

Sian bólintott. - De nincs szalonna. Se paradicsom, gomba vagy bármi más, ami főtt ételhez kell.

- Nem érdekes. Majd sütök könnyű palacsintát - ígérte. -Te csak aludj tovább.

Sian nem hitte, hogy képes lesz újra elaludni, de felrázta a párnákat, és visszagömbölyödött, mert úgy érezte, szívesen átéli újra, ami az elmúlt órákban történt. Akkor tért legközelebb magához, amikor Gus egy tálcát tett az ágyra, rajta egy csomó palacsintát, egy csésze aranyló szirupot, vajtartót és két tányért meg késeket.

- És máris hozom a teát - közölte, majd ismét lement. Gust mintha nem zavarta volna a hűvös idő, elégedetten kóborolt bokszéralsóban a házban. Sian végignézett az elé tálalt lakomán. Hozzá tudna ehhez szokni, futott át az agyán.

Miután együtt lezuhanyoztak, úgy döntöttek, hogy elmennek ebédelni. Gus fürdőlepedőben, Sian köntösben vitatták meg, hova menjenek.

- Ne helyben - vetette fel Gus. - Használjuk ki a jó időt. Lehet, hogy ez az utolsó nyári nap.
- Aminek a javát ágyban töltöttük- sóhajtott fel boldogan Sian.
- Ne nézz rám így, különben azonnal visszaviszlek — figyelmeztette Gus olyan tekintettel, amiből Sian úgy érezte, ez nem is lenne olyan rossz választás.

- Ha még lenne egy morzsa ennivaló a házban, szavadon is fognálak, de vigyáznod kell az erőnlétedre!

Miután Gus értésére adta, hogy az erőnlétével semmi baj, elengedte Siant, és a lány végre felöltözhetett. Míg Gus hazament tiszta ruháért, Sian farmerba és egy breton stílusú csikós felsőbe bújt. Sportos öltözék volt, de tudta, hogy jól áll neki. Visszafogottan festette ki magát, annyit tett fel, hogy Gus ne vegye észre, de kiemelte a szemét és a száját. A bőrére nem kent semmit, csak egy kis hidratálókrémet. Örült, hogy gyorsan elkészült, mert Gus már ott is volt, amikor éppen a tornacipőjét húzta fel.

- Hova akarsz menni? - kérdezte a férfi. - Főúri kastélyba, vidámparkba, kertészeti árudába?

- Oda nem, ahol sokan vannak. Csak valami szép helyre vigyél.

- Oké, ez nem lesz nehéz. Szeretnél bevásárolni egy piknikre? Tüzet rakni, vizet forralni? Vagy egy kocsmában ebédelni?

- Kocsmában ebédelni-válaszolta Sian, és reménykedett, hogy nem adott olyan rossz választ, amitől Gusnak rögtön elmegy tőle a kedve.

A férfi felnevetett. - Még tudok is egy jó helyet! Gyere!

- Hova megyünk? — firtatta Sian, amikor már kis ideje úton voltak.

- A kedvenc helyemre. Emlékszel az erdőre, ahova Roryval elvittelek benneteket? Most beljebb megyünk, mint első alkalommal. Van valami, amit szeretnék megmutatni.

- Jaj, de jó! Talán mégis hozhattunk volna valami enni-innivalót.

- Csak az időt pocsékoltuk volna a vásárlással. Sétálunk egy kicsit, keresünk egy kocsmát, bekapunk valamit, felhajtunk pár sört, aztán visszamegyünk... szieszt ázni.

- Hát hogyne, szieszt ázni! Remek ötlet!

Sian az utazás hátralevő részében hol az ablakon nézett ki, hol Gus combjára tévedt a tekintete.

- Itt is vagyunk - mondta a férfi. Behajtott egy darabon az erdőbe, és leparkolt. Kiszálltak a Land Roverből, és Gus átfogta Sian derekát. A lány igyekezett lépést tartani vele, egy ütemben haladni, de néhány méter után feladta.

- Nincs értelme, nem elég hosszú a lábam.

- Megfelelően hosszú, de majd én igazítom a lépteimet a tiédhez.

A lábról más is Sian eszébe jutott. - És a sérülésed? Sosem beszélsz róla.

Gus vállat vont. - Mostanában sokkal jobb, és többnyire nincs gond vele. De azért egy hosszú expedícióba már nem vágnék bele. - Sianra pillantott. - A vérem már nem hajt a felfedezésre.

Sian felnézett rá, és elmosolyodott.

Átsétáltak az erdőn, fel egy dombra, amin egy nagy tisztás volt. - Itt szeretném létrehozni a vadonbeli túlélőtáboromat, amiről meséltem neked. Elég hely van, hogy középen egy főtábor, körülötte néhány jurta vagy sátor elférjen.

- Gyönyörű hely. - Sian körülnézett. Varázslatos volt, mintha évszázadok óta senki sem járt volna itt, kivéve persze azzal a céllal, hogy a tisztást rendben tartsák. Valószínűleg nem sokan járnak fel ide, gondolta.

- Igen. Maximálisan tökéletes lenne, ha még egy patak is folyna a közepén, de nem messze van egy - magyarázta Gus.

- És mit szeretnél inkább csinálni? Könyvet írni vagy belefogni a vállalkozásodba?

- Tudod, ha pár hónappal ezelőtt teszed fel ezt a kérdést, nem is gondolkodtam volna, hanem a vállalkozást mondom. De belefogtam a könyvbe, és minél jobban haladok előre, annál jobban élvezem. Már majdnem befejeztem. Egy részét tulajdonképpen el is küldtem az ügynökömnek, és imádja. Már egy kiadót is keresett.

- Ennek nagyon örülök! Azt hiszem, csodálatos lesz. Szeretném elolvasni, vagy legalábbis egy részét, ha nem akarnád az egészet megmutatni - fűzte hozzá sietve. — Tudom, hogy a szerzők némelyike nem szereti megmutatni a művét, még a családjának vagy a barátainak sem, míg meg nem jelent.

- Látnod kell, ha te illusztrálod.

Egy darabig szótlanul sétáltak. Aztán Gus hirtelen megtorpant. - Lenne... lenne kedved eljönni velem a megbeszélésre? Amikor a kiadóval tárgyalok?

- Miért akarod, hogy ott legyek? Szerintem ez egyáltalán nem szokás! Végtére is nem gyerekeknek szóló képeskönyvről van szó.

- Tudom, de... - A férfi nem találta a szavakat.

- Akkor miről van szó? - Sian felé fordult, hogy rákényszerítse Gust, hogy a szemébe nézzen. - Mondd meg.

-Tudom, hogy butaság, és csak egy lány vagy... - Gyorsan elvigyorodott, hogy jelezze, csupán tréfál - de nagyabb önbizalommal mennék el, ha mellettem lennél. Sok mindenhez értek, de a rajzoláson kívül még egyhez nem: hogy eladjam magam. Ha te ott lennél, azt hiszem, ez is menne.

Siant meghatotta a vallomás, de még most sem volt biztos abban, hogy Gusnak tényleg szüksége van arra, hogy elmenjen vele. - Ott lesz az ügynököd. Ő majd melletted áll - válaszolta.

- Igen, de ha a kiadó nem hisz bennem, akkor nem veszik meg a könyvemet, igaz?

- Gondolom, igen. És ha azt szeretnéd, hogy elkísérjelek, természetesen elmegyek veled. - Bármit megtennék, hogy Gusnak segítsek, gondolta. És tudta, mennyivel nehezebb eladnunk a saját munkánkat, mint valaki másét. Ha el tudta adni Jody párnáit, képes lenne Gus könyvét is. Séta közben Gus elmesélte, miket csináltak a bátyjával, és Siannak az járt a fejében, milyen idilli gyermekkora lehetett. Vajon a Roryé idillikusságában megközelítette-e?

- Mire gondolsz? – kérdezte Gus, amikor Sian jó ideje hallgatott.

- Arra, milyen eszményi gyerekkorotok lehetett a bátyáddal, milyen szabadon kóboroltatok erdőn-mezőn!

- Ha kíváncsi vagy, egyáltalán nem volt olyan jó. Amikor mami boldogtalanul élt a második házasságában, az mindhármunk számára rettenetes volt. Persze neki a legrosszabb. Azt hitte, jót tesz velünk, de a legrosszabbul sült el. A férje egy zsarnok volt. De ez az egész - mutatott körbe az erdőn - sokért kárpótolt minket.

- Szeretném, ha Rorynak ilyen gy erekkora lenne, s nem kellene a számítógép mellett vagy az utcákon csavarogva töltenie. Részben ezért is költöztünk ide. Nagyon megszenvedte Londonban az iskolát. Egy félév után ki kellett vennem. Egyszerűen összezsugorodott.

- Itt biztos nem zsugorodna össze!

- Tudom, és ezért sem akarok innen elköltözni. Az iskola is olyan biztató itt. Jody, Annabelle mamája csak jót mond róla.

- Nem kell elköltöznöd, messzire legalábbis nem - mondta határozottan Gus -, így továbbra is járhat ebbe az iskolába.

Sian felsóhajtott. - Még ha ez így lesz is, és az egyik ház, amit mami talált, meg is felel... - Elhallgatott.

- Igen? — Gus választ követelt, de nem volt türelmetlen: valóban tudni akarta, mi nyomasztja Siant.

- Úgy érzem, ez a nyár egy idill volt, aminek vége, ha Rory iskolába kezd járni. Olyan csodálatos volt itt! Tökéletes az időjárás, az édesanyád olyan szeretettel fogadott minket. Barátokra leltem, van munkám, egy olyan nvaralóban lakom, amit szeretek, de az első iskola napon felmérik, hogy kiverjék a falait, Rory pedig iskolába megy. Mindennek vége.

Gus átfogta a vállát, a karja megnyugtatóan nehezedett rá. — Szó sincs róla. Rorynak még hosszú évekig szüksége lesz rád. És addig idilli lesz az életed.

Olyan magabiztosan beszélt!

Huszadik fejezet

- Mami! - szólt egy kora reggel Rory. Az iskolakezdés előtti héten történt, amikor Sian már nem küldte napközibe, mert szerette volna, ha kellemesen kihasználják a hátralévő időt. Ráadásul Sian végig akarta látogatni a házakat, melyeket az anyja az interneten talált.

- Igen, drágám? - Ráérősen reggeliztek. Sian fájdalmasan gondolt arra, hogy ilyen reggelik nemsokára már csak hétvégenként lesznek.

- Ugye, az iskola nem olyan lesz, mint Londonban?

Rory londoni iskolai időszaka mindenki számára nagy megpróbáltatást jelentett. Nehezen lehetett volna eldönteni, ki szenvedett jobban: Rory, akinek ténylegesen el kellett viselnie a hatalmas területen fekvő irdatlan nagy iskolát, a sok közönyös tanárnő közül az egyiket, vagy Sian és a szülei, akik halálra aggódták magukat, míg Rory iskolában volt, hogy a kicsi hogy boldogul, és reménykedtek, hogy nem egy szódan, sokszor síró gyereket visznek haza.

- Dehogy. Annabelle bátyjai szeretik, nem? Jody szerint igen. És ne feledd, hogy először is kisebb. Es már ismered a tanárnődet is.

Felicity, az igazgatónő a vakáció alatt szervezett egy kis partit a környékre újonnan beköltözött gy erekeknek, akik még nem ismerték a tanárnőjüket,és így sem ő, sem a többi gyerek nem volt ismeretlen Rory előtt. Siant elbűvölte az osztályterem meleg hangulata, a falakon látható érdekes és változatos képek, tárgy ak és a barátságos, gondoskodó iskolai személyzet.

- És ismerem a gyerekeket is, nem? A napköziből?

- De mennyire! Annabelle a legjobb barátnőd. — Sian nem mondta ki, de felismerte Annabelle-ben azt az eleven kislányt, aki — ha Rorynak szüksége lenne rá - rögtön a védelmére kelne.

- És jól is tanulok! Már nemsokára tudok olvasni!

- Akkor hát nincs miért aggódni, igaz? - ölelte meg a fiát biztatóan Sian.

Beszélgetésük után Rory úgy vélte, hogy az iskola remek lesz. Siant boldoggá tette, hogy a gyerek izgatottan várja az első tanítási napot, de kicsit szomorú is volt. Örült ugyan a lehetőségnek, hogy több ideje lesz dolgozni, ugyanakkor tudta, a fia hiányozni fog. Viszont jó, hogy a napköziért már nem kell fizetnie. És most, hogy Rory boldogabb, ismét arra összpontosíthat, hogy — ismételten — idegeskedjen Gus miatt.

A hétvége óta nem hallott felöle, ami nagyon elbizonytalanította. Remélte, hogy Gus eljön vele házakat nézni, aztán ott volt a sokkal nyugtalanítóbb probléma: mikor mondják meg Rorynak, hogy Gus az édesapja? Ugy egyeztek meg, együtt közlik vele, és Rory már a jövő héten kezdi az iskolát, de hova lett Gus?

Sian végül feladta a várakozást, és áttelefonált. Fiona vette fel a kagylót, és azt mondta, Gus nincs otthon, de az utóbbi időben egyébként is nagyon elfoglalt. Sian várt egy napot, majd a büszkeségét lenyelve ismét telefonált. Fiona ezúttal azt válaszolta, hogy Gus nem tud a telefonhoz jönni. A hangja majdhogynem bűntudatosan csengett, és Sian nem erősködött, nem is hagyott üzenetet. Hirtelen úgy érezte, semmi értelme.

Megpróbálta meggyőzni magát, hogy ez így van rendjén. Természetes, hogy elfoglalt. Most fejezi be a könyvet, és isten tudja, még mi mást. Nem szabad emiatt idegeskednie. Miért is lenne vele szemben bizalmatlan?

De a kétely, mint egy bőr alá fúródott apró szálka, amit szabad szemmel nem is lehet látni, egyre jobban gennyedt a lelkében.

Nem tépelődött volna annyit, ha nem biztos benne, hogy amikor Fionával beszélt telefonon, Melissa nevetését hallotta a háttérben. Hirtelen nyugtalanság támadt lelkében, hogy a történelem ismétli önmagát. Fiona előtt nem tudta szóba hozni, mert nem tudta, Gus be szélt-e a hétvégéről az anyjának. A férfiak nem olyan nyitottak ilyen kérdésekben, mint a nők. Aztán azt bizonygatta magának, hogy fölöslegesen került ilyen állapotba. Bizonyosan akad elfogadható magyarázat is. Számtalan egyéb dolog van, amivel lefoglalhatja magát: aznap délután, míg Rory Annabelle-nél volt, át kellett mennie Veronicához, hogy munkához lásson a beépített szekrényen. Annabelle is otthon maradt az iskolakezdés előtti héten.

Aztán Sianba belenyilallt egy új gondolat: Richárd. Mi lesz vele? Rettenetes lelkifurdalás fogta el. Richárd ismét elutazott két hétre, de aztán biztosan beszélni akar vele a kapcsolatukról, és valószínűleg megkéri majd a kezét. Hogy magyarázza meg neki, hogy nem szereti, ezért nem maradhat vele? Nem mondhatja, hogy beleszeretett Gusba (bár Gusnak ezt nem mondta, és a férfi sem mondta ki a „szeretlek" szót), mert ezzel csak nagyobb fájdalmat okozna neki. Egyébként is, hogy lehetne egészen biztos afelől, hogy Gusszal van-e jövője? És mi lenne a legjobb Rorynak? Akkor, amikor azt gondolta, egyszerűbb lesz az élete, ismét egy csomó aggodalom és kérdés szakadt a nyakába, amelyekre választ kellene találnia.

Most, amikor Roryval üldögélt a kertben, ismét megingott. A Gusszal töltött boldog hétvége után hol van most a férfi, és miért nem jön a telefonhoz? Lehet, azért vette le a lábáról, hogy bebizonyítsa, képes rá? Sian nem így érezte akkor, de egy férfi, aki gyakorlott az ilyesmiben, biztos könnyedén színleli, hogy a csábítás valóságosnak tűnjék.

Rory megrángatta a ruhaujját, és Sian visszazökkent a valóságba. A kisfiú azt kérdezte, megmutathatja-e Annabelle-nek az új névcímkéit, és felpróbálhatja-e még egyszer, ki tudja, hányadszor, az új iskolai egyenruháját. Isten áldja Roryt és a gyakorlati teendőket, gondolta Sian. Bár az is igaz, ha nem lenne Rory, nem lenne ebben a kutyaszorítóban sem, tette hozzá.

Végül Fiona hívta fel Siant.

- Arra gondoltam, ha van kedvetek, örülnék, ha Roryval átjönnétek vasárnap uzsonnára. Tartanánk egy kis iskolakezdés előtti ünneplést.

- Az emberek így ünneplik inkább az életet, ahelyett, hogy temetést rendeznének? - Sian nem volt tisztában vele, miért olyan szomorú dolog, hogy Rory iskolába megy, mégis így érezte.

Fiona együtt érzően cöcögött. — Egy korszak vége, igaz? De a torta mindig felvidítja az embert!

- Gus is ott lesz? - Sian nagyon igyekezett, hogy közömbösen tegye fel a kérdést, mintha nem töltöttek volna csaknem két napot az ágyban, hogy aztán megint ne keressék egymást.

-Igen.

- Akkor jó. Abban maradtunk ugyanis, hogy mielőtt Rory elkezdi az iskolát, megmondjuk neki, hogy Gus az édesapja. A vasárnap lesz erre az utolsó alkalom.

- Persze. Ne haragudj, hogy olyan elfoglalt...

- Ó, szükségtelen mentegetőznöd. Nem nagy ügy.

- Nagyon is komoly dolog, és meg kell mondanom, nem szép Gustól, hogy ennyire a végére hagyta, de mentségére legyen mondva, nagyon el...

- Elfoglalt, tudom. Minden rendben.

Sian bizonyára el tudta Fionával hitetni, hogy ez az egész nem érinti, mert hallotta Fiona megkönnyebbült sóhaját. - Akkor hát viszlát vasárnap - mondta a barátnője. - Fél négy körül várlak. És ha Angus úgy döntene, tűzre van szüksége vagy ilyesmi, még marad rá idő.

Gus vasárnap levágtatott a lépcsőn, hogy a konyhában uzsonnázó Roryhoz, Sianhoz és Fionához csatlakozzon. Legalább itt van, gondolta Sian. A fia kedvéért felhagyott a bujkálással, ha az ő kedvéért nem is jött a telefonhoz.

Gus Roryhoz sietett, felkapta, a levegőbe hajította, és addig dobálta, míg a gyerek nem visított örömében. - Ki ez a nagyfiú? Szóval már iskolásak vagyunk?

- Igen - kacagott hisztérikusan Rory.

Egy apa nem így viselkedik, gondolta Sian. Inkább egy fiatalabb nagybácsira jellemző ez a bolondozás. Richárd sosem viselkedne így a gyerekkel. Aztán belenyilallt a lelkifurdalás, ami csak növelte egyébként is egyre erősebb kételyeit.

- Üljetek már le - szólt rájuk Fiona, aki valószínűleg osztozott Sian érzéseiben. — A végén még, ha nem vigyázol, Rory viszontlátja az uzsonnáját!

- Egy perc. Üdvözölnöm kell még a szívem hölgyét -mondta Gus, és szájon csókolta Siant. A csókot kísérő pillantás még inkább a huncutságokra hajlamos nagybácsi, és nem a felelősségteljes apa képét erősítette. Mennyit tudhat Fiona? Abból, ahogy Gus viselkedik, gondolta Sian, valószínűleg mindent. De akkor sem engedi, hogy azt higgye, úgy viselkedhet, mintha mi sem történt volna, és nem vette volna szándékosan semmibe egy héten át.

Mialatt Fiona kiszolgálta a fiát és az unokáját, Sian feltette magának a kérdést: kivel feküdne le szívesebben, a nagybácsival vagy az apával? Aztán mélyet sóhajtott a magának adott válasz miatt.

- Gyorsan pár szót kéne váltanunk, Gus - mondta a férfinak, mialatt Fiona és Rory elmélyültek a tortával való foglalatoskodásban, ami piciben ugyanazt a sárkányt formálta, mint amit Penny Rory születésnapjára sütött. Fiona azért készítette, hogy mint mondta, „lehetősége legyen, szép, cukros dolgokkal játszani".

- Igen? Akkor várjunk, míg meguzsonnázunk. Figyelj csak, Rory, van itt neked valami. - Átnyújtott a gyereknek egy selyempapírba csomagolt kis tárgyat.

- Ez egy sárkány! - kiáltott fel Rory, amikor kibontotta.

- Te faragtad? - kérdezte hitetlenkedve Fiona.—Gyönyörű!

- Az bizony - mondta halkan Sian, és megcsodálta a fia kezében forgatott faállaton tökéletesen kifaragott pikkelyeket, karmokat és orrlyukakat. - Ha faragni tudsz, hogy hogy nem tudsz rajzolni?

- Ez csak farigcsálás, a sárkányok amúgy is durva, pikkelyes bőrűek- A késsel tudom, hányadán állok. Jut eszembe, csak nézed a tortát, Rory, vagy fel is vágod? Tessék, vágd ezzel

- emelt le egy kést az övéről, amit egy nő sosem adott volna gyerek kezébe. Sem Sian, sem Fiona nem szólt egy szót sem.

Gus segítségével Rory nagyon ügyesen, óvatosan használta a kést. Mindenkinek adott egy szeletet.

- Adsz nevet a sárkányodnak? - kérdezte Gus éppen abban a pillanatban, amikor Sian megpróbálta magára vonni a figyelmét, hogy jelezze, meg kellene beszélniük, hogyan közöljék a hírt Roryval.

- Igen, ez jó ötlet - helyeselt Sian. - Magaddal viheted a táskád mélyére rejtve az iskolába is.

- Akkor lenne veled egy barát — tette hozzá Fiona.

- Már sok barátom van az iskolában - mesélte büszkén a kisfiú. — De beviszem a sárkányt is - fűzte hozzá gondterhelten, nehogy megsértse Gust.

-Otthon hagyhatod, vagy magaddal viheted, ahogy tetszik - sietett megnyugtatni Gus. - Nem erőltetem.

- Szóval adsz neki nevet? - firtatta Fiona.

- Nem tudom - forgatta szeretettel a kisjátékot a gyerek. - Minek hívjam?

- Rajtad múlik, pajti - válaszolta Gus. - Hívhatnád Bilinek vagy hasonlónak. Vagy kitalálhatnál valami sárkányosat.

- Milyen sárkányosat? - kérdezte Rory. - Vagyis milyen egy sárkányos név?

- Csak ne érezd szükségét, hogy Paffnak hívd - szólt közbe Fiona.-Akkor egész este a főcímdalt énekelhetjük!

- Akkor hát ne legyen Paff - egy ezett bele Rory, aki elfogadta, hogy ez nem örvendene nagy népszerűségnek. - Azt hiszem, a Bili jó lesz. Bili, a sárkány!

- Ez tetszik! - kiáltott fel Sian. - Nem valami nőies alliteráció.

Rory az anyjára nézett. - Ez nagypapa egyik hangzatos szava?

- Úgy bizony — felelte Sian. - Azt jelenti, hogy több szó is következik egymás után, ami ugyanazzal a betűvel kezdődik, de ne is törődj vele. Majd megtudod, mi is ez, ha nagyobb leszel.

- Már nagyobb vagyok.

Sian, aki alig várta, hogy kettesben maradhasson Gusszal, úgy döntött, fejest ugrik, és kimondja, ami a lelkét nyomja. Az adott pillanatnál nincs is alkalmasabb, gondolta. Mély lélegzetet vett, és nekidurálta magát, mielőtt még ideje maradt volna meggondolnia magát. - Az is vagy! És mert ilyen nagyfiú vagy, Gusszal úgy határoztunk, hogy elmondunk neked valamit.

Fiona úgy tett, mintha el akarna menni, de Sian a karjára tette a kezét, hogy ne álljon fel. Elkapta Gus pillantását, és alig észrevehetően biccentett.

- Tudod, hogy sok mindenkinek van apukája meg anyukája, és neked meg csak anyukád van?

- És nagyszüleid - fűzte hozzá Fiona.

- Igen? — Rory elmerülten játszott a sárkányával, és nem nagyon érdekelte az egész.

- Nos, van papád is...

- Mégpedig én! - szúrta közbe Gus, aki nyilvánvalóan és érthetően részt akart venni a nagy bejelentésben. - Ehhez mit szólsz?

- Király — mondta Rory még mindig a játékkal matatva. - Akkor most már lehet késem is?

Sian nem tudta, hogy sírjon-e vagy nevessen. Nem tudta, mit is várt Rorytól, de a maga elé képzelt lehetőségek között ez biztosan nem szerepelt.

— Ha nagyon, de nagyon óvatosan bánsz vele, pajti, a következő születésnapodra talán kaphatsz - szólalt meg Gus.

Fiona és Sian összenéztek, és nagyot nevettek.

— Ideje egy kis bort inni — mondta Fiona.

Gus később hazakísérte Siant és Roryt. Amikor Rory előreszaladt a házba, Gus megcsókolta Siant. Amikor elengedte, csak ennyit mondott: — Viszlát holnap. Fél kilenckor?

Sian bólintott, aztán nézte, ahogy a férfi megfordul és hazamegy. Vajon mi játszódik le benne? Sian egyre jobban összezavarodott. Gus a hét folyamán szinte tudomást sem vett róla, aztán úgy viselkedett, mintha semmi sem változott volna. Lehet, hogy csak kihasználta, amikor együtt voltak? Vagy valóban az a kedves, figyelmes ember, akinek néha látszik? Olyan aranyos volt tőle, hogy Rorynak adta azt a sárkányt, és csodálatosan megkönnyítette a dolgát, amikor a gyereknek megmondták, hogy ő az apja. Úgy látta, Gus komolyan gondolja, hogy jó apja legyen Rorynak, de mi a helyzet kettejükkel? Hogy érez iránta valójában?

Megetette, megfürdette és lefektette az izgatott Roryt, majd újra megbeszélték, milyen nagyszerű lesz az iskola, és amikor mindezzel végzett, Sian úgy döntött, befejezi a játéktartó komód lefestését, amit köszönetképpen készített Jodynnak. Biztosra vette, hogy a munka majd eltereli a figyelmét.

Gus másnap reggel pontosan fél kilenckor jelentkezett értük, és hármasban indultak el. Gyönyörű idő volt, és Rory boldog az iskolai egyenruhájában, a szürke sortban és a kék felsőben. Új hátizsák volt a hátán, amit Penny vett, és az anyja ma reggelig rejtegetett, az alján pedig, a becsomagolt uzsonnája alatt, ott ült Bili, a sárkány.

Sian a tornazsákot vitte, benne a felszerelésével, a zsákba pedig belehímezte Rory nevét. Megfordult a fejében, hogy egy kis sárkányt is hímez rá, ami ugyanolyan lett volna, mint amit a névtáblájára festett, de végül úgy határozott, hogy bonyodalmas lenne, és lehet, hogy Rory kinőtt már a sárkányokból. Bár Bili kedvéért remélte, hogy ez nincs teljesen így:

- Az a baj az iskolával, hogy ott lányok is vannak - jegyezte meg Gus.
- Tudom, hogy vannak. Annabelle is lány, és a barátom.
- A fivéremmel furának tartottuk a lányokat - folytatta Gus, akit nem zavart Rory közömbös hozzáállása a másik nemhez. - Egyet sem ismertünk, amíg általános iskolába nem kerültünk, utána pedig bentlakásos suliba küldtek minket, ahol egy általán nem voltak lányok. Ez sokat megmagyaráz - vetett jelentőségteljes pillantást Sianra.

Ahogy illett, Sian elmosolyodott, és örült, hogy Gus megakadályozza, akár ő, akár Rory túlságosan komolyan vegyék az első iskolanapot.

Rory meglátta az osztályfőnökét, akit néhány osztálytársa állt körül. Futni kezdett felé, és csak visszaintett a szüleinek. - Viszlát! - kiabálta.

Gus és Sian összenéztek. - Ezt meg honnan szedte? - kérdezte Sian.

- Tőlem nem, haver. - Megfogta Sian kezét. - Szeretnéd, ha ott lennék, amikor Melissa és a bontóbrigád megjönnek?

Siant egy kicsit zavarba ejtette ez a nyilvános szeretetnyilvánítás. A többi mama, akit már ismert, úgy tudta, hogy egy edülálló, erre most itt áll az iskolaudvaron, és egy jóképű

pasi kezét fogja. Nem akarta, hogy bárki is olyan nőnek tartsa, aki a barátja nélkül az utcára sem mer kimenni. Hála az égnek, hogy Jody kimentette a szorult helyzetéből.

- Sziasztok, gyerekek! Milyen kedves tőled, Gus, hogy lelki támaszt nyújtasz Siannak, és mennyire jellemző, hogy a kis vademberek berohannak, és fütyülnek ránk! Megisztok egy kávét?

- Kösz, de nem - mondta Sian. - Melissát várom, hogy felmérje a házat.

- Gus? Téged is szívesen látunk — hívta Jody.

De Gus megrázta a fejét. - Munkám van. De azért kösz a meghívást. - Sianhoz fordult. — Beugranál gyorsan a mamihoz? Szeretné a te szemszögedből hallani, hogy ment.

Sian az órájára nézett. — Oké, de ne hagyd, hogy teára vagy kávéra ott marasztaljon. Csak félórám van.

- Hogy ment? - szegezte neki Fiona a kérdést, amikor megjelentek a konyhában.

- Remekül! Szinte vissza sem nézett. Sokat segített, hogy Annabelle is ott volt, és Rory már ismerte az osztályfőnökét meg az igazgatónőt. - Sian elérzékenyült, de nem akarta mutatni. Rory első napja az iskolában a felnőtté válás élménye volt neki is, nemcsak Rorynak. Azt az első fatális próbálkozást Londonban nem tekintette annak.

- Kérsz egy kis tortát? - kérdezte Fiona. - Valamit, ami felvidít? Biztos furcsán érzed magad.

- Sajnos, nincs időm a tortára. Melissa kőművesekkel, belsőépítészekkel meg hasonlókkal érkezik perceken belül. - Nagy erőfeszítésebe került, hogy jó képet vágjon hozzá. - Tényleg mindent belead, hogy birtokba vegye a házat.

- Jaj, te szegény! - szörnyülködött Fiona. - Milyen rémes, hogy egy rakás vadidegen trappol végig az otthonodon, és eldönti, hogyan verje szét! Amint végeznek, gyere át. Együtt ebédelünk.

Siannak csak annyira volt ideje, hogy eltakarítsa a reggeli maradványait, és bevesse az ágyakat, amikor megindult a támadás.

Melissa szeretettel megcsókolta, mintha szoros barátság volna köztük, és nem halálos ellenségként küzdenének ugyanazért a házért. - Jaj, drágám, milyen aranyos tőled, hogy fogadod ezt a tömeget, ráadásul mindjárt hétfő reggel!

— Semmi gond - mondta Sian. Nem vette a fáradságot, hogy világgá kürtölje, nem volt más választása, és inkább beenged egy csomó idegent, aki majd itt nyüzsög, mint hogy egyedül bánkódjon Rory után.

— Hadd mutassak be mindenkit. Ő Philip, az építész. — Sian biccentett a barátságos, szemüveges férfi felé. — Ő pedig Bob, természetesen az építőmester. Ha manapság valakit Bobnak hívnak, csak az lehet! - Sian mosolygott a tréfán.—Ő pedig Wendy, a belsőépítész.- Melissa úgy jelentette be, mint egy kellemes meglepetést. Sian ismét elmosolyodott, ezúttal halványabban.

— Nem kínálom meg önöket kávéval - mondta —, és nem is vezetem önöket körbe. A ház kicsi mindnyájunk számára, így a kertben leszek, ha valamire szükségük van.

— Ó, erről jut eszembe! Egy perc, és itt lesz a kerttervező! Sok fa járófelületet és egy meleg vizes medencét szeretnék.

- De zöldségieléket nem termesztesz?

- Lássuk be, drágám, csak a gyerekkel otthon levő anyáknak van idejük erre. És persze a nyugdíjas nagypapáknak - utasította rendre Melissa.

- Nos, nagy kár, de ez van. Megyek, és kicsit szöszmötölök a kertben. - Sian igazán mindent elkövetett, hogy mosolyogjon, de tudta, hogy beteges grimaszra futotta csak az erejéből.

Az utolsó salátákat kapálta körül, amelyek már kezdtek felmagzani, és azon tűnődött, hogy mindet leszedje-e, és főzzön egy levest, amikor Wendy, a belsőépítész kilépett a házból.

—Jó napot! - köszönt. - Nem bánja, ha csatlakozom? Az építész és az építőmester azon vitatkoznak, mi a legjobb módja, hogy egy főfalat kiváltsanak, szerintem meg ott kéne hagyniuk.

- Ó, értem — mondta Sian. - Én persze azt gondolom, hogy senkinek sem kéne semmit sem csinálnia. Én csak itt szeretnék lakni.

- Szerintem komornak és dohosnak találja majd a konyhát, kivált télen, arról nem is beszélve, hogy kicsi, de nem ezért kerestem meg.

- Valóban? Akkor miért? - Sian látta, hogy a nő igyekszik barátságos lenni, de nem tudott iránta felengedni.

- Láttam a csodálatos bútorait!

Sian gondolatban végigfutott a Luella berendezését kiegészítő apróságokon, amiket rokonoktól kapott, aukciókon vett, vagy néha újonnan az I KE A-ból. - Igen?

Wendy nevetett. — Ó, nem azt a bútort! Hanem amit fest.

- Ja, azt! — nyugodott meg Sian. - Egy pillanatra el is felejtettem. Csak a kisebb darabokon dolgozom itt, a nagyobbakat a barátnőm csűrjében festem le. Ezért is nem akarok elköltözni innen.

- Melissa is azt mondta, hogy maradni szeretne.

- De ha Luella, a tulajdonos el akarja adni, nem akadályozhatom meg benne.

Wendy tapintatosan hallgatott. - Szokott bútorfestésre megrendelést felvenni?

- Hát persze! - ragyogott fel Sian arca. - Szoktam próbaképp festeni, mert anyám állandóan vesz ezt-azt az aukciókon, és nem állom meg, hogy ne fessem le őket. De valójában a megrendeléseknek van a legnagyobb jövőjük. Melissa édesanyjának is csinálok valamit.

- Remek! Van ugyanis egy ügyfelem, akinek egy bútorokkal telezsúfolt hatalmas hálószobája van. Kidobhatja a bútort, de a beépített gardróbtól nem akar megszabadulni, ahova sok mindent elhelyezhetne, viszont arra gondoltam, hogy festhetne rá egy falfestményt, ami beleolvadhatna a környező falakba. Az ügyfél azt mondta, tetszik neki az ötlet, de senkit sem ismertem, aki ilyesmivel foglalkozna.

- Nagyszerű! Csodálatos feladat lenne! - Veronicát elbűvölte a megkezdett munka a beépített szekrényeken, és már alig várta, hogy Sian nekifogjon az ebédlőbe tervezett falfestménynek, a lány tehát most úgy érezte, egy ilyen munkába megint magabiztosan belevághat. De habozott, mert úrrá lett rajta a középosztálybeli beidegződés: nem szívesen beszélt a pénzről. - Jól fizet? Mármint az ügyfél?

- Ó, de mennyire! Gondoskodnék róla, hogy nagyon jól járjon. Írja le az adatait, és megbeszélünk egy időpontot, amikor megnézheti a helyszínt, és beszélhet Mrs. Wilkinsonnal. Itt lakik helyben.

Most, hogy egy kitűnő megrendelés lebegett a szeme előtt, miközben Fiona háza felé tartott, Sian kicsit derűsebb megvilágításban látta a világot.

- Gondoltam, beviszem a gyerekeket a városba piz-zázni - vetette fel Jody, amikor a gyerekeik elé mentek, és egyértelműen sikerként könyvelték el az első iskolai napot. - Különben elalszanak a tévé előtt, mialatt összeütök egy könnyű vacsorát, és nem esznek semmit, sőt lefeküdni sem hajlandók. Velünk tartasz?

Rory Annabelle mellett ugrált, mint egy keljfeljancsi.

- Oké - egyezett bele Sian. – Én a halrudacskák sütőben plusz hasábburgonya menüt képzeltem el, de ez egyelőre még a mélyhűtőben van. Amúgy is a pizza talán egészségesebb.

- És szórakoztatóbb étterembe menni - tette hozzá Jody. - Minden rendben ezzel az iskolakezdéssel, de Annabelle a kisbabám. Nem tudom, te hogy vagy vele, de ez nekem is a felnőtté válás nagy pillanata!

- De mennyire! Bár ez Rorynak nem annyira első napja az iskolában, hanem az első sikeres napja, így átugrottam egy nagy akadályt, és van okunk ünnepelni.

- Gyere, mind elférünk a kombiban — javasolta Jody. - És még egy pohár bort is ihatsz.

- Pompás ötlet - helyeselt Sian, amikor elindultak. Hátul Annabelle és Rory barátságosan vitatkoztak, melyikük volt jobb a számolásban, Jody fiai pedig a fociról beszélgettek. — Nekem nem jutott volna az eszembe. Londonban néha elmentünk ilyen helyre, de amikor az ember nem látja a Pizza Expresszt, akkor el is felejti, hogy létezik.

- Án nem felejtek - szögezte le Jody.

Míg odaértek, Sian Melissa és a csapata történeteivel szórakoztatta Jodyt. Valahogy kevésbé szörnyűnek érezte, hogy beszámolt a délelőttiéről és a lélekben már falakat kidöntó és meleg vizes kádakat beépítő Melissáról. Azt persze nem mondhatta el Jodynak, ami a figyelmét napközben elterelő problémák mellett igazán emésztette: hogy mi a helyzet Gusszal, pedig ez mindennél jobban kínozta. Odáig rendben is volt, hogy tegnap délután és ma reggel barátságos volt, de inkább úgy, mint egy nagyra nőtt kölyökkutya, amelyik folyton felugrál a gazdájára, és nem úgy, mint egy felnőtt ember, aki komolyan veszi a jövőt. Nehéz volt kiismerni, és Sian nem merte komolyan venni a kapcsolatukat, megkérdezni, mik a szándékai. A gondolat kínos érzéseket ébresztett benne: ilyesmit egy apa szegez szembe egy Jane Austen-regény férfi szereplőjével. Elfojtott egy sóhajtást. Talán mégis elő kellett volna hozakodnia az ősrégi kérdéssel: - És reggel is tisztelni fogsz? — Talán csak egy skalp a sok között, egy kis szórakozás, és Gus csupán azért jár a kedvében, nehogy meggondolja magát, és ne engedje Rory közelébe. Most már azon járt Sian feje, hogy Gus egyáltalán szóba állna-e vele, ha nem volna Rory.

Felsóhajtott. Bizonyos szempontból nagy volt a kísértés, hogy ne tépelődjön, és csak a pillanatnak éljen, ahogy szemmel láthatóan Gus is tette, de ő erre képtelen volt. Túl sok kötelesség nyomta a vállát, és nem engedhette meg, hogy ismét összetörjék a szívét. Most semmiképpen sem, hogy itt volt Rory. Egy megtört szívű anya nem az, akire egy kisfiú vágyik, vagy akire szüksége van. Maga Gus is ezt erősítette meg, amikor az anyja katasztrofális második házasságáról mesélt.

A gyerekek éneklése törte meg összevissza kergetőző gondolatait, és észrevette, hogy közben megérkeztek az étterem elé. Jody leparkolta a furgont - Sian inkább kisbusznak mondta volna és kikapcsolták a beszíjazott srácokat. Jody gyakorlott anyaként, biztonságban vezette be őket az étterembe.

- Nézd csak! - mondta, és miközben nyitva tartotta az ajtót, a gyerekek besorjáztak a karja alatt. - Van egy koktélbár a regi County Szállóban! Hogy is hívják?

- Boca Locának- világosította fel Sian, aki nemrégiben figyelt fel rá, amikor festékért ment be a városba.

- Egyszer majd összerántjuk a csajokat, a gyerekeket a fiúkra hagyjuk, és elmegyünk oda. Imádom a koktélokat!

- Én is — helyeselt Sian. - De erőset kell innunk, különben olyanok, mint a gyümölcsízű alkoholos italok: az ember túl sokat megiszik belőlük, és undoritóan berúg.

- Sajna, ez most ki van zárva! Rend ben, gyerekek, mit kértek enni?

A nagyon boldog és zajos vacsora után már kifelé terelték a gyerekeket, amikor Rory felkiáltott. - Ott van Gus!

Sian odanézett, ahova a fia mutatott. Meglátta Gust, aki öltönyt viselt, és a kosztümben, csinos kis kalapban nagyon elegáns Melissát kísérte be a Boca Locába. Átfogta Melissa derekát, és lenevetett rá. Sian gyorsan elfordította a tekintetét, mielőtt Gus keze lecsúszott volna Melissa fenekére, ahova érzése szerint tartott.

Siant hirtelen heves rosszullét fogta el. Megköszönte a torkát, megtörölte a homlokát, amin kiütközött a veríték. A fejében ide-oda repkedtek a kirakós játék darabkái, aztán kezdtek helyükre kerülni. Fiona idegessége, amikor Sian oda telefon ált, és Gust kereste, az, hogy Gus alig áll vele szóba, a gyanú, ami akkor ébredt benne, amikor telefonbeszélgetés közben Melissa nevetését hallotta a háttérben. Hirtelen minden érthető lett. Gus és Melissa együtt járnak. Gus és közte csak szex volt: fantasztikus ugyan, de kétségkívül ennél nem több. Gus számára legalábbis, tette hozzá gondolatban.

- Jól vagy, Sian? - kérdezte Jody. - Mintha kísértetet láttál volna.

Sian gyorsan megrázta a fejét. - Nem, minden rendben. Csak egy pillanatra... olyan furcsán éreztem magam. - Gyorsan visszanézett az ajtóra, amely mögött a pár boldogan eltűnt, majd beszállt a kocsiba, és az este minden izgalma, mulatsága odalett.

Huszonegyedik fejezet

- Biztos, hogy semmi bajod? - faggatta Jody, amikor Sian és Rory kiszálltak a kapujuk előtt. - Még mindig sápadt vagy.

- Csak az emésztésem rendetlenkedik. Mindig elfelejtem, mennyire megvisela jalapéno chilipaprika. Szeretem, de...

— Ő nem szeret - fejezte be helyette Jody a mondatot -, ahogy nagyanyáink mondták.

Sian kipréselt magából egy nevetést. - Majd keresek rá valamit, miután Roryt lefektettem. Inkább gyorsan lezuhanyozom reggel, mint most megfürdetem.

A fáradt és pizzával jóllakott Rory engedelmesen követte anyja utasításait. Fogat mosott, Sian egy mesét mondott, és a kisfiú már boldogan falnak is fordult. Sian lement a földszintre, és bekapcsolta a tévét, de fel sem fogta, mit lát. Képtelen volt összpontosítani, dolgozni, pedig a munka mindig elterelte a figyelmét a legégetőbb gondjairól. Végül feladta a küzdelmet, és lefeküdj lelki szemei előtt mindvégig Gus és Melissa képe lebegett.

Miután reggel elvitte az iskolába Roryt, és elhárította a többi mama kávémeghívását, azonnal hazament, és felkapta a telefonkagylót. Nem bírt tovább várni arra, hogy Gus felhívja vagy megkeresse, hogy közben azon törje a fejét, nem értette-e félre, amit vele és Melissaval kapcsolatban gondolt, bár úgy érezte, hogy a tegnapi eset a napnál is világosabb volt. Bátor lesz, határozta el, felhívja Melissát, és rákérdez. Végül is ezernyi ürügye van, hogy felhívja.

- Szia, Melissa, itt Sian beszél.

—Jaj, Sian! — Melissa csak a pillanat törtrészéig hallgatott, de ez elég volt Siannak, hogy eltűnődjön, nincs-e vele Gus.

- Szia — mondta még egyszer—, bocs, hogy ilyen korán kereslek, de szerettem volna rákérdezni az időpontokra. Mit mondtál, mikor is jön át megint az építész?

- Az építész? Jaj, bocs, de egy pillanatig nem tudtam biztosan, kire is gondolsz. Mindjárt megnézem a naptáramban.

Sian a fülét hegyezte, nem hall-e suttogást, míg Melissa az előjegyzési naptárát kereste, de semmit sem hallott. Elhessegette a képet, hogy Gus ott fekszik Melissa ágyában, és várja, hogy a lány visszamenjen hozzá.

Miután Melissa megmondta Siannak a kérdezett időpontot, szabadkozni kezdett: — Bocs, hogy olyan lökött vagyok. Tegnap este bárban voltam, és túl sok mojifot ittam.

Ilyen ziccert nem lehet kihagyni, gondolt a Sian.—Hát persze, mintha láttalak is volna, amikor bementél a Loca Bocába, vagy mi is a neve.

- Tényleg? — kérdezte zavartan Melissa.
- Igen. Milyen volt?
- Micsoda? - Melissa hangja most már páni rémületről árulkodott.
- A koktélbár!

—Jaj, csodás! Feltétlen ki kell próbálnod. Igazán jó hely. Csinos fiúk keverik a koktélokat. Zsonglőrködnek közben, mint abban a filmben.

- Szuper! - Sian átvette Melissa kislányos hangvételét. - És Gus is veled volt?
- Angus? Izé... persze. Remek esténk volt. Olyan szórakoztató!

- Ugye? - Ezúttal nehezebben ment, hogy ne gúnyolódjon. Amikor erre ráeszmélt, Sian úgy gondolta, ideje befejezni a beszélgetést. — Bocs, de rohannom kell. Oooolyan elfoglalt vagyok!

Sok volt a dolga, de képtelen volt rendesen dolgozni. Gondolta, kitűz maga elé egy kellemes feladatot, és finomítani kezdte a Melissa anyja szekrényéhez készített vázlatait, de ettől csak még többet gondolt Gusra és Melissára. Állandóan azon járt a feje, mit művelhettek Melissa hálószobájában. Végül - bár tudta, hogy valószínűleg nem kellene ezt tennie - e-mailt írt Richardnak.

Siant szörnyű lelkifurdalás gyötörte vele kapcsolatban. Miután lefeküdt Gusszal, kíméletesen, de egy értelműen Richárd tudomására akarta hozni, hogy barátságon kívül mást ne várjon tőle. Aztán végül mégsem tette meg. Vajon azért, mert Gus annyira magával ragadta, hogy Richárdot száműzte a gondolataiból? Vagy csak gyávaságból? Vagy - és ez tűnt a legigazabb oknak - egyszerűen képtelen volt határozni?

Talán segít, ha megkeresi. Richárd olyan megnyugtató tudott lenni. Így aztán ahelyett, hogy túlzásba vitte volna a boncolgatást, mielőtt még eldöntötte volna, hogy észszerű-e a mostani boldogtalan zűrzavart még Richárddal is tetézni, a következőt pöyögte:

Kedves Richárd, gondoltam, megnézem, hazajöttél-e már. Ezer éve nem láttalak. Hiányoztál.

Egy darabig még fent maradt a neten, a honlapját nézegette, és azon morfondírozott, ne frissítse-e megint, amikor a beérkező üzenet hangját hallotta. Richárd e-mailezett vissza.

Szia! Furcsa, hogy éppen most e-maileztél! Éppen indulok a repülőtérre. Holnap jövők vissza. Tudnál hívni bébi-szittert? Szeretnélek meghívni vacsorára.

Siannak millió oka volt, hogy miért utasítsa vissza. Ez Rory első hete az iskolában, az idő rövidsége miatt bébiszittert sem volt könnyű találni, és egyébként is korán le akart feküdni. És tudta azt is, ha megint találkoznak, még több döntést kell majd hoznia. Mégis, azok után, hogy együtt látta Melissát és Gust, ami megerősítette legszörnyűbb félelmeit, úgy érezte, találkoznia kell valakivel, akinek fontos, aki igazán szereti, és aki nincs rokonságban sem vele, sem Rorvval. Nem is fogta fel igazán, titkon mennyire reménykedett, hogy Gus megváltozott, hogy megbízhat benne, és hogy esetleg, talán-talán megfordul a férfi fejében, hogy közös jövőt tervezzen vele is, és nem csak Roryval. Hogy talán megérett arra, hogy megállapodjon. Hogyan tévedhetett ekkorát? Gus még mindig ugyanaz a veszélyeket vállaló, minden adódó alkalmat kihasználó pasi volt, akinek először megismerte. Nagyon vonzó a maga módján, de nem az, akit ő a jövőben akar, vagy akire szüksége van. Úgy érezte most, mintha gyomorszájon vágták volna. Mindent odaadott Gusnak, a férfi pedig csak elfogadta. Talán ha találkozik Richarddal, könnyebben tisztázhatja a dolgokat magában. Richárd mindig megállta a helyét a válságos helyzetekben, még ha ezúttal Sian nem árulhatta is el, miben áll a válság.

Előbb felhívta Fionát, hogy tud-e a gyerekre vigyázni, és amint kiderült, hogy igen, válaszolt is Richardnak, hogy szívesen elmegy vele vacsorázni, és már nagyon várja. Az élénk jókedv, amivel Fiona igent mondott a kérésére, csak megerősítette a meggyőződését, hogy Gus most is Melissával lóg, és Fionának ezért bűntudata van.

Richárd ragaszkodott hozzá, hogy Sianért menjen, így ő nyugodtan ihatott, és nem kellett vezetnie. Nagy figyelmet fordított a külsejére. Richárd olyan rendes, kedves és megbízható

volt, megérdemelte, hogy a legszebb ruháját vegye fel, és gondosan fesse ki magát. Sian a kedvenc fekete ruháját választotta. Térd fölé ért, és előnyös vonalú kámzsanyaka volt, annyit mutatott a dekoltázsából, ami izgalmassá, de nem közönségessé tette a megjelenését. Aztán rájött, hogy ehhez bizony harisnyanadrágot kell vennie. Nem mutatna jól a ruha meztelen lábbal, ezért keresett egy áttetsző fekete harisnyanadrágot, és miközben felhúzta, úgy érezte, jelképes ez a pillanat: arra készült, hogy a sportos nyári ruhákról áttéijen a nőies öltözködésre. Ezt az érzést a magas sarkú cipő még inkább kiemelte. Erős nőnek érezte magát, aki a kezében tartja a sorsát. Nem egy összezavarodott, sebezhető asszonynak, akit a darabokra hullás veszélye fenyeget.

— Csinos vagy, mami - jegyezte meg Rory az ágyról, ahol Fiona mellett feküdt, készen, hogy egy halom mesét olvassanak.

- Bizony! - mondta Fiona. - Bámulatosan festesz!

— Csak ne légy annyira meglepve! Ki tudom csípni magam, ha akarom.

- Tudom — ismerte el Fiona -, de valahogy más vagy. — Abból, ahogy mondta, Sian nem tudta eldönteni, hogy ezt jó értelemben gondolja-e.

Amikor Sian beszállt Richárd új és fényűző kocsijába, arra gondolt, hogy valóban más szeretne lenni. Nem akart az lenni, aki volt. Az a nő ostoba volt, romantikus és idealista. Most gyakorlatiasabb és józanabb lesz. Az egész „szerelmet” amúgy is túlbecsülik, gondolta. Ez végül is csak egy kémiai reakció. Hamar elmúlik. Arra nem emlékeztette magát, hogy hat év különélés után sem múlt el.

- Egyszerűen lélegzetelállító vagy! - bókolt Richárd, amikor besegítette a kocsiba, és beszállt mellé.

- Te is nagyon vonzó vagy! - viszonozta a bókot Sian, aztán jobban is megnézte Richárdot, aki valóban nagyon jól nézett ki. Szép öltöny volt rajta, ápoltnak és jómódúnak látszott, de jó és egyáltalán nem rossz értelemben véve, tette hozzá gondolatban a lány. - Új kocsid van? — kérdezte aztán. Megy ez nekem, gondolta. Az a fajta elegáns nő lehetnék, aki elmegy vacsorázni egy vonzó férfival, akit kedvel. Sian tudta, hogy képes rá.

- Igen. Gondoltam, kellene már egy elegánsabb autó. És ebben van bőven hely hátul egy gyerekülésnek is.

Sian fején átfutott a gondolat, milyen Gus ódon Land Roverje, és úgy döntött, sokkal jobban tetszik Richárd új Audija. A gyerekülésre tett megjegyzést eleresztette a füle mellett.

- El sem hiszem, hogy még sosem jártam a házadban - jegyezte meg Sian, és felnézett a felhajtó végében álló vöröstéglás, cseréppel fedett, kissé önelégülten terpeszkedő házra.

- Még nem élsz idelent olyan régen, én pedig sokat voltam távol. Tetszik? - Megállította a kocsit, amikor begördültek a távirányítással működtetett kapun.

Sianból kitört a nevetés. Úgy érezte magát, mint Elizabeth Bennett, amikor először pillantja meg Pemberleyt.- Mindig is szerettem ezt az építészeti stílust. Szerintem nem méltányolják eléggé. – Remélte, hogy Richárd nem firtatja, min nevet.

- Hm, Edward korabeli. És egyetértek veled. Olvan helyet kerestem, ami tágas.

- Szóval nincs meg régóta a ház?

- Öt éve vásároltam, de csak nemrégiben vettem birtokba. - Behúzta a kéziféket. - Bérbe adtam. És most rendbe hozattam.

Kinyitotta a bejárati ajtót, és betessékelte Siant.

Pezsgővel kínálta. Egy nagyon modern és formatervezett hűtőből vette ki a pezsgősüveget. A hűtő és mellette a borosrekeszek a bejárati ajtó melletti kis benyílóban álltak Richárd is felvette a pezsgőspoharát, és elindult, hogy végigvezesse Siant a házon.

A faburkolatos, nagy hallban kezdték, ami Sian véleménye szerint sötét volt, de a parketta ragyogott, és egy gyönyörű, nagy perzsaszőnyeg díszítette. - És ez a nappali - folytatta, benyitva a jobb oldali ajtón.

A nappali hatalmas volt, a túlsó végén egy kiöblösödő ablakkal, amit dúsan redőzött, rojtos brokátfüggönyök kereteztek, hozzájuk illő párnákkal a lócákon. A téglakandallót bőrkanapék vették körül, melyeket megint csak párnák ékesítettek. Gyertyák voltak mindenütt - csak arra vártak, hogy meggyújtsák őket -, és a kandallóba is bekészítették a fát.

- Majd később, ha fázunk. Gyere, nézd meg a konyhát.

A konyhában egy fiatal nő főzött. - Hadd mutassam be Joyt - mondta Richárd. - Néha főz nekem.

- Isteni az illat - dicsérte Sian, és mosolyogva nézett körül a márvány munkapultokon, a középső konyhaszigeten, a kövezett padlón, ami mind gyönyörű volt, de valahogy mégsem az ízlése szerinti.

- Nem árulom el, mit esztek - mondta Joy. - De nagyon elégedett vagyok azzal, ahogy alakul.

- Remélem, te is eszel belőle! - mondta Sian.

Joy elmosolyodott. - Ne aggódj! Ne felejtsd el megmutatni neki a bejárható kamrát, Richárd.

Richárd nem felejtette el. És nem felejtette le a vendégszárnyat, a játékszobát, ahol biliárdasztal is volt, és a fedett medencét. A medence mellől kimutatott egy kis istállóépületre.

- Roryt érdeklik a pónik? - kérdezte.

- Tulajdonképpen igen — válaszolta Sian, és eszébe jutott, mennyire csalódott volt a fia, amikor a lovasversenyen nem ülhetett fel egy pónira. Ha Richárdnak az volt a célja, hogy lenyűgözze, sikerrel járt.

- Nos, itt van hely arra, hogy ha akartok, mindketten tarthattok lovat vagy pónit.

- Nem is tudom, mit mondjak, Richárd! - Siannak valóban elállt a szava.

- Csak mondj igent egy második pohár pezsgőre -mosolyodott el a férfi —, és e pillanatban ne nyugtalankodj semmi más miatt.

Visszamentek a nappaliba, ahol közben valaki — feltehetően Joy - tompította a fényeket, meggyújtotta a gyertyákat, és begyújtott a kandallóba, ahol most vígan pattogott a tűz. Nem volt ugyan hideg, de a tűz barátságos hangulatot teremtett.

Sian megengedte, hogy Richárd tele töltse a poharát. - Fogalmam sem volt, hogy ilyen...

- Tehetős vagyok? Gazdag? - nevetett a férfi. - Egyet se törődj vele! Nem vagyok az. Csak szorgalmasan dolgozom, és jól megfizetnek.

- Ehhez kétség sem fér. Finom a pezsgő.

- Olyan, mintha kényelmetlenül ülnél, drága Sian. Nagy a párna? Hadd keressek egy kisebbet.

- Nem. - Sian a férfi csuklójára tette a kezét, nehogy Richárd felpattanjon. — Minden rendben, csak kicsit megrendültem.

Richárd elmosolyodott.- Remélem, jó értelemben.

- Gy önyörű ház! - mondta Sian óvatosan.

- De nem tudod, mire próbáltam az elmúlt félórában célozni, már ha egyáltalán céloztam valamire? Bocsáss meg - szabadkozott Richárd, és hirtelen ő is zavarba jött. — Nem megy ez nekem!

Sian eltakarta az arcát a poharával. Érezte, mi következik.

- Várni akartam vele vacsora utánig, de akár már most kirukkolhatok az ajánlatommal.

Jaj, ne, gondolta Sian. Ne mondj semmit, ami azzal jár, hogy olyan döntést kell hoznom, amire még nem készültem fel. Bárcsak itt ülhetnének, mint két régi, jó barát, akik meghitten beszélgetnek mindennapi dolgokról. Richárd rámosolygott, a gyertyafény megvilágította kedves, jóképű arcát, és Siannak csak egy vágya volt: elmenekülni. Mosolyt erőltetett. Menni fog, fogadkozott magában, és úgy markolta a pezsgőspoharat, mintha egy hullámvasút biztonsági korlátja volna. Mintha ijesztően körbe-körbe forgatná az élet, gondolta.

Richárd ivott egy kortyot, majd megszólalt: - Szeretném, ha Roryval ideköltöznétek hozzám. Te is látod, milyen sok hely van. Lehetne saját szobád meg minden más, és cserébe semmit sem várnék el tőled.

Sian nem egészen erre számított, de attól félt, Richárd még tartogat valamit a tarsolyában. Tényleg komolyan gondolja, hogy csak lakótársat keres, és fedelet kínál a fejük fölé?

- Őszintén így gondold? Hogy teljesen külön életet élnénk?

- Nos, bizonyos fokig... ,de persze, idővel... - A férfi megfogta a kezét, és Sian legyűrte a vágyat, hogy elhúzza. Hisz Richárd olyan kedves volt!

- Ha nem kerülnétek perceken belül az utcára, tovább udvaroltam volna - vallotta be Richárd -, de nem bírom elviselni a gondolatát, hogy Roryval valami putriban lakjatok, amikor ezt oszthatom meg veletek.

- De minden rendben lett volna. Valóban rendben lesz! - tiltakozott halkan Sian.

- Majd akkor, ha ideköltöztök hozzám. Hadd gondoskodjam rólad és Roryról, Sian. Van egy gyönyörű és hatalmas fészer, ahol dolgozhatsz. Vagy nem is kell dolgoznod. Ha ahhoz van kedved, soha többé nem kell dolgoznod. Ha elfogadod, mindent megadhatok neked, Sian.

Ránézett a vele szemben ülő, kedves emberre, aki már olyan sokat igyekezett könnyíteni az életén. Most otthont ajánlott nekik a házában, és ha akarja, még ennél is többet: saját magát.

Páratlanul nagylelkű ajánlat volt. De elfogadhatja-e? Rengeteg előnnyel járt, főként Rory számára. És Sian nagyon kedvelte Richárdot. Ha esélye van rá, talán ez a szeretet idővel igazi szerelemmé fejlődik. Nem hitte, hogy amit Gus iránt érez, az „igazi szerelem”, inkább szenvedélyes vágy, egy halálos hormonkoktél, ami a lehető legrosszabbul hat a gondolkodására. És Gus egy kalandor, hazárd játékos, aki ott szerez magának örömet, ahol tud. Richárd esetében legalább tudja, hányadán áll. Lehet, hogy most az egyszer a józan eszére kellene hallgatnia a szíve helyett, ami egyszer már úgy cserbenhagyta.

Richárd a kezére tette a kezét.—Tudom, nagy ház, de egy családnak kell itt laknia, hogy élettel töltse meg.

Sian félretette az érzéseit, hogy a ház valóban milyen nagy, ám a szája megvonaglott a „család" szó hallatán. Könnyen el tudta képzelni, hogy Richárd és Rory remekül kijönnek egymással, de őt kihagyják, mert képtelen szívvel-lélekkel elkötelezni magát egy olyan ember mellett, akit csak kedvel.

Azért talán még így is jól sülne el. Talán folytatnia kellene, amit eddig is csinált, és amiben sosem mondott csődöt: Roryt tenni az első helyre. Biztos és anyagilag jobb jövőt biztosítani neki. Richarddal mindketten józan gondolkodású emberek, akik mozgásteret hagynának egymásnak. A hajléktalanság réme egyre fenyegetőbbé vált.

És ha egyszerűen beköltöznének, és plátói kapcsolatban élnének egymás mellett? Majd meglátják, ez hova vezet. Mély levegőt vett, és ivott egy korty pezsgőt.

-Végtelenül kedves tőled! Átgondolhatom? Sok ez egyszerre. És dolgoznom kell, hozzá kell járulnom a költségekhez, különben kitartott nő leszek! — Mosolygott, hogy leplezze az elszörnyedést, amit ez a gondolat ébresztett benne. Nem engedheti, hogy Richárdon erőt vegyen a nagyvonalúsága, és mindent ő fizessen. Ragaszkodnia kell a függetlenségéhez.

- Amit csak akarsz, az lesz, te diktálod a feltételeket. És cserébe...- Hirtelen elhallgatott.

Kell lennie egy „cserébe" kitételnek, gondolta Sian, különben nem tisztességes. Várta, hogy a férfi folytassa.

- Cserébe megígéred, hogy megtanulsz szeretni, vagy legalább teszel egy próbát. - Richárd felült a kanapéjáról, és átült mellé. Átölelte és megcsókolta.

Kellemes, gondolta meglepetten Sian. Közelebb simult a férfihoz, amikor az megint megcsókolta. Igazán nagyon kellemes. És ha ilyen jó megcsókolni, akkor talán a többi is jó lehet. Nem kizárt, hogy Richarddal élni a vártnál is jobb lesz. Talán valóban megtanulja szeretni, ahogy a férfi kívánja. - És ha rájössz, hogy nem vagyok egy rossz dobás - mondta kicsit később -, akkor majd beszélhetünk arról, hogy összeházasodunk, és talán örökbe fogadom Roryt. Mindent hivatalossá, szabályossá teszünk. Végre. Tudom, hogy jó férj és jó apa lenne belőlem.

Sian nem akarta emlékeztetni, hogy Rorynak már van apja. Önmagát sem akarta erre emlékeztetni. Szorosabban ölelte Richárdot, hogy elűzze ezeket a gondolatokat.

Amikor később már a kocsiban ültek, és a finom vacsora, majd a kanapén egy kis csókolózás után Richárd hazafelé vitte, a férfi így szólt: - Sosem említettem, de azóta, hogy megtudtam, gyereket vársz, rendes otthont akartam teremteni neked és Rorynak.

— De Richárd, hisz sosem mondtad! - csodálkozott el Sian.

— Tudom. Félénk voltam, nem kínálhattam nektek sokat. Most más a helyzet.- Fölnevetett. - Bevallom, pénzt fektettem a húgom vállalkozásába, hogy hamarabb megnyissa az óvodát, és Roryval lejöjjetek ide. - Kis szünet után folytatta: - Remélem, nem tartasz nagy machinátornak, olyannak, aki becserkészi az áldozatát! És úgy éreztem, időt kell hagynom neked, hogy túltedd magad Rory apján... Guson.—Gyorsan rápillantott, hogy lássa, miként hatott Sianra Gus nevének az említése. - Szerelmes voltál belé, ugye?

Sian bólintott. Képtelen volt megszólalni.

— Tudtam, hogy nem feküdtél volna le vele, ha nem vagy szerelmes. Nem olyan lány vagy.

Sian megint bólintott. Igaza volt. Nem volt olyan lány.

Csakhogy még egyszer lefeküdt Gusszal. De ez olyasmi, amit Richárd sosem tudhat meg, gondolta. Nem muszáj tudnia róla. Gus és közte már vége mindennek, már ha egyáltalán elkezdődött bármi is. Semmi értelme szerelmesnek lenni valakibe, aki képtelen elkötelezni magát. Egy ilyen ember csak újra meg újra összetöri a szívét.

- Akkor átgondolod? Átköltözöl hozzám Roryval? Majd úgy intézem, hogy ne legyek távol olyan sokat.

- Meggondolom - ígérte Sian.- Ígérem. - És rádöbbent, hogy komoly an is gondolja.

Miután csókkal búcsúztak a kocsiban, és Sian végre ágyba bújt - Fiona szerencsére rögtön elment, így Sian elkerülte a feltehetően kínos teázást, amelynek során olyan kérdések hangozhattak volna el, amikre ő nem akart volna válaszolni -, úgy döntött, bármi lesz, ha összeköltözik Richarddal, a férfi sosem tudhatja meg, hogy még mindig Gust szereti. Soha, de soha nem érezheti, hogy ő húzta a rövidebbet. És beletanul majd, hogy őszintén szeresse, már hogyne szeretné?

Sian szívesen megbeszélte volna valakivel a problémáit, de a környéken nem akadt senki, akit elég közel állónak érzett volna magához. Jody aranyos nő volt, és biztosan nem ítélné el, de ez nehéz ügy, és Sian úgy érezte, ehhez még nem ismeri őt elég jól. És talán elszörnyedne annak hallatán, hogy Sian össze akar költözni egy olyan emberrel, akit nem szeret, és erre pusztán olyan okokat tud felvonultatni, hogy a férfi viszont szereti őt, nagy háza van és úszómedencéje.

Sian objektíven megállapította, hogy a ház nem különösebben szép. Valószínűleg sok milliót ér, de neki nem tetszett. Ha mégis úgy dönt, hogy odaköltözik, ettől majd kevésbé számít haszonlesőnek? — tette fel magának a kérdést.

Egyáltalán nem, adta meg a választ. Ettől még inkább azzá válik, mert ha mégis beleegyezne a házasságba, rávenné a férfit, hogy költözzenek máshova. Milyen megvetendő vagyok! - gondolta.

De valóban hitvány-e? Vagy aljassá válik-e? Minden erejével azon lesz, hogy jó felesége legyen Richardnak: főz rá, sodót készít, vendégül látja a barátait, lefekszik vele. Ha kell, Oscar-díjas alakítást nyújt! Richárd sosem fogja megtudni, hogy mást szeret. Sosem sejtheti meg, ezt ő garantálni fogja.

Az éjszakai vívódás során döntést is hozott. A Richárddal elköltött vacsora utáni reggelen arra az elhatározásra jutott, hogy neki és Rorynak is az a legjobb, ha elköltözik Richárdhoz. És mivel már csak egy hónap volt hátra addig, míg el kellett hagyniuk a nyaralót, nem árt, ha gondoskodik róla, hogy Rory és Richárd összemelegedjenek. Ezért meghívta Richárdot vacsorára, vagy inkább egy könnyű estebédre — iskola utánra, ahol csak hármasban lesznek. Minden a lehető legtermészetesebben fest majd.

Richárd boldog volt, amikor Sian felhívta, és megköszönte a csodálatos estét, majd meghívta aznap délutánra. Sian tudta, hogy a férfi aznap otthon marad, és onnan intézi az üzleti ügyeit, így biztosan nem esik nehezére beugrani hozzájuk. Sian nem árult el semmit, de Richárd megértette, hogy azt szeretné, ha Rory is jelen lenne. Sian egy szóval sem utalt a férfi előző esti ajánlatára. Később még bőven lesz idő erről beszélgetni.

Richárd pontosan ötkor érkezett, és ajándékot hozott Rorynak.

— Nem voltam itt az első iskolanapodon, ezért most hoztam egy megkésett iskolakezdési ajándékot - magyarázta.

Nagy doboz lego volt, amiből merev rotorú helikoptert lehetett összerakni. Rory odáig volt tőle. Elkerekedett szemmel nézett fel Richardra.

- Hiszen ez bámulatos! - lelkendezett Sian. Meghatotta, hogy Richárd milyen jól választott a fiának. - És őszintén remélem, segítesz majd Rorynak megépíteni! Én képtelen vagyok a használati utasítást megérteni, vagy legalábbis nem könnyen.

- Szeretnéd, ha segítenék? - kérdezte Richárd Rory-tól.

A kisfiú felnézett rá, és bólintott. - Köszönöm - suttogta.

- Akkor majd vacsora után - jelentette ki Sian. - Remélem, nem baj, hogy korán eszünk, Richárd.

- Szívesen eszem bármikor, kivált, ha a te főztödet ehetem - mosolygott a férfi, és megsimogatta Sian vállát.

Éppen a desszertnél tartottak, a melaszos-sodós piskótát ették, amikor zörej hallatszott, és Gus jelent meg. - Sziasztok! Itthon vagytok? Ó! - Hirtelen megtorpant. A hóna alatt egy bélelt boríték volt.

Egy pillanatig senki sem moccant, aztán Sian leengedte a kanalát. — Szia, Gus. Richárd van nálunk, és vacsorázunk - mondta élénken, mintha a világon a legtermészetesebb volna, hogy fél hatkor hármasban, otthonosan étkeznek az asztalnál.

- Látom - mondta Gus, aki szemmel láthatóan nem volt elragadtatva, hogy régi barátja a fia mellett ül.

- Megkínálhatlak? Melaszos puding van. Sodóval.

- Nem szeretem a sodót.

- Nem is tudod, mit mulasztasz - jegyezte meg Richárd.

- De van fagyi is! - mondta segítőkészen Rory.

- Vagy kérsz inkább egy teát? Esetleg bármi mást? -kérdezte Sian már állva. Rettenetes zavarban volt.

-Tulajdonképpen beszélni szeretnék veled, Sian. Négy szemközt - válaszolta kurtán Gus.

- Éppen eszünk - mondta Sian, és magában azt kívánta, bárcsak Gus elmenne, és békén hagyná őket. Még nem állt készen arra, hogy leüljön vele beszélgetni.

- Megvárlak.

És várt, közben pedig nem fogadott el sem ételt, sem italt, és csak úgy sütött belőle a türelmetlenség, noha egy előre tartózkodott attól, hogy doboljon az asztalon.

Richárd megpróbálta beszélgetésre bírni, de Gus csak egyszavas válaszokat adott, és nem erőltette meg magát, hogyr fölvessen bármilyen témát. Mérhetetlenül udvariatlanul viselkedett, de az adott helyzetben Sian tehetetlen volt.

Végül mégis ő próbálkozott valamivel. — Mondd el Gusnak, Rory, mit csináltál ma!

- Iskolában voltam! És Richárd hozott egy iskolakezdési ajándékot, egy nagy legokészletet! És úszómedencéje is van!

Sian tudta, hogy Rory-ból csak folyik a szó, és bár Richárd szempontjából örült ennek, még boldogabb lett volna, ha Rory nem említi a férfi ajándékát és a medencét. Rögtön látta, hogy ez felzaklatta Gust.

- És tetszik az iskola? - kérdezte Gus.

- De mennyire!

- Minden rendben ment?

- Igen. És az első napunk után a Pizza Expresszben voltunk Annabelle-lel, a fivéreivel és Jodyval.

- Én is ott voltam - sietett tisztázni Sian.

- Milyen pizzát ettél? - kérdezősködött tovább Gus.

- Egy olyat, amin...

Amíg a férfiak a pizzát vitatták meg, Sian folytatta a desszertjét. Tett még Richárd tányérjára is, és odanyújtotta a sodót.

- Nem akarok terhedre lenni, de megkérlek, tedd be egy kicsit a mikroba a sodót. Nem szeretem hidegen — mosolygott szégyenlősen a férfi, és Sian azonnal magába fojtotta esetleg felszínre törő bosszúságát. Gust semmi sem korlátozta, és Richárd elbizakodottsága feletti haragjában hangosan felhorkant.

-Jaj - szólalt meg váratlanul Rory. - Láttalak ám!

- Mikor? - kérdezte Gus. - Mikor láttál?—vonta össze a szemöldökét.

- Amikor pizzáztunk. Nagyon elegáns voltál! - Éppen csak érezhető volt, hogy cserbenhagyásnak érezte az apja kiöltözöttségét, de Rory volt annyira nagyvonalú, hogy ennek nem tulajdonított különösebb jelentőséget.

- Még most sem értem, pajti - vallotta be Gus.

- A pizzázó melletti koktélbárba tartottál - magyarázta Sian. - Melissával. - Bárcsak ezt ne tette volna hozzá, gondolta, de kibukott a száján, mielőtt bármi megakadályozhatta volna.

Gus meglepetten nézett rá. - Nem is vettem észre a pizzázót!

- Miért vetted volna észre, ha a Boca Locába indultatok? - kortyolt a borából Sian. A bor pocsék volt a desszerthez, de muszáj volt olyasmit csinálnia, amitől megjátszhatja a közömbösséget. Gusban mégannyi tisztesség sem volt, hogy bűntudatos legyen, amikor a koktélbárt említette. Most megköszörülte a torkát.

- Van valami, amit négyszemközt szeretnék megbeszélni veled, Sian — mondta.

- Még eszünk - vonta fel a szemöldökét Richárd.

Gus mély levegőt vett, de mielőtt bármit mondhatott volna, Sian közbelépett Nem akart ugyan kettesben lenni Gusszal, ám veszekedést sem akart Rory előtt. — Eleget ettem — jelentette ki. - Fejezzétek be nélkülem, aztán fogjatok hozzá a legóhoz.

- Rendben - mondta Richárd.- De előbb leszedjük az asztalt. - Aztán Gusra nézett, és elmosolyodott. - Építenünk kell egy helikoptert.

Gus a pulton fekvő hatalmas dobozra pillantott. - Értem.

Sian szívét összeszorította az együttérzés. Gus nem volt olyan anyagi helyzetben, hogy csaknem száz fontot költsön egy játékra. Ő, Sian sem volt ebben a helyzetben. - Gyere hát. Menjünk át a nappaliba.

- Hirtelen nagy az egyetértés közted és Richárd között - jegyezte meg fagyosan Gus, amikor Sian becsukta mögöttük a nappali ajtaját. - Mindkettőtöket meghívott a házába, és drága ajándékokat vesz Rorynak?

- Rory nem jött el vacsorázni Richárdhoz, én mentem csak egyedül. A medencéről csak meséltem neki.

- Szóval együtt vacsoráztál vele? És kettesben? És kerek ágya van, fekete selyem ágyneművel?

- Mi ez, Gus? - Lehetetlenül viselkedik, gondolta Sian. - Hogy mersz idejönni és engem felelősségre vonni Richarddal kapcsolatban? Hogy kivel töltöm az időmet, az egyedül rám tartozik.

- Ha már szóba hoztad, szeretném, ha eloszlatnál egy félreértést - villogott dühösen a férfi szeme.—Azért jöttem, hogy beszámoljak neked valamiről, és kiderül, hogy te is újdonsággal szolgálhatsz! Láttad Richárd házát, és egyszer csak úgy gondolod, hű, milyen rendes ember! Milyen nagyszerű kenyérkereső, akinek állandó jövedelme és elegáns autója van! Nem árt a kegyeibe férkőzni!

Sian elpirult mérgében. Hogy jön Gus ahhoz, hogy vádolja azok után, amit tett! - Richárd átjött vacsorázni, ennyi az egész! Egyébként is azt hiszem, nem vagy abban a helyzetben, hogy kérdőre vonj, kivel találkozom!

- Nem? Még akkor sem, amikor az illető a fiam mostohaapja lesz?

- Nahát, ez igazán nevetséges! Soha nem gátolnálak meg abban, hogy együtt legyél Roryval. Annyi láthatási időt...

- Milyen nagylelkű vagy!

- Valóban az vagyok, mivel teljesen megbízhatatlannak bizonyultál!

- Tényleg? És ezt honnan veszed? - meredt rá dühösen Gus.

Sian e pillanatban mégsem volt képes rá, hogy megemlítse, hogy látta Melissával, és hogy mennyire kétségbe ejtette, amikor az együtt töltött éjszaka után Gus nem hívta, nem kereste.

- Szerintem nagyon is jól tudod! De mindegy is, ez már mind a múlté.

- Igazán?

- Igen. De miről akartál beszélni? - Sian egyre türelmetlenebb lett. A becsapottság és sértettség érzése, ami akkor fogta el, amikor Gust és Melissát együtt látta, bátorságot adott neki, hogy keményen ki álljon Gusszal szemben, és ne lakadjon csalódott, haragos könnyekre.

Gus nevetett, és megcsóválta a fejét. - Most már nem mondom el. Nem időszerű.

- Ez esetben nem tart itt semmi, igaz?

- Roryt leszámítva semmi.

- Köszönj el tőle, de szeretném világosan értésedre adni, hogy ha bármi módon megnehezíted a dolgomat, például nem távozol az után, hogy jó éjt kívántál neki, akkor a láthatást hivatalos úttá terelem, és csak előre megbeszélt időben találkozhattok. És nem ugorhatsz be bármikor, amikor csak kedved tartja. - Nem zaklathatta fel Roryt, mindegy, hogy ő maga milyen feldúlt és mérges volt.

- Megakadályozod, hogy lássam a saját fiamat?

- Nem, ha józanul viselkedsz, de a magam életére is tekintettel kell lennem.

- És tisztán látom, hogy az milyen irányba halad.

- Miért is ne gondolnék ez egyszer magamra is? Öt éven át boldogan szorítottam magam háttérbe, de nekem is vannak igényeim!

- És Richárd biztosan ki is tudja őket elégíteni, kivéve egyet!

- Miről beszélsz?

Gus abbahagyta a le-fel járkálást, és olyan áthatóan nézett rá, amitől Sian összerándult. - A szexről beszélek! Ami kettőnk között van, az...

Sian nem akart arra gondolni, ami közte és Gus között van, jobban mondva volt, emlékeztette magát. Ahogy az előbb említette is, mindez a múlté. Ő most továbblépett! Döntésre jutott, és a fenébe is, nem hagyja, hogy olyan valaki zsarnokoskodjon fölötte, akinek egyáltalán nincs joga magas lóról beszélni vele.

- Szükségtelen emiatt aggódnod - jelentette ki Sian, és tudta, hogy mesterkélten hangzik a válasza, de eldöntötte, hogy ura marad a helyzetnek. - Köszönöm kérdésedet, e tekintetben sincs semmi probléma!

- Á, szóval ezt is ellenőrizted, nem csak a bankszámlát!

Hogy merészeli! — Ha nem hagyod el azonnal a házamat...

- Máris, csak előbb elköszönök Rorytól.

- Szerintem ez nem jó ötlet. Nem vagy olyan állapotban, hogy megtedd. - Gus szeme most már villámokat szórt, és Sian egy lépést hátrált. - És még valami: ha azt hiszed, feljövök veled Londonba, hogy segítsek eladni azt az átkozott könyvedet, akkor nagy meglepetésben lesz részed! És most távozz, kérlek!

- Ó, boldogan! És ha nevetni támad kedved, olvasd csak el ezt! — vágta le a bélelt borítékot a kis szekrényre, azzal dühösen távozott a nyaralóból.

Huszonkettedik fejezet

Fiona a kertben volt, és az elnyílt rózsák levágásából merített vigaszt, ezt a munkát általában megnyugtatónak találta. Egy szülő számára semmi sem lehet annál rosszabb, mint egy megtört szívű gyerek szenvedését látni. Biztos volt benne, hogy még számtalan dolog van, ami ennél rosszabb, mint például az, ha a gyerek beteg. De pillanatnyilag az volt a legrosszabb, hogy az örökké jókedvű, hetyke fiát gyötrődni látja.

Amikor néhány estével korábban Angus visszajött Siantól, Fiona képtelen volt megállapítani, hogy Angus csak olyan dühös-e, hogy beszélni sem tud, vagy annyira kétségbeesett, hogy nem akar vele szóba állni, de a kettő keverékét rettenetes volt látni, és nagyon nehéz volt vele egy fedél alatt élni.

Annyit kiderített, hogy Angus a hírt szerette volna megosztani Siannal, azért ment át hozzá, de Sian éppen meghitten vacsorázott Richarddal, aki a gyerekkora óta távoli ismerősként kezelt, kedvesnek tartott férfiból hirtelen Krőzus lett, Sian pedig pénzhajhász kis ribanc.

Fiona azonnal felajánlotta, hogy átmegy Sianhoz, és kideríti, mi folyik, de Angus megtiltotta, mégpedig olyan hangnemben, hogy Fiona kénytelen volt megígérni, hogy egy tapodtat sem mozdul. Biztosra vette azonban, hogy csak félreértésről lehet szó, de nem akart közbeavatkozni. Azóta csak nézte, hogy szenved a fia, bár remélte, hogy a dolgozószobában töltött hosszú időszakok alatt a könyvét is írja.

Éppen lenyisszantott egy rózsát, ami még ki sem nyílt rendesen, amikor meghallotta a telefoncsörgést. Beszaladt, mert azt remélte, Sian keresi, és minden egy csapásra rendbejön.

De James hívta.

Fiona hirtelen nehezen kapott levegőt. Amúgy is kifulladt, mire futva beért a kertből.

- Halló! - szólt bele a kagylóba.
- Szervusz, Fiona. Azért kereslek, mert szeretnélek meghívni vacsorázni.
- Az remek lenne! — Fiona kezdte nyugodtabban szedni a levegőt. Leült a telefon melletti kis padra a hallban, és lelki szemei előtt megjelent egy kellemes kis étterem vagy söröző, amelynek hátsó kertje a folyóra néz.
- A házamba várlak - folytatta James.

Fiona felállt. Ideges elfogódottság lett úrrá rajta, amikor világossá vált számára a mögöttes tartalom. - Értem.— Nem érezte elég erősnek magát, hogy ennél többet mondjon.

- Szeretnék valami igazán különlegeset főzni neked, és nem csak azt, amit véletlenül a hűtőben találok. — Kis szünet után folytatta: - Eljössz?

Fiona összedörzsölte az ajkait, és kapkodva levegőt vett. Nagyszerű lesz Jamest viszontlátni, kimozdulni a házból és eltávolodni kicsit Angus kínjaitól. - Ha megmondod, mikor, bizonyára eljövök.

- Mikor felelne meg? Hét közben esetleg? Vagy könnyebben szabadulsz el a hétvégén?
- Hét közben jó lesz - felelte Fiona. - Tudom, hogy hétvégeken nagyon elfoglalt vagy.
- Megoldhatom, de ha lehet, inkább nem várnék a hét végéig — mondta a férfi. Fiona kihallotta a hangjából, hogy mosolyog.

- Akkor hát... mikor? - Fionát nyugtalanította, hogy nem hangzik olyan lelkesnek, mint ahogy a viszontlátás hallatán érezte magát, de az idegesség arra késztette, hogy ne térjen el a lényegtől. Nem akart ömlengeni.
- A szerdához mit szólsz?
- Remek! Hányra? — kérdezte Fiona.
- Fél nyolc megfelel?
- Igen. Nagyon is. Viszlát szerdán.

Amikor leült, rájött, hogy hosszú-hosszú évek óta nem érezte így magát. És az is megfordult a fejében, hogy ha lenne olyan drog, ami ilyen érzést ébreszt, lelkifurdalás nélkül megvenné a sarkon.

Persze nem szerelmes! Hogy is lehetne? Nem ismeri még Jamest olyan jól. Ez csak vágy. De a vágyat nem kevés páni félelem kísérte. A kettő kombinációja feldobta, és egy pillanatra elsöpörte az Angus és Sian miatt érzett szomorúságát. És ezután rögtön elfogta a bűntudat. Hiába, ez az asszonysors: nincs öröm valami nyomorult dolog miatti bűntudat nélkül.

Most már csak azon kell tépelődnie, mit vegyen fel. De micsoda aggodalom volt ez! Tegyük fel, hogy ott folytatják, ahol abbahagyták a múltkor. Nemcsak a ruhája, de a fehérneműje is gondos tervezést igényel!

Felment az emeletre, hogy szemügyre vegye a fehérne-műs fiókja tartalmát. Gyorsan átnézte, és talált néhány Sloggit, melyek kényelmesek, megbízhatóak, de olyan szexik, mint egy hideg zuhany. Aztán ráakadt kevésbé visszataszító darabolja is, amelyek csipkések voltak, csak hogy viszketett tőlük a bőre, így sosem viselte őket, majd következett egy nagy halom „karcsúsító hatású, alakformáló" bugyi. Gyakran vásárolt ilyet, de általában nem viselte őket, mert nagy on melege volt bennük.

Kizárt, hogy James egy olyan bugyiban lássa, amely egy régimódi, nyeles bugyis fürdőruhára emlékeztet, csak annál jóval szorosabb, ám szerencsére nem csíkos! Kikell találnia valamit, ami nem gumírozott, hogy karcsúbbnak mutassa az alakját.

Végül úgy látta, nincs semmi, amit felvehetne, és a kis dolgozószobájába ment, hogy keresgéljen a kedvenc Online katalógusaiban.

Ujabb dilemma: milyen kategóriába sorolja a Jamesz-szel töltött estét? „Különleges alkalom"? „Az örömanya"? Megborzongott. Aztán mégis talált néhány darabot, amit megfelelőnek ítélt. Az egyik egy egyrszerű fazonú, végig gombos, ujjatlan vászonruha volt nagyon csinos, kicsit lebegő, hosszú boleróval. Sosem tárná a nagy nyilvánosság elé kissé petyhüdt alkarját, de ha sötét van - vagy félhomály-, leveheti a bolerót, és reménykedhet abban, hogy James másra figyel, és nem veszi észre a karját.

Végigcsinálta a hosszú, fárasztó „Kosárba” eljárást, előkereste a hitelkártyáját, párszor rosszul begépelte, aztán elfelejtette a jelszavát, míg végül sikerült elküldenie a megrendelését. Amikor ezen is túlesett, úgy érezte, túlságosan „kipöttyen", és olyan benyomást kelt majd, mintha túlzottan törné magát.

Lerobogott a lépcsőn a hálószoba szekrényéhez, hogy keressen valamit a meglevők között. Mindent kivett, aztán visszarakott mint alkalmatlant. Végül lement egy teát inni.

Mindenesetre az, hogy mit vegyen fel Jameshez, felváltotta az Angus és Sian miatti aggodalmát, gondolta, amikor elérkezett a szerda, és a szekrénye előtt állt, akárcsak érzése szerint az elmúlt három napban már vagy milliomodszor. Ismételten javasolta Angusnak,

hogy beszél Siannal, de a válasz mindig ugyanaz volt: semmilyen körülmények között nem teheti meg.

Fiona a ruhákra meredt, amiket már oly jól ismert, majd hirtelen késztetésnek engedve kivette egyik kedvencét, egy agyonmosott, nagyon régi ruhát. Vászon volt, és egykor rózsamintás, ami mostanra eléggé kifakult, így viszont egyöntetű és finom árnyalatú lett. A ruha színe a kiömlött teáéra emlékeztetett, és kiemelte Fiona színeit, ebben a ruhában mindig jól érezte magát. És sokkal inkább a szerencsének, mint az előrelátásnak köszönhetően remekül ment hozzá a vacsorára újonnan vásárolt ruha bolerója.

Miután megkönnyebbülten nyugtázta, hogy sikerült választania, a fürdőszobába ment.

Előző este alapos hámtalanítást és hidratálást végzett, így most csak gyorsan lezuhanyozott. Bízott benne, hogy a bőre így is szép lesz. Este még megvizsgálta a hónalját is, és elkeserítette, hogy nemrégiben jelentkező rövidlátása miatt nem lát úgy, hogy borotvával tudjon szőrteleníteni, hanem bűzös szőrtelenítókrémet kell használnia. Most úgy érezte, minden tőle telhetőt megtett, és nem mondhatta volna, hogy elégedetlen az eredménnyel. Eszébe jutott, mit mondott erről egyszer Gok Wan, és most a szeméremdombján is fazonigazítást végzett ollóval, majd színezőhabot is bevetett, a gyantázással kapcsolatos tanácsot azonban nem volt hajlandó figyelembe venni. Inkább itt haljon meg anélkül, hogy férfi hozzányúlna, semmint még egyszer ilyen szörnyű fájdalmat kelljen elviselnie.

Megnézte magát a tükörben, kiegyenesítette a hátát, behúzta a hasát, és úgy döntött: hangulatvilágítás mellett, és ha Jamesnek sem NBl-es a látása, akkor határozottan elmegy így. Nekifogott a sminkelésnek.

Amikor végre elindult otthonról James városi lakása felé — talán kicsit korábban, mint kellett volna -, még mindig azon a véleményen volt, hogy a szexnek kicsi az esélye. És nem azért, mintha nem akarta volna, hanem mert nem tudta elképzelni, hogy a szexet megelőző szégyenkezésnek kitegye magát. Bár olyan ápolt, puha és szőrtelenített volt, mint egy kisbaba, elképzelni sem tudta volna, hogy más jelenlétében levetkőzzön. Ahogy azt sem, hogy ruhátlanul lefeküdjön az ágyba, és ott várja meg Jamest. Ami azt illeti, jobb, ha egyáltalán nem gondol többé rá, mert minden lehetőség csak újabb és nagyobb megaláztatást vetített elé, mint az azt megelőző. Sokkal jobb, ha szűzies életet élő öregasszonyként száll a sírba, mint ha ezeknek kiteszi magát!

A régi ruhájában viszont remekül érezte magát. Szépen kivasalta, és az új boleróval nagyon csinosnak látta. Mivel vászonból készült, nemsokára megint gyűrött lesz, gondolta, de elég, ha odaérkezéskor jól mutat rajta.

Egy üveg bort is vitt magával a pince legtávolabbi zugából, ahol az igazán minőségi fajták voltak. Fogalma sem volt, milyen bor, csak annyit tudott, hogy vörös. Nem várta, hogy James majd kinyitja, hiszen ajándékba vitte. Pezsgőt is vitt volna, de nem akarta, hogy Angus meglássa a hűtőben. Illetlenségnek érezte, hogy ünnepléshez való italt hűt be, amikor a fia olyan szomorú.

Ravasz összeesküvőnek érezte magát, amikor elment otthonról. Azt mondta Angusnak, hogy egy barátjával vacsorázik, és ha megisszák a bort, akkor lehet, hogy nála is éjszakázik. Nem kért tőle engedélyt vagy ilyesmi, csak merő figyelmességből közölte a vele egy fedél alatt élő másik felnőttel a terveit. Magának legalábbis ezt bizonygatta.

Nem akart arra gondolni, hogy reagálna Angus a hírre, hogy barátja van. Amikor az első férje halála után nem sokkal - más okok mellett abban a tévhitben, hogy a fiúknak szükségük van egy apára - ismét férjhez ment, teljesen elrontotta ezzel az életüket.

Vezetés közben egyre nőtt az önbizalma és a kellemes, várakozásteljes izgalma. Gyönyörű késő nyári este volt, és bár nem múlt el a szorongása, amely James hívása óta benne élt, most már szinte megkülönböztethetetlen volt a vágytól.

Nagyon korán ért oda. Ott parkolt le, ahol szokott, amikor bejött a városba. Ült a kocsiban, a haját igazgatta a visszapillantó tükörben, és próbált egyenletesen lélegezni. Aztán ellenőrizte a mobilját, hogy James nem hívta-e, hogy lemondja a találkozójukat, végül úgy döntött, most már akár be is mehet. Igy csak fokozatosan felhergeli magát. Lassan odasétál, és benéz az üzlet kirakatán át. James szereti a pontosságot, és nem bánja, ha hajszálpontosan érkezik.

James biztos a boltban várt rá, mert azonnal ajtót nyitott. Szélesre tárta előtte, és mosolygott. Fiona mosolya is egyre szélesebb lett, ahogy felnézett rá.

- Jaj, de örülök, hogyr látlak - mondta James. - Gyere csak be.

Fiona átlépte a küszöböt, és bement a boltba, ahol árnyékok gyűltek a sarkokban. James átfogta a vállát, és arcon csókolta. Aztán átölelte, és újra megcsókolta, ezúttal nem az arcán. Amikor kibontakoztak az ölelésből, Fiona felnézett rá, és arra gondolt, miért nem vette észre már korábban is, hogy Jamesnek milyen huncutul csillogó és szexi a szeme. Az idegessége csökkent, de a vágya nem.

— Gyere fel.

Fiona előrement a keskeny csigalépcsőn az emeleti lakásba, amit a széles, fényezett, kicsit hullámzó padlódeszkákkal, a régi szőnyegekkel, a meggörbült ablakokkal és a sötét bútorokkal megint ugyanolyan kellemesnek talált, mint első alkalommal.

Körülnézett, és elindult a kandalló előtti kanapé felé.

— Ne oda — tartotta vissza James, és egy sarokba vezette, amelyet első alkalommal észre sem vett. A meggörbült kis ajtó nyitva volt. - Ez az, ami nálam a kertet helyettesíti.

Egy erkélyre vezette ki, ahol mindössze egy kerek asztal és két szék fért el. Az asztalon füstölt lazaccal töltött kis orosz palacsinták voltak egy tányéron, mellette olyasmi, ami tejfölnek nézett ki. És egy levendulával töltött edényke mellett egy asztali hűtőedény szorongott, benne egy üveg pezsgő.

- Milyen szép! - áradozott Fiona.— És mekkora meglepetés!

- Hát igen. Valójában csak az alatta levő lépcsőfordulót befedő tetőrészlet, de már akkor kialakították itt az erkélyt, amikor megvettem az ingatlant. Azt hiszem, ez győzött meg igazán, hogy megtaláltam a megfelelő helyet.

Kitöltötte a pezsgőt, és átnyújtotta Fionának a poharát. - Igyunk rád — javasolta. - El sem mondhatom, mennyire vártam ezt a pillanatot.

De mit? - kérdezte magától Fiona. A hezitálás, ami eddig lefoglalta, most újra megkezdődött benne: a vágy és a félelem birokra keltek a lelkében. Ivott egy kortyot, a pezsgő javított a lelkiállapotán. A lélekben feldobott érme határozottan a „nem" oldalára esett vissza. Nem fekszik le vele. Túlságosan rémült.

Miután döntésre jutott, és megnyugodott, hogy ezúttal megmásíthatatlan az elhatározása, kicsit el is engedte magát, és elfogadott egy palacsintát. Isteni volt.

- Mit ünneplünk? - kérdezte. Nem ez volt a legszellemesebb megjegyzés, de nem jutott jobb az eszébe.

- Azt, hogy ma, ezen a csodálatos estén itt vagyok. Veled. - Jamesnek láthatóan sejtelme sem volt, hogy nem látja majd az alsó neműt, amit Fiona a könyvei eladásából engedhetett meg magának, bár a fehérnemű jóval többe került, mint minden más, amit most viselt.

- Bevallom, fantasztikus itt lenni - sóhajtott fel, s kicsit talán megbánta a döntését. — Hoztam egy üveg vöröset. Az asztalon hagytam. Nem tudom, milyen, csak felkaptam egy üveget a pincében. Persze nem kell meginnunk, hiszen ajándék. - Észrevette, hogy összevissza beszél, erre megint ivott egy kicsit. Biztos én vagyok a legrémesebb nő, akivel randizik, gondolta — kislányosabb és bárgyúbb annál, hogy elegáns, kifinomult idősebb hölgynek lehetne nevezni.

- Engedd el magad, Fiona — biztatta James, amitől Fionának kihagyott a szívverése. - Semmi sem történik, amit nem akarsz. Arra gondolj, hogy kellemes környezetben finomat vacsorázunk. Bár bevallom, ilyen éjszakákon szeretnék igazán egy kertet.

- De ez is olyan szép! - Fiona körülnézett a tetőkön és a kéményeken, az odalátszó utcákon, kávézókon és bárokon, az esti teendőiket végző embereken. — Olyan más.

-Többnyire boldoggá tesz a városi lét. Az ott a plébániatemplom tornya, mögötte láthatod a folyót. Város ugyan, de régi város, és nagyon szeretem. Csak néha fog el a vágy több zöld után.

- Ültethetnél cserépbe egy illatos loncot, vagy hasonlót, vagy egy kis lugassal kertté varázsolhatnád. - De azonnal el is hallgatott, mert érezte, hogy a régi hibájába esik: igyekszik mások problémáit megoldani akkor is, amikor azok egyáltalán nem kérnek belőle.

- Ülj le, drágám, és edd meg a palacsintát. Még akad egy kis tennivalóm a konyhában. — Fionának tetszett, ahogy azt mondta: „drágám". Az első férjére emlékeztette.

Fiona úgy érezte, hogy James határozottan megváltozott, amióta ismeri, vagy csak más szemmel néz most rá? Amikor megismerkedtek, elbűvölő és udvarias ember benyomását keltette, de nem volt különösebben dinamikus. Most magához ragadta a kezdeményezést, amit Fiona nagyon vonzónak talált. Eltűnődött, vajon az anyáskodó természetű emberek mind szeretik-e, ha - legalább egy kicsit - parancsolgatnak nekik.

James hamar visszajött egy nagy tál spárgával és egy kisebb tál hollandi mártással. - Tudom, hogy nem ennek van a szezonja, de általában olyan rövid ideig kapni, hogy kellemes a szezont kicsit kitolni. - Szalvétát hozott, de tányért nem. - Gondoltam, belemártjuk a mártásba, és úgy esszük.

Fiona belemártott egy spárgát a mártásba. - Te készítetted?

- Én bizony. Nem olyan nehéz.

Barátságos csendben ették a spárgát, és pezsgőt kortyoltak mellé. Bár Fiona reménykedett, hogy nyugodtnak látszik, belül azért ideges volt. Olyan régen ült így kettesben egy férfival.

James tölteni akart még a poharába, de Fiona leállította. - Jobb, ha nem iszom többet. Kocsival vagyok

James letette az üveget, és megfogta Fiona két kezét, hogy az asszony csak rá figyeljen. - Nézd, Fiona, tudom, hogy idegeskedsz, de nincs miért. Nem nagy a lakásom, de azért van másik háló. Emeleti dolgozószobának használom, de van benne egy dívány. Ha túl sokat

iszol, és nem tudnál biztonságosan hazavezetni, akkor az én ágyamban alszol, én meg a másik szobában. Nyugodj meg. — Elhallgatott, majd így folytatta. - Tiszta ágyneműt húztam, pontosan úgy, ahogy akkor teszem, amikor a testvérem itt alszik.

- Rendben! - A tudat, hogy szűziesen itt töltheti az éjszakát, határozottan segített, így nem kell tovább azt számolgatnia, mennyi alkoholt fogyasztott. Nagy korty pezsgőt ivott, és megint elengedte magát. James olyan megértően viselkedett. Még szerencse, hogy mindig van nála hidratálókrém és sminkkészlet, gondolta.

A spárga után pestóval, parmezánnal sütött lazac következett újburgonyával.

- Látod, olyasmit főztem, amit előre el lehet készíteni, és tálalás előtt már csak percek kellenek a könnyű és gyors befejezéshez-jegyez te meg James, és Pinot Grigiót töltött Fiona poharába.

- Én csak egy finom, nyárias ételsornak véltem - válaszolta az asszony, aki arra gondolt, hogy egy barátnőjének is ilyesmit főzne: egyszerű, ízletes ételt, ami nem túl nehéz.

- A jó, öreg Delia, én meg ezt tenném hozzá.

Fiona nevetett, és végre tényleg elengedte magát. Két jó barátként ültek az asztalnál, és egy gyönyörű nyárestén vacsoráztak. Itt marad éjszakára, ahogy egy barátnőjénél is ott maradna, ha nem akar hazavezetni. A sok butaság az alsóneművel, a színezőhabbal meg az ollóval csak ennyi volt: butaság.

- Még egy kortyot? - kérdezte kicsit később James.

- Hát persze, miért is ne? - Fiona egymás mellé tette a kését és a villáját. - Csodálatosan finom volt - dicsérte meg a vacsorát. - Gondolom, saját magad készítetted a pestót.

James bólintott. - Olyan könnyű! Legalábbis amióta a testvéremtől kaptam karácsonyra egy turmixgépet.

- Angus is remek pestót készít fokhagymalevéllel -mesélte Fiona. - Parmezán helyett cheddar sajtot használ, és fenyőmag helyett napraforgómagot. Nagyon finom.

- Biztosan, de nem menne ahhoz, ami most következik.

- És az mi?

James elmosolyodott. A szeme ismét huncutul csillogott, és Fiona vágya is feléledt. A férfi felállt, és megfogta Fiona kezét, amikor ő is felállt. - Ágyba viszlek.

Fiona nem szólt semmit, csak hagyta, hogy James hadd vezesse vissza a kis ajtón át a lakásba. Még most sem tudott végleges elhatározásra jutni, és bármelyik pillanatban azt mondta volna, hogy „kösz, de nem". Aztán a fejében feldobott érme egy szer csak „fej"-re esett: igenis, le akar feküdni Jamesszel. Nagyon is!

A hálóban csak egy gyertya égett, amit James valamikor az este folyamán gyújthatott meg. A férfi megcsókolta, amikor a hálószobához értek, és akkor is, amikor levette a boleróját. Fiona lerúgta a cipőjét, a férfi pedig lehúzta a cipzárját. Fiona hirtelen gyorsan túl akart esni a vetkőzésen, és érezni akarta a férfi bőrének az érintését.

Szenvedélyes odaadásába még ekkor is aggodalmak szűrődtek: és ha a teste elfelejtette, mit kell csinálnia? Ha ez már mind késő? Hosszú évekkel ezelőtt szeretkezett utoljára. És mégis az ujjai sietve gombolták ki a férfi ingét, a keze végigsimította James bőrét, amikor átkarolta a nyakát.

Még eszébe jutott, hogy az alsóneműje nem nyeri el a neki kijáró elismerést, mert hamar lekerült róla, és a következő pillanatban már mindketten meztelenül feküdtek az ágyon.

Jóval később szólalt meg ismét: - Te aztán értesz ehhez, mi?

James, aki lihegett, hátradőlt a párnára, és nagyot nevetett. — Bámulatos és hihetetlenül csodálatos nő vagy, Fiona!

Az asszony elragadtatottan sóhajtott fel, amikor ledőlt James mellé, és magára húzta a lepedőt, hogy eltakarja a mellét. — Neked jutott a neheze, én csak... nem tiltakoztam a lovaglás ellen. Légy úriember, és ne akadj fenn a szóviccen! - kuncogott.

James felkönyökölt, és megcsókolta a dekoltázsát a lepedő fölött. — Úriember leszek, és hozok valami innivalót. Bort kérsz? Vagy teát? Vizet?

- Azt hiszem, a víz jólesne.
- Esetleg hozhatom a desszertet is?

Fiona kicsit felült. - Azt hittem, ez a desszert!

A férfi gyászos képet erőltetett magára. — Ez egy közös-ülés volt...

Fiona hozzávágott egy párnát.

- Bocs, de nem hagyhattam ki. Feldobtad a labdát. Megyek, és máris hozom. Víz és créme brülée!

Nem sokkal később az ágyban ültek, és a desszertet ették, amikor Fiona megjegyezte: - Ha menet közben improvizáltál, akkor remek munkát végeztél! —James elvette tőle az üres tálat és a kanalat.

- Sokat aggódtam, tudod, a gondolat, hogy... - kezdte Fiona.
- Tudtam, hogy nyugtalankodsz. Remélem, nem okoztam túlzott szorongást.
- Nyugtalanított, de ettől valahogy még izgatóbb lett. És csodálatos.
- Örömmel hallom. Én is szorongtam.
- Hát ez meglep! Olyan magabiztos voltál.
- Te tettél ilyenné. Megkönnyítette a dolgomat, hogy annyira tetszel.

Fiona nevetett.- Ki gondolta volna, hogy két idős ember, mint mi, ilyen káprázatosan érzi magát az ágy ban?

- Bevallom, sokat gondoltam rá, szinte az első pillanattól fogva, hogy megismertelek.
- Micsoda boldogság ilyet mondani! Amikor az ember a helyi közösség párnaharcosa...
- Élharcost akartál mondani, nem?

Fiona kuncogott. — Persze, de a párna ez esetben helyénvalóbbnak tűnt. Szóval csak azt akartam mondani, hogy rendes asszony vagyok, virággal díszítem a templomot, tortát sütök...

- Vacsoravendégeket hívsz.
- Néha. És bár próbálkoztam az internetes társkereséssel, nem reméltem, hogy valaha is szexben lesz még részem.
- És ezt sajnáltad?
- Igen, mert fontos része az életnek, de már beletörődtem, hogy így lesz, - A homlokát ráncolta. - Bárcsak a drága fiam és Sian is ráébredne erre, és rendbe hoznák a kapcsolatukat.
- Szóval szívesen áldoznál ismét a szex oltárán?
- Hogyhogy? Megint? Most? - Fiona kicsit megdöbbent, és főleg fáradt volt.

James nagyot nevetett. - Nem most. Nem vagyok már olyan fiatal, mint régen, de a jövőben? A közeljövőben?

- De mennyire! - Aztán Fionát elfogta a lelkifurdalás. - De nem akarok házasságot. Ugye, te sem? Tudom, hogy ez nem illik a rólam alkotott képbe, de nem akarom felborítani az életemet... - Elhalkult a hangja, amikor ráébredt, hogy hatalmasat ugrott előre a szexről a

házasságra. De olyan ösztönösen helyénvaló volt minden Jamesszel, hogy csakis úgy tudott rá gondolni, mint egy olyan emberre, aki tartósan az élete részévé válik.

Szerencsére James elmosolyodott. - Minden rendben. Én is azt szeretném, ha egy párt alkotnánk, együtt csinálnánk mindent, egymásnál aludnánk, de nem akarok ismét megházasodni.

- Tudod, hirtelen elfogott a nyugtalanság... - magyarázta Fiona.
- Miért? Mit mondtam, amivel felzaklattalak?
- Angus miatt! És Russell miatt is... Ő a nagyobbik fiam. Mit gondolnak majd az anyjukról...
- A közösség párnaharcosáról...
- Akinek fasza szeretője van?

James úgy nevetett, hogy lehunyt szemhéja alól még a könnyei is kicsordultak. - Bocs, de ez kifogott rajtam! Hisz csak egy antikvárius vagyok, és egyáltalán nem tartom magam „fasza szeretőnek"!

- Lehet, hogy te nem, de én igen! Általában sosem használok ilyen kifejezést,de most ez tűnt helyénvalónak!

-Tényleg nyugtalanít, mit gondolnak majd rólad? Angusszal remekül kijöttünk a vacsoraparti alkalmával.

- Tudom, de a fiúk és az anyjuk... tudod, milyen a kapcsolatuk. És egyszer már nagyon elrontottam az életüket.
- Igen, de ezúttal nem mész férjhez. Ők pedig már felnőttek.
- Senki sem annyira felnőtt, hogy boldoggá tenné a tudat, hogy a szüleinek szexuális életük van. A szex mintha csak a saját nemzedékünknél lenne természetes, nem?
- Őszintén szólva sosem gondolkoztam rajta.
- Lehet, hogy a kelleténél többet tépelődöm.
- Ebben biztos vagyok, és hidd El, tökéletesen kielégít, ha csak egy barát vagyok, aki néha ott alszik...
- Az ágyamban!
- Igen. Végül is a házad olyan kicsi, hogy igazán lehetetlen lenne másutt helyet találnod számomra!

Fiona gyöngéden a karjába bokszolt, aztán mellé kucorodott, és a mellkasára fektette a fejét. Hallgatta, ahogy James szive dobog. — Ne is gondoljunk most erre.

James megcsókolta a vállát. — Ne bizony! De szeretném, ha tudnád, hogy nemcsak tetszel nekem, méghozzá nagyon is, hanem szerelmes is vagyok beléd.

Fiona a hetedik mennyországban érezte magát, miközben hazafelé hajtott. Mivel Jamesnek tízkor ki kellett nyitnia, a reggeljük egyszer csak véget ért, de a férfi mindvégig tökéletes szeretőként viselkedett. Kölcsönadott Fionának egy inget, amiben alhatott, ágyba vitte neki a teát és a croissant-t, és később fürdővizet engedett. Tinédzserként csókolóztak, mielőtt Fiona elment, és megegyeztek, hogy mielőbb ismét találkoznak.

Amikor hazaért, Angust a konyhában találta, ahol a fia dühösen és lehangoltan meredt a falra. Fionát a szerelem bölcsebbé tette, és ösztönösen megérezte, hogy néha meg kell feledkezni a becsületről, és meg kell szegni az adott szavunkat. Úgy döntött, amint lehetősége

nyílik rá, rendbe teszi Sian és Angus dolgát. Nem nézheti tétlenül, hogy tönkreteszik az életüket.

Huszonharmadik fejezet

Sian nem tudta biztosan, miért javasolta a Boca Locát Richardnak az ebéd helyszínéül. Feltehetően azért, mert amikor Richárd telefonált, másutt járt az esze, és amikor a férfi megkérdezte, hova menjenek, kimondta az első nevet, ami eszébe jutott. Most ott parkolt, ahol korábban Jody is, amikor az egész társaság pizzázni ment, s arra gondolt, biztosan elment az esze, hogy ezt javasolta. Minden pillanatban azon igyekezett, hogy elfelejtse Gust, és a hely látványa, ahol utoljára látta Melissával, feltépte a fájdalmas sebet.

Azonnal megpillantotta Richárdot, aki az egyik asztalnál ült, és újságot olvasott. Biztos hamarabb ért oda, de Siant inkább bosszantotta, mint örömmel töltötte el túlzott pontossága. Odament az asztalhoz, és próbálta magát nem úgy érezni, mintha a fogát húznák.

Richárd észrevette, elmosolyodott, és felállt, hogy üdvözölje.

- Szia, hercegnőm - mondta, és arcon csókolta.

Ez a becenév is újdonságnak számított, és Sian egyáltalán nem szerette. - Szia, Richárd. - Képtelen volt hercegemnek szólítani.

Richárd kihúzott neki egy széket, és Sian leült.

- Kérsz koktélt? - kérdezte a férfi. - Vagy csak bort igyunk az ebédhez?
- Én csak egy fröccsöt kérek. Vezetek.
- Lássuk csak - kezdte olvasgatni az étlapot Richárd. - Ihatnál egy alkoholmentes koktélt.
- Alkoholmentest? Nagyon jó lenne. És válassz nekem valamit. - Richárd, ki tudja, miért, mindig elszívta az energiáját, talán azért, mert úgy érezte, komoly erőfeszítést kell tennie, hogy boldoggá tegye, és boldog legyen vele. Vagy talán az örökös bűntudat volt az oka. Sian gyakran kívánta, bárcsak visszaléphetnének oda, ahol korábban voltak, még csak jó barátok, mielőtt többé-kevésbé megígérte neki, hogy odaköltözik hozzá, igaz viszont, hogy sosem voltak „csak" barátok, legalábbis nem Richárd szempontjából.

Egymással szemben ültek, Richárd imádattal bámulta, míg Sian azon törte a fejét, miről is beszéljen. Miért olyan nagy erőfeszítés a beszélgetés, kérdezte magától.

. - Rory kezd olvasókönyveket hazahozni az iskolából. Nagyon jól megy neki az olvasás — jegyezte meg végül. Úgy döntött, Roryról fog beszélni, biztos témának ígérkezett.

- Azért, mert felolvasol neki. Nagyon jó anya vagy, Sian. És remélem, szeretnél még gyerekeket. - Védelmezőn Sian kezére tette a kezét.

Sian egy pillanatra a szemébe nézett, és látta, menynyire vágyik Richárd gyerekekre. Tudta, hogy nagyszerű apja lenne nemcsak egy akkora fiúnak, mint Rory, de csecsemőknek, totyogóknak, még nehezen kezelhető, állandó követelőző kiskamaszoknak is.

És Sian valószínűnek tartotta, hogy szeretne még gyerekeket. Mivel Roryval sok ideje ment el, nem nagyon gondolkodott el ezen, de fiatal volt még ahhoz, hogy egyáltalán ne vágyjon még újabbakra. Richárd számára a legnagyobb dolog az lenne, ha gyermekkel ajándékozná meg. Ha szülne neki, elmúlna a lelkifurdalása. Leróna vele az adósságát. De milyen sterilen hangzott ez, még az ő fülének is!

- Hm? - Richárd szelíden megszorította a kezét, és Sian most ébredt rá, hogy még nem válaszolt.

- Hogyne, szeretnék még gyerekeket - mosolygott Richardra - de előbb ebédeljünk, jó? - Szeretett volna biztonságosabb és kevésbé jelentőségteljes témára áttérni. Még nem állt erre készen. És nem vett tudomást arról a makacs hangról, amely azt súgta a fülébe: és soha nem is fogsz.

Richárd fölnevetett. - Hát persze, korai még erről beszélni, és ugye, még nem is állapodtunk meg, mikor költözöl át hozzám.

- Egyszerűen csak arról van szó, hogy nem akarok semmit sem siettetni. Nagy változás lesz mindenki számára, hogy egy párt alkotunk.

-Tudom, de minél előbb, annál jobb. Most, hogy már iskolás, Rorynak rendes családra van szüksége. - Bizonyára látta, hogy Sian megmerevedik. - Tudom, hogy így is család voltatok, a szüleid rengeteget segítettek, de én igazi családra, közös otthonban élő apára és anyára gondoltam. És lehetőleg olyan szülőkre, akik házasok.

Sian olyan arckifejezést erőltetett magára, amit készségesnek és vonzónak érzett, és az evőeszközökkel játszott, hogy időt nyerjen. Most fedezte csak fel, hogy Richárd a szíve mélyén nagyon is hagyománytisztelő ember, és jellemének ezt a vonását az ő kedvéért nyomta el magában. Nem lett volna nehéz olyan rendes, egyedülálló, gyermektelen lányt találnia, aki teljes szívéből szereti. Nagyon jó ember, gondolta Sian, de minden szavánál úgy érezte, hogy egyre mély űebbre süpped a székében. Nem arról volt szó, hogy ne becsülte volna nagyra azért, hogy nagyon szereti és kívánja, csak éppen végtelenül fojtogatónak érezte.

- Azt hiszem, lazacot eszem - mondta, és bármit szívesebben nézett, mint Richárd odaadó tekintetét.

A férfi szelíden kuncogott. - Milyen rendkívüli teremtés vagy! Gyakorlatilag megkérem a kezedet, te meg azt válaszolod, hogy mit szeretnél enni. Ismertem nőket, akik erre még akkor sem képesek, amikor nincs más, amire gondolhatnának.

Az igazság az volt, hogy Siannak nagyon is sok más volt, amire gondolhatott, és jól jött egy kérdés, amelyben könnyen tudott dönteni. Abban legalább biztos volt, hogy szereti a lazacot. Pillanatnyilag az életében semmi más nem látszott biztosnak

- Szerintem korai még házasságról beszélni - jegyezte meg. — De az ebédről sosem korai!

- Rendben van. Akkor én is lazacot kérek. Kérsz valami előételt?

Siant hirtelen egyre erősödő pánik fogta el. Egy szempillantás alatt lejátszódott előtte a jövője: ehhez hasonló, kifogástalanul tökéletes ebédek sora. A menekülés esélye nélkül egy nyomasztóan jó élet csapdájában vergődne, és kész. Ezt képtelen volt elviselni.

- Azt hiszem, nem. - Felállt. - Bocsáss meg, de rosszul vagyok. Kimegyek a mosdóba, ha nincs ellenedre...

A mosdóban belenézett a tükörbe, és rájött, miért van rosszul: attól a gondolattól, hogy a hátralevő életét egy kedves, jó emberrel kell megosztania, aki halálra untatja. Hogy lehet megszeretni valakit, akit ununk? Hogyhogy ezt nem vette korábban észre? Talán azért, mert amikor még csak barátok voltak, és nem került a napirendre semmi, legalábbis nem sürgős dolog, akkor nem volt olyan unalmas? Vagy azért, mert most, amikor arra készültek, hogy boldog házaspárként megállapodjanak egymás mellett, hirtelen ilyen rémisztően szürkének, lehetőségektől mentesnek tűnt? Gusnak voltak hibái, sőt minden elképzelhető hibája megv olt, de sosem volt egyhangú. Mellette mindig adódott valami újdonság.

Nem volt választási lehetősége, hiszen Gus már kilépett az életéből, de vajon az, hogy tudatosan és tudat alatt, minden pillanatban őrá gondolt, nem azt jelenti-e, hogy nem színlelhet tovább Richárd előtt?

De igen, válaszolta meg a saját kérdését. Pontosan ezt jelenti.

Többször is beszívta a levegőt, majd visszatért az étterembe, hogy összetörje Richárd szívét.

Sian visszahajtotta faluba, az arcán patakzottak a könnyek. Richárd olyan kedvesen, nemesen, önfeláldozóan viselkedett. A lány egy pillanatig kísértést érzett, hogy a karjába vesse magát, és visszavonjon mindent, de miután kimondta, ami a szívét nyomta, nem visszakozhatott.

- Mindig is tudtam, túl szép, hogy igaz legyen - mondta Richárd. - Tudtam, hogy ez a szemét Angus a végén megszerez magának. - Kis szünetet tartott, mialatt Sian a könnyeit nyelte. - Szólj, ha cserbenhagy. Rám számíthatsz.

Sian egy szóval sem említette Gust, csak annyit mondott, hogy nem élhet Richarddal, ha nem szerelmes igazán belé, ha csak barátság köti össze őket. Sian a szíve mélyén tisztában volt vele, hogy jól döntött, de ettől még nem érezte jobban magát.

Amikor beért a faluba, rájött, hogyr képtelen egy edül lenni a nyaralóban. Korábbi menedéke most tele volt dobozokkal, ládákkal, melyeket Richárdhoz készült átvinni, de most, hogy megmondta a férfinak, nem élhet vele, hirtelen ismét sürgetővé vált, hogy lakást keressen. De hol? Még az anyja eszelős internetes kutatása sem kerített a környéken olyan házat, amelynek a bérét ki tudta volna fizetni, még ha nem is ragaszkodik a kerthez és a három hálóhoz, hogy legyen egy dolgozószobája is.

Hirtelen eszébe jutott, hogy beugrik Fionához. Már időtlen idők óta nem találkoztak, bizonyára azért, mert kerülték egymást, és egyikük sem tudta, mihez kezdjen a másikkal, amióta olyan szörnyen összevesztek Gusszal.

De Fiona a barátnője volt, mielőtt még Gus megjelent a színen, a barátságuk talán átvészeli a fia és őközte lévő ellentéteket.

Elhajtott a házuk előtt, hogy ellenőrizze, ott áll-e a Land Rover, és amikor sehol sem látta, otthon hagyta a kocsit, és felsétált Fionához. Míg arra várt, hogy a kopogása után barátnője beengedje, megtörölte az orrát, és reménykedett, nem tűnik fel neki, hogy sírt. Be kellett volna mennie a nyaralóba, hogy rendbe szedje a sminkjét, gondolta.

- Gus itthon van? - kérdezte, amikor Fiona az ajtóhozjött.
- Sajnos nincs, de... - kezdte Fiona.
- Hála az égnek! Bejöhetek? - kérdezte aggodalmasan Sian, aki hirtelen már abban sem volt biztos, hogy szívesen látott vendég ebben a házban. Szipogni kezdett.
- Hát persze - tárta szélesebbre az ajtót Fiona. Bevezette Siant.- Láthatóan nagyon feldúlt vagy, de bárcsak ne örülnél annyira, hogy Angus nincs itthon. Azt reméltem, hogy hozzájössz. - A konyha felé indult, és Sian hüppögések közepette követte, miközben azon tűnődött, mire gondol Fiona Gusszal kapcsolatban.

Amikor a konyhaasztalhoz ért, Sian emberfeletti erőfeszítéssel igyekezett megnyugodni. Ismét megtörölte az orrát a kézfejével, de aztán így szólt: - Bocs, ez undorító és felkelt, hogy kifújja az orrát egy konyhai papír-törölközőben.

- Tegyem fel a teavizet, vagy nyissak ki egy üveg bort? - kérdezte Fiona.

-Teát kérek. Nemsokára Roryért kell indulnom.

Fiona teát főzött,és ezalatt Sian kissé össze tudta szedni magát.

- Szóval - tette le a teát és egy csomag Jaffa teasüteményt Sian elé Fiona. — Mi az ábra?

Sian felsóhajtott, és úgy kapaszkodott a bögrébe, mintha ezzel tudná csak elapasztani a könnyeit. A vele szemben kedves, aggodalmas arccal ülő Fiona láttán legszívesebben az asztalra ejtette volna a fejét, és ismét bőgni kezdett volna. Csak abban reménykedett, hogy Fiona nem gyűlölte meg.

- Most törtem össze egy nagyon jó ember szívét—vallotta be.

- Igen? Akkor ez már a második ebben a hónapban. Lassan szokásoddá válik.

Sian Fionára nézett, de nem érzett meglepetést. — Gondolom, Gusra, vagyis Angusra gondolsz, de az ő szívét nem törtem össze. Valamiért dühös volt Richárd miatt, pedig nem volt oka rá. Kétlem, hogy ez lelkileg megviselte volna! Sőt biztos, hogy remekül van.

Fiona a fejét rázta. - Szó sincs róla. Én élek vele egy fedél alatt. Pontosan tudom, mennyire nincs „remekül"! - Felállt, és keresett egy kést, hogy kinyissa a jaffás zacskót, de kétségtelenül inkább azért, hogy lefoglalja magát.

- Akkor nem én voltam az oka. És ha valakinek joga van megsebzettnek lenni, az én vagyok! — jelentette ki Sian. Mennyire jellemző Gusra, hogy úgy állítja be, ő a sértett fél, és ennek csakis ő, Sian az oka. Mintha nem vitte volna el arcátlanul egy romantikus vacsorára Melissát pár órával azok után, hogy egy csodálatos hétvégét töltött vele, a gyermeke anyjával! Az én szívemet törte össze, gondolta felháborodottan Sian.

Mély levegőt vett, hogy megnyugodjon. Nem haragudott Fionára, hiszen minden anya a saját gyereke pártját fogja.

- Esküszöm, hogy nem én törtem össze a szívét, és azt sem hiszem el, hogy Melissa már a kapcsolatuk kezdetén ennyire szabadjára engedi!

Fiona értetlenül meredt rá. - Mi az ördögről beszélsz, Sian? Angus és Melissa nem járnak együtt, csak barátok.

Sian átgondolta, amit mondott, újra levetítette maga elé, amit látott, és arra a következtetésre jutott, hogy Fiona téved. Nem akart olyasmit elmesélni, amit Gus esetleg el akart az anyja előtt titkolni, de meg kellett védenie magát. - Kétlem. Láttam őket együtt, éppen egy koktélbárba mentek be. Egészen biztosan több van köztük barátságnál. Úgy festettek, mint akik együtt járnak.

Fiona megrázta a fejét. - Őszintén mondom, hogy nem!

- De igen! Együtt járnak! - Ő is örült volna, ha téved, azonban sajnos, nem így volt. Más következtetést vont le a testbeszédükből, és az egészen biztosan nem volt tévedés. - Ha nem, akkor miért mentek be kiöltözve, egymásra nevetve egy koktélbárba? - Amikor Fionán még mindig a hitetlenkedés jeleit látta, folytatta. - És miért nem keresett, miután... - Nem fejezhette be: „olyan fantasztikusat szeretkeztünk". Fiona Gus anyja! Ezzel igazán túl sokat árulna el.

Fiona semmit sem szólt, csak a teáját szürcsölte. Sian a barátnőjét figyelte, aki szemmel láthatóan egy nehéz problémával küszködött. - Mi az? - kérdezte végül, és megacélozta magát, ahogy Fiona lassan kezdte belátni, hogy Siannak igaza van. — Mire gondolsz?

- Arra, hogy meg kell szegnem egy ígéretet. És lehet, hogy többet is. — Ivott még egy kortyot. Láthatóan nagyon keservesen jutott döntésre. - Mikorra kell Roryért menned?

Sian az órájára pillantott. - Félóra múlva.

- Akkor sietnünk kell. Gyere velem.

Sian nem volt benne biztos, hogy a barátnőjének nem ment el az esze, viszont úgy érezte, a kedvében kell járnia, ezért utánament az első emeletre, majd onnan a padlásra. A lépcső tetején Fiona kinyitotta az ajtót, és így szólt: - Menj csak előre!

Amikor Sian belépett, friss festékszag, fűrészelt fa és új szőnyeg illata csapta meg. Emlékezett ezekre a helyiségekre, amikor még hegy ekben álltak itt a nem kívánatos holmik. Eredetileg személyzeti szállás volt, de már évek óta nem járt idefent senki.

Most viszont annyira megváltozott, hogy rá sem lehetett ismerni. Egy régi tetőablakot felszabadítottak, így most az egész teret elárasztotta a fény. Egy oldalsó ablakból, amit korábban észre sem vett, szintén fény áradt be, így a helyiség most mindkét oldalról világosságot kapott. Sian az ablakhoz ment, és kinézett: házak, fák tetejét látta, s azokon túl mezőket. Pompás volt a kilátás. De miért hozta fel ide Fiona?

- Amint látod, ez a nappali — magyarázta a barátnője.

- A hálók erre vannak. Ez itt egy kis franciaágyas szoba.

Sian követte egy szobába, ahol egy nagy ágy állt, egy régi öltözőasztal, amelyre rá is ismert, és egy komód. Ez a szoba is világos és levegős volt, holott, amikor bútorokkal zsúfolták tele, szűknek tűnt. Az ablak kisebb volt, és amikor Sian kinézett, a szomszéd manzárdablakot látta. Az ággyal szembeni mennyezeten új Velux ablak. - Remélem, senki sem fedezi fel ezt az ablakot - mondta Fiona. - Viszont ki lehet nyitni, és elérheted róla a tűzlépcsőt, így bár építészeti szempontból talán nem helyes, hogy itt van, de biztonságot jelent.

Sian alig hallotta, mit mond. Egy kis hálóba ment be, amit úgy alakítottak ki, mint egy hajókabint: beépített bútorok voltak, és egy kerek hajóablak.

- Kétségtelenül tökéletesen megfelel majd egy kisfiúnak- folytatta Fiona —, és ha még van idő megnézni, itt van a fürdőszoba. Erre gyere.

Sian az órájára pillantott, és látta, hogy háromnegyed három van. - Mennem kell Roryért...

- Csak kukkants be.

Sian bekukkantott, és egy kis helyiséget látott sarokkáddal, fölötte zuhanyozófejjel. A fennmaradó helyen egy mosdó és egy vécé osztozott.

- És itt a teakonyha — tette hozzá Fiona, és kinyitott egy kétszárnyú ajtót, ami mögött mosogató, tűzhely és szekrények rejtőztek. — Apró, de önálló.

- Egyszerűen csodálatos! - Sian még mindig nem tudta, Fiona miért akarta, hogy most rögtön megnézze. Máskor is megmutathatta volna, amikor több idejük van bejárni. - Kiadod?

- Nem, te szamár! Ez a tied!

Sian zavartan meredt Fionára, de nem maradt ideje, hogy megkérdezze, mi a csodáról beszél - El kellett mennie Roryért. - Indulnom kell, vagy elkésem. - A lépcső felé indult.

- Veled tartok - ajánlotta Fiona, és utána sietett. - Útközben majd elmagyarázom.

Végül úgy rohantak, hogy korábban értek az iskolához, és még pár percet ülhettek a kocsiban.

- Angus neked alakította át - mondta Fiona. - Ezért nem láttad őt soha. Éjjel-nappal dolgozott, hogy elkészüljön vele. Még nincs teljesen kész, de elég jól áll a munkával. Nem akarta, hogy nyugtalankodj, mert nincs hova menned.

- Nem is tudom, mit mondjak - vallotta be zavartan Sian. Miért nem mondta el Gus, hogy min dolgozik? És miért csinálna ilyesmit most, amikor összejött Melissával? Aztán ráébredt a megoldásra: Rorynak készítette! Nem akarta, hogy a fia az utcára kerüljön, és nyilvánvalóan Rory meg ő csak együtt költözhetnek. — Igazán kedves tőle - hálálkodott. - De természetesen lakbért fizetek majd.

Csakhogy aligha tekinthető eszményinek együtt lakni azzal a férfival, akit minden erejével igy ekszik elfelejteni, miközben esetleg összefut majd Melissával is, amikor a padlástérbe tart, és Melissán csak egy lenge hálóing van, vagy urambocsá!, még az sem.

- Ugye, még mindig nem érted? - szakította félbe Fiona Sian éber rémálmát.

Mit próbál Fiona az értésére adni? - Bocs, hogy olyan nehéz a felfogásom, Fiona, de azt hiszem, nem. Esetleg elmagyaráznád?

- Nem az én dolgom.

- Mi nem az? Kérlek, Fiona, mondd el, bármiről legyen is szó. - Nem jellemző a barátnőjére, hogy kerüli a lényeget, gondolta.

- Azt hiszem, Angusnak az volt a szándéka...

Sian ebben a pillanatban meglátott egy gyerekcsapatot, az iskolakapu felé tartottak. - Már jönnek is! Oda kell mennem Roryért.

- Akkor gyertek vissza velem uzsonnázni. Meg kell tudnod az igazságot.

De Sian már át is sietett az iskolaudvaron a fia felé.

- Itt van Fiona - mondta Rorynak, és elkapta a gyerek könyveit, tízórais dobozát és kabátját, mielőtt földet értek volna. - Kocsival jöttem. Van kedved visszamenni Fionához uzsonnázni? - Remélte, hogy a gyereknek nincs kedve, így nem maradna más, mint Fionát letenni a háza előtt. Utána aztán foglalkozhatna Rory meguzsonnáztatásával, ahelyett hogy azon törné a fejét, mihez kezdjen az életével, legalábbis abban az időben, amit így a gyerek etetésére, a vele való játszásra, a fürdetésére és áz esti mesélésre fordít.

-Jaj, de jó! - kiáltott fel a kisfiú.— Atmehetek a kunyhóba? Igen? Gus ott van?

Rory lelkesedése azt jelentette, hogy Sian nem bújhat ki a meghívás alól. Bárcsak ne említette volna, gondolta, de tudta, hogy Fiona mindenképp ragaszkodna ahhoz, hogy átmenjenek. Érdekes, tűnődött el szórakozottan, miközben a parkoló felé sétáltak, hogy miután kiderült, hogy Gus az apja, Rory továbbra is Gusnak hívta, és úgy tekintett rá, mint egy szórakoztató idősebb testvérre.

Fiona kiszállt a kocsiból, és Rory odaszaladt hozzá. - Gus is itt van? Látni akarom!

Fiona felkapta az unokáját, és a magasba lendítette. — Ó, istenem, de nehéz vagy! Gus, sajnos, Londonban van.

- Ó! - De Rory lelkesedését nem lehetett sokáig lehűteni. - Bemehetek a kunyhóba? Megvan még?

- Az a mamádtól függ, drágám. Iskolai egyenruhában vagy, a kunyhóban pedig összekoszolod magad.

Sian nem tudta, mit tegyen. Látta, hogy Fiona nem hagy neki nyugtot, míg el nem mondja, ami a szívét nyomja. Kétségbeesetten igyekszik közölni valamit, és még akár patáliát is csap, gondolta, ha nem ül le, és nem hallgatja végig. Ha sejtelme nem csal, Gushoz van

köze, de ő egyáltalán nem biztos abban, hogy meg akarja hallgatni. És bármi is ez, azt végképp nem szeretné, hogy Rory is a fultanúja legyen. A kunyhóban pedig egészen biztosan összekoszolja magát.

- Tudjátok, mit? - vetette fel Fiona. - Keresünk valami ruhát, ami Angusé - vagyis Gusé — volt, és azt felveheted a játékhoz. Nagy lesz rád, de legalább tiszta maradsz. Míg a kunyhóban játszol, a mamival nyugodtan, hosszan elbeszélgethetünk - mondta, és nyomatékosan Sianra nézett.

Sian beletörődött az elkerülhetedenbe.

Fionára jellemző volt, hogy pillanatok alatt előteremti, amit kell. Gus egyik régi felsője Rory térdéig ért. Fiona Sianra pillantott.

- A nadrág nem érdekes - mondta Sian. — Van másik. De nem kérsz enni és inni valamit, Rory?

- Banánt? — kérdezte a kisfiú reménykedve.

- Van egy banánom, azt magaddal viheted. Egyedül akarsz menni, vagy jöjjünk veled, és nézzünk?

- Gyertek és nézzetek! - kiabálta Roryr, és elfutott.

- És hozzátok a banánt - morogta maga elé Sian.

A két nő figyelte, ahogy Rory felszalad a kert végébe, és lassúbb tempóban utána indultak.

- Mit csinál Gus Londonban? — kérdezte Sian.

Fiona olyan pillantást vetett rá, amit Sian szemrehányásnak érzett. — Felkeresi az ügynökét és egy kiadót.

Sian beleharapott a nyelvébe. - El is felejtettem!

Elfogta a lelkifurdalás, amikor rájött, hogy ha másképpen alakulnak a dolgok, most Gusszal ment volna, hogy segítsen elbűvölni a kiadókat. Aztán eszébe jutott, hogy a távolmaradásáért egyedül Gus hibáztatható. De Sian továbbra is azt szerette volna, ha Gus könyve nagy sikert arat; úgy érezte, e tekintetben nagyvonalú lehet.

— Igen, de amúgy sem mentél volna, nem? Veszekedtetek Gusszal.

— Úgy van.

— Azt mondta, hogy összejöttél Richarddal.

Szóval emiatt van az egész, gondolta Sian. Gusnak nincs joga haragudni ezért! Szinte csak órákkal azután, hogy kikelt az ő ágyából, már Melissa rajongta körül, és még neki van mersze kérdőre vonni, hogy kivel találkozik! És ő csak csókolózott Richarddal! El tudta képzelni, hogy Gus meg Melissa mit művelnek! Valószínűleg jót nevetnek rajta. Hogy őt milyen könnyen el lehetett csábítani, ráadásul kétszer is! És Gus most még az anyját is beveti, hadd vívja meg helyette a küzdelmeit. Ez aztán tényleg több a soknál.

— Gus pedig összejött Melissával - magyarázta Sian, és igyekezett nyugodt maradni. - És ne mondd, hogy nem említettem, láttam Gust, illetve kettejüket együtt.

Fiona felsóhajtott. - Az igazat megvallva, az egy ártatlan találkozó volt.

— Valóban? Es ezt honnan tudod?

— Onnan, hogy... - Fiona már éppen el akarta magyarázni, amikor Rory visszarohant a banánjáért.

— Még ott van! És semmi baja! - kiabálta. - Megint ott alhatunk.

Amint a banánt szorongatva ismét elfutott, Sian maga elé mormolta: — Először sem aludtál benne, de kit érdekel.

- Sian, meg kell tudnod az igazat arról, mi folyik Angus és Melissa között.

- Nem biztos, hogy szeretném tudni.

- Dehogynem! Ne butáskodj már. Melissa összehozott egy megbeszélést valakivel, akinek földje van. Mindenkit ismer, vagyis inkább a szülei ismernek mindenkit. Ennek az embernek van egy telke, és szeretne befektetni. Angus megszervezhetné a telken a vadon járó túlélő táborát, amint egy kis tökéhez jut.

-Jaj, istenem! - sóhajtott fel Sian csendesen. Rádöbbent, hogy Fiona magyarázatában van igazság.—Tudom, mennyire szeretné ezt az iskolát — ismerte el.

- De nem szerez tökét, csak ha holnap eladja a könyvét - folytatta Fiona. A hangja sürgetővé vált, amint észrevette, hogy végre sikerül megértetnie Siannal a helyzetet.

- Ó, azzal nem lesz gond. Nagyszerű ötlet, csodálatos fényképek...

- Lehet, hogy mégis lesz! - Fiona olyan arckifejezéssel nézett rá, amit Sian nehezen tudott megfejtem. Helytelenítés volt? Vagy csalódottság? Vagy esedeg reményr?

- Hogy érted ezt?

- Szüksége van rád ott, Sian.

- De miért?

- Egy csapat vagytok, önbizalmat adsz neki. Szüksége van arra, hogy ott légy! - ismételte meg Fiona.

- Akkor szólt volna! Megoszthatta volna velem a gondolatait! És miért nem ment vele Melissa? - De Sian haragja és sértettsége lassan átváltozott bűntudattá, amikor rájött, mennyire félreértett mindent.

Fiona megfogta Sian karját, és szelíden maga felé fordította, kétségkívül bátorságot öntött bele a tény, hogy a másik nem húzódott el azonnal.

- Sian, drágám, miért emlegeted folyton Melissát? Nincs köztük barátságnál több. Soha nem is volt. - Kis szünetet tartott. - Nem mondom, hogy Melissa nem akart volna többet, hiszen Angus hazaérkezése pillanatától fogva megpróbálta a fejét elcsavarni, de Angus csak egy vidám gyerekkori barátot lát benne, és mostanában már hasznos üzleti kapcsolatot is.— Mély lélegzetet vett, valószínűleg azért, hogy esélyt adjon Siannak is a válaszra, de amikor ő nem szólt egy szót sem, eltökélten folytatta: - Bevallom, Melissa igazán jól fogadta a visszautasítást. Amikor rájött, hogy Angus nem érdeklődik iránta, mint nő iránt, hozzálátott, hogy régi barátként segítse. És amint Angus elismerte, hogy ő Rory apja, ezzel a próbálkozásainak be is fellegzett.

Sian bólintott, kezdte belátni, milyen rettenetes tévedésbe esett.

- Angus mesélte, hogy összejöttetek Richarddal. Tudom, hogy nem vagytok együtt, már nem, de Angusnak ez szörnyű pofon volt. A lakást neked csinálta. Nem teljesen egyedül, mert felfogadott kőműveseket meg más szakembereket is, akiknek fizetnie kellett, hogy legyen hol laknod. És óriási összeget kellett fizetnie a túlóráért, hogy idejében elkészüljön minden.

Sian úgy érezte, mintha egy mély tó fenekén lett volna, és most kezdene lassan felemelkedni a felszínre. - Nem tudtam. - Lehet, hogy helytelenül következtetett, hisz Gus ellen csak közvetett bizonyítékok szóltak. - De miért nem mondta el? Miért nem jött a telefonhoz? -Mélységes bánat feszítette a mellkasát.

- Meglepetésnek szánta. Tudod, milyen. - Fiona elhallgatott, bizonyára azt próbálta eldönteni, hogy a rosszat, amit Sian tett, jóval viszonozza-e, aztán végül megtette. — Az összes félretett pénzét abba fektette, hogy otthont teremtsen neked. Azt a pénzt, amivel megalapozhatta volna a vállalkozását.

- Jaj, istenem, de rettenetes! Azt hittem, hogy... hogy nem... egyszer sem hívott... sosem mondta, hogy szeret! - Sian az ajkába harapott, ahogy a könnyeit igy ekezett visszafojtani.

Fiona átölelte a vállát. - Lehet, hogy szavakkal nem mondta, de kimutatta. A tettek ékesszólóbbak a szavaknál, meg ilyesmi. És ha szereted...

- Hát persze, hogy szeretem! Tudom, hogy igen. Ezért kellett szakítanom Richarddal.

- Akkor mutasd ki te is, ahogy ő próbálta meg a te tudtodra adni.

- De hogyan? És a magam védelmére csak annyit, hogy azt hittem, kitalálja, mit érzek iránta.

- És az ő védelmében: te sem találtad ki, mit érez irántad.

Sian bólintott, elfordult, és felsétált a dombra, maga mögött hagyva a kunyhót, Roryt és Fionát. Szüksége volt arra, hogy pár percig egyedül legyen, és átgondolja, hogy most mit tegyen. Aztán megtorpant, mert hirtelen eszébe jutott. Visszasietett Fionához.

- Oda kell mennem! Fel kell utaznom Londonba. Ott kell lennem mellette, meg kell értetnem vele, hogy szeretem... és segítenem kell eladni a könyvét.

- De mindezt hogyan hajtod végre? - Fiona bár kétségtelenül örült, hogy Siannak végre megjött az esze-most is a gyakorlatiasság oldaláról nézte.

Sian aznap vagy ezredszer nézett az órájára. - Bepakolhatnám Roryt a kocsiba, és leadhatnám a szüleimnél. Ha most elindulunk, lefekvés előtt odaérünk.

- De Rory holnap mulasztana az iskolából!

- Igen, és azt is elfelejtettem, hogy Annabelle-lel is megbeszéltünk egy találkozót, de ez most mind nem számít.

- Kérdezd meg Roryt, nem akar-e itt maradni nálam. Akkor mehetnél vonattal. - Fiona most már szívvel-lélekkel, minden lehetséges módon igyekezett Sian küldetését támogatni.

- Tényleg? Elérem még?

- Kérdezzük meg először Roryt. Majd azt mondjuk, azért mész Londonba, hogy visszahozd Angust.

Rory odáig volt a boldogságtól, hogy Fionánál maradhat, sokkal inkább azért, mert Fionának több Pixar-filmje is volt DVD-n, és nem azért, hogy az anyjának segítsen. De Sian ezen nem akadt fenn, mert csak az volt a fontos, hogy idejében kiérjen az állomásra.

- Menj haza, és csomagolj össze — javasolta Fiona. - Aztán Roryval kikísérünk a vonathoz, hazafelé jövet pedig veszünk halat és sült krumplit - súgta oda halkan Rorynak.

- Halat és sült krumplit! - sikkantotta a kisfiú, Sian pedig örült, hogy ezt meghagyta különlegességnek, különben nem könnyítette volna meg a távozását. Aztán hirtelen eszébe jutott valami.

- Ó, istenem, mit vegy ek föl? Milyen ruhát szoktak egy kiadói tárgyalásra viselni?

- Fogalmam sincs, édesem! Elég, ha csinos vagy. És mindig az vagy. Bármit veszel is fel, jó lesz!

Sian már sietve távozni akart otthonról, amikor észrevette a csomagot, amit Gus hagyott ott. Többször is arrébb tolta, amikor rendet rakott, de egyszer sem nézett bele. Most sem volt

ideje, hogy megnézze, csak kifelé menet begyömöszölte a táskájába. Majd visszaadja Gusnak.

Csak amikor már a londoni vonaton ült, és integetett a nagyon boldog Rorynak, akit teljesen lekötött, hogy krumplit majszolhat egy Buzz Lightvear-figura előtt, akkor döbbent rá, hogy nem tudja, mikor van a megbeszélés, és melyik kiadóhoz készül Gus. A vonatról felhívta Fionát. Bár Fiona meg tudta mondani a kiadó nevét, azt már sajnos nem, mikor lesz a tárgyalás.

- Csak annyit tudok, hogy délelőtt - mondta tehetetlenül. – És nem valószínű, hogy korán. Úgy tíz körül tartanám elképzelhetőnek. De hívd fel őket, és kérdezd meg.

- Megmondják? Nem ellentétes a magánélet védelmének törvényével?

-Akkor vágj vissza az információs szabadságot biztosító törvénnyel! Az talán segít.

Egyikük sem gondolta, hogy fennáll ez a lehetőség. - Nem érdekes, majd kitalálom, hogy deríthetem ki. És hálásan köszönöm, hogy elvállaltad Roryt.

Mivel Sian már számtalanszor kifejezte a háláját, Fiona is elismételte az erre adott szokásos válaszát, hogy a fia boldogságáról van szó, ezért pedig nem jár köszönet.

Sian szülei, akik kicsit értetlenül fogadták, amikor felhívta őket, örültek, hogy náluk alszik.

Rohanvást érte el a vonatot, sietve szedett össze néhány holmit magának és Rorynak, s máris a vonaton volt, ahonnan aztán felhívta Fionát: közben egy pillanatra sem tudott megpihenni. Amikor eltette a telefonját, és végre hátradőlt, eltöprengett azon, mit is csomagolt be magának. Nem volt ideje végiggondolni, és biztos nem a megfelelő holmikat hozta el. De nem számít! Nem ő a lényeg, és még ha az lenne is, az illusztrátorok művészlelkek, és egymáshoz nem illő ruhadarabokat is viselhetnek, az belefér a róluk alkotott képbe. Úgyis csak a munkájuk érdekli őket.

Belekotort a táskájába, és elővette a vázlatfüzetét. Nem akart egy nagy A3-as portfoliót vonaton cipelni, így csak az A4-es „Moleskin" füzetét hozta el. Végiglapozta, és mélységesen elkeseredett. Képzelt és valóságos virágok, tündérek, csikóhalak és íriszek, tengernyi sárkány, de amennyire meg tudta állapítani, semmi sem akadt, ami azt bizonyította volna, hogy ő a megfelelő illusztrátor egy vadonbeli túlélésről szóló könyvhöz. Gusszal sok időt vesztegettek el az ostoba félreértéseikre. Ha nem vesztek volna össze ilyen látványosan, lett volna ideje beleolvasni Gus könyvébe, és előzetes vázlatokat készíthetett volna.

Sian ismét a vázlatfüzetébe mélyedt. Semmi értelme, gondolta, ez nem segít Guson. Sőt akadályozza. Azt hiszik majd róla, hogy csak egy flúgos volt barátnő, aki üldözi Gust a szerelmével, és most felbukkan egy csomó rajzzal, aminek semmi köze a könyvhöz. És egy ilyen nővel a háttérben szépen lapátra teszik majd Gust, mivel nem merik megkockáztatni, hogy szerződést kössenek vele.

Az öltözködése nem számít, gondolta, de a munkája igen. Muszáj rajzolnia valamit. Megkereste a ceruzakészletét, kiválasztott egyet, aztán rájött, hogy a vonaton nem tud rendesen rajzolni. Úgy döntött, amint a szüleihez ér, összeüt valamit. Ha kell, végigdolgozza az éjszakát. Most Gus karrierje, a könyve, a túlélótábor terve forgott kockán.

Aztán eszébe jutott a boríték, és elővette. Úgy ötven-valahány gépelt oldalt talált benne. Elolvasta az elsőt, és ekkor döbbent rá, hogy Gus könyvet tartja a kezében. Végigolvasta a másodikat, majd a harmadikat is. Mosolyogni kezdett, részben megkönnyebbülésében, részben, mert a könyv nagyon mulatságos volt! Gus tud írni, gondolta, tényleg tud! Ennek

eldöntéséhez nem kellett hivatásbelinek lennie. Abból tudta, ahogy a könyv magával ragadta, fölkeltette az érdeklődését, mulattatta, szórakoztatta. Gus egyénisége ott vibrált minden oldalon, minden sorban: incselkedő, zűrzavaros, de ismeretterjesztő munka volt. Sian felismerte, hogy akkor is segítene sikerre vinni a könyvet, ha semmit sem érezne Gus iránt, ha csak egy futó ismerős lenne, mert a kézirat olyan kitűnő volt.

A szüleivel elköltött egyszerű és szükségképpen gyors vacsora után letakarította az asztalt a régi szobájában, és nekilátott rajzolni.

Mivel modell után nem rajzolhatott, az emlékezetére hagyatkozott. Lerajzolta Gus kezét, ahogy egy nyírfakéreg-darabot kapargat a késével,és a keze alatt kis halomba gyűlik a forgács, lerajzolta a kunyhót a vastag avartetővel, amitől úgy festett, mint egy barlang, a farigcsáló Gust, ahogy olyan finoman kunkorodó facsíkokat hánt le, mint egy ajándékcsomagon a szalag, vagy, ahogy a feje fölé lendíti a fejszét.

Amikor kifogy ott a Gus ihlette ötletekből, újra elolvasta a könyvét, és olyan jeleneteket választott ki, melyekről úgy vélte, alkalmasak az illusztrálásra. Munka közben mosolygott, a lelkesedése egyre nőtt, ahogy ügyes kézzel életre keltette az egyes mozzanatokat, majd ki satírozta a rajzokat. A végére került egy rajz Roryról, aki villás ággal fut, részben azért, mert ezt mulatságosnak találta, részben mert ezzel akarta megmutatni, hogy a vadonbeli túlélést bármely korosztály élvezheti. Szívesen színezte volna ki, de a festékeit vidéken hagyta, és talán elsősorban ceruzarajzokra volt szükség. Amikor végül behúzta a ceruzatartója cipzárját, elégedetten nyugtázta, hogy az egyik legjobb munkáját tette le az asztalra, amivel még a legkukacosabb kiadót is elbűvölheti. Becsukta a vázlatfüzetét, felállt, kinyújtózott, aztán lement, hogy igyon egy teát a szüleivel, mielőtt mindannyian lefekszenek.

A szülei megcsodálták a rajzait, és csókkal búcsúztak el tőle. Az anyja bizonyára megtiltotta az apjának, hogy a lánya szerelmi élete felől kérdezősködjön. Siannak nagy kő esett le a szívéről. Még maga sem tisztázta az érzéseit, vagy azt, miként vélekedik róla Gus; igazán nem akarta, hogy meg kelljen indokolnia a tetteit. Abban sem volt biztos, hogy az apja hogyan reagál majd Gusra, még most is azzal a ténnyel próbált megbékélni, hogy Gus Rory apja. Az anyja úgy találta helyesnek, ha ezt megmondják neki. Azt gondolta, amennyiben londoni tartózkodásuk alatt találkoznak Gusszal - amire nem sok esély volt jobb, ha felkészülnek rá.

Huszonnegyedik fejezet

A recepciós nagyon kedves volt. - Rettenetesen sajnálom, de rossz helyre jött. Mi vagyunk a főiroda, de az Emmanuel és Green a Park Streeten van.

Sian szerette volna, ha van egy perce, hogy elsírhassa magát. Korán indult, az anyja Oyster kártyájával, azaz egynapos bérletével az egyik zsebében, a másikban az apja londoni zsebtérképével, és mindennek olajozottan kellett volna lezajlania. Sajnos, a metróban kaotikus állapotok uralkodtak az egyik vonalon bekövetkezett elektromos hiba miatt, és buszra nem mert szállni, mert nem volt biztos abban, melyik megy oda. Máris késésben volt. Legalábbis így gondolta, mert még mindig nem tudta pontosan, hányra kellene odaérnie.

- Hogy érek oda leggyorsabban?

- Őszintén szólva biciklivel, de egyébként taxival. Ha gondolja, odaszólok, és megmondom, hogy úton van. Hogy hívják, és kihez megy?

- Nem tudom! Mármint a nevemet tudom, de fogalmam sincs, kihez kell mennem, és ott biztosan nem hallottak rólam.

A recepciós kedvesen nézett rá, feltehetően megkönnyebbült, hogy már nem sokáig van a nyakán ez az őrült nőszemély. De azért kíváncsi is volt. - Hogy oldja meg?

- Majd kitalálok valamit, amikor odaérek. Nagyon köszönöm! - kiabált vissza Sian, amikor kirohant az ajtón.

A taxiban igyekezett megnyugodni, és próbálta nem izgatni magát a taxióra miatt, amelynek a számlálója szélsebesen pörgött. Nagy szerencséjére az apja a kezébe nyomott egy csomó bankjegyet, és amikor most gyors számolást végzett, rájött, hogy a sajátján felül még hatvan fontja van. Ez legalább rendben volt. És ahogy egyre közelebb értek, rájött, hogy London egy olyan részébe keveredett, ahol egyszer dolgozott, így jobban ismerte, és ez felbátorította.

Végül a szörnyű forgalmon is átverekedték magukat, és a sofőr a járda mellé állt. - Meg is jöttünk, kedveském.

Sian kiugrott, és odakiáltott, mielőtt felszaladt a lépcsőn a bejárathoz: - Tartsa meg a visszajárot.

Sokkal kisebb épületbe érkezett, mint az előbbi volt, és ezt jó jelnek tekintette. Biztos nem tartanak egyszerre sok megbeszélést, és könnyebb lesz megtalálnia azt, ahova igyekezett.

Másodpercekkel később már az ajtó előtt állt, és most látta, hogy egy mikrofonba kell beszélnie: újabb csapás roskatag önbizalmának Mindig is gyűlölte az ilyesmit, fogalma sem volt, hogy működnek ezek a szerkezetek, és mivel nem szerepelt a listán, még ha jól hallják is, amit mond, emiatt esetleg nem engedik be. Hihetetlen akaraterővel nyugodt és profi hangvételt kényszerí-tett magára.

- Angus Berresforddal jöttem, csak egy kicsit elkéstem? — A kérdő hangsúlytól azt remélte, hogy segít.

Az ajtó kattant, Sian benyomta és kitárta. - Jó napot! - A lelke mélyén azt hitte, Gus várja majd az előcsarnokban.- Még jobban elkéstem, mint gondoltam -mondta. — Nagyon régen elkezdődött a megbeszélés?

A fejhallgatót viselő nő riadtan nézett rá. - Hm... igen.

Sian elmosolyodott örömében, hogy nem kérdezett vissza: — Melyik megbeszélés? - Elég, ha megmutatja, merre menjek!

Valójában arra vágyott, hogy kézen fogják, és a tárgyalóterembe vezessék, de ebben a pillanatban csörögni kezdett a telefon. A recepciós csak a kezével intett. - Második emelet, jobbra a harmadik ajtó. A lift arra van - mutatta a lány, amikor Sian rossz irányba indult.

A lift lassú volt, és Siannak volt ideje számba venni apró örömeit. Nem hagyta a vázlatfüzetét a taxiban, nem esett, és nem kellett vécére mennie. Valóban sok szólt mellette! Az is jó lenne, gondolta, ha lenne valami ásványvíz a tárgyalóteremben. A nedvesség, amitől a nyelve pereghetett volna, mind izzadság formájában csorgott végig a hátán, és a szája teljesen kiszáradt. A sál, amit azért dobott a nyakába, hogy eltakarja a festékfoltot a blúzán, csak növelte a feszültségét, mivel rettenetes melege volt.

A liftből egy folyosóra bukott ki, ahol ajtók sorát látta. Mit mondott a recepciós? Jobbra a harmadik? A lifttel szemköztit vette elsőnek, nagy bátran bekopogott, és a férfi mosdóban találta magát. Nagy szerencséjére senki sem volt bent. Miért nem jelzik?, gondolta. Felháborodottan ment ki, és ekkor látta meg a jelzést. Egy közeli ajtón pedig megpillantotta a női vécé jelzését. Van-e egy perce, hogy rendbe szedje magát? Máris elkésett, egykét percen csak nem múlik semmi? De már be is lépett az ajtón, mielőtt válaszolhatott volna a saját magának feltett kérdésre.

A női mosdó nem volt üres. Egy fiatal nő mosta a kezét. - Jaj, hála az égnek! - szólalt meg Sian. — Elkéstem egy megbeszélésről, és most nem találom a termet, ahol tartják. Bizonyára ön sem tudja?

A nő a legörgethető törűlközőhez ment, lehúzott egy részt, és szárítgatni kezdte a kezét. Aztán a tartóból kézkrémet nyomott ki. Sian úgy érezte, mintha megállt volna az idő, de aztán rájött, hogy csak másodpercek telhettek el.

- Kivel beszélték meg? A tárgyalást?
- Nem tudom. - Sian szája egy valószínűleg habókos mosolyra húzódott. - Angus Berresforddal tárgyalnak. Ismerősen cseng?
- Ó, persze. A folyosó végén levő tárgyalóterembe mentek. Mindjárt megmutatom.
- A recepciós azt mondta, hogy jobbra a harmadik.
- Az Edward irodája, de mivel itt van az ügynök és a művészeti részlegtől valaki meg a reklámosztály vezetője, az iroda kicsi lett volna. Ide menjen be - mondta, majd kis szünet után megkérdezte: — Bejelentsem?

Sian gyorsan végiggondolta. - Kérem. Sian Bishop vagyok, az illusztrátor - jelentette ki nagyobb önbizalommal, mint amit érzett.

A fiatal nő kopogott, és benyitott az ajtón: — Sian Bishop, az illusztrátor - jelentette be, és magára hagyta Siant.

Sian élénken szólalt meg: - Bocs, hogy késtem! Folytassák csak nyugodtan. Majd bekapcsolódom.

A teremben minden tekintet rá szegeződött, a többség azon törte a fejét, ki az ördög lehet, és mind azon töprengtek, mi a fenét keres itt. Nem mert Gusra nézni, amikor elvonult az asztal mellett. Szerencsére akadt egy üres szék, ahova leült.

Gus éppen szemben ült, és ránézett, vagy inkább dühösen rámeredt. Siannak nem volt bátorsága a szemébe nézni, amíg a lihegése le nem csillapul, és ismét fel nem ölti egy olyan

normális ember arckifejezését, akinek joga van ott lenni. Ez nem kevés megerőltetésébe került.

Ha azt képzelte, hogy egyszerűen csak beleolvadhat a háttérbe, akkor csalódnia kellett. A megbeszélés megrekedt.

- Elnézést - szólalt meg egy fiatalos férfi, aki gyűrött vászonöltönyt viselt. — Ki ez? Ki maga? - Sianra mosolygott. Nyilvánvalóan nem akart udvariatlan lenni, csak tudni szerette volna.

- Sian Bishop - jelentette ki határozottan Gus. - Az illusztrátorom.

- Ne is törődjenek velem - intett Sian, aki bátorságra kapott attól, hogy Gus nem tagadta kereken, hogy egyáltalán ismeri. - Jegyzetelek majd. Folytassák nyugodtan.

Kis fészkelődés és papírlapogatás után a fiatalember kezdte: - Ahogy az előbb is mondtam, ehhez a könyvhöz maximális szenvedély és elkötelezettség szükséges. - Aggodalmas pillantást vetett az asztallon ülő nőre.

A szavak kövekként hullottak a teremre, holott pilleként kellett volna, hogy az ide-oda lebegő tollakat felkapják az asztal körül ülök, és játékosan egymásnak dobálják.

Gus az asztalt nézte maga előtt. A vászonöltönyös férfi meztelen nőt rajzolt egy noteszbe, a többiek zavart és csalódott arcot vágtak, a főhelyen ülő nő csak fáradtnak látszott.

Sian úgy érezte, tennie kell valamit.

- Tökéletesen igaz! - kiáltott fel, a sűrűjébe vetve magát. Már azzal bolondot csinált magából, hogy késve futott be. Mivel méltósága már nem maradt, akár anélkül folytathatja, gondolta. - Maximálisan. Nagyon is! Tudom, hogy ez a könyv egyszerűen zseniális lesz. Mert Gus... sőt Angus... - gyors, a lehető leggyorsabb mosolyt engedélyezte magának, amit Gusra villantott - mesés szerző! Csodálatos író, aki tényleg töviről hegyire ismeri a témát, és ezt nagyszerűen közvetíti az olvasók felé.

- Az én szövegemet mondja — szólalt meg egy csíkos inget és hajszálcsíkos öltönyt viselő másik férfi. - Én vagyok az ügynöke! - De nem hangzott sértettnek, inkább az ellenkezőjének.

- De nekem jutott az a kiváltság, hogy munka közben is láthattam - folytatta Sian, amikor látta, hogy senki sem veszi át tőle a stafétabotot. — Kétségkívül nem felfedezés közben, ahhoz a felfedezőnek egyedül kell lennie, hanem beszéd közben! Láttam, hogy köti le a kisgyerekek és a borospohárral a kezükben álldogáló felnőttek figyelmét. Bizonyára önök is egyetértenek, hogy nem a legfigyelmesebb hallgatóságról van szó! De ettek Gus tenyeréből, ha megbocsátanak a közhelyért - tette hozzá, és úgy érezte, most biztos túllőtt a célon.

- És kiváló az írás - szúrta közbe az ügynök. - Ebben valamennyien egyetértünk. Csak egy kis...

- .. .sajátos „ízre", pikantériára van szükségünk—szólalt meg egy fiatal nő, akinek a melle kibuggyant feszes blúzából. - Amit, úgy látszik, Siantól meg is kaptunk!

Sian szélesen rámosolygott, és magában leszögezte, hogy ha ennek a nőnek vese kell, feltétlen felajánlja az egyiket.

- Hm - köhintett egy göndör hajú, nyakkendőt nem viselő férfi —, nem akarja megmutatni, mit hozott?

Sian elővette a vázlatfüzetét. - Természetesen nem hoztam el mindent. Gus és én... - a pillantását pirulás kísérte, amit reményei szerint senki sem vett észre – az utóbbi időben

keveset tudtunk együtt dolgozni, de nagyon szeretem, mármint a feladatot, a Gusról mint új formátumú kalandorról alkotott koncepciót.

Zsebkendőt keresett, hogy ne kelljen végignéznie, ahogy a rajzait tanulmányozzák.

- Úgy van - nézett végre rá Gus. - Néha kockáztatnunk kell valakivel kapcsolatban, és nem lehet mindig a biztosra szavazni, még ha első pillantásra az tűnik is a legjobb megoldásnak

- A legteljesebb mértékben egy etértek - helyeselt Sian, és a teremben ülőkről megfeledkezve mélyen és hosszan Gus szemébe nézett. - Elsőre ijesztőnek látszik, de hosszú távon kisebb kockázatot jelent. Az unalmasabb választási lehetőség sokkal több veszélyt hordoz.

Valaki - Sian úgy érezte, talán Gus ügynöke - megköszörülte a torkát. Egy másik férfi, aki addig még nem szólalt meg, és öltönyt viselt, előredőlt.

- Úgy látom, van egy nagyon is elkötelezett szerzőnk, egy fantasztikus projektünk és egy illusztrátorunk, aki szokadanul kötődik az egészhez.—Maga felé húzta Sian vázlatkönyvét, és belelapozott. - Hohó, ez nagyon tetszik!

A képen Rory futott, magasra tartott kezében egy villás bottal.

-Ja, ő Rory - nézett a képre hosszan Gus.

Siannal mélyen egymás szemébe néztek. Sian nyelt egyet, és reménykedett, hogy nem tüsszent, vagy sírja el magát, semmilyen harsány és kellemetlenül maszatos módon nem adja jelét az érzéseinek

- Ez a fiad, Gus? Te és Sian...? - kérdezte a nő, aki most szólalt meg először. Érett paradicsomszínű, irigylésre méltó kiskosztümöt viselt, göndör fekete haja és tökéletes sminkje volt. - Érdekes!

Gus ügynöke a homlokát ráncolta. - Nem is tudtam, hogy együtt élsz valakivel, Gus.

- E pillanatban csak üzleti kapcsolatban vagyunk - fordította el végre a tekintetét Sian.

- De ez megváltozhat? — kérdezősködött tovább makacsul a piros ruhás nő.

- Nyilvánvalóan nem akarnak egy ilyen üzleti tárgyaláson a magánéletükről beszélni - torkolta le Gus ügynöke.

- De ez adna valamit... - siránkozott a nő.

Siant kissé összezavarta a beszélgetés váratlan fordulata. Szokatlannak érezte, hogy egy szerző szerelmi életét vagy éppen annak hiányát vitassák meg, ám ha ez segít tető alá hozni a megegyezést, akkor mit számít? Az egész megbeszélés bizarr fordulatot vett a belépése pillanatában. Amikor körbehordozta a pillantását az arcokon - köztük Gusén is — rádöbbent, hogy a belépése megigézett mindenkit, ráadásul jóértelemben. Mindenki mosolygott.

Egy nadrágtartót viselő férfi megköszörülte a torkát. - Nos, akár egy pár, akár sem, nyugodtan állíthatom, hogy a közeljövőben ajánlatot tudunk önnek tenni. El kell végeznünk a számításokat, meg kell néznünk, mekkora reklámot tudunk csapni, a bevásárlóközpontokban meg hasonlókban is, de nagyon izgalmasnak érzem az egészet. Nagyon, nagyon izgalmasnak.— Ragyogó mosolyt villantott a körben ülőkre, aztán felállt, ezzel jelezve, hogy vége a tárgyalásnak.

Gus ügynöke kétfelől arcon csókolta Siant. — Nos, maga aztán a legjobb pillanatban ugrasztotta ki a nyulat a bokorból! A kezdeti általános lelkesedést követően kicsit leült a tárgyalás. Érezni lehet, amikor egy üzleti megbeszélésen megtörik a lendület!

- Hadd mutassam be Rollo Cunninghamet, az ügynökömet, Sian. Saját bevallása szerint a legjobbat. Rollo, ő Sian, az én... a...

- Egyelőre az illusztrátorod is megteszi - mosolyodott el Sian.

- De régóta ismerjük egymást - tette hozzá Gus.

Sian lesütötte a szemét. Mindent elkövetett, hogy megmutassa Gusnak, szereti: elment a tárgyalásra, és minden gátlását félresöpörte, hogy segítse a célja elérésében, de míg Gusnak kiindulásul ott volt mindaz, amit ő megpróbált az értésére adni, Sian nem igazán tudta, hogy a férfi mit érez iránta. Lehet, hogy Fiona csak gondolja, hogy Gus szereti, mert azt szeretné, ha így lenne. Sian Gus szájából akarta ezt hallani.

Gus Sianra nézett. - Beszélnünk kell.

- De még mennyire — erősítette meg Rollo. - Alaposan meg kell vitatnunk a részleteket, és meg kell bizonyosodnunk, hogy minden kérdésben egy véleményen vagyunk-e. Tudok is egy jó kis helyet a sarkon túl. Korán van még, de ez azt jelenti, hogy csend és nyugalom lesz.

- Vissza kellene mennem a szüleimhez... - kezdte Sian.

- Ha csak nincs égető szükségük a következő adag gyógyszerükre, ragaszkodom ahhoz, hogy eljöjjön velünk ebédelni! - jelentette ki Rollo. - Létfontosságú szerepet játszik ebben az ügyben. Kivált most, hogy a kiadó emberei beleszerettek magába.

- Nem bánod? - kérdezte aggodalmasan Gus, láthatóan nagyon szerette volna, ha Sian szívesen vesz részt a tervezésben.

- Dehogy: - Sian szerette volna most megnyugtatni Gust.- A szüleim mindketten remekül vannak - nyugtatta meg Rollót. - És boldogan csatlakozom egy ebéd erejéig.

Sian követte őket a járdán, mert egymás mellett csak ketten fértek el, és úgy érezte, sokkal fontosabb, hogy Gus és Rollo beszélhessenek, mint az, hogy Gus karon fogja.

Egy keskeny ajtón át léptek be, Gus előreengedte. A helyiség barlangszerűen sötét volt, de ahogy Sian szeme hozzászokott a félhomályhoz, látta, hogy nincs sok asztal, de hófehér terítővel és csillogó poharakkal terítettek. Rollo a főpincérrel beszélt, aki szemmel láthatóan régi barátja volt, és most egy asztalhoz kísérte őket.

- Hagyományos angol ételeket lehet itt kapni - magyarázta Rollo. - Zseniálisak a „gyerekkori" pudingjaik sodóval.

- Tökéletes hely, ahova elhozhatod Richárdot - nézett jelentőségteljesen Sianra Gus.

- Az lenne. — Sian hagyta, hogy Rollo kihúzza neki a széket. Úgy érezte, több magyarázatot kellene Richárdhoz fűznie, mint amire most lehetősége nyílik. Ismét belenyilallt a lelkifurdalás, mekkora bánatot okozott neki! Még most sem bírta elhinni, hogy Gus valóban viszontszereti, és nem csak azért csinálta a lakást, hogy Rory ne kerüljön az utcára, vagy ne kelljen egy nyomorúságos lakótelepi lakásban élnie.

- És kitűnő sült krumplijuk van! — folytatta Rollo. - Bármit is eszünk, okvetlen meg kell, hogy kóstolják a sült krumplit. És pezsgőt kell innunk! - Körülnézett. Rögtön odasietett egy pincér. - Ünnepelnünk kell!

Azonnal odahoztak egy üveg pezsgőt, és töltöttek

- A könyvre igyunk? - emelte fel a poharát mindkettőjük felé.

- A könyvre—visszhangozta Sian.- Fantasztikus lesz!

- És igyunk arra is, hogy egy nagy halom pénzt adjanak érte Gusnak! - Rollóra pillantott, aki elmosolyodott, és ismét magasba emelte a poharát.

- Úgy van - mondta Gus —, és Sianra, aki az utolsó percben fordított a szerencse kerekén!

- Nem is! Csak berontottam, és... bolondot csináltam magamból!

Rollo és Gus egyszerre rázták meg a fejüket.- Elcsendesültek - foglalta össze Rollo. - Szükség volt valamire, ami felrázza őket. A maga készítette elragadó illusztrációkra, valamint a reklámcélú jelenlétére.

- Ahhoz igazán nincs szüksége rám. Gus a sztár!

- Egy sztárnak néha kísérőre is szüksége van — jelentette ki Rollo és ha nem veszi rossz néven, ön igazán bájos kísérő.

- Úgy van, úgy van! - kiabálta Gus.

Siant a zavarból a pincér mentette ki, amikor odajött, hogy újratöltse a pezsgőspoharakat, és odaadja az étlapokat.

Úgy tűnt, az ebédnek sosem lesz vége. Sian folyton Gusra pillantott, ő pedig Sianra. Érezte a lábán Gus lábát, de nem volt benne biztos, hogy szándékosan tette-e oda, vagy csak véletlenül van ott, mindenesetre nem húzta el a magáét, élvezte Gus érintését, reménykedett, annak a jele, hogy helyrehozhatják a kapcsolatukat.

- Nos — szólalt meg Rollo, miután megette a „Halott csecsemő extra dzsemmel és sodóval fantázianevű pudingot.- Mi csinálnak ma délután? Van valami tervük? - Amikor egyikük sem válaszolt, így folytatta: - A tárgyalás vége felé meglehetősen bizarr fordulatot vett a beszélgetés. — Kis szünetet tartott, majd Gushoz fordult. -Szóval, önök akkor egy pár?

Egy másra néztek, de Sian nem olvasott ki semmit Gus arckifejezéséből. Vajon el szörnyedést vagy pánikot keltett benne, hogy egy párnak tartják őket? Vagy valami mást? A szíve, ami úgy süllyedt és emelkedett eddig a mellkasában, mint egy szállodai lift, most leereszkedett az alagsorba, és meg sem mozdult.

- Hát... ami azt illeti... - kezdte Gus.

- Istenem, jól beletrafáltam, mi? - hangoskodott Rollo. - Biztos, hogy egyikük sem kér egy kis édes likőrt? Tudom, hogy ebédidő van, de egy likőrrel is lehet ünnepelni. Egy nagyszerű könyvszerződést kell megvitatnunk! Vagy esetleg egy brandyt? - halkult el a hangja.

- Kösz, de nem. Ha még egy korty otiszom, leesem a székről - tiltakozott Sian. Két pohár pezsgőt ivott, és a rá eső részt egy üveg vörösborból. Most már csak mehetnékje volt.

- Akkor hát mesélje el, mi várható a könyvvel kapcsolatban! — érdeklődött Gus, visszatérve a szóban forgó ügyhöz.

-A kiadó megrágja a számokat, ajánlatot tesz, amit elutasítunk...

- Bármilyen magas összegről szól is? — kérdezte Sian, és örült, hogy végre van mit kérdeznie.

- Úgy biza. Sosem szabad az első ajánlatot elfogadni. Szerencséjük van, hogy nem bocsátottam aukcióra.

- Azt hittem, csak ők érdeklődnek iránta.

- Nos, ez igaz, de volt néhány, aki előtt nem csillogtattam meg. Ez az út még nyitva áll előttünk, ha nem hozakodnak elő valami elfogadhatóval.

- Mennyit kell várnunk? - kérdezte Sian.

Rollo megvonta a vállát. – Nem 'tom. Lehet, hogy nagyon gyorsak lesznek, de napokat is várakoztathatnak. Én mindenesetre gyors reakcióra számítok, amíg- hogy úgy mondjam - „fűti őket a lelkesedés".

- Milyen idegtépő! - sóhajtott fel Sian.

- Igen - hagyta helyben Gus -, és furcsa is. Úgy érzem magam, mint egy rabszolga, akit a legtöbbet ígérőnek adnak el.

Rollo bólintott. - Normális ügymenet. Nem kell aggódniuk. Gondoskodom róla, hogy a legtöbbet facsarjuk ki belőlük - Kis szünet után folytatta: - Biztos, hogy nem kérnek már mást? Ez esetben szólok a számláért.

Nagy csinadrattával és a személyzettel folytatott évődés közepette kifizette a cehet. — Helyes - mondta végül. — Taxival megyek. Elvigyem magukat egy darabon?

Sian motyogott valamit, Gus pedig így szólt: — Köszönjük, de nem szükséges. - Megköszönte Rollónak mindazt, amit értük tett, és Sian is köszönetet mondott a maga részéről. Végül búcsút intettek neki.

- Kétségkívül remek ügynök, aki zseniálisan végzi a munkáját - kezdte Sian.

- De négyszemközt kell beszélgetnünk - fejezte be helyette Gus.

Sian szíve dupla szaltót csinált, és valahol félúton lebegve állt meg. Örömtelin hangzott, persze rossz is lehetett.

- Igen. Keressünk egy kávézót?

Gus a tejét rázta. — Friss levegőre van szükségem. Valami zöld helyre gondoltam. Londonban nem fog az agyam.

Sian elmosolyodott. - Londoniként szerencsére tudok egy jó helyet. Gyere velem!

Sian rövid idő alatt elvezette egy kis titkos kerthez, ami régi épületek és új toronyházak mögött rejtőzött, és csak egy ódon, favázas kocsma és egy ügyvédi iroda között nyíló sikátoron át lehetett elérni, ami úgy festett, mintha ugyanabból a korból származna.

- Tyűha! - csodálkozott el Gus. - Ki hitte volna, hogy ez itt van? - Végighordozta a tekintetét a magas, öreg fákon és a virágágyásokon, de volt egy kis füves terület is, padok és egy madárfürdő: egy leplet viselő leány fürdőtálat tartott a kezében.

- Egyszer a közelben dolgoztam. Gyakran jöttem ide ebédidőben a szendvicseimmel - mesélte Sian. — Nem tudom biztosan, de talán temető volt, vagy ilyesmi.

- Egy oázis.

- Az bizony. Leülünk? — intett egy padra, amelynek közelében galambok csipegették a morzsákat. — Hogy beszélgessünk?

- Nem baj, ha sétálunk? — kérdezte bocsánatkérően Gus. - Jobban érzem magam séta közben.

Sian elmosolyodott, hozzáigazította a lépteit, és azon tűnődött, mit értett Gus ezen: „jobban érzem magam". De nem kérdezte meg, mert nagyon ideges volt.

Gus talán köszönetet akar mondani azért, amit a könyvéért tett, vagy közölni akarja — annak ellenére, amit Fiona mondott hogy elveszi Melissát.

A férfi megfogta a kezét, és a karjába fűzte, úgy régimódian, hogy szorosan maga mellett tudja. Sianban feltámadt egy kis remény.—Szeretném megköszönni, hogy eljöttél - kezdte Gus.

- Ez volt a legkevesebb, amit megtehettem. Azt ígértem, segítek, aztán... mégsem tettem. Helytelen volt. Rendbe kellett hoznom.

- Richárd nem haragudott, hogy eljöttél?
- Nem. Nem is tud róla.
- Úgy jöttél el, hogy nem szóltál neki?
- Igen. - Gus megállt, elengedte Sian karját, és szigorúan nézett a lányra. - Richárd és én nem járunk együtt, Gus. Nem is jártunk soha.
-Nem? – A férfi arcára kiült a zavar. - De hiszen lefeküdtél vele!
- Szó sincs róla! Veled feküdtem le! Csak hagytam, hadd képzeld ezt, mert dühös voltam és megbántott, és azt hittem, Melissával jársz.
- Lissával? Szent ég, ezt meg honnan vetted?

Most már kevés bizonyítékot talált volna rá, de akkor megesküdött volna, hogy így van. Sian hagyta, hadd sétáljanak egy darabig szótlanul, míg azon gondolkozott, mit mondjon. — Láttalak benneteket együtt, miután sokáig fel sem hívtál, nem kerestél, és még a telefonhoz sem jöttél, amikor hívtalak... - Bár Fiona biztosra vette, hogy Gus és Melissa nem járnak, amíg nem hallja Gus szájából, hogy így van, nem lehet benne százszázalékos, gondolta.

- Csak bemutatott valakinek, akinek földjei vannak, amiket bérbe ad, és aki szeretne befektetni. Melissa nagyszerű teremtés, meg minden, de... nem! El sem hiszem, hogy ilyen sokáig azt képzelted, hogy együtt járunk, és nem szóltál semmit. Rá kellett volna kérdezned.
- Fiona is ezt mondta, de akkoriban... ez nagyon rosszulesett. És nem fogadtad a hívásaimat. Ezért fordultam Richárd felé.

Gus láthatóan nem tartotta elfogadhatónak az érvelését. - Hát persze! Richárd, más néven Mr. Darcy.

Ez tisztességtelen volt, és Sian úgy érezte, védelmébe kell vennie Richárdot. - Richárd jó ember, és szörnyen érzem magam miatta.

- Miért? Nagy háza, gyors kocsija van, miért bánkódsz?
- Mert összetörtem a szívét. Amikor megmondtam, hogy... - Hirtelen elhallgatott.
- Mit mondtál neki? — kérdezte csendesen Gus. Visszahúzta Sian karját, és úgy fogta, mintha a lány elszökhetne.

Egyetlen nő sem akarja elsőnek kimondani egy kapcsolatban a „szeretlek"-et. - Azt, hogy nem akarok vele lenni. Nem tehetem, amikor... Szóval véget vetettem neki.

A férfi áthatóan nézett rá. - Hogy érted ezt?

- Azt hiszem, tudod.—Sian a szemébe nézett, de képtelen volt kimondani.
- Azt mondod, illetve azt nem vagy hajlandó kimondani, amit én akarok mondani?

Sakk-matt, gondolta Sian. Egyikük sem akarta elsőnek kimondani, de amíg nem hallja a mindennél fontosabb vallomást, nem lehet teljesen biztos abban, hogy Gus szereti, makacskodott Sian. Megtépázott érzései mellett nem vállalhatott ekkora kockázatot. - Akkor miért nem mondod te először? — kérdezte szelídebben.

A férfi nyelt egyet, aztán nagy levegőt vett, hogy bátorságot gyűjtsön. - E pillanat előtt sosem tekintettem gyávának magam, de ennél félelmetesebbel még sosem kellett megküzdenem. Szeredek, Sian. Amikor hazajöttem és megláttalak, újból beléd szerettem. Jóval azelőtt, hogy tudtam volna Roryról.

Sian sokáig meg sem tudott szólalni. Nem jutott eszébe épkézláb válasz, és úgy érezte, mindjárt elsírja magát. Hát kimondta! Végre megmondta, hogy szereti! Az utolsó makacs kétely is eloszlott a lelkében.

-Jaj, Sian, drágám, kérlek! Elmondtam, mit érzek. Kérlek, ne tarts bizonytalanságban!

Sian nem akarta kínozni, csak biztos akart lenni. - Örülök. Amikor Fiona megmutatta nekem a lakást... ne haragudj rá, kétségbeesett volt!... akkor azt hittem, talán csak azért csináltad, hogy Rory ne maradjon hajlék nélkül.

- Hát persze, nem akartam, hogy az utcára kerüljön, de rád legalább annyira gondoltam! Téged akartalak megmenteni, nem Roryt, mert Rory meg te egyek vagytok.

- Milyen szép - mondta csendesen Sian.

- Jó anya vagy, Sian.- A férfi szája sarka mosolyra húzódott. -Tudod, miért szereti Rory a sárkányokat? Mert egy sárkánnyal él!

Sian beszívta a levegőt, és felháborodottan fordult Gus felé. - Nem vagyok sárkány!

Gus két keze közé fogta az arcát, és hosszan csókolta. A csók közben volt egy pillanat, amikor Sian örült, hogy olyan nagy levegőt vett, mert most jól jött.

Sian tudatában volt, hogy valaki belépett a kertbe, és kibontakozott Gus karjából. Gus is hátrált egy lépést. - Szóval együtt nézünk szembe a bizonytalan jövőnkkel?

- Hát persze! Inkább a bizonytalan jövő veled, mint Richarddal egy fényűzésben és biztonságban leélt élet. És azt is szeretném, ha tudnád, hogy mindig csak Rory érdekeit tartottam szem előtt, amikor arra az életre vágytam. Soha nem a magamét.

- Komolyan? Azt hittem, Richárd egy kastélyban lakik.

Sian bólintott. - Egy nagy házban, de a konyha nem valami szép.

Gus a homlokát ráncolta: láthatóan zavarba jött.- Azt mondod, hogy...

- Úgy értem - folytatta Sian, aki eltökélte, visszafizeti, hogy Gus sárkányrnak nevezte —, hogy ha az ember olyan sokat költ egy házra, akkor a konyhának tökéletesnek kell lennie.

Gus most már kifejezetten nyugtalannak látszott.

- A lakásban levő konyha aprócska. Ez talán gondotjelent?

Sian élvezte, hogy ő diktálhat, tudta, hogy az előnye nem tart sokáig. - Te is tudod, hogy a méret nem lényeges. Richárd konyhájában nem tetszett a márványpult. Felaprított húsra emlékeztetett, mint azok a nagyon durvára vágott és tűzálló tálban megsütött húsok Franciaországban.

Gus nehezen bírta mindezt felfogni. - Azt akarod mondani, hogy azért utasítottad vissza Richárdot, mert a márvány munkalap a házában, a kastélyában, amihez úszómedence és istálló is tartozik, nem egyezett az ízléseddel?

- Honnan tudsz a medencéről?

- Nem emlékszel? Rory mesélte aznap uzsonna közben. És most ki vele, melyik adta meg a végső lökést: a konyha, a medence vagy az istálló... - ugratta a lányt.

- Mondtam már. A márvány. És a nappaliban álló kandalló felöl sem voltam meggyőződve.

- Szóval ezért utasítottad vissza?

- Ugyan mi másért?—nézett fel rá nagy, ártatlan szemmel Sian.

- Te csibész! De velem kifejezetten jobban jársz, márvánnyal vagy anélkül. Örülök, hogy jól döntöttél.

- Szó sincs róla, Gus — komolyodott el Sian. — Félreértetted. Nem közted és Richárd között választottam. Ugy döntöttem, hogy nem leszek Richarddal. Tudod, téged nem választhattalak. Ugyr éreztem, nem kínálsz nekem választási lehetőséget.

- Miféle lehetőséget? - kérdezte zavartan Gus.

- Nos, Richárd biztonságot és egy jó ember szerelmét ajánlotta fel, de te... — Elhallgatott. Fontos volt, hogy Gus pontosan megértse. - Szerintem te semmit sem kínáltál.

- Nem tudtad, hogy szeretlek?

- Nem! Honnan is tudtam volna? Sosem mondtad, meg olyankor sem, amikor — legalábbis ezt állítják - a férfiak többsége hajlandó azt mondani a nőnek, akivel van, hogy szereti. Például egy fantasztikus szeretkezés alatt vagy után. Én azt hittem, ez számodra csak... szóval remek szex volt. - Lenézett a földre, és reménykedett, hogy Gus nem hiszi, hogy a fantasztikus szex elég, bár néha maga is ezen a véleményen volt.

—Jaj, istenem, micsoda bolond vagyok, hogy nem hoztam a tudomásodra, és azt éreztettem veled, hogy nem szeretlek. Azt hittem, ha kimondom a „szeretlek"-et, megijesztelek. Engem megijesztett!

- Úgy éreztem, téged az elkötelezettség riaszt el - vallotta be Sian, bár úgy érezte, sebezhetővé válik attól, hogy elárulja a legrejtettebb félelmét, azt, hogy Gus mind érzelmileg, mind földrajzi értelemben a kötetlenséget szereti.

- Nem így van. Nem akartam soha főnököt, nem vágytam olyan pályára, amit nem én magam teremtek meg, de azután, hogy megismertelek... tudtam, hogy amint megtalálom a lelki társamat, nem akarok majd más nőt.

Sian felsóhajtott, és miután a park már megint elnéptelenedett, Gus ismét átölelte.

- Szívből szeretlek, tudod?

Tessék, én is kimondtam, gondolta Sian. Mindketten tisztában voltak vele, mit éreznek egymás iránt, és ez csodálatos volt.

Később, amikor már egy padon ültek, beszélgettek és sokat csókolóztak, és még egy kicsit beszélgettek, Gus megkérdezte: - És mik a terveid?

Sian az órájára nézett. - Ó, istenem, a vonatom! Rohannom kell.

- Lemeszelünk egy taxit. Elkísérlek az állomásra.

- Ha belegondolok, hogy majdnem elfelejtettem! Milyen anya vagyok!

- Hiszen tudod jól, hogy mami gondoskodik Roryról, emiatt nem kell aggódnod.

- Neked pedig nem kell elkísérned az állomásra. Most mi dolgod van?

- El kell mennem pár holmiért a barátom lakására, akinél múlt éjjel aludtam. Nem tudnál egy későbbi vonattal menni?

- Nagyon sokat kellene ráfizetnem.

Kimentek a parkból, és megszaporázták a lépteiket. Gus nem engedte el egy percre sem, terelte a tömegben, amíg a sarokra nem értek, ahol leinthettek végre egy taxit.

Sian hozzáfordult. - Nem kell velem jönnöd. Megleszek.

- Ha egy mód van rá, egy másodpercet sem akarok tőled távol tölteni. Veled jövök.

- Ne butáskodj, Gus!

Ebben a pillanatban valaki hátulról meglökte egy kicsit, és Sian ügyetlenül lépett le a járdaszélről. A következő percben égető fájdalom nyilallt a bokájába, a földre rogyott, és fékcsikorgás hallatszott.

- Ó, istenem! - sikoltott fel egy nő.

Huszonötödik fejezet

Fiona és Rory kekszet sütöttek, de Fionának másutt jártak a gondolatai. Miközben Rory vidáman válogatott a formák között, hogy legközelebb melyiket használják, és azon törte a fejét, be tud-e illeszteni egy dinoszauruszt a kinyújtott tésztába, addig a nagyanyja kétségbeesetten próbálta elképzelni, mi folyik most Londonban. Odaért-e Sian ide jében a megbeszélésre? És amikor odaért, sikerült-e jó irányba terelnie az eseményeket? Hogy reagált a felbukkanására Angus? A fia borzasztó dühös volt a lányra, lehet, hogy most azzal fogadta, hogy semmi köze hozzá? Borzasztó lenne, ha Siannak pirulva, megszégyenülve kellene a rajzaival visszavonulnia.

Csengett a telefon. Fiona oda akart rohanni, hátha már híreket kap, de előbb meg kellett bizonyosodnia, hogy Roryval minden rendben van.

- Oké, drágám, most ezt felveszem. Ne ess le a székről, vagy hasonlók! Halló!

Amikor tíz perccel később letette a kagylót, csupa aggodalom volt. És amikor újra megszólalt, azonnal felkapta. James kereste.

- Szia, szerelmem, kicsit feszült a hangod.

- Feszült bizony! Természetesen semmi tényleges okom sincs a nyugtalanságra, de most beszéltem telefonon Sian anyjával, Pennyvel. Sian csúnyán kificamította a bokáját, ami azt jelenti, hogy holnapig nem tudnak visszajönni. Angus is vele van, de még most sem tudom, hogy jól sikerült-e a megbeszélés.

- Szerencsétlen fordulat, de Rory legalább jól van? Nem veszett el, és nem rohangál felügyelet nélkül Londonban?

Fiona akarata ellenére is nevetett. - Hát persze, hogy nem. Velem van, és bár nagyon aranyos, és nincs vele probléma, kicsit nehéz rá összpontosítanom, amikor folyton a fiamon jár az eszem.

- Szeretnéd, ha átjönnék? Segíthetnék Roryt szórakoztatni, vagy vacsorát főzhetnék.

Fiona nem tudott dönteni. Azonnal, hálásan bele akart egyezni, de megteheti-e? Nem vallana-e kudarcot Rory ellátásában, ha hagyná, hogy James átjöjjön? Nem olyan, mint amikor a család tiltása ellenére a bébiszitter becsempészi a barátját? Aztán összeszedte magát. Természetesen szó sincs ilyesmiről. Bármit csináljanak is Jamesszel, abból Rorynak nem származhat kára. - Persze, kérlek!

Nagyon feldobta, hogy tudta, James már el is indult. Persze Roryval kettesben is nagy boldogságban megvoltak, ha sikerülne a kéztördelésen túltennie magát, tette hozzá gondolatban -, de az, hogy James is ott lesz, sokkal szórakoztatóbbá tett mindent.

Először is el kellett mondania Rorynak, hogy az édesanyja holnapig nem jön haza.

- Sokáig elmaradtál — jegyezte meg a kisfiú. Felpillantott a munkájából: éppen cukorkákat nyomkodott a kekszmasszába, hogy üvegre emlékeztető, megfolyt négyzetekkel díszítse. Fiona úgy vélte, nem most kell megvitatnia, van-e a teáskannáknak rekeszes üvegablakuk.

- Bizony. Először is telefonált a nagyid, Penny, és elmesélte, hogy változott a terv.

Rory cukorkával a kezében megmerevedett.

- A mami megfájdította a bokáját. Ezt leszámítva jól van, nincs miért aggódnod - tette hozzá sietve, amikor látta, hogy valami átsuhan az unokája arcán. — Londonban marad ma

este a szüleinél, a te nagyszüleidnél. Ami, drága kisfiam, azt jelenti, hogy te meg itt maradhatsz ma éjjel nálam! Ugye, milyen jó lesz? - Remélte, nem úgy beszél, mint egy orvos, aki azt magyarázza be egy gyereknek, hogy az injekció nem nagy ügy, miközben tudja, hogy nagyon is fáj.

- Oké - válaszolta Rory. - És hol van Gus? - tette hozzá, mintha az apja holléte sokkal fontosabb lenne az anyja bokájánál.

- Ő is ott marad. - Fiona gondolatai önkéntelenül is akörül forogtak, hol alszik majd a fia. Feltehetően nem Siannél, de azért reménykedett. - Holnap reggel hazahozza a mamit.

-Ó!

Rory nem kámpicsorodott el, de Fiona látta, hogy nem boldog. Talán inkább beletörődő, gondolta. - A barátom, James azonban átjön, hogy legyen társaságunk. Ha jól tudom, már ismered.

- Úgy hiszem - ráncolta a homlokát Rory, de a hír láthatóan felvidította. - Később megesszük a kekszet?

- Igen, uzsonna után. Most mit szeretnél?

- Tésztát?

- Ó, a csodás tésztát. Tudod, mim van itthon? Ábécé tésztám! Mi lenne, ha erőlevesben megfőzném? Van kedved hozzá?

- Nem szeretem a levest.

- Hogyhogy? Semmilyen levest?

- A paradicsomot igen. A konzerv paradicsomot.

- Olyan nincs itthon, de van spagetti. Mit szólnál spagettihez paradicsomszósszal? Ketchuppal...?

Fiona már felig elkészült a menüvel, amiben végül mindkét fél részéről kompromisszumokkal - megegyeztek, amikor James megérkezett. Fionának egy üveg bort, Rorynak egy könyvet hozott.

- Szia, Rory—üdvözölte a kisfiút.—James vagyuk. Úgy hallottam, nemrégiben volt a születésnapod, ezért hoztam ajándékot. - Átnyújtott egy barna papírszatyrot. - Ha van kedved, később esetleg sakkozhatunk. Hoztam magammal egy készletet. Tudsz sakkozni?

Fiona kinyitotta a száját, hogy megjegyezze, Rory még kicsi hozzá, aztán megint becsukta. Öntött Jamesnek egy pohár bort az üvegből, amit már kinyitott.

Rory kivette a könyvet. A vidám postás volt. - Londonban olvastuk az óvodában, de nem engedték, hogy magunkban is elolvassuk, hátha kihagyunk betűket.

- Biztos vagyok benne, hogy nem hagysz ki egyet sem - biztatta Fiona, és arra gondolt, ez túl nagy kérés lenne a kicsikhez.

- Remélem, nem nőtted még ki ezt a mesét, Rory, de hirtelenjében nem találtam mást a boltban - szabadkozott James.

- Egyál talán nem nőtte ki, és nagyon kedves, hogy hoztál valamit, ugye, Roryr?

Rory - Fiona nagy megkönnyebbülésére - csillagos ötössel vizsgázott. - Igen. Nagyon szépen köszönöm - mondta, és Fiona megölelte.

- Szóval - folytatta James —, mit szólnál vacsora előtt egy partihoz? Van időnk?

- Persze. Hívlak benneteket, amikor kész van.

Bementek az üvegházba játszani.

- Lássuk csak - kezdte a magyarázatot James. - A hátsó sor az előkelő és erős figuráké. Az elölálló kis figurákat gyalogoknak nevezik, de hasznosabbak, mint amilyennek látszanak.

Fiona csodálta James türelmét, mert tudta, sosem lenne képes bárkit is megtanítani sakkozni, még ha gondolatban nem időzne is folyton Londonban. Figyelte, ahogy a férfi elmondta, mire képes egy-egy figura. Nagyon jól értett Rory nyelvén. Aztán Fiona elment összetakarítani, és örült, hogy magában aggódhat.

A főzés befejezése és salátakészítés közben azon tűnődött, okos dolog-e felhívni Pennyt, és rákérdezni a könyvkiadóra. Úgy döntött, hogy nem. Angus közvetlenül őt is felhívhatta és elmondhatta volna, de a fia sosem szeretett a dolgairól beszélni, és ha ő maga nem aggódott, fel sem fogta, más miért teszi.

Vajon Angus Pennynél és a férjénél tölti az éjszakát? És hogyan fogadja Sian apja Angust? Nyilván hálás lesz, hogy Angus hazahozta hozzájuk a sérült lányát, de az is előfordulhat, hogy évek óta ellenszenvet táplál Sian házasságon kívül született fiának apja iránt. Az borzasztó lenne mindenkinek! Kivált Angusnak, aki Rory tekintetében maximálisan felelősségteljes szülőként viselkedik. Sőt kivételesen jó apaként! De Sian családja vajon hogy fogadja majd?

Azután itt a kiadóval történt megbeszélés. Vajon Sian eredményesen sietett-e Angus segítségére, vagy a kiadó emberei azt gondolják, a potenciális új szerzőjük egy bolond teremtéssel alkot együtt, és sietve ejtik? Rengeteg kérdésre várt választ. Most azonban eljött az ideje, hogy asztalhoz hívja Roryt és Jamest, és megtudja, ki nyert a sakkban.

- Komoly tehetséget mutat - számolt be James. - Kicsit elhamarkodottan bánik a gyalogjaival, de egy kezdőnél ez természetes. Nagyon jól ment, Rory! Most már tudod, ugye, hogy mozognak a figurák?

- A lovat, azaz a huszárt szeretem a legjobban - vallotta be a kisfiú.

- Én is azokat szeretem legjobban—értett egyet Fiona. - De főleg azért, mert a lovakra hasonlítanak.

- Te is tudsz sakkozni, Fona? — kérdezte Rory.

- Ismerem a lépéseket, de nem vagy ok jó benne.

- Majd játsszunk — nyilatkozta Rory, aki rögtön felismerte azt az ellenfelet, akit talán legyőzhet.

Rory már aludt, a konyha ragyogott, és kinyitották a második üveg bort.

- Mennem kellene — jegyezte meg James.

Fiona nem örült ennek. - Muszáj holnap korán kinyitnod a boltot?

- Nem. Holnap tulajdonképpen Mrs. Pástétom nyit, és felajánlotta, hogy egész nap helyettesít. Nagyon készséges volt. Ez tűnt a legkevesebbnek, amit megtehetek érte, így igent mondtam.

Lenézett Fionára, aki elfordult, és az ajkába harapott, hogy leplezze boldog mosolyát. Nem akarta, hogy James lássa, mennyire szeretné, ha maradna.

- Rory jó alvó — jegyezte meg az asszony, abban reménykedve, hogy James ért a célzásokból, és nem kell nyíltan színt vallania.

- Úgy érted, nem valószínű, hogy éjjel átjön az ágyadba?

- Igen, így értettem. Az ágya mellett van a mobilom, és ha szüksége van rám, fel fog hívni. Múlt éjjel gyakoroltuk is. Többször hívott, én meg a szobámból a lakástelefonon válaszoltam.

- És van egy kiváló vendégszobád is?

Fiona végre felhagyott azzal, hogy eltitkolja, amire vágyik. — Van, de ott nem ágyaztam meg. Ezzel szemben az én ágyamon tiszta az ágynemű, és rendkívül kényelmes a matrac.

James átkarolta. - Nem semmi, amikor egy gyönyörű asszony azt javasolja egy férfinak, hogy töltse vele az éjszakát, mert nagyon kényelmes a matraca!

Fiona felnézett rá, és kuncogott.- Tudod, ahogy öregszünk, ezek a dolgok egyre fontosabbá válnak.

- Nem olyan fontossá, mint más „dolgok”—emlékeztette James, aztán kézen fogta Fionát, és felvezette az emeletre.

Sian megmoccant, és a bokájába nyilalló fájdalom felébresztette. Kinyitotta a szemét, és az otthoni ágyában találta magát. Egy pillanatra összezavarodott. Aztán eszébe jutott, hogy elesett. Visszadőlt, és próbálta sorba rendezni az emlékeit.

Tudta, hogy Angus az ő telefonjáról hívta az anyját, és sokat vitatkoztak, hogy hazavigye-e, vagy rögtön a traumatológiára. Sian próbálta Gus értésére adni, hogy egy nyugdíjas körzeti orvos mellett laknak, aki talán segíthet, de képtelen volt felhívni magára Gus figyelmét anélkül, hogy ne fájdult volna meg a lába.

Végül Gus visszacsúsztatta a telefont a táskájába.- Úgy fest, hogy a szüleid egy nyugdíjas körzeti orvos mellett laknak - közölte.

- Tudtam - válaszolta Sian. - Próbáltam is elmondani.

- Lényeg, hogy otthon van, és fogadóbizottság vár, amikor hazaérsz.

Angusnak szinte azonnal sikerült taxit fognia. Végtelenül higgadtan és megnyugtatóan viselkedett, és Sian kezdte belátni, hogy a bármilyen, így a forgalmas városi körülmények közötti túlélésben is jártas kedvese igazi támasz. A taxi közvetlenül a bejárati ajtajuk előtt tette ki őket, és Angus ragaszkodott hozzá, hogy bevigye Siant a házba, bár a lány úgy érezte, be tudna bicegni. Az apja kifizette a taxist, az anyja bevezette Gust.

- Nos — nézett mogorván az apja Gusra az ajtóban, amikor a férfi elment mellette Siannal a karjában szép kis helyzet, mondhatom! Mi történt veled?

Sian rádöbbent, hogy az apja valami oknál fogva Gust hibáztatja. - Rosszul léptem le a járdáról - magyarázta gyorsan. Nem örült az aggodalmas arcoknak.

- Louise mindjárt itt lesz - mondta az anyja, aki a lánya körüli sertepertéléssel próbálta csökkenteni a feszültséget, - A kanapén jó helyed lesz, ott megvizsgálhat. De készen állunk, hogy bevigyünk a sürgősségire, ha Louise úgy ítéli meg, hogy erre van szükség.

- Biztos, hogy nem komoly. Csak nagyon fájdalmas. - Sian az ajkába harapott, hogy ne kiáltson fel, amikor próbált lábra állni.

- Addig inkább ne vegyél be fájdalomcsillapítót, amíg ki nem derül, nem kell-e operálni - tanácsolta Gus. - Tudom, hogy nehéz. Bocsáss meg, Sian. - Ismét felkapta a lányt, és szüleinek irányítása mellett bevitte a nappaliba, majd lefektette a kanapéra. - Van itthon jég? - kérdezte Pennyt, aki elsietett, és egy zacskó fagyasztott zöldbabbal jött vissza.

- Bocs, de borsót nem találtam — szabadkozott. Átadta Gusnak a zöldbabot és egy konyharuhát. Gus a batyut Sian dagadt bokájára fektette. Sian felnézett rájuk, ahogy mind a bokájára meredtek, és hirtelen rettenetes zavarba jött. Szerencsére Louise megérkezése megóvta attól, hogy még jobban restelkedjen.

- Itt a balesetet szenvedett - jelentette ki Sian apja, és egy karcsú, ősz hajú asszonyt vezetett be Sianhoz. - Meglátjuk, mit gondok Szerintem kórházba kellene vinni, de Sian hallani sem akar róla.

— Mit mondjak, megértem - mondta Louise megnyugtató mosollyal. — Véleményem szerint a kórházat jobb elkerülni. És most nézzük csak.—Gyöngéden megnyomkodta Sian bokáját. — Auú! Ez bizonyára fájdalmas, de a barátja jól tette, hogy jegelni kezdte. - Sian arca megrándult, de inkább a „barátja" szó hallatán, valamint az apja reakciója miatt, és nem a fájdalomtól. - Be kell fásliznunk, hogy az tartsa a bokáját - folytatta Louise, aki észre sem vette, hogy a szavai mindenkiből - más-más okból - kényszeredett feszengést váltanak ki.

- Egy csőszerű bandázs lenne a legjobb - nézett kérdően Sian szüleire.

— A sarkon van egy drogéria - vetette fel Penny.

— Majd én megyek — javasolta Gus, aki szívesebben választotta, hogy lefoglalja magát valamivel a tehetetlen álldogálás helyett. - Valami mást is hozzak?

- Paracetamolt a fájdalomra. De pár napig ne szedjen ibuprofent. Nem lenne jó a duzzanatot lelohasztani, mert ez tulajdonképpen a szervezet öngyógyító folyamatának a megnyilvánulása. Kérem, tegyenek még néhány párnát a lába alá, hogy felpolcolhassák!

- Paracetamol van itthon, de hozzon még - mosolygott Penny Gusra, hogy ellensúlyozza a férje morcosságát. - Szóval ezt meg bandázst. Esetleg Deep Heat krémet?

Louise megrázta a fejét. — Nem jó, ha a rándulás környékén vérbőséget okozunk. A gyógyulást hátráltatjuk a masszázzsal vagy vérbőséget okozó krémekkel.

- Kaphatnék egy korty vizet? - kérdezte Sian, aki szánalmasan érezte magát.

- Hát persze! - Mindenki körülötte sürgölődött, hogy kényelembe helyezzék.

- És ne aludjon jegelt lábbal! Ha negyvennyolc órán belül nem áll be jelentős javulás, menjen el a háziorvosához vagy a körzeti traumatológiára.

Louise-nak hosszan hálálkodtak, és miután az orvosnő elment, és Gus visszajött a drogériából a betegnek szánt paracetamollal és fáslival, Sian szülei és Gus körülállták a kanapét, és lenéztek Sianra.

- Nos, Gus — szólalt meg mogorván Sian apja most már szükségtelen itt téblábolnia. Már mi is tudunk gondoskodni a lányunkról.

Sian ezt fájdalmasabb döfésnek érezte, mint a bokájába nyilalló kínt.

- Ha nem bánják, szívesebben maradnék. Részben én is felelősnek érzem magam a balesetért - mondta Gus, Sian szerint bámulatos nyugalommal.

- De azért nem, hogy teherbe ejtette? —kérdezte Sian apja.

Siannak és Pennynek egyszerre akadt el a lélegzete. — Ne légy nevetséges, Stuart! Gus semmit sem tudott arról, hogy Sian teherbeesett. És most igyunk valamit! Talán neked nem kellene, Sian, mivel fájdalomcsillapítót vettél be, de én határozottan úgy érzem, hogy rám fér. Kérlek, Stuart, gondoskodj az italokról, amíg én megágyazok. Gus, ugye, itt marad? Gyorsan rendet rakok a vendégszobában, de van még egy ágyunk...

Sian nézte, ahogyraz apja italt tölt Gusnak, rágcsálnivalót vesz elő, aztán mindketten leülnek, és úgy nézik egymást, mint a gyanakvó kutyák, akik nem tudják felmérni, hogy ha

harcba keverednek, van-e esélyük a győzelemre. Sian nem értette, mi ütött az apjába. Néha ugyan kicsit régimódi volt, és mint a lányos apák, túlzottan védelmezte a lányát, de általában nem ugrott így neki másnak

- Ha jól tudom, maga felfedező - kérdezte végül, udvariasságra törekedve.

- Igen. Ezért volt lehetetlen tartanom Siannal a kapcsolatot - mosolygott a lányra. - Már lezajlott köztünk a „Sian miért nem szólt nekem" veszekedés. Tökéletesen megértem, mit érez ebben a kérdésben.

Sian apja a poharába nézett. - Hm, hát ha Sian nem szólt róla, igazán nem hibáztathatom, hogy nem tudott róla.

- És Gus fantasztikusan bánik Roryval, apa. Látnod kellene őket együtt - szúrta közbe Sian a kanapéról, és magában azt kívánta, bárcsak az apja békén hagyná Gust. Ez az egész nap az ő hibája volt, őt legalább annyira okolni lehetett, mint Gust.

Az apja nagyot kortyolt az italából. - Ha Rory elfogadja, én nem sokat mondhatok, igaz?

- Szeretném megnyugtatni, hogy eltökélt szándékom a képességeimhez mérten a legjobb apa lenni - mondta Gus.

Sian hirtelen nagyon megkívánt egy italt. Úgy összeszorult a torka, hogy szerette volna valamivel feloldani a gombócot. Úgy látta, mintha az apja szeme is könnyes lenne, bár abban nem volt biztos, hogy teljesen megbocsátott-e Gusnak.

Szerencsére közben visszajött az anyja, és ragaszkodott hozzá, hogy Siant felvigyék az ágyába, és hagyják nyugodtan, egyedül pihenni. Később majd felhozza tálcán a vacsoráját, mondta. Gus kötelességtudóan felvitte a karjában Siant. Penny mutatta az utat, Stuart pedig minden lépésnél azt mormolta mögötte, hogy „vigyázzon". Amint ágyba dugták Siant, Penny kiterelte a férfiakat a szobából, ám Sian hirtelen pánikba esett. Mi lesz a fiával? - És Rory? Fel kell hívnom Fionát!

- Minden rendben, drágám, én már felhívtam, és nagyszerűen érzik magukat - mondta Penny, és megsimogatta Sian kezét. Amint lenyomkodta körülötte a paplant - vigyázott, hogy a lánya lába felpolcolva kívül maradjon —, odasúgta, hogy majd őrzi lenn a békét.

Most, másnap reggel Siant kopogás riasztotta fel az emlékeiből: Gus lépett be a régi szobájába egy bögre teával. A Sian melletti kisasztalra tette, aztán az ablakhoz lépett, és elhúzta a függönyt.

- Hogy van a beteg? Jól aludtál?

Sian nagy keservesen ülő helyzetbe tornázta magát, és elvette a bögrét, amit Gus nyújtott oda. — Kimerült vagyok: Micsoda napunk volt. Hogy vagy? Hogy aludtál?

- Jól - Kis szünet után folvtatta: - Későn feküdtünk le. Édesapáddal hosszan beszélgettünk.

Siannak nagy kő esett le a szívéről. Bármennyire szerette is az apját, nehezen élte volna meg, és rendkívül bosszantónak találta volna, ha Gusszal nem jönnek ki.

- És megbocsátotta neked, hogy teherbe ejtettél? - kérdezte aggodalmasan Sian. Nem bírta volna ki, ha az apja haragot táplál Gus iránt. Mindkettőjüket nagyon szerette, és azt akarta, hogy jó legyen a kapcsolatuk - sőt barátságban, szeretetben éljenek -, de az apja néha olyan konok volt. Lehet, hogy nem hajlandó a jót látni Gusban, gondolta.

- Azt hiszem. Abból, amit mondott, azt vettem ki, hogy igazán sosem engem okolt érte. Csak szerette volna mindkét felet meghallgatni, és tisztességesen tőlem is hallani akarta. És

meg akart bizonyosodni, hogy nem hagylak még egyszer cserben, nem mintha legutóbb szándékosan tettem volna, de... Mindenesetre teljesen természetes, hogy gyanakvóan fogadja az egyetlen lánya társát. - Óvatosan leült az ágy végébe. - El sem tudom képzelni, én hogyan reagálnék, ha a lányunkat olyasvalaki ostromolná, akiről rossz a véleményem.

- A lányunkat - ismételte meg Sian. - Gondolod, hogy lesz? - mosolyodott el.

- Én őrülnék neki - válaszolta Gus. Megfogta Sian kezét, és gyöngéden megsimogatta. - De még egy fiú is jó lenne. Szeretnék kezdettől fogva agyerek életének része lenni. - Elvigyorodott, majd kis szünet után megjegyezte: - Penny olyan szeretetre méltó! Tüneményes nagyi!

- Fiona is!

- Apropó, felhívtam anyámat. Rory jól van. Valóban remekül kijönnek egymással.

- Igen. Szerencsések vagyunk. - Sian a teáját kortyolta. - A szüleim azonban azt szeretnék, ha maradnék, én viszont mielőbb vissza akarok menni. Támogatsz ebben?

Gus hosszan, sóvárogva nézett rá, amitől Sian izgatott bizsergést érzett, és felgyrorsult a lélegzetvétele. - Egy csomó elsőrangú érvem van, hogy hazagyere. - Aztán Gus előrehajolt, megcsókolta, és mintha a keze önálló életre kelt volna, Sian mellére siklott.

Szerencsére pár perc múlva Gus elhúzódott. Sian úgy érezte, se fizikai, se erkölcsi ereje nem lenne megakadályozni azt, aminek a vége egy csóknál jóval több lenne.

- Igazad van. Lényeges, hogy mielőbb hazajuttassunk - Gus lélegzetvétele is felgyorsult. - De csak akkor, ha a bokád bírja. - Felállt. - Bújj ki az ágyból. Lássuk, rá tudsz-e állni.

Gus segítségével lassan kievickélt az ágyból, és próbált nagyon óvatosan lábra állni. - Nem bírja el a súlyomat, de biztos haza tudok menni, ha elkísérsz a vonaton.

- Gusra nézett. - Van még valami dolgod Londonban? Bocs, hogy hamarabb nem kérdeztem.

- El kell hoznom a holmimat a barátom lakásáról. - Az éjjeliszekrényen levő órára pillantott. - Azt hiszem, elérjük a tizenegy órás vonatot, ha most rögtön indulok.

Bár Sian szülei nem őrültek a hírnek, belenyugodtak, hogy a lányuk elég jól van, hogy Gusszal hazamenjen.

- Ugye, nem teszel semmi butaságot? Gus nélküled is elég ügyesen el tudja hozni Roryt az iskolából - próbálta rábeszélni Penny.

- És nem az a bunkó, akinek mindig is hittem - tette hozzá az apja, de a szeme csillogása elárulta, hogy tudja, mennyire nevetségesen hangzik, amit mond.

- Hívjunk taxit - javasolta Sian -, hogy itt legyen akkorra vagy akörül, amikor Gus visszaér.

- Én is elvihetnélek az állomásra - vetette fel az apja.

- Nem - szögezte le Penny. - Gyorsabb taxival. Ismerik a kerülő utakat. Bízzátok magatokat hivatásosokra.

Huszonhatodik fejezet

Gus ragaszkodott hozzá, hogy első osztályon utazzanak. - Megsérültél - bizonygatta. - Kényelmes ülésre van szükséged, és igazán megengedhetem! Sikeres író leszek!

Sian ösztönösen tiltakozott az efféle túlzás ellen, de amint menetirányban helyet foglalt a párnázott ülésben, előtte egy asztalkával, úgy döntött, az ösztönei ezúttal félrevezették.

- Micsoda boldogság! - sóhajtott fel.

- Megérdemled - mondta Gus. Mellette ült, hogy Sian kényelmesen kinyújthassa a lábát, és eltökélte, hogy senkit sem enged leülni Siannel szemben. — Ne is vitatkozz! - szólt rá Sianre, amikor a lány kinyitotta a száját, hogy éppen ezt tegye.

- Szerintem azonnal le kell feküdnöd otthon. Nagy megrázkódtatás ért. Az ágy nyugalom erre a legjobb orvosság - jelentette ki, amikor hazaértek. Kisegítette a taxiból, amibe az állomáson ültek, Sian kulcsával kinyitotta az ajtót, és betámogatta a lányt.

- Ne viccelj! A bokámat rándítottam meg, nem estem át komoly műtéten!

- Higgy nekem! - mondta határozottan a férfi. - Értek ezekhez a dolgokhoz. Lefektetlek, aztán hozok ebédet.

- A, szóval te is ágyba bújsz? - érdeklődött sokkal lelkesebben Sian.

- Hát persze. Egy ilyen törékeny teremtést nem hagy hatok magára - mosolyodott el. — De mivel teljesen ártatlanul csak együtt ebédelünk idefent, máris felveszem a rendelésedet. Mit szeretnél a szendvicsedbe?

- Ha nem tévedek, sajt és sajt között lehet választani. Ha szerencsénk van, esetleg egy paradicsom is akad.

- A nagy kedvencem - világosította fel Gus.- És most gyerünk felfelé.

Felkapta Siant, és felbotorkált vele a csigalépcsőn.

- Szóval szerinted milyen lenne az eszményi ház? — kérdezte kis idő múlva Gus. — Úgy veszem észre, hogy nagyon finnyás vagy egyes részletkérdésekben, mint a márvány vagy a kandalló.

Betakarózva feküdtek az ágyban, a sebtében összedobott szendvicseket majszolták, és Sian feje kényelmesen pihent Gus vállán. Arra gondolt, hogy a szex még jobb most, hogy tudja, Gus nem fogja röviddel az együttlétük után elhagyni, még ha a dagadt bokája olykor útban volt is. Közelebb fészkelődött Gushoz. - Bár őszintén megvallom, ha az ember a megfelelő személlyel van, egyáltalán nem számít, hol lakik, legfeljebb azt szeretném, ha nem hullanának százlábúak a nyakamba.

Gus nevetett, és megcsókolta a feje búbját. - Komolyan kérdezem, nem kell-e hely a bútorfestéshez.

- Ideális esetben dehogynem. Neked meg kell egy dolgozószoba, ha írni szeretnél, és egy vállalkozás ügyeit intézni.

- Időbe telik, míg ráakadunk a megfelelő házra.

- Természetesen. De a tökéletesre megéri várni. Mit gondolsz, miért nem néztem egyetlen férfira sem az elmúlt hat évben? - mosolygott fel Gusra.

- Nagyon hízelgő!

- Igen, talán nem is kellett volna mondanom. Túlságosan önelégültté teszlek.

- Már így is az vagyok, ugyan akkor szégyellem, hogy nem mondtam neked, szeretlek. Már régebben együtt lehetnénk.

- Sok férfi sosem tudja kimondani. - Sian arcon csókolta, és örült, hogy Gus nem emlékeztette, hogy mint önálló, modern nő, ő sem mondta ki, hogy szereti. Sokáig tartott, míg Gus visszacsókolta.

Gus kettőkor besegítette Siant a zuhany alá. Nem engedett abból, hogy Sian nem boldogul egyedül, így ő is csatlakozott hozzá. Már éppen be akarták fejezni, amikor ismét fellángolt köztük a vita, hogy ki menjen el Roryért. Sian mindenáron ott akart lenni, amikor Rory kijön az iskolából. Még csak most kezdte, és már tegnap sem ment el érte. Már nagyon vágyott rá, hogy lássa.

Gus érve, hogy alig tud menni, és ő is elhozhatja Roryt, majd együtt hazajöhetnek, süket fülekre talált.

Aztán rájöttek, hogy nincs ennivaló a házban, és megegyeztek, hogy kocsival mennek az iskola elé, és onnan mindannyian Fionához. Biztos kíváncsi, mit végeztek a kiadó embereivel.

Rory nagyon izgatott lett, amikor mindkettejüket meglátta, kivált az anyja érdekes kötését bámulta, és elcsodálkozott, hogy Gusba kell kapaszkodnia járás közben. A szeme ide-oda cikázott a szülei között, ahogy mellettük ugrált. Kétségtelenül megérezte, hogy ma más a viszonyuk, mint korábban.

- Annabelle azt meséli - kezdett bele -, hogy a mamák meg a papák többnyire együtt élnek. Te meg Gus is együtt fogtok élni, mami?

- Nos, drágám... - fogott bele Sian szelíden.

- Ez a terv, pajti - vágott a közepébe Gus. - Mi a véleményed?

- Szerintem király! - bólintott elgondolkodva Rory. - Mindenkinek tetszett a kunyhó, amit építettél. — Megállt, hogy visszaigazítsa az iskolatáskáját a vállára. - Papának kell hogy hívjalak?

Sian és Gus összenéztek. - Tőled fugg, pajti — válaszolta Gus.

- És Rorynak kell hogy hívj? — kérdezte a kisfiú.

- Úgy hívlak! - háborodott fel Gus.

- Nem is! Pajtinak hívsz!

Gus elnevette magát. - Majd mindkettőnek hívlak.

Rory csalódottnak tűnt. Úgy látta, annak, hogy Gus barátból apává válik, vannak hátrányai is. - Szeretem, amikor pajtinak hívsz.

- Én is, amikor te Gusnak. Esetleg használjuk mindkettőt? Neked is megfelel, mami... Sian?

- Nagyon örülnék, ha nem szólítanál gyakran maminak, Gus, de túlélem, ha olykor kiszalad a szádon. — Rámosolygott a fiúkra. Nem tehetett róla, annyira boldog volt! Sosem hitte volna, hogy minden ilyen felhőtlen lesz egyszer.

- Király! - rikkantotta a kisfiú, és előreszaladt az iskolakapuban. A gondolatai már biztosan messze, a közlekedésilámpa - kekszeknél jártak, amikről tudta, hogy Fionánál várják.

- Nem látszik, hogy különösebben megrázta volna -jegyezte meg Gus, miközben a bicegő Siant támogatta.

- Nem bizony. Kíváncsi vagyok, milyen lesz majd Rory számára az élet. Nagyon más, azt hiszem. Apámat már megszokta, de kétesélyes, hogyan éli meg, hogy állandóan van a háznál egy férfi. — Némi töprengés után folytatta. - Részben ezért sem akartam új kapcsolatot, mert el sem tudtam volna képzelni, hogy Rory egy mostohaapa mellett nő fel.

- De Richárd megfordult a fejedben — emlékeztette.

- Igaz - bólintott Sian. - Vagyis inkább próbáltam elgondolkodni rajta. Úgy értem, tényleg gondoltam rá. Jó megoldásnak tűnt egy problémára, de végül is...

- A végét tudom. És boldoggá tesz, hogy én vagyok az - puszit nyomott Sian feje búbjára. - Mehetnénk kicsit gyorsabban? Rory már vár.

Sian megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy mindketten ilyen könnyen lépnek túl Richárdon, még ha elfogta is a lelkifurdalás, amikor az utolsó találkozásukra gondolt. De Richárd sokkal jobban jár majd egy olyan nővel, aki igazán szereti. Kicsit szorosabban kapaszkodott Gusba.

Amikor a szülei utolérték, Rory újabb kérdéssel fordult hozzájuk. - Ha James még ott van, sakkozhatunk megint?

- James? A mami barátja? Ott volt tegnap éjjel? - kérdezte Gus, és a homlokát ráncolta, miközben besegítette őket a kocsiba.

- Igen. Nagyon kedves bácsi. Vett nekem egy könyvet kisbetűkkel, és sakkozni tanított. Meséltem Miss Evansnak, hogy tudok sakkozni, és azt mondta, én vagyok az egyetlen elsős, aki tud!

- Ebben biztos vagyok - felelte büszkén Sian, de közben azon tűnődött, mennyit sakkozhatott Rory,és hányszor ütögette csak össze a figurákat.

Gus morcosan meredt maga elé, és Siannak hirtelen eszébe jutott, hogy biztos nem örül annak, hogy Fionának olyan barátja van, aki ott marad éjszakára. Siannak némi bűntudata volt. Rájött, hogy annyira lefoglalták a saját életében lejátszódó drámák, hogy ki is ment a tejéből Fiona szerelmi élete vagy bánni más. Vajon csendesen kibontakozott köztük valami, miközben ő egy melodrámában élt? Minél többet törte ezen a fejét, annál jobban gyökeret eresztett benne a gondolat, hogy igazán csodálatos lenne, ha így volna. Őszintén kedvelte Jamest. És Fiona igazán megérdemelt egy rendes embert.

- Talán nem maradt éjszakára - jegyezte meg tapintatosan. - Hiszen Rory az ő távozása előtt feküdhetett le.

- Pedig ott maradt - világosította fel Rory, akinek kínosan jó volt a hallása. - Reggelinél is ott volt.

- Értem - morogta Gus, és hazafelé indult.

Bár a hátsó ajtót nem zárták be, és két kocsi állt a felhajtón, a ház üresnek tűnt. Sian elállta Gus útját, azt mondta, szüksége van a segítségére, hogy összeüssön valami harapnivalót Rorynak -, nehogy felmenjen, és megkeresse az anyját. Csak ezzel tudta Gus figyelmét elterelni.

- Majd én megcsinálom - ajánlotta Gus. - Üljetek le, Rory és Sian, és megnézem, mi van itthon.

- Van keksz - mondta készségcsen Rory. - Abban a dobozban. - A konyhaszekrényre mutatott, ami mellett Gus éppen egy másik szekrénybe kukkantott be.

- Egészségesebbet kellene enned — javasolta Sian. - Kekszet majd utána, helyes? - Mivel nem a saját házában volt, és nem tudott járni, szokott tekintélye is megkopott.

- Úgy ám, pajti — nézett be Gus a hűtőbe. — Mit szólnál egy óriásszendvicshez? Háromrétegeshez? Az egyik különleges SZSP-hez?

Rory a szemöldökét ráncolta. Biztos szerette volna megkérdezni, mi az az SZSP, de nem akarta elárulni a tudatlanságát. Sian sietett a segítségére. - Van szalonna, saláta és paradicsom a hűtőben, Gus?

- Mikor volt anyám hűtőjében egy egész szupermarketnél kevesebb? - kérdezett vissza Gus.

- Ez esetben én is kérhetek egyet?

A szalonna már sercegni kezdett, és Sian kenyeret szeletelt, hogy megpirítsa, amikor meghallotta Fiona nevetését, s utána egy férfihangot. Fiona egy pillanattal később kimondottan kócosan jelent meg, a kardigánját csálén gombolta be. James tűnt fel mögötte nadrágban és ingben, amit elöl csak a hasa tájékán gombolt be.

- Szia! - köszönt gyorsan Sian. Rögtön felfigyelt arra, hogy Fiona rendezeden külseje ellenére is fantasztikusan néz ki, mintha arcmasszázson járt volt. - Bocsáss meg, de éppen kifosztjuk a hűtődet! Gus SZSP-t készít nekem és Rorynak.

- Lejöttünk teázni, vagyis most jövünk - szabadkozott Fiona, mint akit rajtakaptak. - De nagyon örülök, hogy látlak benneteket! Alig várom, hogy halljam, hogy ment tegnap a kiadóban. És Sian! Szegény bokád! Nagyon fáj?

Fiona kissé kifulladt, talán attól a látványtól, hogy a fia fenyegetően lóbál egy halszeletet.

Sian tehetetlenül mulatott magában, és igyekezett azt a látszatot kelteni, hogy a világon semmi rossz vagy furcsa nincs abban, hogy Fiona úgy jelenik meg a konyhában a délután derekán, mintha most kelt volna ki az ágyból. Hisz ez az ő konyhája, gondolta Sian. - Amíg nem nehezedem rá, nincs gond. Azt hiszem, nem komoly. - Most kezdett ráeszmélni, hogy Fiona nem sejtette, hogy itt vannak, és a hálószobája biztos ugyanolyan rendetlen, mint a külseje. És ha arra gondolt, hogy Gus miként fogadta a hírt, hogy James itt töltötte az éjszakát, akkor egyáltalán nem lesz elragadtatva attól, ha az anyja szobája előtt elsétálva, egy vetetlen ágyat pillant meg.

- Mit műveltetek fent kettesben, amikor megérkeztünk? A ház üresnek tűnt - kérdezte Gus gyanakvóan.

Sian ösztönei helyesen jeleztek.

- Fent voltunk... - válaszolta Fiona bizonytalanul.

- Segítettem az édesanyjának valamit rendbe hozni a szobájában - szólalt meg James nyugodtan, de nem túlzott segítőkészséggel, viszont a bűntudat legcsekélyebb jele nélkül.

Sian nagyot nyelt, és eszeveszetten törte a fejét, hogy mentse meg a barátnőjét anélkül, hogy ne tűnjön úgy, mintha elment volna az esze. - Hát persze! - kiáltott fel sietve. — A szekrényeden az az átok zsanér! Emlékszem, hogy meséltél róla. Nem tudtad egyedül megjavítani, létra vagy egy magas férfi segítsége kellett hozzá.

- Miért nem kértél meg, mami? Megjavítottam volna — mondta Gus, és összeráncolt szemöldökkel meredt a szalonnára.

- Gondolom, megkért rá, de elfelejtetted, Gus - jegyezte meg Sian.

Fiona szeme nevetősen csillogott, és a szája elé kapta a kezét, hogy eltakarja a mosolyát.

- Úgy van! Ilyenek a férfiak, nem? Ugyan mire jók?

- Bocsáss meg - szólalt meg James megjátszott sértettséggel—, hiszen megjavítottam azt a rendetlenkedő... izé...

- Zsanért - segítette ki Sian.

- Nem emlékszem, hogy megkértél volna, de figyelmeztethettél volna még egyszer. - Gus most már a kenyérvágó kést szorongatta, és miközben a kenyérvágó deszkát kereste, félelmetesnek látszott.

- James már megjavította - válaszolta gyorsan Fiona —, így neked már nem kell izgatnod magad. És most meséld el, hogy ment a megbeszélés Londonban! Tűkön ültem itthon! Ha James nem jött volna át... - Hirtelen elhallgatott.

- Hogy megjavítsa a zsanért, és segítsen Roryra vigyázni - tette hozzá Sian, aki kezdte úgy érezni magát, mint egy helyi amatőr színjátszó kör előadásában a kulisszák mögött álló súgó.

- Ugyan már, Roryról nem olyan nehéz gondoskodni! - nyomta bele a kenyérszeleteket a kenyérpirítóba Gus.

- Nem bizony - jegyezte meg Rory, és a felnőttek mind rámeredtek, mintha elfelejtették volna, hogy ott van.

- Hát persze, hogy nem, drágám - nyugtatta meg Sian.

- De jó, hogy volt társaságod, nem?

- Korai még egy pohár bor? - kérdezte Fiona, csak úgy, senkihez sem intézve a kérdését.

Sian majdnem elnevette magát. A sors iróniája, gondolta, hogy Gus úgy viselkedik Jamesszel, mint vele Sian apja: majdnem ellenségesen, éppen azon a határon, hogy ne legyen goromba. És erre éppen úgy nincs oka.

- Korai még bort inni, mami — mutatott Gus az asztalra. - Ülj csak le. Főzök teát. Magának is, James — tette hozzá kelletlenül.

Kihúzták a székeket, és leültek, bár abból, ahogy a helyén fészkelődött, Sian látta, hogy Fiona eszében is megfordult, ami pár perce az övében: hogy a szobájában számtalan nyoma van annak, hogy valami sokkal izgalmasabbat csináltak, mint egy zsanér megjavítása, és Fiona most alig várja, hogy felmehessen. Lopva és vágyakozva pillantott folyton az ajtóra.

- Szóval, Rory - kezdte Sian, akinek eltökélt szándéka volt, hogy segít Fionának. — Hiányoztam?

- Nem — felelte Rory olyan „ugyan már" hangsúllyal.

- Sakkoztunk - szúrta közbe James. - Jól mulattunk, mi, Rory?

- Igen. A huszárokat szeretem a legjobban - mesélte Siannak.

- Én is, mert hasonlítanak a lovakra - vallotta be Sian.

- Fiona is ezt mondta - jelentette ki a kisfiú.

-Ja, Fiona... Fiona! - Siannak hirtelen remek ötlete támadt. - Légy olyan drága, és adj kölcsön egy kardigánt! Kicsit fázom.

- Nem fázhatsz, hisz meleg van - vetette ellen Gus.

- Igen, de valamiért mégis fázom — válaszolta Sian, és arra gondolt, bárcsak jobb ötlete támadt volna. - Nyilván a sérüléssel jár.

- Hozok egy szvettert - ajánlotta Gus, és az ajtó felé indult.

- Nem! - kiáltotta Sian. - Te főzöl. Jó lesz így.

- Döntsd el végre! - hezitált Gus. - Egy perc alatt visszajövök.

- Vagy hozhatok egy vállkendőt is - vetette fel Fiona, aki elállta Gus ajtó felé vezető útját, és valószínűleg azon bosszankodott, hogy nem reagált gyorsabban Sian ötletére. - Ha szvetterre nincs szükséged...

-Jaj, ne rohanj el, mami, híreink vannak!

- Remek! Kitalálhatom? - kérdezte Fiona.

- Előbb megcsinálom a szendvicseket - felelte Gus.

- Hozok Siannak egy kendőt, míg várunk - próbálkozott Fiona. Most már elkeseredettnek látszott.

- Biztos jobban lesz, amint ivott egy teát. Máris adom.

- Akkor meséld el a hírt! - kérte Fiona, aki láthatóan lemondott arról, hogy megpróbálja elhagyni a konyhát.

- Sian zseniálisan az ujja köré csavarta a kiadó embereit - felelte Gus, és letett egy tányért Rory elé. — Megjelent, és megmentette a helyzetet.

- Mint Superman! - rikkantotta Rory, akit kicsit megrémített a hatalmas szendvics.

- Valahogy úgy - hagyta rá Gus - de persze a bugyija fölé húzta a harisnyanadrágját, és nem fordítva viselte.

- Honnan tudod? - kérdezte Fiona. Nyilván vissza akart vágni a fiának.

- Biztos mindent eltakart a köpenye! - magyarázta James, Rory kedvéért.

- Nem volt rajtam köpeny, amikor a hétköznapi alakomban, Sianként, anyaként és illusztrátorként beléptem. És különösebben sokat sem tettem. - Sian ellopott egy kis salátát, ami Rory tányérjára esett.

- Maximálisan megmentetted a helyzetet - nyomott egy puszit Sian feje búbjára Gus. - Az ügynököm, Rollo is ezt mondta.

Sian elpirult, a mások szeme láttára kimutatott érzelemnyilvánítás zavarba hozta, bár nem tudta volna megmondani, miért.

- Megcsókoltad a mamit, Gus! — csapott le rá Rory.

- Úgy ám, pajti - válaszolta Gus. - Ő most már a barátnőm. És együtt fogunk élni. Megbeszéltük.

- Tényleg? - Fiona összecsapta a tenyerét. - Milyen csodálatos! Tudtam, hogy tökéletesen összeilletek. Isteni hír!

- De te a papám vagy? — folytatta Rory, akire hatástalan maradt Fiona lelkesedése.

- A kettő nem zárja ki egymást - világosította fel Gus. - Vagyis lehetek a papád meg a mamád barátja is egyszerre.

- Milyen okos vagy, drágám! - simogatta meg a fia kezét Fiona. - Ki állította, hogy a férfiak nem tudnak egyszerre több feladatot is ellátni?

Gus Sianra pillantott. - Amint megetted a szendvicsedet, felmehetünk, és megnézhetjük, hol fogunk mind lakni... persze amíg nem veszünk egy házat.

Sian elkapott egy rémölt pillantást Fiona és James között, és belátta, hogy még egyszer meg kell próbálnia megmentem a barátnőjét.

- Olyan drága vagy, hogy megengedted Gusnak, hogy átalakítsa a házadat, hogy itt lakhassunk - hadarta gyorsan. - Alig várom, hogy lássam. Kész a festés meg a többi belső munka? - Nem akarta emlékeztetni Gust, hogy már látta a lakást, bár Gus tudott erről. És egy kínos jelenettől is szerette volna megóvni Fionát. A kardigános trükk nem vált be, és valami mást kellett kitalálnia.

- Nem teljesen - felelte Gus. - Még néhány fal nincs lefestve.

- Á! — Sian agyából kipattant az isteni szikra. — Szívesen választanék színeket. Emlékszel, Fiona, hogy azt mesélted, van egy színkártyád a Farrow and Balltól?

Átható pillantással meredt a barátnőjére, hogy az felfogja, itt az esély, hogy elhagyja a konyhát.

- Ne izgasd magad emiatt! - mondta Gus. - Gyere, menjünk!

- Nem! — sikkantotta Sian. — Úgy szeretném, ha velem lenne a színkártya. De most lehetetlen, hogy felszaladjak érte, és lehozzam.

- A színkártyát? - kérdezett vissza Fiona. Sejtette, hogy Sian segíteni próbál, de nem értette meg azonnal, hogyan.

- Igen. Azt mondtad, a hálószobádban van, az éjjeli-szekrényeden. Emlékszel? Arról beszélgettünk, mit szoktunk elalvás előtt olvasni, és te a szakácskönyveket meg a színkártyákat említetted. És hozzátetted, hogy van egy a Farrow and Balltól.

A dolog rejtett némi veszélyt, hogy álmai lovagja és gyermeke apja totál őrültnek nézi, de Sian próbált mindent megtenni a barátnőjéért.

- Hát persze, az éjjeliszekrény! - ugrott fel Fiona. A lelkifurdalástól gyorsabban reagált. - Hogyne, már megyek is, és megnézem - azzal kiszaladt a helyiségből, mielőtt bárki is megakadályozhatta volna.

- Gus, nem ég oda a második adag szalonna? Mintha azt érezném - jegyezte meg Sian.

—Jaj! — sietett vissza Gus a serpenyőhöz.

Sian és James egymásra néztek, miközben Rory férfiasan beleharapott a szendvicsébe, amiből paradicsomszeletek és majonéz spriccelt szét.

Fiona nem sokkal később visszajött. Megfésülködött, kirúzsozta magát. - Bocsáss meg, Sian, de nem találtam a színkártyát, viszont hoztam egy kendőt és egy kardigánt is arra az esetre, ha fáznál.

Sian felvette a kardigánt, és úgy érezte, nem is rossz, hogy rajta van. - Most jöttem rá, hogy a rossz bokámmal nem tudok felmenni a lépcsőn. - Felsóhajtott, és a hangjából csendes vágy akozás csendült ki.

- Mi a gond? Felviszlek! - ajánlkozott Gus, ám aztán a teli serpenyőre pillantott.

- Majd én felváltom - ajánlotta James.

Gus abban a pillanatban döntötte el, elfogadja, hogy James az anyjához tartozik. Kezdte belátni, hogy nevetségesen viselkedik, és az anyjának joga van azzal találkozni, akivel csak akar.- Kösz - mondta, és James kezébe nyomta a sütőlapátot. - Szeretném felvinni a kedvesemet meg a fiamat a padlásra.

Sian nevetve tiltakozott, amikor felkapta, átvitte a konyhán, és megindult vele a lépcsőn. - Menj előre, Rory - utasította a fiát.

- Megrándítod a hátizmaidat - kacagott tehetetlenül Sian.

- Vállalom a kockázatot.

Rory előrefutott. - Ez az én szobám? - kérdezte, amikor ismét kiszaladt a kerek ablakos „hajókabinból. - Az enyém lehet?

- Hát persze, hogy a tiéd - felelte Gus. - Egyetlen lány sem akarna ilyen szobában aludni.

Rory boldogan szaladgált egyik helyiségből a másikba, élvezte, ahogy a belső térben elfért egy franciaágyas szoba a szüleinek, egy nappali és még egy kuckó is, ahol lefekvés előtt forró kakaót lehet főzni.

Siant legalább annyira boldoggá tette, hogy Gus körbe vitte. El is felejtett vagy először észre sem vett egy csomó részletet. Amikor Fiona első ízben megmutatta, sietett és zaklatott volt.

- Azt hiszem, tulajdonképpen le kellene, hogy tegyelek—jelentette ki Gus.
- Oké, oké. - Sian igyekezett nem összerázkódni fájdalmában, amikor Gus letette az ágyra.
- Mit csináltok? - kérdezte Rory bosszúsan, amikor megpillantotta az ágyon fekve az anyját, és mellette kicsit lihegve az apját.
- Pihenünk. Édesanyád nem pihekönnyű!
- Te szemtelen!

Rory elfutott, untatták a szülei, és biztos eszébe jutottak a közlekedési lámpára hasonlító, piros-sárga-zöld pettyes kekszek.

Kicsivel később azonban ismét megjelent. - Le kell jönnötök - közölte. - Fona és James pezsgőt nyitottak.

- Aztán összeráncolta a szemöldökét. - Mondtam, hogy pihentek, de kinevettek!
- Nem úgy fest, mintha pezsgőre lenne szükségetek - jegyezte meg Fiona, amikor Gus és Sian rájuk találtak az üvegházban. - De kinyitottuk az üveget, úgyhogy muszáj innotok!
- James olyan, mint egy nagypapi - jelentette ki Rory, aki egy pezsgőspohárból ivott valamit, amiről Sian úgy vélte, bodzaszörp. - Megbeszéltük - tette hozzá fontoskodva.
- Nagy megtiszteltetés - mondta James.

Gus szótlanul álldogált, és valószínűleg az elhangzottak velejáróin töprengett, amíg Fiona meg nem zavarta. - Jut eszembe, drágám, nézd meg a telefonodat. Csengett—nyújtotta oda a készüléket Gusnak.

- Nem vetted fel, mami? - Gus elvette a telefont, és gombokat nyomott le.
- Természetesen nem. — Fiona leült, és megfogta a poharat, amit James nyújtott oda, aki aztán egy másikat Sian kezébe nyomott. - Az felérne a vizsgaeredményeidet tartalmazó boríték kinyitásával.

-Talán jobb lenne, ha kimennél beszélgetni - javasolta Sian. — Nem bírom a feszültséget!

- Biztos csak a mobilszolgáltató ajánl egy jobb díjcsomagot — csillogott vidáman James szeme. – Nincs ok az izgalomra.

Csak Roryt nem izgatta a telefonhívás. Miután megitta a szörpjét, kiszaladt a kertbe, és repülőgépet játszott. A többiek üldögéltek, és idegesen kortyolták a pezsgőt.

- Meg kellett volna várnunk, hogy kiderüljön, van-e okunk ünnepelni - morfondírozott Fiona —, de attól tartok, én már beleittam az enyémbe!
- Én is — csatlakozott Sian.
- Van még egy üveggel - nyugtatta meg őket James.
- Ezért szeretlek! - kiáltott fel Fiona, aztán elpirult.

Látták, hogy Gus le-fel járkál a teraszon, Rory pedig kitárt karral rohan le a kunyhóhoz. Fiona az elszáradt virágokat és leveleket szedegette le a muskátlikról, Sian meg a lábujjait mozgatta, hogy kipróbálja, javult-e a bokája. James a helyükre tette a sakkfigurákat.

Aztán Gus visszajött. Lesújtottnak tűnt.

- Mi az? Mi a baj? — faggatta Sian.
- Rollo hívott.
- És? Ennyit mi is sejtettünk - sürgette Fiona.

Gus sápadt volt, mintha nagy megrázkódtatás érte volna.

- Kérlek, mondd már el, drágám! Elviseljük, ha rossz hír - fogta meg a karját Fiona.
- És házra sincs már szükségünk - igyekezett megnyugtatni Sian.
- Kér egy brandyt? - kérdezte James.

Gus végre elmosolyodott. — Tulajdonképpen jó hírt kaptam. Elképesztő ajánlattal álltak elő. Annyi pénzt kínáltak, amiből el tudom indítani a vállalkozást, és talán még a foglalót is le tudom tenni a házra!

- Olyan sokat? - ámult el Sian. - Csak nem?!
- Két könyvszerzőt és... — ez tűnt a legizgalmasabb résznek-.. .és egy tévéprogramot is említettek. Úgy fest, az egyik résztvevő a megbeszélésen egy tévécsatornától érkezett. Ezért tudnak ilyen sokat ajánlani.

Fiona odament hozzá, és megölelte. — Ez csodálatos, drágám!

Sian, aki a sérült bokája miatt lassúbb volt, másodiknak érkezett, és átölelte Gust.

- Azt hiszem, hozok még egy üveg buborékost — jegyezte meg James, mintegy mellékesen.

Köszönetnyilvánítások

A háttérkutatást rendkívül fontosnak tartom, de amikor közöltem a családommal és a barátaimmal, hogy a Ray Mears Társasággal vadonbeli túlélő tanfolyamra megyek, egyöntetűen azon a véleményen voltak, hogy ezúttal tényleg túllőttem a célon. Életem egyik legremekebb hétvégéje kerekedett belőle. Köszönet az összes érintettnek: a nagyszerű munkatársaknak, akik nem nevettek ki, amikor az éjszaka közepén nem találtam a sátramat, a tanfolyam többi csodálatos résztvevőjének, akik megóvtak a legapróbb kényelmetlenségtől is, és minden szóban forgó nevében a cégnek. Nem tudom eléggé ajánlani.

Köszönet a mysinglefriend.com-nak, akik nagyon segítőkészek voltak, és megtanítottak a biztonságos internetes randizásra. Nem mintha jómagam kipróbáltam volna!

Csodálatos ügynökeimnek az A.M. Heathnél, akik oly sokat tesznek értem, kivált Bili Hamiltonnak és Sarah Molloynak.

Bámulatos kiadómnak, a Random House-nál a Cornerstone-nak. Kate Elton és Georgina Hawtrey-Woore szerkesztők végtelenül elnézőek és türelmesek voltak velem, s valóban szárnyakat adtak nekem.

Charlotte Bushnak és Amelia Harvellnak, akik nemcsak zseniálisan végzik a munkájukat, de fáradhatatlanok is.

A páratlan értékesítési és piackutató részlegnek, amely évről évre egyre jobb teljesítményt nyújt. Közülük is szeretném kiemelni Clare Roundot, Sarah Page-et, Rob Waddintont és Jen Wilsont.

És mint mindig, most is őszinte hálám Richenda Toddnak, aki minden idők legjobb olvasószerkesztője, és e véleményemben osztozik mindenki, akinek volt szerencséje Richendához, aki megmentette a későbbi pi-ronkodástól.

Őszintén megvallom, a könyv megírása a legkönnyebb az egészben!